політичні тварини

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/16321733.

Рейтинг:	Нецензурне
Попередження в архіві:	творець вирішив не використовувати категорії попереджень в архіві: Ч/Ф, Ч/М, М/М, Мульти
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Том Реддл | Волдеморт, Беллатріса Блек Лестрейндж/Том Реддл, Беллатріса Блек Лестрейндж/Родольфус Лестрейндж, Драко Мелфой/Пенсі Паркінсон, Драко Мелфой/Блейз Забіні та інші - Стосунки
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Ріддл | Волдеморт, Беллатриса Блек Лестрейндж, Руфус Скрімджер, Долорес Амбридж, Джеймс Поттер, Лілі Еванс Поттер, Амелія Боунс, Джіні Візлі, Рон Візлі, Герміона Грейнджер, Евфемія Поттер, Драко Мелфой, Нарциса Блек Мелфой, Люціус Мелфой, Пансі Паркінсон, Блез Забіні, Родольф Лестрейндж, Рабастан Лестрейндж, Бартеміус Крауч молодший, Бартеміус Крауч-старший, Луна Лавгуд, Альбус Дамблдор, Корнеліус Фадж, Сіріус Блек, Ремус Люпин та багато інших
Додаткові теги:	Альтернативний всесвіт - Політика, Політика, Політика чарівників (Гаррі Поттер), Культура чарівників (Гаррі Поттер), Зрада, Зрада за згодою, Макіавеллівські інтриги, Макіавеллівська бабуся Поттер, Підтекст, Ненадійний оповідач, Натхненний усіма політичними телеканалами під сонцем, Don't @ Me, Інші додаткові теги будуть додані пізніше
Мова:	англійська
Статистика:	Опубліковано: 2018-10-17 Оновлено: 2024-01-21 Слова: 95 291 Розділи: 10/?

політичні тварини

by MaidenMotherCrone

Підсумок

> Я не знаю маглівських композиторів, але знаю маглівських філософів: "Людина за своєю природою - політична тварина", - тихо прошипів Гаррі. "Але я не хочу бути твариною. Я хочу бути монстром, і я думаю, що ти знаєш гру набагато краще, ніж те, як ти граєш".
>
> Ріддл нахилив голову, і на його обличчі з'явилася жахлива посмішка. "Містере Поттер, ви не такий, як я очікував".
>
> І Гаррі сказав: "Добре. Ви мене уважно слухаєте, містере Ріддл?"

Примітки

Примітки дивіться в кінці роботи

Розділ перший

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Дорога до влади вимощена лицемірством і жертвами.

Ніколи не шкодуй". [1]

Він виринув із зеленого полум'я у вихорі оксамиту та золота, і полум'я тягнулося за ним по подолу плаща, наче смарагдові прикраси. Швидко обтрусивши полум'я і прочистивши горло, він прорвався крізь натовп, дедалі більше роздратування вже переповнювало його. Вони рухалися бездумно, як робочі дрони, що займалися своєю щоденною бюрократичною роботою, вирішуючи нісенітниці на кшталт "Неправомірного використання маглівських артефактів" і тому подібне.

Пирхнувши собі під ніс, він вивернувся з натовпу відвідувачів, не старших за учнів початкових класів, на чолі з жінкою у сливових мантіях. Швидше за все, **ц е б у л а** група приїжджих напівкровних і чистокровних дітей; початкова школа для дітей чарівників вважалася зараз *модною,* як описала це Євфемія, насупившись і бурмочучи при цьому про вмираюче мистецтво приватного домашнього навчання.

Він вловив казковий кінець жіночих слів: "...створений у 1707 році, після розпуску Ради магів".

Огинаючи групу, він ігнорував перевернуті, ошелешені погляди, дивлячись також угору. Йому ніколи не набридне павино-блакитна стеля, золоті символи, що рухаються по ній, повільно, наче по воді.

Дійшовши до самого кінця Атріуму, він підійшов до золотих воріт, біля яких стояла стійка охорони.

Ерік Манч кивнув, і на його обличчі

з'явилася усмішка. "Доброго ранку, містере

Поттер, - привітався Ерік Манч.

"Доброго ранку, - відповів Гаррі Поттер, стоячи в кінці великого атріуму Міністерства магії.

Щоразу, коли він приходив сюди, йому знову перехоплювало подих, наче це був його перший день. Стіни з чорного оніксу виблискували і відбивали світло, а не поглинали його цілком. Тут було печерно, громоподібно і велично, наче самі боги поклали кожну цеглинку, вкладаючи щось у священні зали. Губи Гаррі скривилися в страшенно гордій посмішці, коли він наблизився до того самого пам'ятника, який так сильно змусив Гаррі захотіти опинитися в цій будівлі.

Гаррі обернувся, щоб подивитися назад.

Фонтан Чарівних Братів був величний і золотий, затьмарюючи їх усіх. Прекрасна золота відьма стояла посеред величезного круглого басейну, оточена кентавром, гобліном і домашнім ельфом, які захоплено дивилися на неї. На протилежному боці атріуму стояв великий, шляхетний чарівник, здійнявши вгору паличку, він вистрілював у повітря воду, яка витонченою дугою стікала до басейну.

Гаррі глибоко вдихнув і обернувся, вдихаючи повітря. Він відчув запах *сили.*

Джіні Візлі зупинилася неподалік від офісу. Вона вовтузилася зі своєю мантією. Вона була зовсім новою і відчувала себе так само, занадто жорстко прилягаючи до шкіри, і хрустко випрасуваною. Мама наполягла на цьому, як і на надто ситному сніданку та домашньому ланчі. Батько, підморгнувши, потайки дав їй кілька горішків.

Зрештою, це був її перший день.

"Дурне дівчисько. Ти так і будеш стояти під дверима?"

Джіні підстрибнула. В її голові промайнули гострі колючки, але коли вона повернулася до жінки, яка говорила, то проковтнула і зробила крок назад, широко розплющивши очі. Вона відкрила рот, шукаючи слова, але Ріта Скітер вже закотила очі і вбігла в кімнату. Двері зачинилися перед обличчям Джіні, і вона ледве встигла їх зачинити, вбігаючи до кабінету.

О дев'ятій ранку вже був повний хаос.

Люди бігали туди-сюди, кидали обереги в стоси газет, які ще не були доставлені, і, мабуть, міняли першу сторінку. Інші несамовито писали листи на прощання, ймовірно, щоб підтвердити кілька джерел. Одна відьма сиділа, згорбившись біля каміна, і сипала запитаннями то до одного, то до іншого. Джіні взяла все це в себе і продовжила йти вперед з легкою накульгуючою ходою. Вона зупинилася, роззираючись по кімнаті, але жодні двері не були позначені. Люди бігали навколо, ледь уникаючи її.

"Хто-небудь може мені сказати, де тут редакція?" крикнула Джіні в гамір.

"Туди!" Три голоси вигукнули, вказуючи пальцями на єдиний кутовий кабінет. Жоден з них не підняв очей від того, що робив.

Джіні продовжила рух до офісу. Вона більше не вагалася, не після того, як їй нагадали, що *Рита Скітер*, власною персоною. Вона постукала

різко і жваво. "Якщо це не моя зустріч на дев'яту

годину, то вали звідси!"

Джіні сприйняла це як дозвіл відчинити двері. Вона зайшла всередину і підняла брову. На відміну від хаосу, що панував в офісі загалом, кабінет Барнабуса Каффе був напрочуд впорядкованим. Це був трохи повнуватий чоловік з густою копицею каштанового волосся, майже красень, якби не той факт, що він був майже того ж віку, що й довбаний батько Джіні. Він подивився на неї, піднявши брову.

"Ви Джиневра Візлі?"

"Це ім'я дала мені мама. Але ти можеш звати мене Джіні", - сказала вона, падаючи на сидіння навпроти Каффе. Він не виглядав задоволеним її милим жартом. Джінні не посміхалася.

"Тоді Візлі, - грубо сказав Каффе. Він сягнув рукою до свого столу, шльопнувши перед нею папку. Він відкрив її, і Джіні побачила зразки пергаменту, які вона надіслала кілька місяців тому, всі позначені червоним чорнилом. "Ти хороший письменник, Візлі. Це ясно".

"Справді? На цьому пергаменті більше червоного, ніж чорного", - зауважила Джіні, відкинувшись на спинку сидіння.

Каффе хмикнув, дивлячись на неї з поблажливою потіхою, від якої вона заскреготіла зубами.

"Я редактор, Уізлі. Це моя робота."

"Гаразд", - сказала Джіні. Вона витріщилася на нього, надихаючи його продовжувати.

"Ваші рекомендаційні листи також були переконливими. Але ми обидва це знаємо. Ти отримаєш цю роботу", - сказала Каффе. Він дивився на неї примруженими очима. "Обидві твої роботи були про квідич. Ти націлена на спортивну вертикаль?"

"Це те, що я знаю, сер. Я живу і дихаю квідичем."

"Але не вмієш грати?"

"Вже ні. У мене дві розбиті колінні чашечки, які занадто довго не загоювалися", - холодно сказала Джіні. Вона бачила зацікавленість Каффа; він чекав, що вона продовжить. Але вона не продовжувала. "Редакторе Каффе, я могла б чудово працювати на спортивній вертикалі. Навіть зі зламаними колінними чашечками я спробувала себе в команді "Холіхед Гарпії" і майже потрапила до їхнього резерву. Я *знаю* спорт, як свої п'ять пальців".

Каффе не виглядав настільки враженим, як їй хотілося б.

"Я це розумію, але дві мої посади спортивних оглядачів заповнені, а Кормак Маклаген, попри всю свою зарозумілість, дуже добре знає свою справу", - твердо сказав Каффе. "Я чітко дав зрозуміти, для чого потрібна ця посада".

"Я *знаю*, але..."

"Тобі пощастило, що ти так добре пишеш, Візлі, - попередив Каффе. "Я просуваю тебе на політичну вертикаль. Не сперечайся зі мною. А тепер іди й доповідай своєму начальнику".

Каффе надряпав ім'я на клаптику пергаменту і простягнув їй. Джіні відчула, як її серце п р о в а л и л о с я в живіт. Вона так хотіла працювати в "Пророкові", але *саме* у спортивній вертикалі. Вона навіть відмовилася від пропозиції тижневика "Квідич", тому що "Пророк" здавався її батькам більш престижним. А тепер вона застрягла в *політиці* з...

"Ти це серйозно?" запитала Джіні.

"Як серцевий напад. Іди. Ти використовуєш моє повітря."

Джіні зітхнула і підвелася на ноги, кивнувши на прощання, коли вийшла з кімнати. Вона відчувала, що Каффі спостерігає за нею, придивляючись, чи не накульгує вона. Джіні нічого не могла вдіяти з перерваним рухом, який вона зробила, але вона випросталася якомога вище і покрокувала вперед. Її коліна згодом зненавидять її, але вона не хотіла виглядати *слабкою* перед Каффе.

Джіні не встигла вийти з офісу, як над нею з посмішкою піднявся високий, широкоплечий чоловік.

"Кормак. Маклаген. А ти хто, красуне?"

Очі Джіні звузилися. "Я була на два роки старша за тебе в Гоґвортсі. Ми були на одному Квідич-команда на деякий час."

Маклаген моргнув. "Джіні Візлі? О! Ти виглядаєш... інакше".

Джіні фальшиво посміхнулася. Їй хотілося відправити його примари, що летять з його носа з крилами кажана.

"Дякую", - промовила вона з насмішкою, перш ніж піти геть. Вона пішла за пронизливим голосом до іншого кутового кабінету. Логічно було припустити, що бос Джіні також має кутовий кабінет.

Джінні постукала один раз. Крик одразу обірвався, і почалася штовханина.

Потім: "Заходьте".

Джіні увійшла якраз тоді, коли камін позаду Рити Скітер із зеленого перетворився на звичайний веселий помаранчевий. Жінка, про яку йде мова, виглядала так само неприємно, як і зовні, її гострий кирпатий ніс задерся ще більше, а яскраво-червоні губи надулися.

"А ви хто?"

"Ваша нова підлегла. Джіні Візлі."

Рита хмикнула. "О, так. І дівчина, яка стала на моєму шляху сьогодні

вранці. Чудово." "Я не навмисне."

"Мені байдуже", - відмахнулася Рита. Вона не запросила Джіні сісти, тож та не сіла. "Ну, я Рита Скітер, спеціальний кореспондент, і я на політичній вертикалі. Ти мій новий улюбленець. Як тобі це подобається?"

"Звучить досить нудно. Політика. Я хотів писати про спорт."

Нафарбовані червоною фарбою губи Рити скривилися в заінтригованій посмішці. Вона нахилилася вперед, її очі ковзали вгору і вниз по тілу Джіні. Вона не виглядала враженою побаченим.

"Ти й гадки не маєш, чи не так?" Рита затягнулася. Вона відкинулася на спинку свого переповненого білого крісла, неуважно помішуючи чай без цукру. Вона піднесла його

до губ і зробила ковток. Відбиток її губ на білій порцеляні виглядав небезпечно.

Джіні випросталася. "Я вмію писати. Я знаю..."

"О, я впевнена, що ти можеш, - зітхнула Рита, хитаючи головою. "Інакше Каффе не взяв би тебе на роботу. Але все, що ти *вмієш* - це писати. Якщо ти не знаєш, як писати репортажі, ти нікому не потрібна".

Марно.

Джіні відчула, як вогонь спалахнув у її

серці. "Я можу доповісти", - вигукнула

вона.

Рита закотила очі. "Ти знаєш, що зараз відбувається в Міністерстві?" "Так", -

сказала Джіні. Звучало це не дуже переконливо.

"Руфус Скрімджор - обраний міністр. Відбувається великий зсув у владі. Напрямок роботи міністерства змінюється, а все, що вас хвилює - це... *спорт",* - сказала Рита, виплюнувши це слово так, ніби воно було отрутою, як її перо. Вона втягнула носом повітря і махнула рукою. "Якщо ти не маєш нічого..."

"Я знаю, хто замінить Скрімґора на посаді головного аврора, - твердо сказала Джіні. "Це Джеймс Поттер.

Рита зупинилася, нахилившись вперед. Вона подивилася на папір, що лежав на її столі. Джіні мигцем побачила, що це була якась службова записка, а вгорі стояла офіційна печатка міністерства. Рита швидко заховала його подалі від очей.

"Джерело?"

"У мене є брат на факультеті. Прямо під Поттером. Цього достатньо для звіту?" Джіні сплюнула. Її очі звузилися, бо вона практично бачила, як у Ритиній голові крутяться коліщатка. Рита відкинулася на спинку стільця. Вона кинула папір, який ховала, вказуючи на верхню частину службової записки. Очі Джіні розширилися, коли вона побачила офіційну внутрішню записку, яка підтверджувала правильність її **з в і т у .**

"Це тільки початок."

Джеймс оглянув порожній кабінет, очищений від усього, що вказувало на те, що він належав його попереднику. Не було жодних медалей чи нагород - принаймні, поки що, - жодних перших сторінок Пророка, що вихваляли б черговий успіх Аврора, жодної книги, що стояла на книжковій полиці, прибраній у кутку. Він почувався *голим* і незатишним.

І все це було *його*. "Вітаю,

Пронгс."

Джеймс Поттер обернувся, ліниво посміхаючись до Сіріуса. Сіріус без жодного натяку на вагання ступив уперед, поплескавши Джеймса по спині. Джеймс обійняв його у відповідь, сміючись.

"Я не знав..." Джеймс завагався і замовк. "Це здавалося несправжнім."

"Що ти маєш на увазі, приятелю?" запитав Сіріус, піднявши брову.

"Я маю на увазі... я знала, що це станеться. Боунз сказала, що я був найбільш логічним вибором. Скрімджор особисто вибрав мене. Але я не вірила. Навіть сьогодні вранці. Лілі довелося кричати на мене, щоб я не запізнився на мій перший день в якості *боса*", - засміявся Джеймс, потираючи потилицю.

Сіріус хмикнув. "Це означає, що ми вже не діти."

"Я не думаю, що зможу бути дитиною, коли у мене *буде* дитина", - зазначив Джеймс.

"До речі, про твого сина, ти щось чув про нього?" запитав Сіріус. Він спостерігав, як вираз Джеймса з радісного переростає у щось складніше. Джеймс зітхнув.

"Гаррі зайнятий. І я впевнений, що після сьогоднішньої записки *він* не буде задоволений. Ти бачив?" запитав Джеймс. Сіріус насмішкувато кивнув, схрестивши руки на грудях.

"Так, я бачив. Всі ці розмови про..."

Двері відчинилися, і Сіріус одразу ж затулив рота, настільки ж насторожений, наскільки це було можливо в його іншій формі. Він трохи розслабився, коли до кімнати влетів Рональд Візлі з простягнутою рукою. Джеймс схопив її і міцно потиснув, дивлячись на найкращого друга дитинства свого сина.

"Вітаю, сер!" твердо сказав Рон. "Головний аврор. Мені здається, що коли я зайду в цей кабінет, мене звільнять."

"Облиш, Візлі. Я все ще твій старий командир", - сказав Джеймс з посмішкою, хоча це була не зовсім правда. Вже ні. Він справді був головним аврором. "До речі, як там мій син?

"Гаррі? Не бачив його цього тижня. Тиждень виборів завжди зайнятий. Ми повинні були пообідати
-Він, Герміона і я. Але він завжди такий зайнятий. Не здивуюся, якщо він нам відмовить", - сказав Рон. Джеймса трохи засмутило те, що Рон навіть не виглядав засмученим через це. Він ніби очікував, що його найкращий друг з Гоґвортсу просто більше не матиме на нього часу.

Він зробив собі запис у пам'яті, що наступного разу, коли запросить сина на вечерю,

поговорить із Гаррі сам. "Тобі щось потрібно, Візлі?" запитав Сіріус, і запитав не без

доброзичливості.

"О, так. У мене є ці бланки від командирів відділень. Тобі треба лише підписати. А твоя секретарка - Ненсі, так? - сказала, що до тебе прийшов клерк з адвокатури", - сказав Рон, склавши руки на грудях. Джеймс застогнав. Це не було одним з тих обов'язків, на **я к і** він чекав з нетерпінням.

Прокуратура завжди була скалкою в дупі. Вона була відносно новою, створеною лише

протягом останнього десятиліття або близько того. Вона нібито мала забезпечувати справедливий судовий розгляд справ злочинців. Джеймс не дуже розумів, навіщо він потрібен. Верітасерум завжди виконував свою роботу чесно і справедливо. Але навіть Лілі, здавалося, була задоволена новим офісом і головним адвокатом Мері Кеттермол. Джеймс вважав, що ця жінка була гафелпафцем, коли він навчався з нею в Гоґвортсі, але зараз її можна було сплутати зі слизеринцем.

"А хто ж тоді?" з такою ж зневагою запитав Сіріус. Він теж не любив Адвокатуру.

Рон скривився від відрази. "Сам клерк головного адвоката".

"Тоді нехай заходить", - сказав Джеймс, царствено махнувши рукою. Сіріус підняв брову, коли Рон зробив те, що йому сказали, і вийшов з кімнати. Джеймс по-овечому посміхнувся. "Можемо вже покінчити з цим. Зарозумілий малий негідник не полюбляє чекати".

"Як непрофесійно, головний аврор."

"Я тебе не запрошував, Забіні, - холодно сказав Джеймс, дивлячись на чоловіка, що стояв у дверях. Він був лише Гарріного віку, але здавалося, що вони мали однакову кількість амбіцій, навіть незважаючи на те, що Гаррі був грифіндорцем.

Блез Забіні був вродливим і знав про це, що не переставало засмучувати Джеймса. Чоловік надзвичайно добре впорався з роботою з тритонами; настільки добре, що Скрімджор сам попросив його резюме. Але Забіні *відмовився*, вирішивши натомість подати заяву на посаду адвоката. Скрімджер ніколи не пробачив йому цієї образи. В Академії Авторів був великий конкурс. Джеймс теж не пробачив цього, особливо коли місце, від якого відмовився Забіні, могло стати місцем Гаррі, якби він коли-небудь захотів його отримати.

"Так, але я маю вуха, - холодно відповів Забіні. "До речі, вас викликають для дачі свідчень. Адвокат Каттермол зустрінеться з вами в суді за чотири години".

Джеймс заперечив. "Що ти маєш на увазі? Який випадок?"

"Справа номер 734562. Ви заарештовували аврора, старший аврор Поттер. Вона вас прийме. Якщо запізнитеся, то не матимете доказів для обвинувачення."

Сіріусові очі розширилися. "Той, що з маленькою дівчинкою, Джеймсе."

Джеймс пам'ятав той випадок. Лівіус Брігс, 43 роки. Напівкровний супрематист, якщо в це можна було повірити. Німфадора Тонкс, аврор у команді Сіріуса, а також його двоюрідна сестра, називала це внутрішнім расизмом. Лілі погодилася з цією думкою, коли почула, як Сіріус і Джеймс обговорювали цю справу. Брігґс теж вважав себе трохи вченим. Кров Джеймса закипіла в жилах при думці про те, що намагався зробити Брігґс.

"Він викрав маленьку маглівську дівчинку! Для експериментів!" гаркнув Джеймс. "Ти не можеш навіть думати про те, щоб відпустити його.

"Я ні про що не думаю, старший аврор Поттер. Я роблю свою роботу. Ви робіть свою", - серйозно сказав Забіні. Він кинув папку на стіл і вийшов, не сказавши більше ні слова. Джеймс застогнав, шукаючи між майбутньою справою і всіма іншими справами, які він мав підписати.

"Ну..." сказав Сіріус. "Ти ж сам хотів бути

головним аврором. "Та пішов ти."

Це був хаос.

Стажери схилилися над столами, втупившись в одну газету. Клерк адвоката, притиснувши до грудей цілу купу справ, розмовляв пошепки з іншим гобліном-зв'язковим. Жінка, яку Гаррі знав за роботою з Герміоною у відділі регулювання та контролю магічних істот, розмовляла тихим тоном з Пенелопою Клірвотер, асистенткою Гаррі. Жінка не працювала з Герміоною у відділі переселення домовиків та ельфів. Мабуть, у відділі дослідження драконів, подумав Гаррі. Це було видно по шрамах.

"Що... тут відбувається?" повільно запитав Гаррі, ступивши у внутрішнє святилище Міжнародного магічного бюро права.

Дехто з інтернів відірвався від паперу. Пенелопа подивилася на нього, знервована і стурбована. Вона справді була дивною нервовою жінкою. Вона не була такою, коли Гаррі вперше зустрів її. У Гаррі склалося враження, що жінка спочатку образилася на нього за те, що він практично випередив її в кар'єрі одразу після закінчення Гоґвортсу.

Але коли вона побачила, на що він здатен, образа зникла.

"Хіба тобі не треба вивчати підзаконні акти?" гаркнув Гаррі на одного стажера. Вона підскочила і побігла назад до свого столу, звідки її підхопила інша практикантка. Їм усім щойно виповнилося 16 і 17 років, і вони готувалися до останнього року навчання у Гоґвортсі. Гаррі в їхньому віці був набагато амбітнішим.

Голос Євфимії прошепотів йому на вухо: "*Це тому, що у тебе була я"*.

"Пенелопо, - покликав Гаррі. "Можеш сказати мені мій розклад на сьогодні? І його? А ще, чи розіслали повідомлення про час присяги?"

Пенелопа за секунду опинилася біля нього, нервово озираючись навколо.

"Він скасував усі свої зустрічі на сьогодні, - тихо сказала Пенелопа, простягаючи Гаррі розклад голови Міжнародної магічної юридичної канцелярії. Гаррі підняв брову на витертий дочиста пергамент. "Сьогодні о першій у тебе запланований обід з міс Грейнджер і містером Візлі, але, можливо, ти захочеш його відмінити".

Гаррі підняв брову. "Я скасовував з ними останні два рази через *його* настрій. Я не хочу знову все скасовувати".

Пенелопа стиснула губи, хитаючи

головою. "Ти бачив сьогоднішню газету,

Гаррі?"

Гаррі випростався від запитання. Пенелопа витріщилася на нього, занадто урочисто, щоб це могло бути чимось добрим. Він повільно простягнув руку. Пенелопа розвернулася, вихопивши "Щоденний пророк" зі столу стажистів. Вікси забурчали, вигукуючи свої протести, але Гаррі подивився на них і змусив їх замовкнути поглядом. Інші стажери відвели погляди. Гаррі прочистив горло і повільно подивився вниз на

заголовок.

У нього перехопило подих.

"Він це бачив?" тихо запитав Гаррі.

Пенелопа кивнула. "Так."

Гаррі ковтнув. Він вклав папір назад у тремтячі руки Пенелопи і зробив крок уперед, кивнувши сам собі.

"Звільніть решту дня. Ніяких сов, ніяких зустрічей. Не заважай нам, будь ласка", - тихо сказав Гаррі. Він проштовхнувся повз Пенелопу і цілеспрямовано підійшов до великих дубових дверей. Він зупинився, щоб перевести подих, зробивши зосереджений вдих, придушуючи лють.

Він не постукав, натомість розчинив двері і так само швидко їх зачинив.

Гаррі посміхнувся, що зовсім не було посмішкою. "Містере Реддл".

Містеру Родольфусу Лестрейнджу,

Сподіваюся, що цей лист застане Вас у доброму здоров'ї. Минуло чимало часу з часу нашого останнього листування, і я визнаю, що моє звернення до Вас є характеристикою моїх прихованих мотивів.

Як історик, я зосереджуюсь на нашій шляхетній історії чистокровних родів, що виливається у пропонований книжковий проект. "Священні двадцять вісім" - це текст, який описує наш родовід, але не дає жодного уявлення про те, як наші сім'ї живуть сьогодні, в цей сучасний час. Я хотів би запитати, чи не могли б ви зустрітися зі мною і дати інтерв'ю. Я б хотіла отримати детальний погляд на шляхетний дім...

"Пані Белла".

Беллатриса Блек-Ріддл відірвалася від листа, проклинаючи себе за те, що занадто сильно натиснула на перо і чорнило брудно розбризкалося на папері. Гаразд, вирішила вона. Це був лише чернетка її листа до голови Дому Лестрейндж. І все ж Беллатріса втупила в домовика примружений погляд. Піллі не затремтіла під чорним поглядом Беллатріси. Вона була з Беллатрісою з самого дитинства, і її одразу ж віддали їй у день весілля. Піллі *ніколи не боялася* своєї Господині.

"Господине Белла, гості до господині прибувають", - оголосив Піллі.

Беллатриса пирхнула і підвелася на ноги, розгладжуючи спідниці своєї багато прикрашеної мантії. "Дуже добре. Сподіваюся, ти відвела їх у вітальню".

"Звичайно, пані. Піллі попросив Тубі принести їх", - сказав Піллі.

"Добре", - сказала Беллатріса. Вона вийшла зі свого кабінету, досить царствено піднявши підборіддя, коли спустилася сходами маєтку Ріддлів і опинилася у вітальні.

Нарциса стояла біля великих радіусних вікон, що займали майже всю задню стіну, наповнюючи вітальню природним зеленим світлом, коли сонячні промені відбивалися від ідеального саду, що розкинувся на задньому дворі. Вона виглядала чудово у своєму кремовому халаті, недоторкана, як щойно випавший сніг. Її син розкинувся за чайним столом, широко розкинувши ноги, і мав вигляд безпристрасного світського юнака. Його супутниця взяла листівку з книжки Сіссі, обтягнуту фіолетовим оксамитом, але з таким же обтислим вирізом.
Пансі, однак, вирішила оголити своє велике декольте, спокусливе і чарівне.

"Ти запізнилася, сестро, - пробурмотіла Нарциса, відійшовши від вікна. Її губи все ще були розтягнуті в червону посмішку, а зуби виблискували від відбілюючих чар.

"А ти ніколи не *думала,* що ти, мабуть, прийшла *зарано,* Сіссі?" Беллатріса затягнулася. Вона приховала посмішку задоволення від насмішки, яка скривила гарненьке личко Нарциси на її дитяче прізвисько. Нарциса так і не виросла з нього, як і з відрази до нього.

Беллатриса сіла за чайний стіл першою, дивлячись між племінником і його постійною супутницею.

"Хіба ти вже не повинен мати роботу, хлопче?" неприязно запитала Беллатріса.

Щоки Драко зашарілися. "Я вчуся у батька!" - запротестував він.

"Ти маєш на увазі від матері?" заперечила Беллатріса. "Твій батько ніколи не був дуже

розумним." "Не говори про мого..."

"Тихіше, Драко, любий, - спокійно сказала Нарциса. Вона перетнула кімнату і сіла за стіл, не зводячи вузьких очей зі своєї старшої сестри. "А тобі, мабуть, варто було б відмовитися від образ, спрямованих на мого найдорожчого чоловіка".

"Звичайно, *Ciccі.*"

Вираз обличчя Нарциси знову смикнувся. Беллатріса змахнула чарівною паличкою, зосередившись, як могла. Вона спостерігала, як сніданок набуває форми, як чайник ходить по колу і наливає воду в чашки, як булочки розкладаються по крихітних блюдцях. Це ніколи не було так гладко, як заклинання Нарциси, але це було задовільно.

"Як просуваються ваші дослідження, мадам Блек-Ріддл?" запитала Пансі. "Драко розповідав мені про нього, правда, небагато. Знаю тільки, що воно стосується Священних Двадцяти восьми".

Беллатріса кивнула, намагаючись приховати своє невдоволення. "Я вже досить давно вивчаю магічну історію. Коли моя дуельна практика була... перервана, я вирішила, що буде розумно знову взятися за неї. Священний Двадцять Вісім вже не Двадцять Вісім, і я хотів би записати більш сучасну історію найшляхетніших родів".

Пансі була в захваті від самої думки. "Дехто сказав би, що робота Кантанекеруса Нотта є остаточною".

"Дехто може помилятися, - плавно мовила Беллатріса.

Драко смикнувся на своєму сидінні, більше не входячи в свою безпристрасну сцену. Він

виглядав стурбованим. "Мамо..." почав Драко і знову замовк.

Нарциса хмикнула, піднявши руку. "Белло, люба, твій чоловік чув новини?" "Новини?"

холодно перепитала Беллатріса. "Які новини?

Нарциса мала нахабство виглядати вибачливою. "Ну... Піллі?" - покликала вона, викликаючи домашнього ельфа Беллатриси так, ніби це був *її власний* ельф.

"Так, пані Нарцисо?" запитав Піллі з кутка кімнати.

"Сьогоднішній "Щоденний *пророк",* будь ласка", - ввічливо

відповіла Нарциса.

Піллі кивнув, і газета з тріском лягла на коліна Беллатріс. Беллатріса подивилася на заголовок і завмерла.

Вона тихо прошепотіла: "*Чорт*".

ДВОМА РОКАМИ РАНІШЕ

Гаррі одразу його помітив.

Важко було не захопитися. Том Ріддл притягував людей, як метелик до вогню. Куди б він н е пішов, його оточувало море сміху чоловіків і жінок. Він не часто посміхався, виглядаючи вкрай знудженим від того, як вони тупцювали за ним, намагаючись витягнути з нього розповіді про його подвиги за кордоном, про його досвід роботи в інших міністерствах на континенті, про що завгодно, але він був страшенно мовчазним. Кожен, хто знав його достатньо, щоб стояти поруч з ним і мав право називати його на ім'я, випромінював гордість.

"Люціус Малфой сьогодні виглядає особливо *зміїним", - прошепотів Джеймс на вухо Лілі. Лілі тихо засміялася, придушуючи сміх долонею. "Ти бачила його ціпок? Він взагалі достатньо дорослий для тростини?"*

"Я думаю, що це модний тренд", - сказав Гаррі розсіяно.

Лілі пирхнула і закотила очі, коли Алекто Керроу вистрілив у неї поглядом скандального презирства.

"Це не дуже добре. Як незграбно", - пробурмотіла Лілі.

"Як Малфой", - *виправив Джеймс.*

Джеймс не помилився. Люціус Мелфой стояв поруч з Томом Редлом, його довгий світлий хвіст виглядав майже білим. Драко був точною копією цього чоловіка.

Гаррі одразу ж вирішив, що хоч він і не знав цього чоловіка, але Люциус йому принципово не подобається.

Драко Малфой був гівнюком.

"Гаррі? Гаррі, з тобою все гаразд, любий?"

Гаррі підстрибнув. Він не усвідомлював, що підвівся. Лілі занепокоєно дивилася на нього, насупившись.

"Так, я в порядку, мамо", - розгублено відповів Гаррі. "Я гарно виглядаю в цій мантії, правда? Їх вибрала Юфі".

"У твоєї бабусі дорогий смак", - сказала Лілі, її губи скривилися від огиди при згадці про старшу матріархальну родину Поттерів. Гаррі скривився в усмішці. "Але ти виглядаєш чудово, Гаррі".

Лілі говорила так, наче вона майже мала це на увазі, наче вигляд її сина не налякав її.

"Зробіть мене завидним. Зробіть мене красивим", - *благав Гаррі особисту швачку своєї бабусі, коли та знімала з нього мірки. Евфемія схвально кивнула, її карі очі були схожі на кремінь.*

"Зроби його грізним", - *наказала вона.*

І ось він був у чорному, з довгими рукавами-трубами, що спадали до колін, і в високих чорних чоботях. Тканина була важкою і дорогою, і Гаррі відчував себе самозванцем у мантії, яка б набагато краще виглядала на комусь на кшталт Драко Мелфоя чи, навіть, Блеза Забіні. Але ці мантії були ідеально підігнані під нього, припасовані до кожного вигину його тіла, і Гаррі уявив, що саме це налякало Лілі найбільше.

"Дякую. Я хочу добре виглядати", - сказав Гаррі.

Джеймс з апетитом доїдає свою брускетту. "Так, тут багато чиновників з міністерства. Я замовив за тебе слівце перед Скрімгером, але він категорично не вірить у кумівство.
Тобі доведеться поговорити з ним самому, - сказав Джеймс. Він поплескав Гаррі по плечу, стискаючи його.

Гаррі ледь помітно посміхнувся і кивнув. Він підвівся, допив решту шампанського і поставив його на стіл. Його погляд не відривався від Тома Редла, що застряг у самій гущі подій. Гаррі випростався і зробив крок вперед, а потім ще один, до місця призначення. Чоловіки розмовляли, але не про щось важливе. Дурна балаканина.

Том Ріддл мовчав.

"Барті процвітає у відділі таємниць, чи не так?"

"Так, це так. Він думав, що піде в правоохоронні органи, але під дбайливим

наставництвом Тома вирішив..."

Гаррі прочистив горло, стоячи перед ними. "Перепрошую." Розмова припинилася з легкою цікавістю, на нього витріщалися, наче на дуже цікаву комаху. "Містере Ріддл, для мене буде великою честю, якщо ви приділите мені хвилинку свого часу".

Дехто з молодих чоловіків здригнувся, ніби шокований тим, що Гаррі наважився попросити про таке.

"А ти хто?" запитав Том Ріддл.

Гаррі підняв підборіддя, і на його обличчі розпливлася легка усмішка. Він не звертав уваги на незворушні обличчя, що оточували їх, - всі вони були сухорляві, огрядні старі, вгодовані і задоволені своїм становищем у житті. Їхні очі були засклені від самовдоволення, а обличчя пом'якшені розкішшю. Гаррі вчили не звертати уваги на таких людей.

Але не Том Редл. У Тома Редла вилиці були гострі, як ножі, і він добре носив аристократичний одяг, але все це було в його очах. Його бордові очі були пильними і голодними, амбітними до безтями. Його бабуся казала, що Том Реддл перевернув би весь світ, аби отримати те, чого прагнуло його серце.

"Я Гаррі Поттер."

Ріддл все ще виглядав не враженим. Один з інших політиків не виглядав враженим.

"Син Джеймса Поттера?" - запитав він, нахилившись вперед, його чорні вуса сіпалися. Гаррі повернувся, щоб подивитися на нього в повний зріст - Бартеміус Крауч-старший, - прошипіла йому на вухо його бабуся. "Він син Джеймса Поттера".

"А він?" - запитав Ріддл, все ще зацікавлений. запитав Ріддл, все ще такий незацікавлений.

Гаррі прикусив нижню губу, його ентузіазм згасав. Чоловіки навколо нього пересмикувалися, притискаючи свій соковитий сміх до липких долонь. Обережно попиваючи шампанське у келихи, Ріддл вибудовував своє приниження.

"Він є нагородою..."

"Неважливо", - твердо сказав Гаррі. "Містере Реддл, я учуся на сьомому курсі у Гогвортсі. Я хочу з вами поговорити."

Ріддл зробив повільний ковток свого червоного вина. Він був єдиним, хто

пив вино. "Чому?" - затягнувся він. "Я не знаходжу вас цікавими".

Чоловіки тоді сміялися, навіть Крауч, голосно і гавкаючи. Це привернуло увагу інших. Гаррі відчував на собі батьківські погляди, що пильно стежили за ним. Його батько, мабуть, розгублено дивився на все це. Лілі, мабуть, шепотіла на вухо Джеймсу про наміри Гаррі. Лілі була кмітливою, і вона знала все про амбіції, які Євфемія Поттер нашіптувала на вухо своєму онукові, коли її син не мав жодного з них.

Гаррі прочистив горло.

"Зможеш."

Їхній сміх ущух. І Ріддл осушив свій червоний келих, притиснувши його до руки Персі Візлі, наче той був його *помічником. Візлі ледь не впустив його, але все одно взяв. Ріддл випростався зі своєї презирливої сутулості і повільно простягнув руку, вклонившись наполовину. Гаррі ковтнув і взяв її.*

Ріддл зробив крок уперед, не відпускаючи Гарріної руки. Чоловік був вищий, ніж Гаррі спочатку думав - схожий на привида, за винятком широких плечей і точеної щелепи. Його руки були величезні, а пальці довгі, як у піаніста; пара масивних блідих павукоподібних рук, одна з яких міцно обхопила руку Гаррі, вичавлюючи з неї кров.

"Чи не бажаєте випити, містере Поттер?" запитав Ріддл, нарешті відпускаючи руку Гаррі. Гаррі подав йому свою руку.

"Е, ні", - відкашлявся Гаррі. "Але мені... подобається пісня, яку грає оркестр".

Ріддл виглядав так, ніби щось обмірковував, але лише на мить. Він лякав Гаррі. Здавалося, що він приймав рішення за час, який потрібен людині, щоб моргнути, і кожне рішення було методичним і конкретним, наче він проклав усі можливі шляхи у Всесвіті.

"La Valse". У вас бездоганний смак, містере Поттер", - сказав Ріддл. А потім він повернувся до інших чоловіків, подарувавши найчарівнішу посмішку, яку Гаррі коли-небудь бачив. "Вибачте, але я вважаю, що винен цьому юнакові танець".

Герміона мала рацію - чоловік був *страшенно вродливий, у жахливому сенсі цього слова. Жахливого, бо тепер, коли Гаррі це зрозумів, йому доведеться ще ретельніше обмірковувати свої слова, ніж раніше, якщо він не хоче наговорити дурниць. Ріддл знову взяв його за руку й повів на танцмайданчик, поклав руку Гаррі на талію, бездоганно, респектабельно, вільно тримаючи його другу руку.*

"Я не вмію танцювати", - мимохіть зізнався Гаррі.

Ріддл витріщився на нього з кумедною зневагою, наче не зовсім розумів, що він там робить з Гаррі. "Може, для початку покладеш руку мені на плече", - пробурмотів Ріддл. Гаррі поквапився це зробити. "Я поведу. Ти за мною. Не відставай."

Гаррі не думав, що Ріддл мав на увазі лише танець. Вони закружляли у вальсі, рухаючись під звуки оркестру, і це було легше, ніж Гаррі думав, адже тепер йому не треба було вести. Юфі намагалася змусити його вчитися, адже він провів стільки часу в маєтку Поттерів, але Джеймс виступив проти, коли побачив, як Гаррі це ненавидить. У той момент Гаррі хотілося, щоб він просто змирився з цим і не поводився, як величезна дитина.

"Отже, чи є причина, чому ви звернулися до мене, містере Поттер?" запитав Ріддл.

Гаррі відчув, що язик розпух у роті, коли Ріддл раптом змінив сторону, його друга рука притиснулася до іншої сторони Гарріної талії, схопивши протилежну руку в такт танцю. Вони пронеслися по підлозі, падаючи в такт іншим парам, що танцювали й кружляли в такт.

по вишитій золотом підлозі, в шовкових і тафтяних шатах, вбрані в перли, жінки, обсипані перлами. Вони були парою в чорному, темних відтінках у світі золота. Гаррі ніколи не відчував себе таким самотнім з чоловіком.

"Я не знаю цієї пісні. Вона звучить по-маґлівськи", - вигукнув Гаррі. "А ти її

знаєш? Ріддл хмикнув. "Тебе це турбує? Що це... маглівська пісня?"

"Ні. Звісно, ні. Моя мати - маглорожденна, - поспішно сказав Гаррі.

Ріддл знову дивився на нього так, ніби намагався розгадати складну головоломку. А потім його інтерес почав згасати.

"Це з оперети "Москва, Черемушки" маглівського композитора Дмитра Шостаковича. Це вальс", - неохоче сказав Ріддл. Він зітхнув, кружляючи Гаррі по підлозі. Гаррі відчув, як чоловік напружився, і був готовий до того, що руки знову поміняються місцями. "Містере Поттер, я не збираюся марнувати час, навіть у вечір, який можна вважати відпочинком..."

"Це не дозвілля, - різко сказав Гаррі. "Я вже казав, що я на сьомому курсі. Я маю намір піти в Міністерство після закінчення Ґоґвортсу. І я маю намір працювати під вашим керівництвом".

Ріддл тихо засміявся, глибокий, дзвінкий і

насмішкуватий. "А ви, пане Поттер?" потягнувся

Ріддл.

Гаррі глибоко вдихнув, дивлячись собі під ноги. Єдиного разу, коли він подивився на свої ноги, він мало не спіткнувся. Коли він знову підняв голову, Ріддл чекав на нього, трохи роздувши ніздрі й широко розплющивши очі, але саме так. Він міг розрізнити його тільки тому, що він був дуже близько.

"Так. Одного дня ви станете дуже впливовою людиною, містере Редл, - тихо сказав Гаррі. "І я кажу це не для того, щоб вам лестити. Ви наймолодший керівник підрозділу за останні десятиліття. Ви маєте зв'язки як зі старим світом чистокровних традицій, так і зі світом маглівських інновацій, що стрімко розвивається. А ще краще - ви напівкровка*. Ви створені для того, щоб стати історією успіху, містере Ріддл, і я хочу бути поруч з вами".*

Ріддл знову повернув Гаррі, але той не поспішав. "Продовжуй."

Гаррі глибоко вдихнув і прокрутив у голові свої тези. Євфимія веліла йому перерахувати свої досягнення - капітан квідичу в шостому і майбутньому сьомому класах, Дуельний клуб, Ораторський клуб, шість СОВів. Але Гаррі проігнорував кожну пораду, яку Евфемія кричала на нього, втовкмачувала йому в голову.

"Я геніальний, містере Ріддл, - тихо сказав Гаррі. "Я не справжній геній, ні. Не такий, як ви. Але я знаю людей. Я б їв і дихав Томом Марволо Редлом щохвилини кожного дня. Дайте мені шанс проявити себе, і я обіцяю, що стану силою, з якою треба

рахуватися. Світ чарівників застиг. Немає ніякого прогресу. Лише статус-кво. Я не зацікавлений у збереженні *статус-кво. Навіть просто читаючи деякі з моїх есеїв... я..."*

Гаррі замовк. Ріддл нахилився. "Закінчуй", - вмовляв він низьким і чуттєвим голосом.

Гаррі не міг стримати рум'янцю, його щоки палали червоним. Ріддл не посміхався, але виглядав дуже задоволеним собою.

Я не знаю маглівських композиторів, але знаю маглівських філософів: "Людина за своєю природою - політична тварина", - тихо прошипів Гаррі. "Але я не хочу бути твариною. Я хочу бути монстром, і я думаю, що ти знаєш гру набагато краще, ніж те, як ти граєш".

Очі Гаррі розширилися, а подих перехопило в легенях. Він чекав на відповідь Редла, гадаючи, чи не розкрив він свої козирі надто рано. Юфі завжди казала йому, що він трохи запальний.

Але тут Ріддл нахилив голову, і на його обличчі з'явилася жахлива

посмішка. "Пане Поттер, ви не такий, як я очікував", - сказав

Рідждл.

"Добре. Ви мене уважно слухаєте, містере Реддл?" запитав

Гаррі. Посмішка Редла стала ширшою. У ній були тільки зуби.

"Так.

"Коли ти дізнався, Томе?" тихо запитав Гаррі.

Том втупився у свій стіл і двічі прочитав реп. Він подивився вгору, його обличчя було нерухомим. Його очі палали відчайдушною люттю.

"Я хотів спершу знайти рішення, - різко сказав Том.

Гаррі скривив губи. "А ти його маєш?"

Том загавкав сміхом, який не був сміхом. Гаррі подумав, що може перелічити на пальцях однієї руки кількість разів, коли він чув, як Том по-справжньому, по-справжньому сміється. Але Гаррі знав, що означав цей не-сміх.

"Що сталося?"

"Вона сказала, що я потрібен Скрімджеру як голова відділу міжнародного магічного співробітництва, - сказав Том. Він знову різко гавкнув, а може, то було шипіння. Гаррі був надто розлючений, щоб розрізнити. "Посада для дурнів і маріонеток".

"Я знав, що їм не варто довіряти", - пробурчав Гаррі, схрестивши руки на грудях. Він почав ходити по кімнаті важкими кроками, мантія розгойдувалася навколо нього. Його нові мантії вже не здавалися такими важливими.

"Я цього не робив. І не довіряю. Я нікому не довіряю." Том кинув на нього один

зі своїх *багатозначних* поглядів. Гаррі посміхнувся.

"Тоді чому ти цього не передбачив? Ти ж не недооцінюєш людей. Навпаки, ти їх *переоцінюєш*", - зітхнув Гаррі, хитаючи головою. Він рвав однією рукою своє волосся, ще більше плутаючи його, смикаючи за кучері та гарчачи. "Ти маєш бути злим".

"Я в *люті*".

І нарешті Том подивився на нього, *по-справжньому подивився*. Він був блідий, кісточки його пальців побіліли. Том тримав себе в руках, як завжди, але його переповнювала лють, він був готовий рознести світ на шматки. Побачивши його, Гаррі скривив губи в усмішці. Це був Том.

Гаррі зупинився перед столом і взяв листа. Охайні каракулі Руфуса Скрімджора обіцяли Тому посаду, на яку він по праву заслуговував, - посаду старшого заступника міністра. Це був лист, повний передвиборчих обіцянок, тобто *брехні*. Гаррі відчув, як його шлунок скрутило всередину, і він відчув смак кислоти на кінчику язика. Йому захотілося виплюнути цю кислоту на довбану пику Скрімджора.

"Як ти про це дізнався?" запитав Гаррі.

"Амбридж", - вигукнув Том, а тоді показав на екстрену службову записку, яку розіслали по всьому міністерству. Гаррі вилаявся собі під ніс, коли взяв папірець.

ПАМ'ЯТКА ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ МІНІСТЕРСТВА МАГІЇ

ВІД Мадам Долорес Амбридж

УВАГА. Всім увага:

У період зміни адміністрації наступні акції вступають в силу негайно:

Колишній міністр **Корнеліус Фадж** *тепер займає новостворену посаду* **радника міністра магії**. *Його роль, незважаючи на те, що він не має жодних офіційних повноважень, окрім волі міністра, буде лише консультативною. Він не збереже жодних колишніх повноважень міністра.*

З наближенням приведення до присяги новообраного міністра **Руфуса Скрімджора**, *аврора* **Джеймса Поттера**
був підвищений до **керівника офісу Аврора.**

З виходом на пенсію **Артемізії Прайс,** *голови Міжнародного магічного офісу права,* **Том Марволо Ріддл б у в п р и з н а ч е н и й головою Міжнародного магічного співробітництва.**

Дякую,

Мадам Долорес Амбридж

Старший заступник міністра магії

"Вітаю, Гаррі, - усміхнувся Том. "Ти новий помічник голови МНК. Я впевнений, що це передбачає підвищення зарплати".

Гаррі стиснув кулаки, записка м'ялася в його руках. Він повернувся і подивився на чоловіка.

"Я мав бути помічником старшого заступника міністра. Хай їм грець", - гаркнув Гаррі. Він подивився на "Щоденного пророка", що лежав на столі між ними. Очі Тома горіли так яскраво, що Гаррі здивувався, як той ще не підпалив газету. "Я не знаю, що робити".

"Це твоя робота - знати", - холодно сказав Том.

Гаррі насупився. "Але я так не думаю. Ми *довірилися* не

тим людям." "Я нікому не довіряю", - повторив Том так

само різко. Гаррі насмішкувато закотив очі.

"Скрімджер не повірить, що ти зробиш це тихо. Ти надто амбітний", - попередив

Гаррі. Том сів, дивлячись на Гаррі звуженими очима. "Я не дозволю себе

зневажати".

Те, як він прошепотів ці слова, змусило Гаррі сісти, і його очі звузилися, дивлячись на нового голову ММК. Голос Тома став глибшим, рипучим і гортанним, наче його вирвали з найтемнішої ями всередині нього самого. Том не дивився на нього, втупившись у щось далеке. Його бордові очі лише на мить спалахнули яскраво-червоним, а губи Гаррі повільно скривилися в якусь цікаву штуку.

"Що ти пропонуєш?" запитав Гаррі.

Том знову подивився на нього, повільно. А потім він простягнув руку, схопив чоловіка за талію і потягнув його до себе на коліна. Гаррі випустив гавкіт сміху, який був сповнений чого завгодно, але тільки не розваги. Том загарчав йому в обличчя. Гаррі злизав слова з його язика.

"Я не дам себе виштовхнути в невідомість. Я не буду *зірочкою*".

Примітки до розділу наприкінці

1 Картковий будиночок, розділ 22 [повернутися до тексту].

Розділ другий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Деяким чоловікам не судилося бути щасливими.

Вони мають бути великими". [2]

Вона стогнала, скручуючись у їхньому ліжку, її кучері вислизали з-під шарфа, обмотаного навколо голови. Її чарівна паличка видавала пронизливий, дратівливий звук, ледве чутний від крику Закляття від комарів.

Герміона Ґрейнджер обернулася, викинувши руку і вдаривши свого хлопця по руці.

"Вставай, Рон. Вставай", - застогнала Герміона. Рон буркнув, засовуючи голову ще глибше під подушку. "Треба негайно йти. Якщо ми запізнимося, охорона буде ще жахливішою, ніж *зараз*".

Рон знову буркнув. "Не хочу йти."

"Рональде! гавкнула Герміона. Вона сіла, розтираючи рукою обличчя. "Ти ж охоронець."

Рон зітхнув, знаючи, що немає жодного шансу, що Герміона дозволить йому знову заснути. Перевернувшись, він сів і позіхнув їй в обличчя. Герміона скривилася від огиди до його кислого подиху, але все одно нахилилася до нього, притискаючи поцілунок до нижньої частини його щелепи.

"Це просто збори на цілий день, щоб обговорити процедури для церемонії присяги", - сказав Рон, прицмокнувши губами в її обличчя.

Герміона зітхнула, сіла і провела рукою по обличчю. Вона випустила довге зітхання і кивнула на знак розуміння. Вона перетворилася на його тіло, притискаючись і всмоктуючи все його тепло, коли зітхала, дозволяючи подіям останніх кількох днів обрушитися на неї.

З наближенням інавгурації все ставало ще напруженішим, навіть у Герміониному відділі. Герміона не була впевнена, яке відношення має Відділ переселення домовиків до помпезності нового міністра та його адміністрації, але це було все, про що могли говорити в її кабінеті, поки Герміона працювала над своєю останньою справою про скривджену домовика на ім'я Мімсі, яка чинила опір своєму переселенню до Гогвортсу, де вона отримуватиме справедливу зарплату і матиме набагато кращу постіль.

"Як ти думаєш, Гаррі буде на інавгурації?" запитав Рон, притискаючись носом до маківки Герміони.

"Не бачу, чому б і ні, - додала Герміона. "Зрештою, його бос тепер завідувач *кафедри.* Уяви, яка в нього зарплата".

"Він вже був під кайфом. Ти ж бачив його квартиру. Вона неймовірна", - сказав Рон. Він оглянув їхнє скромне помешкання, куплене на їхні менші зарплати, і в його голосі пролунали заздрісні нотки. Герміона не витримала.

"Я пишаюся нашою квартирою", - наполягала вона.

"Я теж. Чесно", - сказав Рон, коли Герміона подивилася на нього. "Але я просто хочу сказати, що Гаррі завжди отримував високу зарплату. І він працює на Редла вже багато років".

"Все відбувається так швидко. Це так дивно, бути зараз всередині цього. У Гоґвортсі ми лише читали про все це в "Пророкові", але тепер ми є частиною змін. Це неймовірно, чи не так?" запитала Герміона, не в змозі стримати хвилювання в голосі. Коли вона говорила, її хвилювання тільки зростало, і вона нахилилася, розширивши очі. "Але це також дивно. Я впевнена, що ви чули перешіптування. Всі були *впевнені,* що Том Реддл стане старшим заступником міністра. Але натомість ним стала Амбридж. Знову. Цікаво, що це..."

Роздуми Герміони перервав хропіння. Герміона здригнулася і подивилася на свого хлопця. Він спав.

Знову.

"РОН! МИ ЗАПІЗНЮЄМОСЯ!"

"Том Ріддл незадоволений".

Люцій не одразу підняв очі від своєї роботи, з легкістю пробігаючи очима їхні заяви. Лише коли він відчув, що вага очей дружини зростає, він нарешті зволив відірватися від їхніх фінансів. Люціус здригнувся від незворушного блиску блакитних очей дружини, і його губи скривилися в безгубій посмішці, коли він кивнув коханню свого життя. Нарциса не посміхнулася у відповідь, коли прослизнула всередину і не до кінця зачинила за собою двері.

Нарциса спостерігала за чоловіком, шукаючи на ньому тріщини, але не могла знайти

жодної на мармурі. "Ти мене чув?" - запитала вона. "Том Редл незадоволений".

"Чоловік дуже рідко не є таким", - відповів Люцій. "Важко бути кимось іншим, коли маєш за дружину гарпію".

"Ця гарпія - моя *сестра*, Люціус", - огризнулася Нарциса.

Люциус пирхнув. "Як я міг забути?" - так само швидко відповів він. Він склав руки на стільниці, з посмішкою дивлячись на дружину. "Люба, скажи, яка мені користь від цього знання?"

"Том Ріддл мав стати старшим заступником міністра. Ви це розумієте, так?" - запитала вона. "Розумію. Дуже прикро, що він не став ним".

Вона знову шукала тріщини. Вона не знайшла жодної. Це було добре, але вона сподівалася, що так само, як не було тріщин на його масці, не було їх і в його свідомості. Нарциса не була легілиментом, але Беллатріса була. Том Редл *був*.

"Дуже добре", - погодилася вона і довгими кроками перетнула кімнату, граціозно обійшовши стіл і сівши на край. Вона поклала руку йому на маківку, провела довгими пальцями по шовковистому світлому волоссю, що спадало на спину, і потерла напружені скроні. "Він р о з л ю ч е н и й , коханий. Абсолютно розлючений. І небезпідставно. Долорес Амбридж обдурила його".

"Цікаво, що сталося, - затягнувся Люциус.

"Як і я", - погодилася Нарциса. Вона притулилася щокою до його маківки, вдивляючись у танцююче полум'я, шукаючи в ньому ознаки зеленого кольору. Добре, що ніхто не слухав. "Сподівайся, що він не дізнається".

Вона відчула, як Люціус закляк під нею, і Нарциса відсахнулася, відкинувшись назад на руки і дивлячись на нього зверху вниз. Вона пнула ногами, наче вони знову були молодими, і їй пригадалися часи, коли вони з Люціусом були молодятами, щойно побралися, і сиділи о с ь так, як зараз, і плели інтриги. Для Нарциси це ніколи не ставало старим.

"Нарцисо, люба..."

"Я не дурепа, коханий, - муркотіла вона. "Ти б не одружився зі мною, якби я

була дурепою. "Ти маєш рацію", - майже одразу погодився Люціус.

Нарциса перехилилася через його плече і подивилася вниз на виписки, вириваючи ті, що були **н а** її ім'я. Вона наспівувала, проводячи пальцем по рядку прибутку. "Значить, справи у "Відьомського щотижневика" йдуть добре", - тихо промовила вона.

"Купив за примхою, але вона продовжує процвітати. Можна було б навіть розширити тираж. Скажімо, на континент?" Люциус заперечив.

Нарциса зробила паузу, коли слова Люціуса закрутилися у неї у вусі, і вона почула зізнання між кожним подихом. Вона розсміялася довгим горловим сміхом і витріщилася на нього. Він дивився на неї, стиснувши губи, не розчулений її власним сміхом.

"За *гроші*, Люціусе? Ти..." - і тут вона зупинилася, закинувши голову, бо почула найтонший скрип. Нарциса витягнула паличку, очі блиснули. "*Homenum Revelio.*"

У дверній коробці з'явилося мерехтіння золота, і Нарциса зморщила ніс. "Драко, любий,

підслуховувати не годиться".

Нарциса почула сопіння і шипіння контрзакляття, і, нарешті, побачила довгу тінь сина під дверима. Значить, заклинання Розчарування. Молодець, але Нарциса чула його дихання. Драко відчинив двері й зайшов усередину, наче й не підслуховував. Очі Люциуса звузилися.

"Що ти, по-твоєму, робиш?" - вигукнув він на сина.

Драко ледь не здригнувся, але, схоже, вирішив, що вплинути на поведінку розбещеної дитини буде набагато краще, ніж вибачитися. "Ти переглядаєш ділові документи. Я чув тебе. Я теж маю бути тут. Ти мав би мене вчити", - звинуватив Драко так, ніби він не був дорослим чоловіком.

Люциус посміхнувся. "Я не вчу дітей рахувати монети. Я вчу чоловіків, як інвестувати. Ти вже чоловік, Драко?" запитав Люциус, здавалося, отримуючи страшенну насолоду від того, як щоки Драко спалахують неприваблівим червоним кольором.

"Досить. Ви обидва діти", - зневажливо сказала Нарциса. Вона встала зі свого місця, розгладжуючи складки на мантії, і підійшла до сина, простягнувши руку, щоб узяти його гостру щелепу в свої руки. Драко видав огидний звук, і Нарциса закотила очі. "Тобі ще не знімали мірки?"

Драко похитав головою. "Ні, я маю..."

"Ніяких відмовок. Інавгурація за кілька днів, а ти навіть не зняла мірки", - роздратовано попередила Нарциса. Вона схрестила руки на грудях. "А як щодо сукні? Чи ти вдягнеш свою стару сукню на інавгурацію, а для балу щось нове?"

"Звичайно, він одягне щось нове на бал", - наполягав Люціус.

Нарциса простягнула свою руку через руку Драко і кивнула. "Так, давай подивимося. У нас не вистачить часу на щось *нестандартне,* але щось на замовлення ми можемо зробити", - почала вона.

"Але ж чекати в Малфоя буде *божевільно*, мамо", - заскиглив Драко.

Нарциса хмикнула. "Знаю, люба, але так треба. Нам не вистачило передбачливості, щоб записатися на прийом до Прими Мадонни. Але ми обов'язково знайдемо для тебе щось *неймовірне*", - наполягала Нарциса.

Коли вона йшла під руку з сином, вона озирнулася через плече. Люциус витріщився на неї.

Вона не бачила тріщин.

Гаррі втупився у вогонь, стиснувши губи, не звертаючи уваги на викрійки швачки, такі милі й плавні. Пергаменти були розкладені перед ним, і він знав, що має суворий дедлайн, але в його голові все ще вирували можливості та плани, які шепотів йому на вухо якийсь Том Реддл.

"*Хлопчику*".

"Так, Юфі?" Гаррі зітхнув, повернувшись до бабусі обличчям.

Евфемія Поттер, уроджена Роулінг, шипіла на нього, горіхові очі звузилися на її зморшкуватому обличчі. Гаррі вибачливо нахилив голову, але його проігнорували.

"Ви повинні вибрати мантії. Це ж... - "Інавгурація",

- втрутився Гаррі.

Євфимія продовжувала, наче не чула його: "- суспільна подія року. Ти ж помічник голови ММК. Ти мусиш справити враження".

Нагадування про нове становище Гаррі послало спалах люті вниз по хребту, де вона згорнулася до низу живота і горіла, так само яскраво, як полум'я в каміні. Його пальці стиснулися в кулак, і він знехтував келихом вина, який мав випити, щоб заспокоїти нерви.

"Я мала бути помічницею заступника міністра". Евфемія

пирхнула. "Я знаю. Але це не так."

У її голосі прозвучало презирство. Гаррі знав, що вона була *розчарована*.

"Я чула, що більшість віксенів ходять до Малкіна за халатами. У неї вже давно черга стоїть. Людям доведеться злізти з вішалки", - затямив Гаррі. Він повернувся до бабусі, стиснувши губи, дивлячись на викрійки. Він провів пальцями по одному прекрасному набору мантій. "У тебе вже є улюблений, чи не так?"

Євфимія відсьорбнула зі свого келиха портвейну. "Справді?" - запитала вона, піднявши брову.

"*Так,* Юфі", - сказав Гаррі, і його губи посмикнулися в усмішці. Він натиснув пальцем на мантію, яка, як він знав, їй сподобається, а потім вихопив ще один зразок і поклав їх перед нею. "Це для інавгурації. Консервативна. Сувора. Покірний. *Це* для інавгураційного балу. Заздрісна. Красива. *Грізна.*"

Саме ці слова Євфимія завжди вбивала в голову свого онука.

"Дуже добре. Зрештою, ти *дуже* милий", - сказала Євфимія. Вона стукнула по столу кісточками пальців, і з тріском з'явився домашній ельф. Сьюкі віджимала поділ своєї ганчірки, дивлячись на свою господиню з обожнюючим блиском у великих, як тенісний м'яч, очах.

"Так, пані?" запитала Сукі.

"Принеси ключ від коштовностей. Гаррі повинен мати свій вибір коштовностей для інавгурації", - владно сказала Евфемія. Вона повернулася до Гаррі. "Я вже відправила ваші мірки Примі Мадонні. Мадам Мадонна *сама* виготовить твою мантію. Зрештою, ви її улюблений клієнт. Зрештою, ви завжди отримуєте її дизайни в розділі "Найкраще вбрані" щотижневика "Пророк і відьма"".

Гаррі відкинувся назад, вражений. "А ти?"

"Не турбуйся про цю стару бабцю, Гаррі. Ти тепер обличчя нашої сім'ї", - сказала Евфемія.

Гаррі пирхнув, хитаючи головою. "Тато тепер головний аврор".

"А *ти*, ти будеш заступником міністра. Одного дня", - сказала Евфемія твердо, наче промовляючи це вголос. Коли Сокі з тріском зникла, Евфемія змахнула чарівною паличкою, і двері майже зачинилися. Вона нахилилася вперед. "А тепер розкажи своїй любій бабусі про те, *що* сталося".

Її голос став сталевим, і всередині Гаррі щось клацнуло. "Нас обдурили."

"Зрадили", - поправила Євфимія. "Ніхто з вас не настільки дурний, щоб бути *обдуреним*".

"Значить, зрадили", - вирішив Гаррі. "Нас зрадили. Йому обіцяли посаду заступника міністра. І раптом ми отримуємо звістку - зауважте, від *Пророка,* - що його все ж таки підвищили, але на посаду керівника відділу міжнародного магічного співробітництва".

Куточок губ Євфимії забавно скривився, побачивши явну зневагу онука.

"Продовжуй", - кивнула Євфимія.

Гаррі зморщив носа. "Долорес Амбридж і Корнеліус Фадж думають, що зможуть утримати владу в своїх руках. Вони вірять, що зможуть зробити Скрімгера своєю маріонеткою".

Євфимія засміялася. "Ще одна ознака

дурості." "Ще одна?" перепитав Гаррі,

заціпенівши.

"По-перше, вони думали, що ти не покараєш їх, мій любий", - з усмішкою сказала Евфемія, простягаючи руку, щоб погладити Гаррі по щоці. Гаррі зашарівся від бабусиної похвали і кивнув головою. "ММС. Це департамент дурнів. У поганих руках."

"Не ті руки?" запитав Гаррі, нахилившись уперед. У його пам'яті промайнули бабусині уроки, коли він був ще зовсім маленьким хлопчиком. Він згадав, куди поділася влада, і що Міжнародна Магічна Співпраця ніколи не була лідером зграї.

"Ти просто потрапив у потрібні руки, повір мені, мій любий", - заспокоїла Евфемія. Вона відкинулася на спинку стільця, виглядаючи досить самовдоволеною, незважаючи на роздратування Гаррі. "Твій *бос теж* має для цього правильні руки. Є переваги в тому, щоб дружити зі світом".

Гаррі замислено нахилив голову. "Можливо", - зітхнув він, і Евфемія простягла руку вперед, схопивши його за підборіддя, щоб нахилити голову назад і вперед. "Що ти робиш, бабусю?"

"Гадаю, треба нанести кол навколо очей. Щоб вивести зелений колір", - вирішила Евфемія, почувши стогін Гаррі, коли він висмикнув обличчя з її міцних обіймів. "Ти все ще засмучений. Це зрозуміло. А ти

повинен зрозуміти, як це сталося і чому". "Я

знаю, - сказав Гаррі.

"Добре. Після цього ваш наступний крок: що ви плануєте з цим робити?"

Гаррі відкинувся на спинку стільця і подивився на бабусю. Евфемія завжди бачила в ньому потенціал і була єдиною, хто знав, якої форми набувають його амбіції, як горить вогонь. Зрештою, вона сама горіла так само і створила велике багатство для помірно заможної сім'ї Поттерів, перш ніж вийшла заміж за нього. Гаррі відкинувся на спинку крісла і відсьорбнув вина, його губи скривилися в усмішці.

"Змініть статус-кво", - промовив він у губи своєї

склянки. Евфемія засяяла. "Це мій хлопчик."

Гаррі нахилився вперед. "Том і я..."

Двері зі скрипом відчинилися, і в них зазирнула вогненно-червона голова. І Евфемія, і Гаррі різко обернулися, їхні очі звузилися від несподіванки. Лілі Еванс зробила вигляд, що її це не зачепило, коли вона прослизнула в кімнату, випроставши спину, з лагідною посмішкою на вустах, яка не відповідала гостроті її очей.

"Мамо", - сказав Гаррі з усмішкою.

"Сукі має ключ і збиралася принести його тобі, але мені повідомили, що вечеря вже готова. Я вже подякувала їй", - з посмішкою сказала Лілі.

Гаррі бачив, як Євфимія сіпнулася від цієї думки.

"Нагадаю тобі, Лілі, що мої домашні ельфи не люблять, коли їм дякують, - незворушно сказала Евфемія. Вона осушила свій келих і різко поставила його на місце.

"Знову, мамо, ми розходимося в думках", - відповіла Лілі, все так само ввічливо, але кімната наповнилася холодним напруженням.

Гаррі здригнувся, коли усмішка Евфемії стала гострішою. Евфемія вважала, що Лілі була недоречною. Вона вважала, що Лілі не розуміє їхнього способу життя, а отже, ніколи не зрозуміє, хто такий Гаррі і, що важливіше, ким він *не є*. Гаррі ще не сформував своєї думки.

"Я обов'язково їй подякую", - сказав Гаррі з посмішкою, кинувши застережливий погляд на Євфимію. Стара пирхнула, закотила очі і вдарила Гаррі наручниками по потилиці. Гаррі буркнув. "Що?"

"Чи не проведеш стареньку до обіднього столу?" зажадала Евфемія. Гаррі

зітхнув. "Так, бабцю Юфі".

ОДНИМ РОКОМ, ОДИНАДЦЯТЬМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

~~*Люба Ріддл.*~~

-

~~*Для кого це може бути*~~

-

За пана Тома Редла,

Не знаю, чи пам'ятаєте ви мене, але ми зустрічалися кілька тижнів тому на щорічному благодійному балу "Щоденного пророка". Ми танцювали разом, і ви висловили свою прихильність до маглівського композитора Дмитра Шостаковича. Я радий повідомити вам, що я знайшов

"Гаррі?"

Гаррі смикнувся і підняв очі від листа. Його губи скривилися в лінивій посмішці, і він махнув Герміоні рукою до столу.

"Ти рано!" - весело сказав він. Герміона лише на мить занепокоїлася, оглядаючи сади маєтку Поттерів, які більше підходили для Євфемії та їй подібних, незважаючи на те, скільки разів Гаррі запрошував "невідповідних друзів" до родинного дому. Хоча, чесно кажучи, Гаррі думав, що Евфемія насправді насолоджувалася дотепністю Герміони та її інтелектом і лише прикидалася, що це не так, бо це було б "не в її стилі".

Герміона, усміхаючись, опустилася на місце навпроти нього. Майже одразу ж вона почала перебирати викинуті папери, розправляючи їх на столі. Вона окинула їх побіжним поглядом, а тоді підняла на Гаррі брову й подивилася на нього. Гаррі вдав, що не помітив, підсунув до неї чашку і сьорбнув свого чаю, поглядаючи на трояндовий лабіринт.

"Ви знайомі з Томом Редлом? Того самого *Тома Редла?" запитала Герміона.*

Гаррі пирхнув. "А ти хочеш ще чогось, Міон?" - дражнився він. Він кивнув у бік її чаю. "Пий свій чай".

Герміона похитала головою, не звертаючи уваги на чай. "Ні! Ти не

відволікатимеш мене чаєм..." "Знаєш, це ж непідготовлений лист. Будь ласка..."

"Ні, - наполягала Герміона. "Ти знайдеш спосіб відволікти мене, поки Рон не прийде, а він ніколи не терпітиме розмов про політику. А тепер розкажи мені, коли і як ти познайомилася з Томом Редлом, і чому ти мені про це не написала?"

Гаррі зітхнув. Герміона була надто кмітливою.

"Я познайомився з ним на балу Пророка для збору коштів..."

"Пророк?" перепитала Герміона, зморщивши носа.

Гаррі зітхнув, вже готуючись до старої суперечки. "Герміоно, це ж Пророк. Що в нас ще є?"

"Неважливо, що ми маємо. Нам потрібно *щось інше. Щось, що* явно *не на боці бюрократії Міністерства магії. Ти знала, що Візенгамот щойно майже прийняв* чергову постанову *про працевлаштування перевертнів? Це... - сказала Герміона, її тирада вже наростала.*

"Пародія. Я добре знаю. Якщо ти пам'ятаєш, мій хресний батьку?" запитав Гаррі, і його губи скривилися в усмішці. Він нахилився вперед. "І він ледь не пролетів. *Він був збитий. А тепер, ти хочеш почути про Тома Редла чи ні?"*

Обличчя Герміони все ще було спотворене. Вона схопила печиво, хрумтіла ним, а потім застогнала від захвату, обдумуючи його запитання. "Це неймовірно. Хто..."

"Не задавай питань, на які не хочеш отримати відповіді", - співав Гаррі. Герміона насупилася ще дужче. "Ти знав, що прийдеш до моєї бабусі, а вона дуже традиційна. Дуже старої школи".

"Ти маєш на увазі, дуже чиста кров, -

огризнулася Герміона. Гаррі пирхнув. "Так, саме

так.

"Так, я хочу знати все про Тома Ріддла. Розкажи мені про нього. Про що ви з ним розмовляли? Крім того..." - і тут Герміона обірвалася, підвівшись на носочки і зазирнувши через стіл у свіжого листа, який Гаррі писав чоловікові, про якого зараз йшлося: "Маглівські композитори?"

"Не кажи так, ніби ти дуже схвильований. Ми говорили про це лише для того, щоб він міг образити мою необізнаність", - сказав Гаррі, закотивши очі. Він зітхнув. "Я підійшов до нього п о с е р е д розмови. Останнім часом він досить часто з'являвся в новинах. Наймолодший керівник підрозділу. Подейкують про великі зміни в структурі Відділу міжнародного магічного права".

Герміона кивнула, легко йдучи в ногу з часом. Їй не потрібен був ніякий контекст. На відміну від Гаррі, ніхто не вимагав, щоб вона була в курсі політики. Для Гаррі це не було природним. Ні, це було викарбувано у звичці Юфі. Герміона допила свою чашку чаю, розмірковуючи про це.

"Це не зашкодить тому, що він гарний", - додала Герміона.

Гаррі важко ковтнув, коли спогад знову обрушився на нього.

Том Редл був високий. Це не означає, що Гаррі був низьким; ні, він був пристойного зросту, хоча й далеко не такий високий, як Рон. Але Том Редл був ще вищий за Гаррі, з

великими руками й довгими пальцями піаніста, широкими плечима, гострою щелепою і...

"Так, дуже гарний", - поспішив Гаррі, не звертаючи уваги на Герміонину посмішку. Він обережно помахав чарівною паличкою, згадуючи уроки з Евфемією, поки наливав Герміоні ще одну чашку чаю.

Її очі звузилися від його відвертого використання магії, перш ніж вона згадала, що йому виповнилося сімнадцять тижнів тому. "Як би там не було, ми танцювали. Було приємно. У нас була коротка розмова про його політичні устремління, яку я не могла з нього витягнути, зауважте, а потім я згадала, що... я захоплююся політичними есе".

"Більше, ніж бавитися", - пирхнула Герміона. "Я справді не знаю, як ти знаходиш на це час. Я використовувала часовий вертушок, але не могла встигати за тим, що робиш ти".

Гаррі не дав їй тієї поради, яку хотів: спати необов'язково, будеш спати, коли помреш. *Натомість він посміхався під її безцеремонну похвалу, прикидаючись професійними ревнощами, які вона йому кидала.*

У певному сенсі Гаррі і Герміона ладнали набагато краще, ніж Рон і Гаррі чи Герміона і Рон. Гаррі завжди знаходив у Герміоні суперника, того, хто підштовхував його до чогось, що не було для нього природним. Щодо Гаррі і Рона, то з Роном було легко, він ніколи не підганяв його. Це робило Гаррі лінивим, а він не міг дозволити собі лінуватися.

"Отже, він замовив есе? Який ти йому надішлеш?" з цікавістю запитала Герміона. Вона похитала головою і насміхнулася. "Будь-який може бути цікавий. Може, про політичні партії?"

"А це ідея", - ліниво кивнув Гаррі. Він відкинувся на спинку крісла й усміхнувся до неї, і Герміона усміхнулася у відповідь.

"Але я думала, ти хочеш бути аврором? Як твій тато? Рон тільки про це й говорить. Ви з ним разом вступите до Аврорської академії і будете партнерами, як твій тато і Сіріус", - серйозно сказала Герміона.

Гаррі хмикнув. Він говорив так у дитинстві, коли йому було лише одинадцять років, доки Євфемія не посадила його на місце і не втовкмачила йому трохи розуму в голову. Відтоді більше не було безглуздих мрій про переслідування "поганих хлопців" і криваву славу.

Слава прийде до нього іншими шляхами.

"Ні, я так не думаю. Вже ні", - зітхнув Гаррі. "У мене тепер більші амбіції."

Том стояв у кутку кімнати, його бордові очі звузилися, коли він дивився на інших голів департаментів, які перемовлялися між собою. Він поправив свою інавгураційну мантію і зупинив себе, щоб не постукати ногою від нетерпіння. Ніхто не виглядав недоречним чи напруженим, коли вони снували кабінетом Міністра магії, і в центрі всього цього був Руфус Скрімджор.

Людина, яка вирішила, що в її інтересах обдурити Тома Ріддла з усіх людей.

"Подолом, подолом".

М'який кашель перервався дзенькотом палички об край фужера для шампанського, і всі повернулися до жінки, яка говорила.

Долорес Амбридж була неприємною людиною, з якою не тільки говорити, але й дивитися на неї. Це була невисока, присадкувата жінка з широким блідим обличчям, досить в'ялим, що складки робили її схожою на велику жабу з дивним рожевим бантом, що сидів навскіс на її кучерях. Задихаючись, вона обвела кімнату променистим поглядом, який зупинився на Скрімджорі, обожнюючи і вдячно д и в л я ч и с ь н а н ь о г о .

"Сьогодні дуже важливий день: кінець чогось чудового і незабутнього і початок чогось, від чого ми ніколи не захочемо повернутися назад. Давайте подякуємо нашому колишньому міністру магії, Корнеліусу Фаджу, за всі його чудові роки служби", - запропонувала Амбридж, і зал одразу ж вибухнув відповідними оплесками. Амбридж променіла, побачивши, що її вказівку виконують, і підстрибнула вгору і вниз у дивному реверансі до чоловіка, про якого йшлося.

Фадж на знак подяки підняв котелок, не в силах приховати самовдоволеного задоволення від свого обличчя. "Дякую", - сказав чоловік. "Дякую вам. Для мене було честю служити вам, справді честю. Я назавжди залишаюся вашим слугою і буду продовжувати допомагати в досягненні подальшого успіху нашого великого служіння. Я обіцяю, що зміни прийдуть".

Амелія Боунс не виглядала веселою. Скрімджер дивився на неї з похмурим обличчям. Амбридж ніяк не відреагувала, наче це було те, чого вона очікувала і планувала. Вона нахилилася вперед, знову озираючись, і солодко кашлянула, щоб знову привернути загальну увагу.

"І нашому новому міністрові магії, Руфусу Скрімджору, нехай царює відповідно!" Амбридж закінчила без фанфар, і цього разу оплески були гучнішими.

Скрімджер кивнув на знак подяки, і Том встиг помітити гримасу на обличчі Фаджа. Амбридж нахилилася вперед, ніби очікуючи промови. Скрімджер відвернувся, повернувшись до своєї розмови, і вираз обличчя Амбридж трохи спохмурнів.

Том сховав свою посмішку в шампанському, відхлюпнув його назад і рушив до виходу, не промовивши жодного слова. Коли він рушив до дверей, маленька рука стиснула його лікоть, і Том ледве стримався, щоб не розвернутися і не прокляти того, хто його схопив. Його бажання проклинати нападника ставало дедалі сильнішим.

"Томе, сподіваюся, ти не ображаєшся", - почала мадам Долорес Амбридж своїм високим і милим голосом. Вона переривала свої слова хихиканням, ніби не могла втриматись. Том намагався тримати свою гримасу на професійному рівні. "Я знаю, що він дав вам обіцянку, але, як це завжди буває в політиці, обставини змінилися".

Том хмикнув, киваючи. "Я розумію, що обставини змінюються, мадам, розумію. Але *не розумію*
зрозуміти, чому я не брав участі в розмові".

"Це було в останню хвилину, Томе, справді", - наполягала Амбридж, принижуючи голос. Вона нахилилася вперед. "Руфус хотів поговорити з тобою сам, але, як бачиш... -

і вона показала жестом на чоловіка, нового міністра магії, який опинився в епіцентрі дискусії з Амелією Боунс, головою СОВ і головою Департаменту магічної освіти Грізельдою Марчбенкс.

"Я розумію." Том збрехав крізь зуби.

Якби Том був доброю людиною, він би пожалів Руфуса Скрімджора. Чоловік думав, що він головний, але безнадійно помилявся. Він не був політиком. Ні, він був аврором. Солдатом. Електорат думав, що солдат буде домагатися змін, але ні, не буде. Руфус Скрімджор процвітав у рутині, незалежно від того, чи означала ця рутина штовхання паперу, чи біг вулицями Лондона у пошуках дрібного злочинця.

Отже, якби Том був доброю людиною, він би пожалів Руфуса Скрімджора.

Новий міністр не хотів, *щоб* його з'їли. Але коли Том розрубав його на шматки і кинув собакам, тільки тоді він зміг протистояти жорстокості своєї нової правди: він завжди був тушею.

"Том?" промовила Амбридж солодким, як цукрова вата,

голосом. Том хотів перегризти їй горлянку.

"Так, мадам?" - запитав він жорстко.

"Куди ти йдеш? Головний чаклун уже піднімається сюди, і він сказав, що хоче..." Амбридж продовжувала, її очі-намистинки майже почорніли від привабливості. Тома вивернуло на саму думку про неї в будь-якому сексуальному образі.

"Вибачте, мадам, але я мушу зустрітися з дружиною", - сказав Том

жорстко. Він розвернувся на п'ятах і вийшов, не сказавши більше ні

слова.

"Ти виглядаєш неохайно", - повторила Рита втретє за день.

Джіні почервоніла, звиваючись у своєму секонд-хенді. Вона обвела поглядом секцію преси, де всі були вбрані в найкраще, а потім - загальний натовп. Всі виглядали ще краще, всі в індивідуально підібраних або навіть зшитих на замовлення халатах.

"А тепер подивись туди. Ти знаєш, хто це?" прошипіла Рита на вухо Джіні.

Джіні похитала головою. За останній тиждень роботи у Рити вона зрозуміла, що найкраще зізнаватися, коли чогось не знає, тому що Рита завжди, *завжди* знає, коли вона бреше, і змусить її почуватися ще гірше через це.

"Це Мафалда Гопкірк. Вона щойно замінила Долорес Амбридж на посаді голови відділу з питань неналежного використання магії. Вона намагається налагодити зв'язок з Грізельдою Марчбенкс, керівником відділу освіти. Ти знаєш, навіщо?" запитала Рита.

Джіні пирхнула. "Ти ж знаєш, що ні."

Яскраво-червоні губи Рити скривилися в надто широкій посмішці, коли вона отримала задоволення від того, що Джіні *знову* чогось не знає.

"Мафальда Хопкірк вірить у *дітей*. Вона вбачає в *дітях* майбутнє. І сімейні цінності. Вона прикута до цієї ідеї. Звісно, коли тебе спіймають на тому, що ти трахаєшся з ледь повнолітніми дітьми, я зроблю так, що лицемірці буде *боляче, щойно* вона переступить межу", - шипіла Рита з яскравою посмішкою.

Джіні нахилилася і широко розплющеними очима подивилася на свого боса. "Що ти маєш на увазі?"

"У неї роман з колегою з її кафедри. Щойно з Хогвортсу. Твій рік. Прізвище Гарпер тобі про щось говорить?" з цікавістю запитала Рита. Вона вже тримала в руці своє отруйно-зелене перо для швидких цитат, готове занотувати все, чим Джіні хотіла поділитися.

Мозок Джіні з переляку повернувся до робочого стану. "Твій підлий арфіст, ловець Слізеріна?"

"Мені байдуже, на якій позиції він грав у шкільній команді з квідичу", - сказала Рита, закотивши очі. Вона насмішкувато похитала головою, коли повернулася до решти натовпу. "Ми обговоримо це пізніше. Ще когось бачиш? О, *Поттерів.*"

"Гаррі Поттер?" Джіні

заїкнулася. Вона відчула

черговий спалах люті.

Гаррі Поттер завжди надихав її на це. Гаррі Поттер, який був *досконалим* у всьому. Кращий у всьому і встигав усе. Гаррі Поттер, який вийшов з Гоґвортсу з роботою своєї мрії, тоді як мрію Джіні-Джіні *вкрали*. Вона відчула, як затерпло коліно.

Гаррі завжди був зіркою шоу, навіть коли вдавав, що не хоче нею бути. На інавгураційний бал він вдягав щось *яскравіше*, розпусніше, і Джіні доводилося вислуховувати, як мати розповідала про це за недільним обідом, просторікуючи і шаленіючи, аж поки один із близнюків не висміював її за це.

"Мерліне, *якби ж то*. Він такий милий. Цікаво, кого він одягне. Прима Мадонна вчора весь день була закрита для приватного клієнта. Примірка в останню хвилину. Може, його?" запитала Рита. Вона була в захваті від самої думки, що не змогла отримати одяг від Віксен Кутюр, бо, *можливо,* Гаррі Поттер закрив найближче ательє для себе, як жадібний засранець, яким він і був.

"Кому потрібен Гаррі Поттер?" пробурмотіла Джіні.

Вираз обличчя Рити став серйозним. "Ви повинні. Гаррі Поттер, хоч і помічник Тома Ріддла, але, мабуть, один з найважливіших людей на сьогоднішній інавгурації. Він - головний гравець у бюрократії. Він знає, як грати в цю гру", - сказала Рита.

Саме так вона називала політику - грою.

Гаррі вмів грати у всілякі ігри, бридливо подумала Джіні.

"Гаразд, - пробурмотіла вона.

Рита насміхалася. "За таке ставлення ти сьогодні будеш робити репортаж *лише* про Гаррі Поттера. Сподіваюся, тобі вдасться взяти у нього інтерв'ю. Він рідко дає їх, якщо тільки це не вигідно його босові", - єхидно сказала Рита. Вона проігнорувала обурення Джіні, кинувши отруйний погляд на свою нову співробітницю. "Не забувай, Джиневро Візлі. Те, що ти тут, - це *привілей.* А не право".

Гаррі увійшов до зали очікування, бурмочучи щось собі під ніс, роззираючись довкола. Там більше нікого не було. Це означало, що всі вже зібралися в Атріумі. Він запізнився лише тому, що обрав "Привид" замість того, щоб скористатися системою туалетів, яка була встановлена для працівників міністерства. Використання гостьового входу означало, що йому не потрібно було турбуватися про те, що він зруйнує важку роботу мадам Мадонни.

Але це також означало, що вже майже пізно. Дуже добре.

Він випростався і почав цілеспрямовано рухатися, яскраво-зелені очі дивилися вперед, а потім
-він відчув когось. Когось знайомого і добре відомого. Він сповільнив ходу і став чекати, озираючись навколо, але побачив лише темні ніші в кінці довгого коридору.

"Ти запізнився."

Губи Гаррі скривилися в повільній прохолодній посмішці. "Я якраз вчасно, мадам".

Беллатриса Блек-Ріддл дивилася на нього, лише куточок її губ піднявся догори. Вона оглядала його з ніг до голови, вдивляючись у складки його суворої чорної мантії, майже розчарована його вибором. Вона, з іншого боку, була в багатому оксамиті баклажанового кольору, зухвало задрапірованому по всьому тілу так, що він прилягав до її вигинів. Вона зробила комплімент своєму чоловікові, який був одягнений у зелене, настільки темне, що виглядало майже чорним.

"Ти виглядаєш... чарівно, - сказала Беллатріса. Вона

зморщила ніс. Гаррі насміхнувся. "Це моя

інавгураційна мантія".

"Ах, так. Наша маленька модна тарілочка і дня не може прожити без зміни вбрання", -

пожартувала Беллатріса. Гаррі продовжував посміхатися, навіть коли його очі

звузилися.

Одного дня я заміню тебе, - здавалося, що цей погляд говорив, і Беллатріса одразу ж змінила вираз обличчя на щось більш нейтральне. Вона зробила жест убік, нахиливши голову, і обидва пішли до ніші, де чекав Том, різко відсунувшись назад у тінь. Гаррі подивився на його вираз обличчя, розглядаючи гострий вигин щелепи, напруженість навколо очей.

Чоловік не спав, але він *не спав, його* розпалювала лють. Гаррі повернувся до свого боса і нахилив голову, оглядаючи його мантію.

"Ти гарно виглядаєш", - похвалив Гаррі.

Том пирхнув. "Звісно." Він вдячно оглянув Гаррі.

Він жодного разу не подивився на дружину.

"Що ж нам робити?" холодно запитала Беллатріса. Гаррі підняв на неї брову, і нафарбовані чорною фарбою губи Беллатріси скривилися в щось кисле. "Я знаю вас обох. Не робіть вигляд, що я вас не знаю. Це ми проти них".

"Я хочу, щоб вони були знищені", - додав Том.

Гаррі посміхнувся. "Навіть більше. Змусимо їх страждати."

Том і Беллатриса обмінялися хитрими поглядами. Вони не знали, чи повинні пишатися, чи боятися. Беллатріса нахилилася, притулившись носом до Гарріної скроні. Він відчув її страхітливу посмішку на своїй шкірі. Він граціозно прийняв поцілунок у чоло.

В його голові, *я збираюся замінити вас, я збираюся* **випотрошити** *вас, ви служите МЕТИ,* закарбувалося у нього в голові, як татуювання.

Нагадування. Обіцянка.

"Дуже добре. Том був правий. *Ти* швидко вчишся", - прошепотіла

Беллатріса. Гаррі закашлявся від сміху.

Том хмикнув і простягнув руку. Беллатриса вчепилася, бо не могла втриматися, довгі нігті впивалися в тканину і плоть. Вона нахилила ніс догори, дивлячись крізь нього на Гаррі, і Гаррі притулився до Тома з іншого боку. Він заспокоївся, коли відчув, як чоловічі пальці торкнулися його зап'ястя. Гаррі кивнув, Том кивнув у відповідь, і вони рушили, увійшовши до блискучого чорного Атріуму в центрі моря людей.

Гаррі проходив повз знайомих і незнайомих людей. Там були його підлеглі - Пенелопа намагалася заспокоїти збуджених стажерів - і його однолітки, Герміона стояла з рештою свого факультету, а Рон - з Сіріусом. Гаррі не відповів на жодну з їхніх посмішок, дивлячись прямо перед собою, коли проходив повз них. Він ніби плив, проходячи повз власних матір і батька та Евфемію, жодного разу не глянувши їм у вічі, коли переходив до третього ряду.

Скрімджор стояв на помості, його левова грива була лютою, блиск золотих очей містив щось, що світ міг би сприйняти за надію та рішучість.

Гаррі нарешті дозволив собі подивитися на Тома. Том дивився на нього у відповідь.

Вони думали про одне й те ж: яким би не був цей блиск, вони його знищать.

Гаррі зробив багато виборів у своєму житті. Він зробив багато чудових речей.

Жахливих, але великих. Це було найлегше зробити.

Долорес Амбридж і Корнеліус Фадж стояли по обидва боки від Скрімгера, обступивши його з усіх боків, перед обличчям свого майбутнього. Гаррі відчув, як згорнулася шлункова кислота. Він відчув, як руки Тома стиснули його зап'ястя, і Гаррі ще трохи розслабив обличчя.

Більше нікому не потрібно було знати.

Змусимо їх страждати.

Примітки до розділу наприкінці

[2] Скандал, S1E7 [повернутися до тексту].

--

Що ж, я повернувся через мільйон років. Але не надовго. Я закінчила передостанню чернетку свого оригінального твору і чекаю на коментарі від моїх бета-читачів, тож подумала: що ж, мені треба писати, а що писати краще, ніж фанфіки.

Якщо хтось із вас новенький, привіт, я Джоуї, ласкаво просимо до мого ліжечка, сподіваюся, вам сподобається тут. Якщо ви повернулися до цього фіку або з одного з моїх інших (привіт, шанувальники "Діагнозу"), то мої історії сповнені страху. Приходьте за сексом: який ще не з'явився, але БУДЕ, залишайтеся за сумом.

У будь-якому випадку, я буду вдячний, якщо ви залишите відгук. Миру вам і риб'ячого жиру!

Розділ третій

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Ми проти них. Завжди.

Інакше, який в біса сенс?" [3]

"Ці мантії?" запитала Беллатриса, вказуючи на відповідні шати з тюлю та атласу, з високими горловинами і чорні. А потім вона звернулася до чогось більш сміливого, з арканів і шкіри, що повністю належало їй. "Або ці шати?"

"Перший, - сказав Том, не відриваючись від дзеркала. Він розгладив свою мантію. Прима Мадонна була закрита цілий день, щоб створити ці мантії - його і Гаррі - і майстерність була очевидна. Маніпулювати лускою василіска було нелегкою справою.

Беллатриса стояла за його спиною, і він міг бачити її відображення, де вона стояла в нижній білизні і на підборах, чорні підтяжки її пояса з підв'язками впивалися в її стегна, піднімаючи панчохи вгору. Вона схилилася над його плечем, несамовито скрививши фіолетові губи.

"Але мені подобається другий", - скиглила вона.

"Так, але другий не... доречний. Поки що", - наполягав Том. Він знизав плечима, йдучи до їхнього спільного будуару, і порився у проклятій срібній скриньці, в якій зберігалися його найцінніші речі. Обережно витягнув важкий золотий перстень, потворний і незграбний, з потрісканим чорним каменем, і надів його на безіменний палець правої руки. "Ти зможеш носити все, що захочеш, коли ми станемо більш усталеними".

"Ви зараз наймолодший керівник департаменту в історії міністерства. Наскільки більш авторитетним ти можеш бути?" наполягала Беллатриса, кидаючись на край їхнього подружнього ліжка. Вона дивилася на нього, надто захоплена своєю істерикою, щоб зрозуміти, що світ набагато більший, ніж її потреба вдягти аркан на офіційний прийом.

"Це небагато", - сказав Том. Йому було майже сорок, він не сказав.

Тридцять сім років і досі нічого не доведено. Майже сорок і досі не старший заступник міністра.

"Том..." - почала вона знову.

"Ні. Негайно. Беллатріс", - попередив він. Він зачинив скриньку і знову повернувся, щоб подивитися на неї. Вона дивилася на нього так, ніби ненавиділа, і це змусило його посміхнутися.

"Я не прошу багато. Ти просиш про все", - прошипіла Беллатріса.

"Не треба було пропонувати все", - ліниво відповів він. Окинувши мене поглядом, він попередив: "Будь готовий за півгодини".

Він залишив її там, блукаючи залами маєтку Ріддлів. Незважаючи на те, що Том перебував у маглівському місті, він завжди відчував себе сильним у своєму домі, місці, яке він зайняв за правом завоювання. Іноді він все ще чув їхні крики і посміхався від цього.

Іноді він дивився за високі вікна, завішені важкими золотими шторами, дивився на маленьку халупу, з якої потекла його кров, і відчував себе *сильним*.

Том не постукав, коли увійшов до кімнати нагорі. Він затримався у дверях, дивлячись на гладеньку бездоганну спину, на вузли хребта, що зникали під безладом чорних кучерів, які вкривали плечі, якраз достатньо довгі, щоб їх можна було приручити до чогось схожого на шиньйон, але не зовсім.

Гаррі витягнув чарівну паличку, намагаючись правильно прицілитися, а Том перетнув кімнату трьома швидкими кроками, проводячи пальцями по лопатках Гаррі, притискаючись ближче, щоб відчути тепло його шкіри.

"Тобі потрібна допомога?" Том притулився до вушної раковини Гаррі. Він посміхнувся, коли хлопець затремтів.

"Можливо", - сказав Гаррі.

Так, він мав на увазі.

Том почав повільно застібати ґудзики на спині мантії, спостерігаючи, як вони збираються докупи і зливаються по шву, аж поки не стало здаватися, що ґудзиків немає зовсім. Шлейф мантії Гаррі зібрався біля його ніг, накидка, що спадала з його плечей, була позолочена сріблом так, що с п а л а х у в а л а щ о р а з у , к о л и в о н и п р о х о д и л и п о в з з а п а л е н и й вогонь. Він світився. Це був дуже Гаррі - а точніше, дуже *Евфемія Поттер,* бо Гаррі був втіленням жіночих амбіцій у плоті.

"Як я виглядаю?" запитав Гаррі м'яким голосом. Пальці Тома досягли верхівки, і він **п о г л а д и в** відкриту шкіру на потилиці Гаррі. Гаррі нахилив голову набік, коли відчув, як губи Тома впиваються в шкіру в цьому місці.

"Чудово", - сказав Том. Він зустрівся поглядом з Гаррі у їхньому відображенні і впився зубами, але так, що Гаррі відчув їх на своєму пульсі, але не настільки, щоб нанести синяк. "Ти готовий?"

"Ми справді це зробимо?" запитав Гаррі.

Очі Тома спалахнули. Він сильніше вчепився зубами. Гаррі тихенько

заскиглив. "Ти... передумав?" попередив Том.

"Ні", - пирхнув Гаррі. Він повернувся в обіймах Тома, вишкіривши зуби, і втупився в нього звуженими очима. "Я лише хочу знати, чи *ви* готові, містере Реддл".

Том довго дивився на нього, гадаючи, чи не жартує він. Гаррі скривив губи в усмішці - червоній, хоча й темно-червоній, але досить ледь помітній, щоб бути майже справжньою, очікувано

Том побачив, що Гаррі роздягнувся догола, *і* пішов до оксамитової плаского коробочки, яку перевернув, щоб виявити перстень із сапфіром і кишеньковий годинник, відмінний від тих, які Гаррі зазвичай носив. Цей годинник не був золотим, як повсякденні кишенькові годинники Гаррі. Він був срібним, інкрустованим перлинами.

"Вони обдурили мене з моєї посади", - сказав Том.

Гаррі хмикнув, погоджуючись. "Тоді віддай мені накази на ніч.

Слухаюсь." Том хотів поставити цього хлопця на коліна.

Натомість він зробив ще один крок назад.

"З'ясуй, що сталося. З'ясуй, *чому Скрімджер віддав* перевагу Амбридж, а

не мені". Гаррі посміхнувся ширше. "Так, сер. Не танцюй зі мною."

Він вилетів з кімнати, не озирнувшись, і Том подивився йому вслід. Том

хотів, щоб цей хлопець лежав на його довбаній спині.

"Урок перший: ми не знаємо нікого з цих людей. Це еліта. Ми не хочемо знати, за кого вони себе видають. Ми хочемо знати соковиту таємницю, що ховається під їхніми рожевими щоками", - тягнула Рита, спускаючись сходами, її яскраво-червоні човники небезпечно клацали по мармуру. Куди б вона не йшла, люди усміхалися, відступаючи назад, щоб не заважати їй.

Джіні слідувала за нею, як недоброзичлива тінь. Вона не записувала Ритині слова. Коли Рита Скітер говорила з нею, все завжди було уроком номер один. Життя було постійним "уроком номер один", але найпершим уроком, який засвоїла Джіні, було те, що вона, мабуть, повинна засвоїти всі ці уроки і заощадити місце на своєму пергаменті для "звітності", яка, на думку Рити, все ще не відповідала рівню.

"І чию ж історію ми шукаємо сьогодні, міс Скітер?" Джіні зітхнула. Рита

подивилася на неї холодними очима рептилії. "Як ти думаєш, скільки мені

років?" - прошипіла вона. "Вибач. *Pima.*"

"І *я* шукаю будь-яку історію, але *найголовніше, що* ви шукаєте Гаррі Поттера", - сказала Рита. Її губи схвильовано скривилися в усмішці, і вона нахилилася вперед, жестом показуючи довгим прикрашеним коштовностями нігтем на темно-синій килим біля натовпу фотографів, що зібрався навколо. "А ось і він".

Джіні простежила за лінією Ритиного нігтя, і її роздратований погляд зупинився на комусь молодшому.

Гаррі Поттер виглядав так само гарно, як вона собі уявляла. Високий і акуратний у мантії, позолоченій сріблом. Тканина була майже прозорою, за винятком тих частин, які мали

найбільше значення. Це була лише

досить сміливий, але не позбавлений смаку, і, мабуть, коштував більше, ніж річна зарплата Джінні, і це лише змусило її ненавидіти його ще сильніше.

Джіні спускалася сходами, відкидаючи руде волосся з очей, протискуючись між фотографами, які витріщалися на неї. Вона стояла на краю, коли Гаррі спускався по мармуровій стіні, повертаючи в цей бік, і думала про фотографів з "Відьомського щотижневика*" та "Зачарованого", які прагнули* його сфотографувати.

Його очі були затуманені, ніби він думав про щось інше. А потім Джіні простягнула руку.

"Гаррі".

Очі Рити розширилися від випадкового звернення. Джіні зробила вигляд, що не зніяковіла. Натомість вона втупила свій погляд у Гаррі Поттера. Гаррі Поттер відвів погляд від спалахуючих лампочок камер, і щось у його рубіновій усмішці змінилося. Вона стала гострішою, рот повний мечів, і він підняв підборіддя, піднявши край мантії, щоб підійти до Джіні.

"Джіні Візлі, як я живу і дихаю. Давно не бачилися. Як ти?" запитав Гаррі, простягаючи до неї руку. Він уже був чоловіком пристойного зросту - не було чим хвалитися - але у своїх черевиках з драконячої шкіри виглядав таким абсурдним. Він нахилився, щоб поблажливо поцілувати її в скроню.

"Зі мною все гаразд. Я тепер працюю на Пророка", - сказала Джіні, її голос ледь-

ледь переходив на шепіт. Гаррі нахилив голову, виглядаючи майже невинним.

"Спортивна вертикаль?"

"Ні, взагалі-то. Політичне листування", - відповіла Джіні. Вона побачила, як Гаррі посміхнувся ще ширше. "Впевнена, ти знаєш славнозвісну Ріту Скітер.

Гаррі повернувся до іншої жінки і кивнув, простягаючи руку. Він взяв руку Ріти Скітер, підніс її до своїх губ і поцілував червоним поцілунком у кісточки її пальців, залишивши на них слід.

"Дуже приємно познайомитися з вами, міс

Скітер", - сказав він. Це прозвучало зовсім не

приємно.

"І ви теж, містере Поттер", - сказала Рита, широко розплющивши очі. "І звідки ви знаєте мого... відважного маленького репортера?"

"Він найкращий друг мого старшого брата зі школи. І ми були в одній команді з квідичу на шостому курсі. Я грала переслідувача. Шукачем резервів", - сказала Джіні, не відводячи очей від Гаррі.

Гаррі опустив обличчя і виглядав щиро *засмученим від цього* нагадування. "До того *жахливого нещасного* випадку. Я не можу повірити, що вони так і не спіймали того,

хто це зробив", - серйозно сказав він. Він повернувся до Рити і прошепотів. "Я знайшов її. На третьому поверсі. Це було..."

Джінні хотіла йому вірити. Хотіла вірити, що все було саме так. Але в її пам'яті були дірки, тріщини в склі, а Джіні завжди пишалася тим, що вона

ніколи не забуває обличчя. На мить її коліно

підкосилося. Вона примусила себе посміхнутися.

"А тепер я молодший політичний кореспондент у Daily Prophet", - сказала Джіні, закриваючи цю главу свого життя. Вона нахилилася вперед, кивнувши Риті. Гаррі підхопив її репліку й усміхнувся їй у відповідь, терпляче чекаючи. "Тож, Гаррі, чи можу я взяти у вас коротке інтерв'ю?"

Гаррі знову посміхнувся.

"Так, звичайно", - невпевнено відповів він. Він озирнувся навколо, ніби шукаючи вихід, і коли не знайшов його, повернувся до Джіні. Тепер він був на своєму ігровому обличчі. "Про що?"

Рита нахилилася вперед, її очі горіли ентузіазмом, але це був матч Джіні, і вона збиралася зловити довбаного Стукача.

"Кого ти вдягла?" запитала Джіні з повільною посмішкою.

Рита прошипіла їй на вухо: "Що ти в біса робиш?", але Джіні не відводила погляду від мішені.

Гаррі виглядав розваженим. "Від кутюр. Мадам Мадонна з "Примадонни".

"Дуже круто", - зітхнула Джіні, киваючи сама собі. "Коштовності - це сімейні

коштовності, так?" "Ти маєш цілковиту рацію". Гаррі здалося, що йому стало нудно.

"У якому напрямку Том Ріддл буде керувати ММЦ у майбутньому?" запитала Джіні. Вона прокляла себе за невизначеність і поспішила закінчити з чимось більш конкретним. Вона ламала голову над тим, що відбувається у світі, але все одно її свідомість все щ е б у л а орієнтована на квідич, а бренд освіти Ріти Скітер не був повним. Вона пригадала дещо... Персі скаржився за недільним обідом на вартість... *інгредієнтів для зілля*. "Яка його політика щодо зростаючого континентального домінування на ринку інгредієнтів для зілля і як ми будемо заохочувати торгівлю для нашого більш регіонального експорту?"

Гаррі моргнув, а потім усміхнувся, вражений її поглядом. Гаррі був грифіндорцем, як і вона, але в ту мить Джіні здалося, що з його отруйними яскравими очима і гостротою білих зубів він схожий на змію.

Рита видала огидний звук у глибині горла. Гаррі

схрестив руки на грудях.

"Я не можу точно сказати, куди пан Ріддл поведе ММЦ в майбутньому. Я дам вам знати, що це буде світле майбутнє", - сказав Гаррі, і це був порожній звук, якщо що.

"А інгредієнти зілля, Гаррі?" зажадала Джіні.

Гаррі хмикнув, дивлячись на неї довгу хвилину. "Ну, Джіні, це більше схоже на запитання до Міжнародного органу магічних торгових стандартів?"

"Том Ріддл - новий голова ММК, - наполягала Джіні. "Хіба це не те, що тобі варто знати?"

Гаррі розсміявся, і коли він приготувався відповісти, хтось вигукнув його ім'я. Гаррі обернувся на голос і побачив Сіріуса Блека та його напарника, Ремуса Люпина. Джіні пам'ятала Ремуса як їхнього колишнього професора захисту.

"Пан Редл незабаром реорганізує відділ, і тоді ви отримаєте відповідь про... інгредієнти для зілля, так?" сказав Гаррі. Він нахилився вперед, притискаючи поцілунок до яблучок щік Джіні, а потім посміхнувся, нахиливши голову, - порожня річ. "Радий був тебе бачити, Джіні".

А потім Гаррі Поттер зник, не сказавши ні слова, і залишилася Джіні, без жодної цитати, яку можна було б використати. Джіні навіть не встигла поринути в жалість до себе, як Рита підлетіла і схопила її за лікоть, потягнувши в набагато тихіший куток передпокою, подалі від кричущих репортерів і камер.

"Що це було?" запитала Рита з яскравими від хвилювання очима. "Який

нещасний випадок?" Джіні похитала головою. "Нічого", - огризнулася

вона. "Ти була задоволена?"

Джіні чекала на це - невдоволене несхвалення, висловлене на зло Джіні, щоб поставити її на місце. Але Рита виглядала так, ніби вона поважала Джіні більше за те, що щойно сталося.

Рита посміхнулася і кивнула їй. "Молодець, новенька. У тебе є

цитата". Очі Джіні розширилися.

"Що?" - прошепотіла вона. "Він нічого не *казав* про зілля…"

"Том Ріддл реструктуризує ММК. Це означає, що когось звільнять. Це було недбало, але ви отримали цитату", - сказала Рита. Її очі сяяли. "Ми *ще* зробимо з тебе репортера".

"Хіба ти не виглядаєш *хвацько",* - дражнився Блейз, блиснувши білим ротом, коли нахилився вперед і схопив Драко за передпліччя. Драко схопився назад, стискаючи руку, шукаючи заспокоєння. Стискання Блейза у відповідь заземлило його, і він дозволив собі найменший вигин його губів.

"Не виглядай так, ніби ти *ненормальний",* - промовив Пансі через його плече.

Очі Драко звузилися, коли він оглянув її з ніг до голови. "Хіба я не бачив ці мантії чотири роки тому? На твоїй матері? На фотографії десятирічної давнини?"

"Ну ж бо, Драко, хіба ти не чув?" Тремтіла Пансі, відкидаючи свій короткий чорний каре. "Вінтаж *в моді*. Відьомський тижневик так пише."

Навіть незважаючи на те, що вона була в лахмітті, вона нахилилася вперед, притиснувши швидкий поцілунок до його щелепи, і він притягнув її до себе, глибоко вдихнувши. Він насолоджувався затишним ароматом фрезій і деревного вугілля, а потім відсторонився, щоб зазирнути в її глибоко посаджені очі, в тіні, які вітер відкинув на дуги її темних брів. Вона справді мала гарний вигляд у старому маминому халаті, який облягав її худорляву фігуру. Пансі прагнула сфотографуватися для "Відьомського щотижневика".

Їй не треба було далеко шукати. Мати Драко була б у захваті від

її вигляду. "Хто тут?" запитав Драко, бігаючи блідими очима по

змарнілих обличчях.

"Як завжди, - відповів Блейз, не докладаючи зусиль, вродливо нудьгуючи. "Ноти, Лонгботтоми, Якслі, Боуни. Поттери теж, з твоїми кузенами..."

"І *Лестранжі",* - сказала Пансі, звучачи схвильовано. Вона смикнула головою в бік двох чоловіків, про яких йшлося, і засяяла, обмахуючись віялом. "Вони вже багато років не були на подібних заходах".

"Такої масштабної події не було вже багато років. Це ж інавгураційний бал", - підтвердив Драко. Він шукав почесного гостя вечора і знайшов нового міністра на краю танцмайданчика в оточенні інших відомих політиків - Людо Бегмена, Бартеміуса Крауча-старшого і ще кількох осіб, імена яких Драко ніколи не вважав за потрібне запам'ятовувати. "А як же моя тітка? І Ріддл?"

Він ніколи в житті не називав Тома Редла своїм дядьком. Єдиного разу, коли Нарциса спробувала наполягти на цьому, Редл дуже серйозно подивився на нього і сказав трирічному Драко: "*Можеш називати мене "Редл"*. І на цьому все закінчилося. Навіть ім'я Том, яким його називала Беллатриса, здавалося занадто буденним, щоб називати таку людину, як Реддл.

"Я чув, що Поттер - молодший, тобто - десь поруч. Вони не будуть відставати, так? Поттер завжди виступає на розігріві", - сказав Блейз. У його голосі звучала майже вдячність.

Драко видав огидний звук у глибині горла. "Ще не здався?"

"Гаррі Поттер - гарний чоловік, - сказав Блейз дуже серйозно. "Він заслуговує на місце в моєму ліжку".

Пансі злісно хихикнула. Вона допила шампанське і посміхнулася. "Ти заслуговуєш на його місце? Ти ж клерк адвоката. А він - помічник Тома *Редла*".

Карі очі Блеза звузилися. "Я - секретар адвоката, а він, як ви й казали, його помічник".

"Не будь такою простачкою, - огризнулася Пансі. "Він фактично контролює, хто

бачиться з Томом Редлом, а зараз Редл відповідає за міжнародну магічну співпрацю. Поттер - друга найвпливовіша людина у всьому міністерстві".

Драко підняв брову. Для нього це була новина. Він обернувся до Пансі.

"Невже це робить його сильним?"

Пансі нахмурила брови. "Це складно, але так", - погодилася вона. Вона дивилася на двері, чекаючи, коли він увійде, і їй не довелося довго чекати.

Натовп розступився, як велике море, і вони побачили Гаррі Поттера. Пансі нахилилася до нього, широко розплющивши очі й оцінюючи. Драко наслідував її приклад, оглядаючи іншого чоловіка з ніг до голови. Він був прекрасний, знову в мантії, екстравагантній, схожій на жіночий одяг, але ідеально скроєній, ідеально скроєній для його тіла. Він притягував до себе погляди, а сам виглядав так, ніби горів. З кожним кроком Поттер виглядав все більш самовдоволеним, спостерігаючи за реакцією.

Тільки Драко знав про це; він завжди знав, коли Поттер був

самовдоволений. "Перестань хмуритися, Драко. А то в тебе зморшки

з'являться", - дражнився Блейз.

"Замовкни, - похмуро сказав Драко.

Пансі знову защебетала. "Тільки не кажи мені, що ти все ще одержима ним?" Пансі розсміялася. "Він навіть не знає про твоє існування, чи не так?"

Драко насміхнувся.

Гаррі Поттер знав про його існування, а якщо він забув, то Драко просто мав йому нагадати.

Беллатриса тримала чоловіка за руку, коли вони позували разом, дивлячись на палаючі білі вогні, застрягши в тунелі клацання фотоапаратів і вибухів вогню. Том не посміхався, коли вони позували разом, тож Беллатріса посміхнулася за нього. Коли вони просувалися вперед, Беллатріса нахилилася до нього, притиснувшись губами до вушної раковини, і тільки тоді опинилася біля пащі звіра.

"Який план?" - тихо промовила вона, а потім хихикнула, коли відчула на собі погляди. Вона хотіла переконатися, що ніхто не відчує, якщо щось буде не зовсім так, як вони з Томом уявляли.

"Я поговорю з бюрократами. Ти зосередься на чистокровних", - вирішив Том. Його очі звузилися, коли він оглянув кімнату і не знайшов нікого зі свого найближчого оточення. Не дивно, що він не хотів мати справу з нудною дріб'язковою політикою чистокровної культури.

"Наступного разу поміняємося?" запитала Беллатріса.

Том хмикнув. "Ми тримаємося своїх сфер домінування. Так буде краще", - вирішив

Том і вивільнив свою руку з її руки, швидко прорвавшись крізь сутичку, вихопивши келих вина з одного з численних плавучих підносів.

Беллатриса намагалася стримати роздратування на обличчі, кислинку, що застигла на язиці. Вона стежила за чоловіком очима, чекаючи, чи не наздожене він *його*. Але Гаррі Поттера ніде не було видно, і це було дуже добре. Вона все ще відчувала його присутність, переслідуючу і нудотну в кривих кутках маєтку Ріддлів, завжди там, завжди поза зором, так само, як Том любив тримати свою маленьку...

"Сестричко, - воркотіла їй на вухо Нарциса, притискаючись до неї і тягнучи вперед.

Губи Беллатріси, всупереч собі, скривилися в напівпосмішці, яка завмерла, коли Люциус опинився в полі її зору. Його очі звузилися, а руки стиснулися навколо кричущого ціпка.

"Беллатрікс, - намалював Люціус.

Беллатріса хмыкнула, притискаючись до Нарциси. "Брат", - сказала вона, бо знала, що він розлютився, і це лише додало їй ще більшої гордості. Вона озирнулася. "Ти виглядаєш старим".

"Як і ти", - так само швидко відповів Люцій. "Як твій чоловік після своєї... втрати?"

Беллатріса розсміялася від люті.

"Що ж. Я не уявляю, щоб ти так добре почувався, якби один з твоїх планів не здійснився. Але Том, він завжди вмів імпровізувати", - плавно сказала Беллатріса. Вона проігнорувала проникливий погляд Нарциси і проковтнула власний язик. Люціус, можливо, не бачив її значення між колючими словами, але Нарциса завжди краще розшифровувала те, як Беллатріса перекручувала правду, досить невміло, як для Слизерина.

Нарциса завжди мала до цього більший хист. А *Андро* - ні.

"Сіріус тут. Бачу, все ще ганьбиш сім'ю перевертнем. Але за останні роки Чорна кров зійшла нанівець", - зітхнув Люциус. Він сьорбнув вина, а потім нахилився, щоб швидко поцілувати дружину в підставлену вилицю. "За помітними винятками".

"Досить", - гаркнула Беллатріса, дозволяючи Люціусу здобути свою

маленьку перемогу. "Хто тут? "Всі, - відповіла Нарциса.

Беллатріса закотила очі. "Ти знаєш, що я мала на увазі, *Сіссі*".

"Гадаю, ти маєш на увазі тих, хто тут не є кровним зрадником. Дуже добре", - сказала Нарциса, в першу чергу. Вона обвела поглядом натовп, дозволивши своєму єдиному синові посміхнутися, коли він тримав свою власну форму суду серед інших своїх нещодавніх однолітків, що закінчили школу. "Якслі тут. Нотти. Розьє."

"Цікаво. Як вони ставляться до нового Уряду?" запитала Беллатріса.

"Розчаровані, але сповнені надій", - оцінила Нарциса. "Звичайно, твій чоловік

більш
співчувають нашим... зростаючим занепокоєнням, але вони не вважають Амбридж *нерозумною*, як таку.

Її можна переконати".

Беллатрікс хмикнула.

Тоді хабар. Це було б легко. Амбридж мала око, як у дракона, накопичувала вплив і золото, куди б вона не пішла, щоб використовувати їх проти своїх ворогів, і при цьому з'являлася з отруєним медом кошеняти. Це був обман у його кращому прояві. Але, лише підкуп, думала Беллатріса.

Долорес Амбридж і гадки не мала, як далеко зайде Том.

"Лонгботтоми задоволені, - додав Люциус, бажаючи бути корисним. Він

хихикнув. Очі Беллатріси звузилися, дивлячись на нього. "Чому?"

"*Mimbulus Apothecaria* спеціалізується на місцевих інгредієнтах зілля преміум-класу. Це крамниця мого сина. Він досить простий, а ви знаєте Августу. Можливо, не така прихильна до старих звичаїв, як мала б бути, але дуже переймається зовнішнім виглядом", - Люціус посміхнувся, кинувши погляд на Лонгботтомів.

"То справа в грошах?" Беллатріса насміхалася, хитаючи головою. "У всіх?"

Очі Люція звузилися. "Можливо, ти звикла до зарплати свого чоловіка-бюрократа, але, люба *сестро, справа* завжди в грошах".

Нарциса довго мовчала і вела Беллатрісу вперед, її погляд прикутий до двох чоловіків, які стояли окремо від інших, явно не на своєму місці. Беллатріса оглянула їх з ніг до голови, намагаючись визначити, де вони стоять, але навіть з її нескінченним досвідом балів, вона не була впевнена, хто вони, незважаючи на те, що вони здавалися такими знайомими.

Очі Беллатриси знайшли нижчого з них. Він був на кілька сантиметрів нижчий за свого супутника.
-Можливо, брат, але він, безумовно, був вродливішим з них двох. Густі каштанові кучері, що спадали на потилицю, густа темна борода на щоках, над губами. Він був справді вродливий.

"Рабастане, Родольфусе, дорогенькі!" сказала Нарциса з ніжною посмішкою.

Вона підійшла до них без зайвих фанфар, наче всі, хто був ким завгодно, не витріщалися на неї з такою ж цікавістю, яку відчувала Беллатріса. Нарциса нахилилася вперед, швидко поцілувавши кожну щоку Рабастана, а потім те ж саме зробила з нижчим чоловіком.

"Нарцисо, люба, - сказав Рабастан, стискаючи її вільну руку в обох своїх. "Прекрасніша, ніж будь-коли. Нестаріюча."

"О, Рабастане, - засміялася вона, - ти ж добре знаєш, скільки мені років. Беллатрісо, люба, дозволь представити тобі наших друзів. Це Родольф і Рабастан Лестрейндж. Рабастан - руйнівник проклять. Він працює в Єгипті. Ми разом навчалися в Бобатоні. А це його старший брат, Родольфус.

"Родольфус Лестрейндж", - сказала Беллатріса, пробуючи ім'я на

язик. На смак воно нагадувало вогняне віскі.

"Беллатриса Блек", - привітався Родольфус з коротким поклоном. Наблизившись до нього, Беллатріса побачила, що вона вища за нього на підборах. "Інструктор з дуелей".

"Блек-Ріддл". І *колишній* інструктор з дуелей. Нинішній історик", - сказала Беллатріса. Вона насолоджувалася здивуванням Нарциси, а потім її легким роздратуванням від того, що вона не має соціальної переваги.

"А, так, звісно. Прошу вибачення, мадам Блек-Ріддл, що не відповів на вашого листа вчасно, - сказав Родольфус, ніяково скрививши губи. "Звісно, якби я *раніше* зрозумів, що розмовлятиму з уславленим інструктором з дуелей, то, можливо, набрався б ентузіазму набагато швидше".

"То ти знаєш про роботу Родольфа?" Нарциса підскочила, збуджена, з яскравими очима. "Ви нарешті оновите свій *маєток*?"

"Вибач?" запитала Беллатріса, піднявши ідеально вигнуту брову.

Рабастан засміявся. "Мій старший брат - архітектор, дорогенька. Найкращий у своїй

галузі". Родольф виглядав майже збентеженим.

"Він спроектував останнє оновлення маєтку Малфоїв", - сказав Люциус з посмішкою, пишаючись тим, що, як завжди, заплатив найбільше грошей. "Я пропустив майже весь список очікування".

"Що завгодно для старого друга", - наполягав Родольфус. Він повернувся до Нарциси, бажаючи пояснитися. "Але ні. Мадам Блек-Ріддл хотіла поговорити зі мною про свою нову історію про Священну Двадцять Вісімку. Якщо дозволите, я прийму пропозицію випити в обмін на мою досить обмежену думку".

"Ні, не тільки, лорде Лестрейндж. Як один з небагатьох Лордів Візенгамоту, який не відвідує сесії, ваша думка була б ще більш цінною", - наполягала Беллатріса. Вона облизала губи і посміхнулася ширше, спостерігаючи, як його погляд стежить за рожевим відтінком її язика. Вона нахилилася вперед. "І ще, називай мене Беллатрікс".

"Тоді називайте мене Родольфом. Я попрошу свого секретаря повідомити вам мій вільний час, добре?" запитав Родольфус.

Беллатріса кивнула. "Звісно, Родольфусе".

Вона завжди була небайдужа до вогняного

віскі.

ОДИН РІК, ОДИНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

"Мені сподобалося ваше есе".

Це було перше, що Том Ріддл сказав йому після того, як Гаррі замовив і отримав свій

стейк, нирковий пудинг і салат. Ріддл замовив лише вино. Гаррі потягнув губами

з зубців виделки, широко розплющивши очі, він акуратно ковтав, не поспішаючи збиратися з думками.

"Справді?" запитав Гаррі і зненавидів, яким м'яким був його голос, яким

вразливим. Голос Юфі кричав у його голосі: Завидно. Прекрасний. Грізний.

Він не відчував себе таким. Безумовно, не заздрісним, безумовно, не красивим і, безумовно, не грізним тепер, коли він був без вигадливого вбрання, виставлений на денне світло у внутрішньому дворику ресторану, в якому Гаррі ніколи не їв. Він був по вінця набитий елітою, і Лілі ніколи б цього не стерпіла. Гарріна мама мала що сказати про еліту чарівного світу. Заради нього вона притримувала язика, коли він розповідав їй про свої плани, але Гаррі бачив це в її очах, навіть коли Юфі телепортувалася.

"Так, - підтвердив Ріддл, кинувши на нього застережливий погляд. Він ненавидів повторюватися. "Політичні партії. Підозрюю, що це витвір маглів".

Гаррі насупився. "Ви упереджено ставитеся,

містере Редл?" "Я обережний, - застеріг *Редл, і*

його очі блиснули. Гаррі сприйняв це як

належне.

"Ну, можливо, цей термін походить від маглів, але ми як суспільство також поділяємось за ідеологічними ознаками. Чистокровні проти кровних зрадників. Консерватори проти лібералів. Традиціоналісти проти модерністів. А ти сам до кого належиш?" з цікавістю запитав Гаррі. "Виходячи з того, що я виклав у своїй роботі".

Ріддл виглядав так, ніби серйозно обмірковував свою ідею, а потім н а його обличчі з'явилося щось інше, щось більш заінтриговане і схвильоване. Він знову нахилився вперед, потягуючи вино, дозволяючи йому небезпечно бовтатися між довгими пальцями.

"Мені цікаво, що ти *скажеш. Як ти думаєш, хто я?" запитав Ріддл.*

Гаррі довго сидів, втупившись у їжу, а потім підняв очі. "Що це за обід, містере Ріддл?"

"Здивуй мене, Гаррі Поттер."

Гаррі ковтнув. Він кивнув один раз.

"Отже, якщо застосувати політичні партії до світу чарівників, то чистокровні були б традиціоналістами. Вони хочуть зберегти старі порядки: кастову систему, майновий ценз і доступ до певних посад у політичному та економічному світі", - повільно промовив Гаррі. Він нахилився вперед, з цікавістю постукуючи пальцями по краю столу. "І це не так уже й погано. Їхні гроші підтримують нашу економіку. Наша історія, історія чарівного світу, важлива.

Про хороше і погане. Магли робили жахливі речі з нашим народом. Але й ми їм теж. І ось тут з'являються так звані "зрадники крові". Чистокровні думають, що "зрадники крові" - це дурні, які люблять магів. Вони підтримують розширення доступу до маглівських товарів і маглівських традицій в ім'я інклюзивності".

"Але за кого ти мене приймаєш*?" наполягав*

Ріддл. Гаррі знизав плечима.

"Ні, - вирішив він. "Центрист, який не пішов жодною з цих двох доріг. Ти напівкровний, походиш з родини Ґонтів, а ще більше - зі шляхетного роду Слизеринів. Це прибутковий зв'язок для чистокровних, але нещодавно ти зацікавився ідеєю проекту "Всевидяче око". Той, що очолює маглорожденний, який має намір підготувати проекційну техніку до наступного Чемпіонату світу. Це зробить ексклюзивну, дорогу подію більш доступною".

Ріддл кивнув на знак згоди. "Це

цікаво."

"Так, - погодився Гаррі. "Але я хочу сказати, що ти центрист без жодних переконань".

Ріддл застиг на середині ковтка вина. Гаррі важко ковтнув, прокручуючи в голові те, що щойно сказав. Він відкрив було рота, щоб вибачитися, але Ріддл похитав головою. Повільно Ріддл поставив келих на стіл з м'яким стуком і нахилився вперед. У цю мить він виглядав більш дзвінким, ніж протягом усієї розмови.

"Без жодних судимостей?" - запитав він своїм глибоким, дзвінким голосом. Гаррі похитав головою, втупившись у стіл. "Ну ж бо, Гаррі Поттер. Ти ж маленький лев. Давай послухаємо, як ти заричиш.
Розкажіть мені про відсутність переконань".

Гаррі затнувся: "Я... я не... я не хочу тебе образити, але ти такий центрист, що ніхто не знає, що про тебе думати. Ти одружений з Беллатрісою Блек, великою спадкоємицею, батьки якої відомі супрематисти, і все ж ти не дуже дотримуєшся принципів чистокровності. Але, як я вже сказала, ти одружений з Беллатрісою Блек, тому інша сторона теж тобі не довіряє".

"Мені подобається моя політична кар'єра", - підсумував Ріддл.

"Але ти маєш бути... радикальним", - *сказав Гаррі, його очі сяяли від хвилювання. "Чарівний світ залишається незмінним уже дуже, дуже давно. Напруга зростає, і обидві сторони поляризуються. Але ти можеш подолати цю прірву. Ти можеш багато чого".*

"Так ви сказали", - промовив Ріддл крізь зуби. Він посміхався крізь свій гнів. Гаррі відсахнувся від нього, дивлячись униз.

Завидно. Прекрасна*, подумав він.* Грізний.

Він підняв голову, в його яскраво-зелених очах були зухвалість і жорстокість. "Ну, ти ж сама просила!"

Гаррі закричав. Він не хотів кричати. Але він не відступив. Він просто дивився через стіл на іншого чоловіка, чекаючи на його реакцію. Гаррі бездумно втягнув внутрішню губу в рот. Його груди здавалися затісними, щоб вмістити легені, але він не відступав. Він

дивився, як Ріддл обмірковує його слова, а потім інший чоловік відкинувся на спинку стільця.

"Ти хоробрий. Сказати таке мені", - дозволив Ріддл, дивлячись на нього поверх свого келиха з ельфійським вином.

Гаррі ковтнув і стримано скривився - він ще не звик до гіркого присмаку вина на язиці, і не хотів, щоб про це дізнався Том Реддл, з усіх людей.

"Дякую, - Гаррі широко посміхнувся. Ріддл підняв

брову. "Це був не комплімент.

Гаррі насміхався, не в силах стриматися. Він зупинився, чекаючи на реакцію Ріддла, але той нахилився вперед, заінтригований самою його реакцією.

"Що?" Гаррі огризнувся.

"Ти не... боїшся мене."

Гаррі не міг не посміхнутися. Він теж нахилився вперед, аж поки не побачив коричневі плями на бордовому. "А я повинен, містере Реддл?"

Ріддл довго дивився на нього, чекаючи, коли Гаррі зламається. Але Гаррі не зламався. Він дивився на чоловіка так, ніби той був звичайною людиною. А потім Ріддл відступив, подав перший, відкинувшись назад, щоб ліниво сісти на своє місце. Він випив вино і з важким дзенькотом поставив келих на місце. Його губи були заплямовані вином.

"Ти мав би. Але ти не такий", - сказав Ріддл. "Ти... вражаєш мене, Гаррі Поттер".

Гаррі не ворушився на своєму місці, відмовляючись кричати від радості. Він нахилився вперед на своєму сидінні, зануривши у їжу, поки вони обговорювали довільні новини. Ріддл ставив йому запитання про його навчання, і Гаррі охоче відповідав на них, прагнучи справити враження на цього чоловіка, який уже був вражений ним. Цей чоловік був ключем до його майбутнього, а Юфі завжди застерігала його шукати ключі й замки.

Коли обід підійшов до кінця, після того, як Ріддл випив останню чашку чаю, після того, як він взагалі нічого не їв, Гаррі підвівся першим. Він схопив свої папери, притискаючи їх до грудей.

"Дозвольте провести вас додому?" запитав Ріддл,

підняви брову. "Я вмію чаклувати, - невпевнено відповів

Гаррі.

Ріддл пирхнув, але більше нічого не сказав, лише похитав головою.

"Я маю на увазі, що мій батько вже тут. Це зайве. У нього свої справи", - сказав Гаррі. Він нахилився вперед, щоб витягнути свій гаманець з грошима, але Ріддл підняв руку і похитав головою, простягаючи крихітний сувій пергаменту. "Що це?"

"Це, Гаррі Поттер, бізнес-ланч, а отже, це бізнес-витрати. Тобі не потрібно

турбуватися про гроші, коли ти обідаєш у моїй компанії. Тоді дозвольте мені провести вас назад до вашого батька", - сказав Ріддл. Здавалося, що цього разу він не прийме відмови, тож Гаррі

просто кивнув і дозволив вивести себе з ресторану. Він посміхнувся метрдотелю, але Ріддл просто проігнорував їх.

"Мені не потрібен ескорт, - додав Гаррі, коли вони йшли пліч-о-пліч. Йому довелося підняти очі на Редла, що було для нього досить новим. Той був навіть вищий за Рона. "Мені сімнадцять, знаєш?"

"Ми б не хотіли, щоб хтось скористався тобою", - пробурмотів

Ріддл. "Мені сімнадцять, - наполягав Гаррі, ще твердішим голосом.

Ріддл пирхнув. Коли вони йшли Небесною алеєю, він змахнув чарівною паличкою. Раптом усе навколо Гаррі стало трохи тихішим, приглушеним. Він озирнувся, широко розплющивши очі, а потім почервонів, коли зловив на собі веселий погляд Редла.

"І ти зелена. Молодий, гарний і вразливий, а ми оточені вовками", - сказав Ріддл. Здавалося, він не помітив, як Гаррі почервонів ще дужче. Гарненький, - назвав *його Том Редл. Інший чоловік сказав це так, ніби нічого не сталося. "Ти помітив наших глядачів?"*

Гаррі здригнувся від власних думок. "Аудиторія?" - запитав він.

"Клерк адвоката і молодший аврор. Можливо, просто вийшли пообідати, але вони мене *бачили. Вони доповідатимуть своєму начальству. Вони захочуть знати, що я маю спільного з сином Джеймса Поттера", - пробурмотів Реддл. Він нахилився, його губи були на відстані подиху від вушної раковини Гаррі. "Минулого місяця ти справив на них неабияке враження.*

"На тебе чи на всіх інших?" Гаррі відповів, щоб не прикусити собі язика.

Ріддл відступив назад, щось затулило його обличчя, приглушивши попередню радість. Він нічого не сказав, коли вони вийшли на перехрестя, де сходилися Алея Діагона, Алея Ноктюрн і Алея Небес. Ріддл оглянув натовп і розслабився, коли побачив когось. Гаррі простежив за його поглядом і посміхнувся, побачивши власного батька. Ріддл змахнув чарівною паличкою, і шум знову зчинився, оглушуючи лише на мить, перш ніж Гаррі до нього звик.

"Тату!" покликав Гаррі і одразу ж пошкодував про це. Він кинув обережний, збентежений погляд на Ріддла, але все ж таки більше цікавився батьком.

Джеймс обернувся на поклик, і його губи скривилися в усмішці, яка завмерла, коли він побачив супутника Гаррі. Його очі звузилися від підозри. Він почав наближатися, відірвавшись від вітрини магазину "Якісне квідичне приладдя".

"Що ж, Гаррі Поттер, було дуже приємно", - промовив Ріддл, а потім взяв Гаррі за руку і потягнув її до своїх губ, притиснувши швидкий поцілунок до кісточок пальців.

Очі Гаррі розширилися, і він відсмикнув руку назад, дихання перехопило йому горло. Він відчув смак власного серця на язиці. Він затремтів, відчуваючи привид губ чоловіка на своїй шкірі.

"І ви теж, містере Ріддл", - прошепотів Гаррі.

"Гаррі, - покликав Джеймс, коли нарешті зустрівся з ними.

Але Ріддл продовжував, наче й не чув його: "Гаррі Поттер, ти мене вразив. Я хочу запропонувати тобі роботу".

Гаррі зупинилося калатаюче серце. "Що?"

Ріддл посміхнувся. "Я хочу запропонувати тобі роботу в якості мого другого помічника. Починаючи з наступного тижня. Звісно, це буде переважно заочна робота. Але, якщо ти мене вразиш, то, можливо, отримаєш підвищення, коли закінчиш навчання. Що скажеш?"

Джеймс одразу ж втрутився. "Містере Ріддл, я радий, що Гаррі... вразив вас, але він ще учень. І він повинен розглянути інші варіанти, наприклад, аврор..."

"Я зроблю це", - зітхнув Гаррі. Він простягнув руку, сяючи. "Я приймаю."

Очі Ріддла розширилися від тріумфу.

"Вітаю з новим призначенням, авроре Поттер, - легко сказав Том, підходячи до Амелії Боунс, нової голови аврорів. У той час як Боунс виглядала досить зачарованою появою Тома, Поттер виглядав зовсім навпаки, його вираз обличчя майже одразу став кислим, навіть коли його дружина Еванс штовхнула його ліктем у бік.

"І вам, містере Ріддл, - невдоволено сказав Поттер. А тоді підвівся, нахилившись уперед. "Не те призначення, на яке ви очікували, але все одно гідне".

Еванс ще сильніше штовхнула чоловіка ліктем у бік, так, що він аж здригнувся.

Том ні на мить не спускав своєї чарівної посмішки, навіть коли подумав: "Якби *ти не був батьком Гаррі, я б розрізав тебе від паху до рота.*

"Ні, але час ще є", - переможно сказав Том.

Кістки сміялася, киваючи. Навіть коли вона сміялася, вона виглядала якоюсь суворою. "Ось це настрій, Ріддл. Мерліне, ти можеш собі уявити. Ти знав, що Редл мав або вступити до Аврорської академії, або стати *вчителем*? Добре, що директор відмовив тобі. Ти створений для політики, чи не так?"

Том боровся з бажанням вщипнути себе за перенісся, коли Амелія Боунс *відкрила* його. Поттер виглядав схвильованим. Том лише продовжував ще ввічливіше посміхатися до Поттера і думав: "*Я ж його трахаю, знаєш. Твого сина. При кожній нагоді. Я міг би розповісти тобі про те, який він на смак.* [1]

"Я завжди був дуже успішним. Так само, як і ваш син", - сказав Том, нахиливши голову спеціально до Еванса. Він ніколи б не подумав, що Поттер був мозком операції,

і якщо вже на те пішло, то політичну кмітливість Гаррі успадкував від грізної Евфемії Роулінг, яка ніколи не була схожа на *Поттера.*

"Так, Гаррі завжди був *зайнятий",* - мило сказала Еван, нарешті долучившись до розмови. Незважаючи на те, що її слова звучали мило, Том добре знав, що більшість людей ставилися до нього з пересторогою. Вони завжди були збентежені цим, чому волосся на їхніх потилицях ставало дибки в його присутності, але Еван знала про це. Розумна жінка. "І ти завжди тримаєш його зайнятим. Я вже кілька тижнів не бачила свого сина за обіднім столом, містере Ріддл".

"Я не думаю, що мій офіс міг би функціонувати без Гаррі, якщо бути чесним, пані Еванс", - сказав Том, киваючи сам собі.

"Поттер, - втрутився Джеймс Поттер, його голос був твердим. Еванс зморщила ніс і знову штовхнула чоловіка ліктем.

"Він має рацію. Лілі Поттер, - поправив Еванс.

"Я перепрошую, - сказав Том, нітрохи не думаючи про це. "Ваш син розповів мені цікаві речі про ваші дослідження. Він каже, що ви зараз досліджуєте зв'язок між хімією і зіллям, чи не так?"

Еванс виглядала шокованою. Брови Боунс нахмурилися, коли вона

сказала: "Хімія?" Еванс нахилився вперед, нетерпляче, але Том

втрутився.

"Виправте мене, якщо я помиляюся, але це наукова дисципліна, винайдена маґлами. Вона стосується елементів і сполук. Однак, я залишу конкретику місіс *Поттерон",* - сказав Том. Він відчув спалах перемоги, коли Еванс подивилася на нього, і ця підозра розвіялася, як олія, коли вона підійшла ближче і почала розповідати Кістці про свої дослідження.

Том озирнувся на двох жінок, щоб перехопити погляд Поттера. Поттер

виглядав убивчо. Том не позбавив себе цього; він посміхнувся.

У дитбудинку була своя марка дипломатії - рукостискання правою рукою, але тримання ножа в лівій.

"Сер!" раптом вигукнув Поттер, стоячи майже впритул до військових.

Погляду Тома достатньо було ковзнути по виразах облич Боунса та Еванса, щоб зрозуміти, хто стоїть за його спиною. Він повернувся на п'яту і розглянув нового міністра зблизька.

Руфус Скрімджор виглядав невпевненим і не в своїй тарілці на інавгураційному балу, влаштованому на його честь. З того моменту, як Том побачив його, практично поглиненого хвилею аристократії та бюрократії, Том знав, що Скрімджор не зможе процвітати в подібних ситуаціях. Йому бракувало харизми, необхідної для нинішнього

стану речей. Звісно, він мав амбіції; треба було пробитися до міністерського крісла. Але щось було не так.

Руфус Скрімджор мав вигляд міністра магії, призначеного для воєнного часу.

Це мало не змусило Тома влаштувати *для* нього війну. Тоді, принаймні, це було б цікавіше.

"Поттер, мадам Боунс, - грубо сказав Скрімджер. А тоді повернувся до Тома, тепер уже трохи тихіше. Він простягнув руку. "Ріддл".

Том посміхнувся і взяв її, різко потиснувши. "Пане міністре, - відповів він.

"Гадаю, давайте вип'ємо по вогняному віскі", - сказав Скрімджор, і Том кивнув, дозволивши підвести себе до напоїв, на яких мерехтів знайомий рожевий бантик.

Долорес Амбридж підвела очі, наче п'явка, що відчула запах крові, і відірвалася від розмови з Бартеміусом Краучем.

"Пане міністре, - весело сказала вона. "Я щойно говорила з Бартеміусом про..."

Скрімджор підняв руку. "Мадам, ми з Ріддлом йдемо випити. Ми скоро повернемося", - наполягав він.

Не встиг він навіть зробити запит, як барменша нахилилася вперед, блиснула усмішкою і цицьками перед обома чоловіками, наливаючи їм два чистих віскі "Файрвіскі". Скрімджор передав Томові свій напій, і вони швидко вийшли, залишивши Амбридж розгублено дивитися на них. Том краєм ока спостерігав за Скрімджором, чекаючи, що той почне, але той не заговорив, поки вони не пройшли крізь кілька дверей і не опинилися на задньому дворі, відносно непоміченими.

Нарешті, Скрімджор повернувся до Тома з виразом обличчя, що нагадувало гіркий

жаль. "Томе, я хотів би поговорити з тобою про твоє нове призначення", - почав

Скрімджор.

"Ви обіцяли мені посаду заступника міністра, - приємно промовив Том. Він подивився на сади; вони справді були прекрасними. Пишні та зелені, позначені ельфами та феями, що сиділи в мурованих банках. Фонтан у центрі був менш чарівним. Буденним. Том повільно сьорбнув віскі.

"Ти ще молодий, - зітхнув Скрімджор, наче Тому не було майже сорока. "У тебе ще є час, щ о б п і д н я т и с я п о к а р ' є р н и х с х о д а х . Я уявляю, що одного дня ти станеш міністром. Наймолодшим міністром магії, я впевнений".

Том хмикнув. Що ж, для цього ще був час.

"Ти добре підійдеш для МНК. Ти харизматичний. *Прагматичний*. І стратегічний", - підсумував Скрімджер. Він повністю повернувся до Тома і кивнув йому. "Ти мені знадобишся на зовнішній арені більше, ніж я коли-небудь міг би належно використати тебе на внутрішній".

Йому було цікаво, хто з них йому це сказав: Амбридж чи Фадж.

"Фадж залишиться твоїм радником", - сказав Том. Він не питав.

Скрімджер кивнув. "Колишній міністр був непопулярний. Він не хотів залишати посаду. Його вигнали. Але тримати його поруч? Це вбереже мене від повторення його помилок", - сказав Скрімджор. Він сказав це з такою впевненістю, ніби переконав самого себе, ніби хтось

переконав його, що відповідь на все - тримай *друзів близько, а ворогів - ще ближче.*

Можливо, це була правда.

Можливо, це означало, що Скрімджор бачив у

ньому друга. Том ледь не пирхнув. Скрімджор був

дурнем.

"Дуже добре. Я зроблю все можливе, щоб служити вам, пане міністре. Все, що я буду робити, буде в інтересах міністерства. Я допоможу вам зробити нас знову сильними", - сказав він.

Я зруйную кожну частинку цієї бюрократії, поки вона не стане кістками під моїми ногами, і перебудую її за своїм образом і подобою, - не сказав він.

Скрімджор довго дивився на нього левиними очима, засмаглими за окулярами в дротяній оправі. Він роздивлявся його, дивуючись, а Том не здригнувся у відповідь. Він сміливо дивився, чекаючи, що чоловік прийме його пропозицію. І повільно, нарешті, Скрімджор знову простягнув руку.

"Дякую, Ріддле", - сказав він. Цього разу він просто стиснув руку Тома. Коли той відпустив, він осушив свій келих і жестом показав на двері. "Приєднаєшся до мене всередині?"

Том ледь не кивнув, а потім відчув це. Щось потужне і знайоме, що накинулося на його плечі, як плащ, що погано сидить, як давній спогад. Том витріщився на міністра, і той похитав головою.

"За мить", - сказав він.

Скрімджер легко прийняв цю пропозицію і, випроставшись, гордий і прямий, попрямував назад на бал, де його з радістю зустрічали бюрократичні підлабузники. Том повернувся до мирського фонтану і втупився в нього, чекаючи, коли він спуститься.

Йому не довелося довго

чекати. "Том".

Мало що дратувало Тома більше, ніж те, що до нього зверталися на ім'я, за винятком кількох обраних людей. Те, що його ім'я вимовляв цей чоловік, було однією з цих небагатьох речей.

Повільно він повернувся до директора школи Альбуса Дамблдора. Для цього він не носив масок. Від них не було б ніякої користі. Дамблдор завжди бачив крізь них.

"Директор", - сказав він, нахиливши голову.

"Насолоджуєшся тишею?" запитав Дамблдор. Він був одягнений у найбезглуздішу мантію, зухвалу неонову фіолетову, прикрашену жовтими зірками, які танцювали по

подолу мантії. Вони були досить короткими, щоб Том міг бачити його шкарпетки, ще більш шокуючого помаранчевого кольору.

"Я був."

Очі Дамблдора блиснули. "Я бачив, як ви розмовляли з нашим новим міністром".

"Так. Можливо, зі свіжою кров'ю щось зміниться", - пробурмотів Том. Його тон говорив про те, як мало він у це вірив. Але Дамблдор все одно хихикнув - м'який дідівський смішок, від якого Томові захотілося виколоти чоловікові очі.

"Змінитися?" ввічливо перепитав Дамблдор. "Смію запитати, які саме зміни?"

"Старі методи забуваються", - попередив Том. Це була не перша подібна розмова. Він подивився на чоловіка.

"І це погано? Ми відходимо від часів, коли нами керувала кровна спорідненість та упередження..."

"І рухатися в той час, коли ми стагнуємо, а не розвиваємося. Стагнує, поки старі звичаї зникають. Ми будемо безкультурним народом, зв'язаним чим? Лише магією?" запитав Том, і його губи скривилися в усмішці.

"Магія - це те, що нас усіх об'єднує. Магія і любов", - сказав Дамблдор.

Це звучало, як у маглівській казці.

"Як це стимулюватиме нашу економіку? Нашу політику? Наше мислення? Тут все добре, чи не так, пане директоре?" запитав Том крізь стиснуті зуби. Він нахилився вперед, роздратування гуло в його голові, роблячи звук крил фей гучнішим у їхніх маленьких скляних в'язницях. "Ми вимремо, бо ви насолоджуєтеся цим застоєм. Цим проміжним станом без протистояння. Незабаром щось дійде до прірви. Я маю намір стояти і не згоріти, коли всі інші будуть охоплені вогнем дракона".

Дамблдор, здавалося, надовго замислився над цим питанням. А тоді повернувся до Тома й усміхнувся.

"Я з нетерпінням чекаю на співпрацю з

тобою, Томе". Том ледь не спіткнувся. Він

різко запитав: "Що?"

"Як Верховний мугвамп, - сказав Дамблдор. "Гадаю... що Міжнародна конфедерація чарівників була б зацікавлена в тобі. *Дуже зацікавлена*. Ти не такий, як усі."

Том вишкірив зуби. "Інший?"

Дамблдор посміхнувся ще ширше. "Цікаво, чи це хороша зміна, чи погана. Я впевнений, що ти даси мені знати."

"Ах, мій прекрасний онук".

"Ах, моя грізна Юфі", - сказав Гаррі, простягаючи Євфимії простягнуті руки. Він взяв їх у свої і нахилився, щоб поцілувати кожну щоку жінки. Він затримався над її лівим вухом. "Ти що-небудь чула?"

Євфимія засміялася, кинувши погляд на одну зі своїх старших супутниць, серед яких була Августа Лонгботтом, і нахилилася ближче. "Можливо. Відійди назад, це було на десять секунд довше".

Гаррі зробив, як йому було наказано, і випустив руки бабусі, повернувшись до свого кола. Поруч з Євфимією Гаррі завжди почувався більш впевненим у собі, більш захищеним. Тут він був один, відокремлений від свого партнера у всіх політичних справах, у прагненні розділяй і володарюй. Він посміхався, кивав головою і робив усе, що від нього очікували, але навіть його можна було застати зненацька, навіть після всього, через що він пройшов, щоб досягти свого становища.

Джіні Візлі застала його зненацька.

Присутність бабусі знову зосередила його.

Він подивився на бабусине коло. Августа Лонгботтом, колишня аврорка, оглядала його з ніг до голови, ніби шукаючи в ньому помилки. Її вираз обличчя говорив про те, як вона сприйняла його менш консервативний вибір мантії. Поруч з нею стояла Мюріел Прюетт, двоюрідна бабуся Рона, про яку він відгукувався досить зневажливо, і виглядала вона так само жахливо, як Гаррі завжди пам'ятав. Це була бабця-пліткарка з дзьобатим носом і кістлявими пальцями, які в дитинстві щипали його за щоки. Замикала коло Порпентина Ґольдштейн.

Вона відрізнялася тим, що не була чистокровною, а це зазвичай змушувало Євфемію здригатися від прихованої огиди, бо бути прихильницею чистокровності було якось *незграбно. Наскільки* Гаррі міг судити, Порпентина пройшла відбір - незважаючи на те, що вона була напівкровною *американкою - завдяки* своєму Міжнародному ордену "За заслуги перед чаклунством", про який вона все ще не розповідала Гаррі, навіть після всіх цих років.

"Ти виглядаєш гарнішим щоразу, коли я тебе бачу", - сказала Порпентіна, нахиляючись вперед, щоб поцілувати його в щоку. "Знаєш, у мене є онук твого віку.

"Хіба він не зустрічається з тією чарівною дівчиною, у якої твій чоловік був підмайстром?" запитала Мюріель, прагнучи викликати пліткувальний хаос на своєму шляху.

"Ну, так, дівчинка трохи п'яна", - визнала Порпентіна, піднявши дві сріблясті брови.

"Такий самий п'яний, як і твій чоловік", - втрутилася Августа. Вона оглянула Гаррі з ніг до голови, оцінюючи його. "Твоя бабуся одягає тебе, як повію".

Гаррі хихикнув. "Ви так думаєте, мадам Лонгботтом?"

"Ну-ну, Августо, ти просто заздриш, бо мій Гаррі ще такий молодий і красивий", - сказала Евфемія, притискаючи його до себе. "Але ти просто знахідка, хлопче".

"Я знаю, Юфі", - сказав Гаррі з посмішкою. Він нахилився з цікавістю. "І про що ж ви, пані,

пліткуєте?"

"Обговорюємо, як хтось такий *нудний,* як Скрімджор, міг бути обраним", - пробурчала Мюріель.

"Нудний"? Ти говориш про нашого славетного міністра", - незграбно дражнився Гаррі. Мюріель закотила на нього очі, явно не збираючись миритися з його сьогоднішнім лайном. Ну, що ж. Гаррі переключився на іншу передачу, дивлячись на неї більш серйозно. "Мадам Прювет, це означає, що ви не голосували за нього?"

"О, я голосувала за нього", - заніміла Мюріель.

"Як і я. Дім Роулів підтримає будь-кого, хто не є колишнім урядом", - легко погодилася Евфемія. Вона кинула презирливий погляд через бальну залу на нікого іншого, як на мадам Амбридж і Корнеліуса Фаджа. Амбридж дивилася навколо своїми чорними очима-намистинками, і їхній погляд зупинився на групі старших жінок. Вона рушила до них, але Евфемії довелося лише примружити очі. "Однак я *не* голосувала за них".

"Це загальна думка Священних Двадцяти Восьми? ввічливо запитав Гаррі.

"Ну, ми не спілкуємося з... такими, як деякі з них", - сказала Мюріель, кинувши отруйний погляд на Малфоїв. *Гаррі* міг це зрозуміти. "Але, схоже, так воно і є. Всі очікували, що твій роботодавець буде заступником міністра".

"Однак, це суттєва зміна обставин, - сказала Порпентіна, прагнучи долучитися до розмови. "Друга особа в міністерстві перетворилася на просто його зовнішньополітичний рупор. І навіть якби всі 22 обранці погодилися на зміни, цього все одно недостатньо, щоб переважити більшість "Священної двадцятки"".

Гаррі вишкірив зуби у щось схоже на гримасу, а не на посмішку. Він відчув, як палець Евфемії стиснув його руку. Він пом'якшив його на щось м'якше, але все ще з гострим кінцем.

"Це мають бути *вони*. Сім'ї Темних. Вибач, Евфеміє, - кивнула Мюріель. Вона знала минуле родини Роулів.

"Це їм не допомагає. Фадж ніколи нічого для них не робив", - насміхалася Августа.

Евфемія хмикнула. Вона обережно постукала Гаррі по зап'ястку. "Можливо. Але, можливо, вони думають, що Ріддл добре послужить їм у МЗС. Він відповідає не лише за зовнішню політику. Він тепер відповідає і за міжнародну торгівлю".

Гаррі нахилив голову до Євфимії, притиснувшись щокою до її скроні на знак подяки. Євфимія знову постукала у відповідь: будь *ласка*.

"Гроші. Як безглуздо", - пирхнула Мюріель.

"Усе крутиться навколо грошей", - наполягала

Порпентіна.

Очі Гаррі спалахнули. "Окрім сили", - не міг не додати він.

Августа нахилилася вперед, заінтригована. "Гроші - це влада", -

сказала вона.

Губи Гаррі скривилися в широкій усмішці. "Гроші колись закінчаться. Так завжди буває", - сказав він. "*Влада* є влада"[2].

Гаррі виплутався з рук Евфемії і хотів зробити крок назад, коли відчув, як його поплескали по плечу. Гаррі повільно обернувся і не зміг стримати посмішку. Він був слабкий на неї.

Том Реддл був у масці, з чарівною посмішкою, що мала б приваблювати бабусь, які не були Евфемією Поттер, але Гаррі бачив під нею чудовисько. Він чомусь згорів від люті в ту мить. Він здувся від неї.

Гаррі був слабкий для цього монстра.

"Дами, прошу вибачити мого асистента, - сказав Том, і його бордові очі стали ще більш багряними. Він простягнув Гаррі руку. "Гадаю, я повинен був зберегти вам танець".

Гаррі пирхнув, не звертаючи уваги на репліки старших жінок.

Він вдав, що не помічає, що Євфимія не сміється разом з ними. "Це

наказ, сер?" запитав Гаррі.

Том закотив очі. "Якщо я скажу "так", ти пообіцяєш, що не будеш затягувати?" запитав Том.

Гаррі повернувся до старших жінок і кивнув. "Що ж, обов'язок кличе. Поговоримо пізніше, Юфі."

Очі Євфимії спалахнули. "Так, ми це зробимо", - сказала вона суворо.

Гаррі вдав, що не помітив, і взяв Тома за руку. Вони відвернулися одне від одного, і пара вийшла на танцмайданчик. Гаррі скривив губи на розі, коли побачив, що шлях до танцмайданчика для них вільний, і всі дивляться на них. Він посміхнувся ще ширше, коли побачив свого дрібного шкільного суперника, Драко Мелфоя, на обличчі якого з'явився кислий вираз.

Гаррі і Том повернулися один до одного, і Гаррі дуже обережно поклав одну руку на плече Тома. Він відчув, як рука чоловіка ковзнула по його спині, зупинившись на попереку, просто соромлячись бути небезпечним на людях. І тоді вони почали.

"Я пожартував", - сказав Гаррі, коли його вальсували по підлозі. Він граціозно дозволив занурити себе у воду, вивернутися, а потім знову зануритися. Він застережливо подивився на Тома. "Це зайве. Ти ще не танцював зі своєю дружиною".

"Вони звикли до цього. Я завжди танцюю з тобою хоча б раз. Давай не будемо позбавляти "Зачарованих" їхніх фотографій", - сказав Том. Він подивився на Гаррі, а потім зупинився, піднявши брову. "У тебе є підбори на черевиках?"

"А чому ти питаєш?" просто відповів Гаррі.

"Ти став вищим, ніж був раніше", - звинуватив Том. Він закотив очі на Гарріну посмішку, а потім раптово занурив його в воду, але так глибоко, що Гаррі злякався.

Коли він витягнув юнака назад, Гаррі витріщився на нього.

"Це було не смішно", - огризнувся він.

"Це було для мене?" Том відповів так само швидко. Він підтягнув Гаррі ближче. "Я розмовляв зі Скрімгером. Він має намір зробити мене своїм союзником. Він тримає ворогів ближче, ніж друзів".

"І він бачить у тобі друга?" запитав Гаррі. Він засміявся, коли його закрутило, а потім знову затягнуло. Вони кружляли по колу, спостерігаючи один за одним. Губи Тома сіпнулися від підлості в його голосі. Гаррі від цього тільки ширше посміхнувся. "Ти злишся. Але не через це."

"Дамбльдор".

Гаррі закотив очі. "А як же Дамблдор?" - запитав він. "Дамблдор не має *значення*. Він же вчитель."

"Він голова Візенгамоту", - нагадав йому Том.

Гаррі розсміявся. "Якщо ти думаєш, що він має якийсь вплив на Священну Двадцять Вісімку, то ти дурень", - прошепотів Гаррі. Він нахилився так, що його губи опинилися майже біля вуха чоловіка. "Я не розсовую ноги для дурнів".

"Ні, тільки для мене", - огризнувся Том. "Він же Верховний

пияк." Гаррі знову засміявся. "Міжнародна Конфедерація..."

"Гаррі, ми не будемо знову недооцінювати".

Гаррі майже одразу замовк. Він витріщився на Тома, насупивши брови на довгу мить. Чоловік мав рацію. Вони потрапили в таку ситуацію, бо недооцінили, як багато Амбридж і Фадж зроблять, щоб утриматися при владі. Вони переоцінили, наскільки Скрімджер може мислити як бюрократ, а не як схвильований аврор. Вони недооцінили зв'язки Беллатриси з рештою Священної Вісімки.

Гаррі глянув через плече Тома на дружину чоловіка. Беллатріса Блек дивилася на них примруженими очима, її фіолетові губи скривилися у вимушеній посмішці.

Гаррі *випромінював* на неї.

"Ти маєш рацію", - визнав Гаррі. Кожного разу, коли вони кружляли, він переконувався, що його погляд зупиняється на Беллатрісі, знову і знову. "Ми будемо обережні. У всьому. Ми будемо планувати і планувати, і ми переможемо".

Том посміхнувся. "Як ти й казав."

"Це ти і я, крихітко", - засміявся Гаррі йому на вухо. Він відсахнувся, ворушачи бровами, як дурень. "Ми проти всього світу".

"Ти дитина", - пробурчав Том, коли вальс добігав кінця і він виплутався з рук Гаррі.

Вони вклонилися одне одному, а потім розійшлися, розвернувшись у протилежні боки.

Дві акули у воді, і вони обидві відчули запах крові.

Примітки до розділу наприкінці

3 Картковий будиночок, розділ 45 [повернутися до тексту].

--
[1] Скандал, 3 сезон, 10 серія

[2] Гра престолів, 2 сезон, 1 серія

- - -

Я не знаю чому, але це просто випало. Наче історія просто витекла з пальців. Я дуже схвильована цим оповіданням. Я використовую його як очищувач смаку для оригінальної фантастики, яку я щойно закінчила, щоб я могла почати наступну річ. Так чи інакше, ось ця глава, будь ласка, залиште відгук, і я сподіваюся опублікувати наступну главу незабаром, протягом наступного тижня або близько того.

Розділ четвертий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Якщо вам не подобається, як

накритий стіл, переверніть

його". [4]

Гаррі чекав на Тома за дверима, стиснувши губи, готуючись до того, що було схоже на битву. Він недовго вагався, чи входити до кабінету, але щойно він торкнувся ручки, як вона загрозливо потеплішала. Вже одне це насторожило Гаррі, змусивши його приготуватися до війни з Томом. Він знову потягнувся до кишенькового годинника, знову глянув на обличчя і стиснув губи. Він сильно стукнув по дереву.

"Містере Ріддл, ваш..." - почав він, трохи більше роздратований, ніж потрібно.

Він не встиг договорити, як двері відчинилися. Том застиг на мить, розправляючи лацкани мантії, дивлячись на Гаррі крізь ніс. Гаррі стиснув губи.

"Ти запізнився, - огризнувся Гаррі, не втримавшись від звинувачувальних ноток у голосі.

Том виглядав не враженим. "Я керівник відділу. Ми починаємо, коли я кажу, що ми починаємо", - сказав він з попередженням у голосі. Він пройшов повз Гаррі, майже зневажливо, і це тільки розлютило Гаррі.

"Це не те, що написано в моєму розкладі", - огризнувся він, йдучи слідом за ним. "У вас зустріч з виконавчими членами МВК, обід з Бегманом і брифінг з рештою керівників, щоб обговорити бюджет. У нас ще немає *бюджету...*"

"Багман?" запитав Том, коли вони попрямували до ліфта. Один побіжний темний погляд змусив усіх інших чекати, і вони відступили назад, звільняючи непотрібне місце.

Гаррі знадобилося все його терпіння, щоб не закотити очі.

"Чемпіонат світу з футболу відбудеться в Британії наступного року", - наполягав Гаррі.

Том хмикнув і зайшов у ліфт. "Перенеси зустріч з Бегменом на наступний тиждень".

"*Що*? Але це потребує *планування,* Томе. Ти не можеш просто попросити мене переставити твій графік і графік Людо Беґмана. Ти тепер голова МВК. А мав *би* бути заступником міністра. Всім цікаво, чому. Якщо тебе помітять, що ти ухиляєшся від зустрічей..."

Том підняв руку. Гаррі мало не проковтнув язика.

"Кохання", - почав Том, і Гаррі смикнувся на це прізвисько, бо знав, що воно означає. Схрестивши руки на грудях, Гаррі спостерігав, як губи Тома скривилися в роздратованій усмішці. Чоловік гаркнув: "Я не потребую мікроменеджменту".

Майже одразу ж Гаррі огризнувся: "Без мікроменеджменту ти нічого не зробиш".

Том довго дивився на нього, а потім витягнув свою паличку. Гаррі звузив очі й зажмурився, гадаючи, чи не доведеться йому теж висмикнути свою паличку. Том зробив крок ближче, і Гаррі відступив назад, притиснувшись спиною до холодної металевої стіни.
Том продовжував йти вперед, не відводячи очей.

"Ти ще щось хочеш сказати?" запитав Том, його голос був на волосину м'якшим.

"Ти мене не налякаєш", - огризнувся Гаррі. *Більше ні, - не додав* він.

Губи Тома сіпнулися в безглуздій посмішці. "Я знаю, кохана". Він змахнув чарівною паличкою і вичаклував щось схоже на копію "Щоденного пророка". Він швидко перегорнув сторінки, щось шукаючи, а коли знайшов, згорнув газету і простягнув її Джіні. "Можливо, тобі варто підправити свій рот".

Серце Гаррі защеміло в горлі, коли він подивився на крихітні слова. Вони займали лише куточок сторінки, більше схожі на спекулятивні плітки, ніж на щось інше, і все ж - його ім'я стояло поруч із цитатою. Поруч з його словами. Словами, якими він зовсім не збирався ділитися, і все ж вона змусила лють піднятися в його душі. Він подивився на Тома широко розплющеними очима, і той згорів від тріумфу, що відбився в його очах.

"Це була помилка", - сказав Гаррі крізь зуби.

"У наших майбутніх починаннях немає місця помилкам. Ти це розумієш?" запитав Том.

"Я *знаю,* - прошипів Гаррі. "Це навіть не..."

"Неважливо, якщо це спекуляції. Ти все одно щось сказав без нашого обговорення".

Гаррі здувся і нахилив голову назад, вдарившись нею об стіну. Том простягнув руку вперед, обхопивши рукою чутливу частину черепа Гаррі. Він сильно натиснув, і Гаррі вже відчув сильний головний біль, коли Том почав розтирати болюче місце, заспокоюючи його, поки не стало ще болючіше.

"Вибач, - тихо прошепотів Гаррі.

Том пирхнув, нахилившись вперед. Він притиснувся лобом до лоба Гаррі і прошепотів йому в губи: "Я знаю. Постарайся, щоб це більше не повторилося".

Очі Гаррі звузилися. "Не *буде.*"

Ліфт знову почав рухатися, але Том не повернувся назад. Він просто дивився вниз на Гаррі. Він не сказав йому, що у Тома вже є план, як вирішити проблему. Він не

заспокоїв молодшого.

не гладив його по обличчю і не цілував занепокоєння з його вуст. Ні, Том дозволив би йому гноїтися в провині та люті, а потім злизав би його з рота, коли сказав би Гаррі, що це може бути вигідно.

Джіні Візлі та її дитяча образа можуть *бути* чимось значущим.

Але Том йому не скаже. Він дозволить Гаррі дістатися туди самому.

Холодний жіночий голос відлунював: "*Десятий рівень, зали судових засідань та конференц-зали Візенгамоту*"**.**

Том плавно відступив назад, а Гаррі все ще був притиснутий до стіни, коли Том пішов, не озираючись. Том пішов коридором, кивнувши, коли почув привітання. Він чув, як Гаррі шкандибав за ним, перебираючи стос пергаменту, і Том обернувся на свого асистента лише тоді, коли той підійшов до дверей конференц-залу. Гаррі підняв підборіддя і урочисто запропонував порядок денний.

"Ось, - пробурмотів Гаррі.

Губи Тома сіпнулися. Навіть через два роки Гаррі все ще змагався за його

схвалення. "Дуже добре, - пробурмотів Том. Очі Гаррі звузилися.

"Я не собака", - прошепотів він.

Усмішка Тома розширилася до чогось злобного, він вирвав порядок денний з рук Гаррі і повернувся до дверей. "Не треба заходити, щоб робити нотатки. Я просто пораджу Пенсіва".

Він почув, як Гаррі різко затамував подих, відчув смак усвідомлення того, що його покарано, а потім відлетів геть. Том глянув на свій порядок денний і визнав - тільки для себе, - що він досить чітко зачіпає всі пункти, які він хотів зробити. Гаррі був молодий і робив помилки, але це не означало, що він не був добрим у своїй справі. Він був майже незамінний. Незабаром це майже зникне, думав Том.

Том увійшов до конференц-залу без особливих фанфар.

Інші керівники Департаменту міжнародного магічного співробітництва ніколи не були Томові до вподоби. Вони були абсолютно невиразні, неамбітні й безсоромно дратували. Зграя жалюгідних дітей, якщо бути чесним.

І все ж співголови Міжнародного органу магічних торгових стандартів і новопризначений голова Міжнародного магічного офісу права сиділи так, ніби готувалися до розстрілу.

Це майже змусило Тома посміхнутися.

Цицерон Батт і Олівія Ґроуз були співголовами Міжнародного органу магічних торгових стандартів, і Тому не потрібно було використовувати "Легітимність", щоб дізнатися, що вони трахаються, і *що*

тому вони дуже рідко могли функціонувати як єдине ціле. Але окремо вони, мабуть, були корисними. Принаймні, тетерук, мабуть, був.

Замість Тома в Міжнародній магічній юридичній конторі працював молодий чоловік, який, імовірно, був його безпосереднім підлеглим, але він дуже рідко приділяв йому час дня. Гаррі задовольняв його потреби. Джаспер Гаджон почервонів під поглядом Тома, а губи Тома аж сіпнулися. Щоки Піскаря запалали яскравіше.

Шанувальник. *Чудово.*

"Дякую, що прийшли вчасно", - м'яко промурмотів Том, проходячи через кімнату і сідаючи на чолі конференц-столу, розташувавшись щонайменше на два місця далі від своїх нових підлеглих.

"Ти запізнився", - заїкнувся Бетт, а потім, схоже, почав думати про себе краще.

Очі Тома звузилися. На кінчику його язика смикнулося прокляття. Він сильно прикусив язика. "Я начальник цього відділу. Я вирішую, запізнюємося ми чи ні. Я кажу, що ні", - сказав Том, його голос був м'яким і повзучим, як отрута. Бетт опустився на своє місце, майже попелястий під поглядом Тома.

"Містере Реддл, - невпевнено почала Ґроуз, і коли Том перевів на неї схвальний погляд, випросталася, - ви вже зустрічалися з міністром щодо політики? Є кілька речей, про які вам слід згадати перед тим, як ви з ним поговорите, зокрема, про імпорт наших нових стандартів зілля..."

Том підняв руку й подивився на порядок денний, який дав йому Гаррі. Він був структурований так само, як і наради, які він відвідував, коли їх проводила Артемізія Прайс, але під ним, у курячій подряпині Гаррі, найбільше виділялися слова: "Перевернути *стіл".* Все інше потьмяніло. Він дозволив собі один нахил губ, перш ніж підняв о ч і .

"Це буде те, що я зроблю сам", - сказав Том. Очі

тетерука розширилися.

"Але, сер, ми тут для того, щоб проконсультуватися..." - почав Ґроуз.

Том кивнув. "Проконсультуватися, так. Але я дуже сумніваюся, що візьму вашу консультацію до уваги", - сказав він. Він повернувся до Піскаря. "Скажи, як тобі мій кабінет?"

"Г-гаразд, сер. Якби ми могли призначити зустріч... Я хотів би дізнатися про ваші методи управління вашим офісом. Тим більше, що ми повинні призначити місця для..." - сказав Піскар. З кожною хвилиною його голос ставав сильнішим, наче він починав опановувати себе.

Ні, так не піде.

"Добре, - погодився Том, кивнувши головою, обриваючи його розмову. Він оглянув усіх присутніх. "Думаю, найкраще буде повідомити вам, що я буду оцінювати вашу

роботу протягом наступних кількох місяців".

Очі тетерука розширилися. "Що? Це був не просто жарт?"

"Ні, - зітхнув Том. Він підставив щоку під його руку і подивився на них з-під довгих вій, губи скривилися в усмішці. "Не розслабляйся".

Його посмішка зникла.

Беллатріса потягувала вино, мружачись від відблисків Небесної алеї, її очі шукали в оксамитовому натовпі свого товариша по чарці на цей день. Вона постукала кінчиком пера по блокноту, що лежав у неї на колінах, а потім пишно озаглавила сторінку: "Шляхетний дім Лестрейндж".

Їй не довелося довго чекати. Беллатріса почула сповіщення "Привида", а коли знову підняла голову, Родольфус поспішав до неї, перевіряючи свій кишеньковий годинник. Беллатріса перевірила свій, і її губи сіпнулися. Він був точно вчасно.

Це щось говорить про людину.

"Мадам Блек-Рі", - почав він, і Беллатриса підняла руку.

"Я думала, ми вирішили, що будемо дружніми, Родольфусе", - сказала вона, і те, як вона обертала язиком його ім'я, розширило її посмішку від його смаку. Насичений і солодкий, як її улюблений напій.

Родольф кивнув на знак згоди і потягнувся до її руки, нахилився над нею, щоб ввічливо поцілувати її в кісточки пальців. Поцілунок став менш ввічливим, коли він затримався, а потім, здавалося, спіймав себе на тому, що відпустив її руку, наче вона була гарячою. Він сів навпроти неї, очі його розширилися. Він шукав реакції на її обличчі, але Беллатріса лише показала зуби.

Здавалося, це заспокоювало його більше, ніж дівочий рум'янець.

Не те, щоб Беллатріса зробила б це. Вона вже багато років не червоніла ні від чого, окрім люті. "Беллатріс, вибач. Я був зайнятий на попередній зустрічі", - сказав він.

"А навіщо?" - запитала вона.

Родольфус стиснув губи, переглядаючи меню напоїв, а потім постукав паличкою по своєму вибору. Він підняв очі. "Зараз **з в і д у с і л ь** зростає інтерес до історії нашого світу. Говорять про музей чарівників у Шотландії. Не дуже далеко від Гоґвортсу, якщо чесно", - сказав він. Родольфус зацікавлено нахилив голову. "Я не здивуюся, якщо хтось звернеться до тебе за консультацією щодо експозиції про культуру чистокровних".

Беллатріса стиснула губи. "Гадаю, це залежить від власників. Чи захочуть вони виставити чистокровну культуру в позитивному чи негативному світлі", - відповіла Беллатріса.

Родольф пирхнув, киваючи. "Занадто вірно."

"Розкажіть, я дуже мало знаю про магічну архітектуру. Як ти потрапив у цю сферу?" запитала Беллатріса, тримаючи перо над папером. Губи Родольфа сіпнулися в усмішці, коли перед чоловіком з'явилася маленька склянка з медовухою з споришу.

"У мене був інтерес до чотирьох предметів, які *нікому не* цікаві: Арифметика, руни, історія магії та мистецтво. Під час моєї кар'єрної зустрічі професор Слизоріг хвалився, що знає того чи іншого, а потім, ну, що ж", - сказав Родольфус. Він сьорбнув свій напій і махнув рукою, ніби на цьому його думка мала б завершитися. Беллатріса подумала, що так і є.

Ніщо в цій людині не було побудовано для розмови. Родольфус Лестрейндж був незграбним, у дивному сенсі. Незважаючи на те, що він був главою шляхетного дому, в ньому не було нічого снобістського або розважливого. Він був настільки вражаюче реальним, що Беллатріса була вражена його поведінкою.

"Ваша робота залишає вам вільний час?" - запитала

Беллатриса. запитала Беллатріса. "Не дуже, -

відповів Родольфус.

Беллатріса хмикнула. "Тому ти утримуєшся від голосування на Візенгамоті?"

Родольф здивувався, що його покликали, а потім посміхнувся, знизавши плечима. "Я утримуюсь, бо мені байдуже".

Беллатриса відкинулася на спинку сидіння, не в силах стримати

підняті брови. "Вам байдуже до стану нашої республіки?"

"Ти маєш на увазі нашу бюрократію?" запитав Родольф. "Вибач, Беллатріс, я знаю, що твій чоловік - політик, але наш уряд - це безлад. Ніщо не приймається без кількох референдумів і голосувань".

"Це симптом, а не причина, - відповіла Беллатріса, її голос став трохи різкішим. "Том хоче покінчити з цим.

Родольфус хмикнув, його губи скривилися в усмішці. "Що ж, я радий цьому".

Беллатриса різко розсміялася, бо якби ж то він знав. І коли вона подивилася йому в очі, то зупинилася, бо він подивився. В його очах було щось таке, чого вона не бачила раніше, щось схоже на повагу до товариша по Слізеріну. Ніби він знав, що Том не зупиниться ні перед чим.

"Отже, Родольфусе, - сказала вона, витягуючи його ім'я, ім'я, яке на смак нагадувало вогняне віскі, - скажи мені, що ти думаєш про Священні Двадцять Вісім? Що ти можеш розповісти мені про славетний дім Лестрейнджів?"

ОДИН РІК, ДЕСЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

Гаррі,

Почну з того, що нарешті прокоментую есе, яке Ви надіслали два листи тому. У мене було багато часу, щоб розглянути роботу, і я повинен зробити компліменти, де вони належні. Ваша робота про політичну позицію магічних істот є досить цікавою. Концепція представницької політики не є новою для чарівного світу, але очевидно, що ви мислите навіть далі, ніж наша поточна позиція. Я б порекомендував надіслати ваше есе до розділу думок "Щоденного пророка". Можливо, там знайдуться інші однодумці.

Але ні. Я волію тримати твій розум при собі. Людям не потрібно знати про геніальність, на яку я претендую як на свою. Твій геній - наш спільний з моїм.

Я також вирішив, що ти мені знадобишся на цей Гелловін. Мені стало відомо, що твоя бабуся щороку відвідує великосвітські заходи на Гелловін, але ти рідко виходив з поваги до своєї матері-маглівки. Я благаю тебе прийти цього року. Було б добре закріпити твою присутність і нову посаду мого помічника. Я хочу познайомити тебе з деякими моїми колегами, щоб перехід був набагато легшим. Я вже почав говорити про те, як ви мене вразили, а саме про ваші зауваження до пропозиції про внесення мною змін до останнього законодавства про створіння з метою приведення його у відповідність до міжнародного права. Вам потрібно багато чому навчитися, оскільки ви не взяли до уваги Статут 65.7c.

Але у вас є час, щоб навчитися. Я вважаю, що маю достатньо терпіння, щоб навчити тебе.

Мій учень стверджує, що ви мене якось зачарували. Це жарт, який я не сприймаю всерйоз, але, можливо, він має рацію, в певному сенсі. Я з нетерпінням ч е к а ю вашої консультації щодо моїх ідей, бо тільки ви розумієте моє повне бачення майбутнього. Ви не ставите під сумнів чистоту моїх амбіцій, бо це не має значення, коли ви прагнете результату так само, як і я.

Не знаю, що б я робив без твоїх коментарів, моя мила асистентко. Мій офіс підводить мене. Я сподіваюся, що ви не будете, у вашій жадобі щось довести. Моліться, щоб цього не сталося.

Том М. Ріддл

Керівник Міжнародного магічного бюро права

"Гаррі, ти завжди працюєш."

Гаррі не відривався від кореспонденції, коли почав писати відповідь чоловікові. Його серце затремтіло в горлі, коли погляд зупинився на слові "прекрасний". Том Ріддл був цікавою людиною, сумішшю лестощів і насмішок. Він був водночас і привабливим, і роздратованим, затиснутим між цими двома протилежними реакціями.

"Том Реддл, мабуть, дуже вимогливий начальник, Роне. Ти повинен будувати своє майбутнє так само активно, як і Гаррі", - твердо сказала Герміона. Її спина випросталася, готуючись вичитати юнакові лекцію. "Знаєш, Роне, цього літа я проходила практику в гоблінському відділі зв'язку, і це було дуже пізнавально..."

"Ти не можеш стажуватися у відділі аврорів, -

заскиглив Рон. "Має бути якийсь *інший спосіб..."*

Гаррі зітхнув, знаючи, що він нічого не зробить, поки вони ходитимуть туди-сюди. Він насторожено подивився на них обох. "Насправді немає іншого способу підготуватися до того, щоб стати аврором, окрім як вчитися на тритонів і жаб", - сказав Гаррі.

Рон виглядав переможцем. "Бачиш, - каже Гаррі, - зачекай, а що

таке жаби?" [1] Губи Гаррі скривилися в усмішці, і він розсміявся.

"Це те, що ви складаєте наприкінці Академії. Тест з наступальних і захисних заклинань", - сказав Гаррі. Рон був шокований самою думкою про нові *іспити, але Гаррі розсміявся ще дужче й голосніше. Він похитав головою, відкинувшись на спинку крісла. "Бачиш, що я маю на увазі,* ***Р о н е*** *? Навіщо мені здавати більше іспитів? Я що, схожий на Герміону?"*

Герміона звузила очі. "Що це *має означати?" "Ну ж бо,*

Герміоно, ти ж любиш тести", - дражнився Гаррі.

Рон пирхнув. "Ти коли-небудь бачив, як вона готується до тесту? Вона гострить кінчики щонайменше чотирьох пір'їн і приносить запасне чорнило. Ніби вони не зробили нескінченних чорнильниць", - засміявся Рон. Він скривився, коли Герміона вдарила його по руці своєю важкою книжкою, і очі його звузилися.

"До твого відома, користуватися нестандартними чорнилами - це проти правил", -

сказала Герміона. "Облиш, Герміоно, ніхто не дотримується цих правил", - пирхнув

Γappi.

Герміона насміхалася. "Я думала, що ти *трохи більше дбатимеш про правила, Гаррі Поттер".*

"А що це..." почав Гаррі, але не встиг навіть допитатися до кінця, як двері купе з сильним гуркотом відчинилися.

Трійця підвела очі і миттєво злякалася, дивлячись на непроханих гостей.

Драко Мелфой дуже мало змінився відтоді, як Гаррі вперше поїхав потягом до Гоґвортсу. Він був таким же гостролицим, з блідим, як сніг, волоссям, його тонкі губи постійно кривилися в усмішці. Його сірі очі були схожі на кременистий камінь, і він чванився, завжди оточений двома своїми схожими на бабуїнів громилами, Краббом і Гойлом, двома парами очей-намистинок, глибоко втиснутих у бліді, тістоподібні обличчя. Здавалося, що Гойл за літо наростив щелепу, чого не можна було сказати про Крабба, який все ще виглядав таким же потворним і жахливим, як і раніше.

"Невже це не Візлі, Бруднокровний і Ідеальний *Поттер?" - прошипів Малфой.*

Очі Гаррі звузилися. "Тримай це брудне ім'я подалі від своїх вуст", - попередив він, різко і холодно.

Малфой рідко вживав це слово, але Гаррі чув його, і Малфой, здавалося, згадав себе: на його високих, гострих вилицях з'явилися рожеві плями. Гаррі краєм ока побачив, як Герміона трохи здригнулася.

"Як провів літо? Шукав у смітнику мантії, Візлі? Вони виглядають як нові, чи не так?" гаркнув Малфой.

Очі Рона звузилися. "Закрий свій довбаний рот, бо я накладу на тебе закляття".

"На твоєму місці я б не став, - сказав Малфой і випнув груди. "Тобі треба бути більш обережним. Мій батько..."

"Кого хвилює кумівство твого батька", - огризнулася Герміона, падаючи назад на своє місце, вже сита по горло позерством Малфоя. Малфой виглядав розлюченим через її швидке звільнення. "Ти ніколи не думав, що тобі треба подорослішати, Малфою?"

Гаррі й Рон обмінялися шокованими

поглядами. "Як ти смієш..."

Герміона знову сіла, очі її блищали. "Нам усім сімнадцять. Дорослі. А ти з'являєшся тут, щоб знущатися з нас, це незрілість. Наступного року Рон навчатиметься на аврора. Я працюватиму у відділі регулювання і контролю за магічними істотами. Гаррі працюватиме на Тома Редла".

Малфой ще більше зблід, і його очі спалахнули, коли він обернувся, щоб глянути на Гаррі. Його погляд впав на літери, розкидані на сидінні, і він, здавалося, впізнав почерк.

"Том Редл - мій дядько. Навіщо йому наймати тебе*?" прошипів Малфой.*

"Тому що я добрий у своїй справі", - сказав Гаррі, закотивши очі. "Двері прямо за тобою, Малфой. Все, що тобі треба зробити, це обернутися".

Малфой на мить замислився, а тоді розвернувся і вибіг геть, а Крабб і Гойл пішли за ним після раунду не загрозливого стукоту кулаками. Рон обернувся до Герміони, широко розплющивши очі.

"Ти диво, жінко", - сказав він, нахилившись, щоб поцілувати її в щоку.

Герміона закотила очі, на її губах грала таємна посмішка. Гаррі пирхнув, відкинувшись на спинку крісла, обмірковуючи свою відповідь Ріддлу.

"Про що ти пишеш?" з цікавістю запитала Герміона.

Гаррі хмикнув, притиснувши кінчик пера до губ. "Він... сипле компліментами, але вони не схожі на *компліменти. Вони схожі на очікування. Я просто мушу їх виправдати".*

Перш ніж Герміона встигла запитати про деталі, двері знову відчинилися. Цього разу ніхто з трійці не здивувався і не занепокоївся через нового учня. Гаррі легко посміхнувся Джіні Візлі, коли вона влетіла до купе і сіла, грубо відсунувши його листи вбік. Він ретельно зібрав їх, поклавши собі на коліна.

"Привіт, - привіталася Джіні, розслаблено відкидаючись на сидіння.

"А де ти була?" запитав Рон, блукаючи поглядом по ній. "З

Діном, звісно, - підморгнула Джіні.

Ронові очі звузилися, але він нічого не сказав. Тепер він знав, що робити. Після того, як він уперше зустрівся з Джінні, він знав, що не варто говорити про її вибір.

"Як минуло *літо, Джіні?" запитала Герміона.*

Джіні надулася, лукаво посміхаючись до Гаррі. "Тренувався у квідичі. Чули, капітане?" дражнилася Джіні.

Гаррі пирхнув. "Я чув, - визнав він. "Не знаю, навіщо тобі тренуватися. Ти й так найшвидший мисливець у Хогвортсі".

"Звичайно, але я хочу потрапити до ліги. Я маю бути швидшою за найшвидшого переслідувача у Гоґвортсі", - сказала Джіні. Вона нахилилася вперед, з грайливою посмішкою на обличчі, і поплескала його по плечу. "Я мушу бути швидшою за тебе*".*

Гаррі посміхнувся ще ширше. "О?"

"Шукач завжди швидкий. Може, я хочу спробувати себе в ролі Шукача цього року", - дражнилася Джіні. Вона похитала головою, відкинувшись на спинку стільця і кинувши на Рона кумедний погляд. "Може, я буду кращим ловеласом*".*

Рон пирхнув, хитаючи головою. "Чуєш, Гаррі? Звучить як виклик".

Купе вибухнуло сміхом. Сміялися

всі, крім Гаррі.

Гаррі розширив усмішку, аж поки вона не перетворилася на гримасу, блиск його зубів нагадував скрегіт вовка.

МОЖЛИВА РЕСТРУКТУРИЗАЦІЯ ВІДДІЛУ МІЖНАРОДНОГО МАГІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА?

Її ім'я було ледь помітне, літери вже зникали, втрачаючи значення серед іншого вируючого тексту. Він був крихітним, але він існував, і сам факт його існування змушував його хвилюватися. Самовдоволення Тома відлунювало в його голові, разом із підлістю його посмішки - доказом того, що Гаррі облажався, бо Том ніколи не був *підлим*. Принаймні не до нього. Може, з іншими, але не з ним. Гаррі ніколи не давав йому приводу так на нього дивитися.

І це була *її* провина. *Довбана* Джіні Візлі.

Гаррі зціпив зуби, корчачись від люті. Він відчував, як Пенелопа хвилюється, тому зупинився, глибоко вдихнув і примусив себе посміхнутися, повернувшись до асистентки. Здавалося, це ще більше збентежило її, бо вона побачила всі зуби в його роті. Гаррі вирішив просто насупитися, зробивши ще один глибокий вдих.

"Гаррі?" невпевнено запитала Пенелопа.

Гаррі похитав головою. "Я зробив

помилку".

"Невже все так погано?" запитала Пенелопа. "Ти не сказала нічого неправдивого!"

Гаррі похитав головою, схрестивши руки. Він не сказав нічого такого, що не було б правдою. Але це не означало, що він мав це сказати. Він важко проковтнув, думаючи про поблажливість, яка наповнила голос Тома, про погляд його очей. Гаррі ненавидів це, його рука міцно стискала "Щоденного пророка", мнучи його. Він вимахнув чарівною паличкою, і вона з шипінням спалахнула. Пенелопа підскочила, дивлячись на нього широко розплющеними очима.

Гаррі забув, що вона там була.

Він підняв на неї очі, його губи скривилися у фальшивій посмішці. "Літо майже закінчилося, Пенелопо. Скажи мені, кого б ти порекомендувала на повну ставку?" запитав Гаррі.

"У кабінеті містера Рідла чи в Міжнародному магічному праві?" запитала Пенелопа.

Вона все ще дивилася на нього так, ніби чекала, що він і її підпалить. Гаррі спробував розслабити свою посмішку, але вона, здавалося, тільки ще більше закам'яніла.

"Або те, або інше", - відповів Гаррі, розслаблено вмощуючись на своєму місці.

Пенелопа знизала плечима. "Багато з них не призначені для політичної роботи. Їм нудно займатися дослідженнями. Здається, їм байдуже".

Гаррі хмикнув. "Яка їм різниця?"

"Змінюються", - знизала плечима Пенелопа. "Іноді. Але їх небагато. Вони багато говорять про відсутність змін у бюрократичному апараті Міністерства магії. Вони трохи схожі на тебе".

Очі Гаррі розширилися.

"Кого?" запитав Гаррі, випроставшись.

Пенелопа стиснула губи. "Їх звати Асторія Ґрінґрасс, Колін Кріві та Ромільда Вейн".

Було щось *правильне в тому, щоб сидіти в кабінеті* міністра магії. Сидіти за круглим столом разом з іншими керівниками було давно пора, і, судячи з їхніх вдячних поглядів, дехто думав так само, як і він. Настрій Тома мало що могло зіпсувати, окрім Долорес Амбридж, яка сиділа точно праворуч від Скрімґора, її маленький рожевий бантик ідеально лежав навскіс на кучерях, схожих на сосиски.

Настрій Тома зіпсувався.

Він озирнувся на ряди, до яких нарешті приєднався, і коротко обміркував той факт, що він був наймолодшим з них.

Амелія Боунс чомусь зробила баклажан суворою, її вираз обличчя був суворим і зовсім не схожим на злегка п'яний вираз на її обличчі на інавгураційному балу. Ліворуч від неї сиділа Матильда Грімблгоук, голова Департаменту регулювання та контролю магічних істот, а праворуч від Боунс - мадам Талія Еджкомб, голова Департаменту магічних перевезень.

Том скривився, коли над столом нахилився Людо Беґмен, голова Департаменту магічних ігор і спорту, і його гаряче дихання обдало Тома обличчям.

"Тоді ми будемо тісно співпрацювати, Ріддле. Я з нетерпінням чекаю на це", - сказав

Бегмен, променисто дивлячись на нього. Том посміхнувся тонкими губами. "Взаємно".

Він обернувся, щоб подивитися на Грізельду Марчбенкс, завідувачку кафедри магічної освіти. Він кивнув їй, і вона усміхнулася до нього, старезна й чарівна. Марчбенкс була його захисником і для СОВ, і для тритонів. Це тільки погіршило настрій Тома.

"Міністре, - сказав він, нарешті привітавшись до Скрімджора. "Мадам Амбридж.

Амбридж хихотіла, щоки її рожевіли. Том зібрав усе своє терпіння, щоб не закотити очі й не прокляти її на смерть.

Скрімджор кивнув, міцно притиснувшись до нього. "Ріддл", - привітався він низьким і грубим голосом. Але в його лев'ячій морді було щось таке, що випромінювало повагу, наче вони якось порозумілися.

Том не міг дочекатися, щоб розірвати його.

"Почнемо?" Мадам Амбридж защебетала, хоча одне місце в залі було ще вільне.

Усі кивнули, навіть таємничий голова Відділу Таємниць, який був так щільно закутаний у мантію, що Том ледве міг розгледіти риси його обличчя. Він був упевнений, що зможе вирвати його особистість за допомогою Легілименції, але Гаррі *та* його дружина сказали йому, що немає необхідності розривати чийсь мозок на частини, щоб дізнатися їхні таємниці.

"Дуже добре", - погодився Скрімджор.

Зустріч почалася з великої кількості фанфар, Амбридж оголосила пункти порядку денного: річний бюджет, політичні цілі Скрімджора, очікування та основні звіти. Том майже нічого не слухав, просто погодився з тим, що бюджет має бути готовий до кінця наступного тижня, і каталогізував перефразовані політичні цілі Скрімджора, яких було дуже мало. Старий був цілком задоволений збереженням статус-кво, хоча його очі загострилися, коли Амбридж прослизнула лукава репліка про регуляторне законодавство для істот.

Щойно Амбридж перераховувала очікування, як двері відчинилися.

"Вибачте, я запізнився. Я щойно розбирався з одним інцидентом", - сказав Арнольд Пізґуд. Начальник відділу магічних нещасних випадків і катастроф не був схожий на деяких інших у своєму відділі. Колишній зв'язковий Аврорського офісу в якості Облівіатора, він зберіг атлетичну статуру, необхідну для його колишньої посади.

Майже одразу ж Скрімджер ще більше розслабився в присутності ще когось, кого він упізнав як рідного, окрім Кості.

"Містере Пізґуд, - почала Амбридж своїм пронизливим голосом з обережним несхваленням.

"Дуже добре, Арнольде. Дуже добре", - сказав Скрімджор, наче вітаючи старого друга.

Том нахилився вперед у своєму кріслі. *Цікаво*.

"Міністр?" зажадала Амбридж.

"Арнольд матиме поважну причину для запізнення. Він може доповісти після мадам Боунс", - вирішив Скрімджор, перехилившись через стіл, щоб запропонувати Пізгуду міцне рукостискання. Пізгуд потиснув йому руку і незграбно посміхнувся, ввічливо

кивнувши всім присутнім.

"Але ми ще не закінчили обговорювати ваші очікування, сер", - наполягала Амбридж. "Дрібниці..."

"Це все здібні відьми та чаклуни. Сумніваюся, що їм потрібні мої "очікування", які висять над їхніми головами, ніби я їхній шкільний учитель", - зневажливо промовив Скрімджер, не помічаючи, як щоки Амбридж заливає лютий рум'янець. Натомість Скрімджер випростався, ввійшовши у свою стихію. "Доповідай, Боунс".

Амелія Боунс потрапила в ритм, старий аврор у ній, викликаний командою Скрімджора.

"Департамент Магічного Правопорядку функціонує, як і завжди. Дозвольте мені повідомити, що ваш наступник чудово справляється зі своїми обов'язками, хоча він все ще має певні претензії щодо місця адвокатів у ДМЗП", - сказала Боунс, і на її обличчі з'явилася прикрий усміх.

Губи Скрімджора сіпнулися, хоча він, як завжди, виглядав безгумористично. "А хіба

не всі ми?" "Збільшилася кількість візитів Чарівного Патруля Правопорядку до різні будинки через домашні суперечки - здебільшого дуелі між братами та сестрами, але це лише приблизні цифри
звісно ж, буде на вашому щотижневому брифінгу. Гадаю, ти їх отримаєш, - сказала Боунз.

"Взагалі-то, я їх читатиму, - процідила Амбридж.

Боунс здивовано подивився на мене. "Але ж це для очей міністра".

"І його заступник. Я повинен бути в курсі цих подій. І щотижня по тридцятидюймовому брифінгу від кожного департаменту? Це жахливо. Звичайно, мені потрібно буде їх скоротити", - наполягала Амбридж з веселою посмішкою.

Кості кинула гострий погляд на свого колишнього керівника офісу аврорів, але той, здавалося, не знайшов нічого дивного.

"Дуже... дуже добре", - дозволила Кістки. А потім, вона повернулася до Тома. "Нам теж скоро треба буде поговорити. Візенгамот попросив, щоб британські місця в Міжнародній конфедерації були заповнені якомога швидше".

"Звичайно, - сказав Том. Сказавши дуже мало, Амбридж отримала мало матеріалу, який можна було перекрутити на свою користь.

"Пізгуд?" гавкнув Скрімджор.

Пізгуд випростався, шкодуючи, що дозволив собі розслабитися в присутності Скрімджора.

"Я запізнився через магічний казус, як це може бути. Для цього знадобилося щонайменше три Облівіатори, Загін випадкового скасування магії та екстрене засідання Комітету маґлівських виправдань", - сказав Пізґуд, падаючи назад у крісло, виглядаючи геть виснаженим.

Незважаючи на це, Том зацікавився ще більше.

"Мерліне, що сталося?" запитав Бегмен, дивлячись на Пізгуда з подивованим виразом обличчя.

"Юний маглорожденний вирішив, що настав час дати відсіч своїм дитячим кривдникам. Звичайно, йому лише дванадцять, він лише хлопчик, і він не використовував свою чарівну паличку, тому ми не могли викликати

"Неправильне використання магії", але це був справжній безлад", - сказав Пізгуд,

хитаючи головою. Том відчував, як його власне серце підступає до горла.

Це було схоже на відчуття, коли вдарила блискавка, його нервові закінчення загорілися, щось блискуче смикало за куточки його розуму.

"Маглороджений? Випадкова магія в дванадцять років, - хмикнув Том.

Пізгуд кивнув. Якби він виглядав знервованим, він ніколи не зміг би сказати, що це зробив *Том.* Так мало хто міг сказати.

"Дивно, правда? Але сильні емоційні переживання можуть розбудити магію у будь-кого, особливо у дитини, яка змалечку не вміла себе контролювати. У цьому різниця між дітьми, які виховувалися під впливом магії, і дітьми, які виховувалися під впливом маглів. Вихована чарами діти можуть контролювати себе трохи краще. Навчені змалку, вчаться і на власному досвіді", - сказав Пізгуд. Його очі розширилися, коли він зрозумів, що сказав, і він кинув погляд на Тома. "Я не кажу, що тільки тому, що *ти* маглівського виховання, тобто походиш від Салазара Слізеріна, але..."

Амбридж заплескала в долоні, перш ніж ще одне слово змогло вирватися з вуст Пізґуда. Він замовк, його щоки сором'язливо порожевіли, коли він перевів погляд на свій пергамент, похапцем списаний нотатками.

"Дякую за цей *смачний* шматочок вашого дня, містере Пізґуд, - сказала Амбридж, широко скрививши губи над тупими зубами, - але прошу вас: звіт про ваш факультет в цілому?"

О, Том з великим задоволенням вбив би *її.*

"Так, так, так. Невже це не "Обраний"?"

Гаррі пирхнув, підбігши до столу і побачивши сяючі обличчя друзів. Він практично кинувся на стілець і застогнав, затиснувши перенісся.

"Що це знову?" - запитав він, дивлячись на них.

Герміона і Рон перезирнулися, перш ніж розреготатися. Герміона ковзнула по двох журналах, "Відьомський тижневик" і "Зачарований". Гаррі застогнав, дивлячись на глянцеві рухомі картинки. На розвороті "Відьомського щотижневика", що зображав моду Інавгураційного балу, він зайняв півсторінки, що було типово для них. Дизайн і фасони суконь були перераховані дрібними літерами, а глянцеве пусте зображення його самого посміхалося в камеру, кружляючи туди-сюди в своєму марнославстві. З *цим* він міг би впоратися.

Обкладинка "Зачарованих" була набагато соромнішою. Звичайний таблоїд, хоча й дуже популярний, фотографія Гаррі і Тома танцювала в кадрі і виходила з нього, обидва виглядали досить жахливо злими, дивлячись один на одного.

РІДЛЗ і його "ОБРАНА" на волі?", - гордо проголошував він. "Це

правда?" дражнився Рон. "Ви з Ріддлом розлучилися?"

Гаррі пирхнув. "Він зараз не дуже мною задоволений. Сказав мені, що я над ним надмірно опікуюся, ніби він не *потребує* мікроконтролю".

"Це робить тебе схожою на його дружину. Чому Зачарований завжди забуває, що в нього є дружина?" запитала Герміона, кинувши на Гаррі докірливий погляд, ніби саме він диктував, що буде на обкладинці журналу.

"Це ж таблоїд, Герміоно. Хіба ти чекала від нього правди?" відповів Гаррі.

"Ну, це робить тебе схожою на... на *червону* жінку", - прошипіла Герміона собі під ніс, занепокоєно бігаючи очима навколо.

"Герміоно, ніхто не думає, що я коханець Реддл, - засміявся Гаррі, хитаючи головою. "Вони просто знають, що я - ворота до величі, чи щось таке".

Герміона розсміялася від самої ідеї. Гаррі посміхнувся ще ширше. Рон закотив очі, а потім його обличчя засвітилося, коли перед ним з'явилася їжа. Герміона невпевнено подивилася на нього.

"Я переконалася, що цей ресторан не обслуговують ельфи, які не отримують справедливої зарплати. З нами все буде гаразд, - повільно промовила Герміона.

Рон і Гаррі весело перезирнулися. На мить Гаррі відчув, що повернувся до Гоґвортсу, одного з небагатьох місць, які він називав домом. Це було схоже на шостий рік, коли все було нормально, коли він був ловеласом і капітаном квідичу, коли вони з матір'ю все ще були близькі, а батько не оплакував втрату Гаррі інтересу до аврорства, коли Джіні не ненавиділа його, а Гаррі не мріяв про кров на своїх руках. Це було, як у шостому класі, коли в повітрі пахло озером, а плакуча верба свистіла в повітрі, коли хтось наважувався підійти надто близько.

Це було до того, як він зустрів Тома Ріддла.

Гаррі здригнувся і перевів погляд назад на меню. Він скуштував пастуший пиріг і пиріг з патокою, і раптом несподівано відчув, що не голодний. Та й виглядатиме погано, якщо він не поїсть. Він постукав паличкою по пастушому пирогу.

"Ти бачив, що Джіні опублікувала щось у "Пророкові" сьогодні вранці?" запитав Рон між повними ротами картоплі. "Мама надіслала всім листа про це. У неділю ми влаштовуємо святкування з цього приводу. Ти, звісно, запрошений, Гаррі".

Губи Гаррі сіпнулися. "Я б хотів, але я потопаю в роботі. Я займаюся переходом Редла".

Рон знизав плечима, бо вже звик до Гарріних відмовок.

"Ти добре процитувала Джіні", - похвалила Герміона, її очі сяяли чимось схожим на гордість.

Ніби суперництво Джіні та Гаррі не було повністю одностороннім, заснованим на здогадках. Щось темне і мокре, як почуття провини, набрякло в душі Гаррі. Він витіснив його з відпрацьованою легкістю, закотивши очі, коли переглядав меню.

"Точніше, вона обманом витягла з мене важливу інформацію", - сказав Гаррі. Він похитав головою, переключивши увагу на двох своїх друзів. "А тепер розкажіть мені, як у *вас справи*. Як у вас обох справи?"

"Не такий *гламурний,* як ти", - дражнив Рон.

"Моя робота точно не гламурна. Вона дратує. Реддл дратує. Але, справді, як там у відділі аврорів? А відділ переселення домовиків?" запитав Гаррі. Він відкинувся на спинку сидіння і дозволив їхнім словам обрушитися на нього, поки Герміона розводилася про підводний потік занепокоєння, що піднімався в її відділі, коли Амбридж маневрувала, щоб прийти до влади.

У цьому не було нічого такого, чого Гаррі не чув про цю жінку раніше. Амбридж була безжально амбітною і фанатичною, приховуючи це за солодкуватою манірністю. Це було загальновідомо серед певних кіл у Міністерстві, і ніхто не знав про це так добре, як Герміона. Саме через Амбридж вона й почала свою кар'єру, яка почалася на четвертому курсі СЗПЕВ, коли почула про особливо огидний законопроект, який Амбридж відстоювала.

Гаррі був вдячний, коли нарешті з'явилася власна їжа, і розділив свою увагу між втамуванням апетиту, що повертався, тирадою Герміони, що перемежовувалася зі скаргами Рона на Адвокатський кабінет, і читанням запропонованого йому "Щоденного пророка".

"А Блез Забіні *все ще* залишається скалкою в дупі", - казав Рон.

Гаррі хмикнув на знак згоди, перегортаючи сторінку. Він зупинився, дивлячись на розділ про бізнес. Він ніколи раніше не розгортав для Тома бізнес-розділ "Пророка". Пенелопа завжди розгортала розділ новин, редакційну частину і розділ інновацій. Гаррі хотів, щоб Пенелопа також передплатила кілька світових газет. Але це було не те, про що він думав. Ні, тепер Гаррі тримав у руках розділ "Бізнес" і почув знайоме ім'я.

"Відьомський тижневик розширюється?" пробурмотів Гаррі.

Герміона пирхнула. "Справді?" - зневажливо запитала вона. Гаррі знав, як мало вона думала про "Відьомський щотижневик", окрім як дражнити його. Він був дуже білий і дуже буржуазний.

"Тираж розширюється на континент. І є... припущення, що ще одна філія буде запущена в Африці. З Марокко", - сказав Гаррі.

Герміона випросталася, зацікавлена. "Справді? Значить, африканські відьми?" - запитала вона.

"Схоже на те", - пробурмотів Гаррі. Він різко підняв голову. "Як вони це зроблять? Потрібні спеціальні... дозволи? Я маю на увазі, ліцензійні дозволи?"

Герміона хмикнула. "Я не дуже розуміюся на економічному праві, але це британський бренд, який розширюється. Це, по суті, експорт, так? Гадаю, це має пройти через Міжнародний орган магічних торговельних стандартів. Просто, щоб переконатися, що все чесно".

Очі Гаррі звузилися.

Це було під юрисдикцією Тома.

Коли Гаррі нарешті залишився сам у кабінеті Тома, у широкі зачаровані вікна вже не потрапляло сонце. Це був гарний кабінет, навіть кращий за попередній, який Том зачарував п і д свої потреби. Цей кабінет, звісно, був більшим, з високими вікнами, з яких було видно лондонський горизонт, і великим письмовим столом, за яким стояло шкіряне крісло з високою спинкою.

Том сидів на ньому, як король на своєму троні, а Гаррі ненавидів його.

Гаррі відчував себе так, ніби мав би стати на коліна і поцілувати поділ мантії свого сеньйора, але він *ніколи б не принизив* себе таким чином. Він важко ковтнув, фантомний біль у потилиці знову пронизав його. Гаррі зробив ще один крок до кабінету і зачинив за собою двері, притулившись спиною до дерева.

Том навіть не підняв очей від своєї роботи, відмовляючись визнати присутність

Гаррі. Гаррі відчув щось кисле на кінчику язика.

"Ми повинні активізувати наші зусилля, - нарешті сказав Том, вважаючи, що Гаррі заслуговує на визнання. "Перш ніж вони дізнаються про наші плани і поховають нас під землею".

Гаррі вхопився за надану йому можливість. Він був задоволений своїм вибором мантії, коли Том підняв голову, і його погляд вдячно пробігся по ньому. "Неважливо, щ о к а ж у т ь ті ідіоти. Скрімджор - старий лев, який ніколи не бажає змінюватися. Це не *наш почерк*", - заспокоїв його Гаррі. Він ступив крок уперед. "Їх небагато. Яке вони мають значення, коли ми матимемо людей, які шукатимуть *тебе*?"

Тома це розвеселило, і він відсунувся назад, звільнивши місце між своїм столом і стільцем. Гаррі скористався нагодою і обережно заліз до Тома на коліна, закинувши ноги йому на стегна, звиваючись, щоб вмоститися зручніше. Том подивився на нього, підняв брову, і Гаррі нахилився вперед, притиснувшись губами до його пульсових точок.

"Невже? Ти хочеш, щоб усі погляди були прикуті до мене?" пробурмотів Том.

Гаррі хмикнув і подивився на нього з-під вій. "Вибач, що я так тобою опікувався", - прошепотів він.

Том не виглядав таким, що йому повірив. Гаррі було байдуже, чи вірить.

"Дуже добре, - пробурмотів Том, відкидаючи голову назад, і Гаррі поцілував іншу сторону його шиї, повільно, проводячи язиком по помітному сухожиллю, тягнучи руку вгору, щоб погратися з

ґудзики на комірці Тома. Він притиснув пальці до заглибини ключиці чоловіка і на мить замислився, чи Беллатриса теж спробувала його на смак.

Гаррі виштовхнув цю думку з голови. Він не буде остерігатися чи ревнувати Беллатрісу *Блек*.

"Вибач, що я тобою надто опікувався. За те, що процитував Джіні Візлі, не подумавши, але це... це може спрацювати", - тихо прошепотів Гаррі. Він відчув, як рука Тома нарешті обхопила його талію, а широка долоня лягла на його стегно, пробачивши його.

"Перш ніж будь-який з ваших маленьких планів може бути втілений в життя, нам все ще бракує кричущого шматка інформації. Посада заступника міністра була заповнена через потребу Скрімгера бути сторожовим псом. Але хтось підкинув йому цю ідею", - наполягав Том.

Очі Гаррі звузилися. "Про Малфоїв писали в газеті. Відьомський тижневик розширюється, але дозволи та ліцензії мають проходити через Управління торгових стандартів".

Том відкинувся назад, дивлячись на нього. "Це сміливе звинувачення."

"Ти їм довіряєш?" запитав Гаррі, не в змозі стримати насмішкуватих ноток у голосі. Рука Тома стиснулася, і він стиснув ніжну плоть внутрішньої частини стегна Гаррі, змусивши його здригнутися.

"Я нікому не довіряю, - прошипів Том. "Я маю вирвати

Люціусу мозок..." "Ні, - пробурмотів Гаррі. "Ми не можемо

дозволити собі відштовхнути твою дружину.

"Між моєю дружиною і Люціусом Мелфоєм немає кохання", - промовив Том.

"Але ж твоя дружина дуже любить свою сестру, а її сестра любить Люціуса Мелфоя", - пробурмотів Гаррі і похитав головою.

"Тоді по-іншому, - пробурмотів Том. Він нахилився, відкинувши голову Гаррі назад, і втупився в його губи. Гаррі здригнувся, коли великий палець чоловіка провів по його нижній губі. "Що ще ти знаєш, милий?"

"Е-Ефі та її друзі говорили щось про міжнародну торгівлю та сім'ї Темних. Нам треба дізнатися про їхні справи, але я не знаю..." Гаррі здригнувся, коли Том підтягнув його ще вище і поцілував, занурivши язик у його рот лише на мить, перш ніж відступити. Руки чоловіка відчувалися на його шкірі, як гарячі клейма, а член Гаррі смикнувся.

Тома завжди забавляло його легке збудження. "Дозволь мені зосередитися на *цьому*", - пробурмотів Том, бо Гаррі міг бути ким завгодно, але не слідчим. Гаррі був і левом, і змією, але здебільшого акулою, і в нього ще не було слизеринської отрути.

"Гаразд", - тихо промовив Гаррі, коли Том обхопив його обличчя з обох боків,

обхопивши шию пальцями, а великі пальці терлися об тверді вилиці. Він притягнув його ближче, аж поки їхні губи не опинилися на відстані подиху одне від одного. "А потім... після того, як ми дізнаємося... все, що тобі потрібно буде робити, це чекати і дозволити їм битися між собою. А ми..."

Гаррі здригнувся, побачивши, як у карих очах Тома *щось* промайнуло.

"*Вам,* - поправив Гаррі, - принесуть силу на тарілочці".

Том подивився на нього зверху вниз, вкрай розважений. "Невже? І де ж ти будеш?"

Очі Гаррі звузилися. *У твоєму домі, у твоїй свідомості, поруч з тобою, у твоєму мозку,* - не сказав він.

"До тебе на коліна, - муркотів Гаррі.

Ніздрі Тома роздулися, і він раптом підвівся, схопивши Гаррі під стегна і посадовивши його на край свого столу. Гаррі зойкнув, коли Том штовхнув його на спину і навис над ним. Сильні руки чоловіка схопили Гаррі під стегна, тягнучи його вперед, щоб він міг притиснути свій виступ до Гарріного. Він нахилився, притискаючи їх грудьми до грудей.

Облизуючи вушну раковину Гаррі, Том прошипів: "Чудово".

Том затримався у своєму кабінеті далеко за північ. Офіс з відкритим плануванням затих, не чути було жодного шкряботіння пера. Навіть Гаррі давно пішов додому, а в його голові все ще крутилися маленькі ідеї щодо вечері, яка б підтвердила його здогадки. Том дозволив би йому реалізувати свої ідеї. Але Том не боявся забруднити руки, заплямувати кров'ю свій зошит.

Коли він переконався, що ніч вже пізня і в міністерстві мало хто залишився, окрім обслуговуючого персоналу та ще кількох людей, він вийшов з кабінету, прихопивши плащ і швидко попрямував до ліфта. Він накинув плащ на плечі, підняв капюшон, поки не опинився в тіні. Розмахуючи тисовою паличкою перед обличчям, він наклав чари розчарування, щоб його не помітили, як би близько хтось не підійшов.

Амелія Боунс мала довгу пам'ять, довшу, ніж більшість. Мало хто пам'ятав, яким був його магічний потенціал до того, як він став політиком. Том вважався одним з наймогутніших чарівників у чарівній Британії, але це завжди було на другому плані. Том хотів, щоб так і залишилося.

Поки що.

Холодний жіночий голос оголосив його прибуття на "Дев'ятий рівень, відділ таємниць".

Відділ Таємниць завжди викликав у Тома щось на кшталт передчуття. У довгому коридорі, викладеному чорною плиткою, освітленому маленькими смолоскипами синьо-білого світла, він міг відчути силу магії, що ховалася за цими звичайними чорними дверима. Для когось вона була б відразливою, так **с а м о , я к д е х т о** вважав Тома відразливим, але не міг назвати чому. Для Тома це був майже смак повернення додому.

Він пройшов коридором і штовхнув двері, наче ввійшов у власний дім. Вийшовши до передпокою, він озирнувся. Темна мармурова підлога нагадувала спокійну воду, а

Плаваючі свічки, всі освітлені блідо-блакитним полум'ям, заливають кімнату примарним світлом океану під час шторму. Кімната почала обертатися, щоб дезорієнтувати, але Том підняв чарівну паличку і зупинив її лише миттєвою думкою.

Він подивився на дванадцять дверей без ручок. Том, не вагаючись, увійшов у перші двері і оглянув кімнату природи. Він затримався, дивлячись на ліс, що розбушувався, коріння якого вгризалося в тріщини чорного мармуру, а дерева все ще росли над головою. Він пішов і знайшов свою ціль на галявині, єдиному місці, де з мармуру росла трава. Два найвищі дерева стояли один навпроти одного - тис з широкою основою, гілки якого розкинулися віялом, гілки позбавлені листя, а верхівки заплуталися в пишних гілках падуба.

А між ними, там, де стояла його ціль, був саджанець бузини. "Привіт", -

покликав Том.

Невимовний закляк, повернувся до нього спиною, але не обернувся, щоб подивитися на нього, поки що ні. Він тремтів, наче боявся.

"Я вирішив, що тіні втомилися від мене, а я від них, - продовжував Том. Невимовне зареготало хрипким сміхом, з нотками божевілля, що завжди знаходило Тома кумедним. "Може, припиниш прикидатися, що не знаєш мене? Ти мені потрібен".

І нарешті Барті Крауч-молодший повернувся. З посмішкою він пішов вперед, дивлячись на свого наставника з нечестивим світлом в очах. Від хвилювання його мало не трусило.

"Справді?" - вигукнув він.

"Перед тобою, Барті Крауч-молодший, стоїть велика мета, яка не передбачає спроб відтворити казку", - зневажливим поглядом кинув Том у бік бузини.

Барті, здавалося, ніяк не відреагував на поштовх. Замість цього він схопив Тома за руку і впав на коліна, схиливши над нею голову.

І з гордістю проголосив: "Я живу, щоб служити Тобі, мій Господи".

Примітки до розділу наприкінці

4 Картковий будиночок, розділ 15 [повернутися до тексту].

[1] http://wizardhistory.tumblr.com/post/106651749244/how-long-would-one-study-at-puidreach-would

- - - - - - - - - - - -

Привіт усім. Пройшло багато часу, але я не зупинився! Сподіваюся, вам сподобається ця глава, і будь ласка, будь ласка, коментуйте! Я дуже люблю цю історію, але вона одна з найскладніших для написання

тому що вона набагато похмуріша, і поки я в процесі написання ще одного легковажного томарного АУ в дусі "Діагнозу", я зосереджуюсь на цій та "Найсправедливішій сазі", тож, БУДЬ ЛАСКА, залишайте схвальні відгуки та коментарі!

Розділ п'ятий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Пам'ять надає моментам

безсмертя, але забудькуватість сприяє

здоровому розуму.

Добре забувати". [5]

Гаррі спостерігав за ним з порога.

Том не міг його бачити, але Гаррі знав, що Том знає, що Гаррі був там, спостерігав за ним і чекав на його увагу. Том усе ще шипів до великої змії. Гаррі ніколи не знав Тома, коли поруч з ним не було Нагіні, якій він міг прошепотіти і продихати всі свої плани. Гаррі знав, що це ірраціонально, але бували дні, години, хвилини, коли він ревнував його до Нагіні. Вона знала найпотаємніші куточки розуму Тома, знала всі його плани, знала всі його таємниці.

Єдине, що стримувало Гаррі від божевілля, це те, що Беллатриса теж не знала секретів Тома.

"Вечеря готується, поки ми говоримо. Я скоро піду на кухню, щоб перевірити, як там справи", - сказав Гаррі.

Він чекав, що Том відповість йому, але Том втупився у великі вітрини, наспівуючи, коли пласка зелена діамантова голівка хиталася в надто людському кивку. Губи Тома скривилися в безкровній посмішці, коли він погладив двома пальцями вздовж хребта Нагіні. Його розвеселило те, що вона сказала.

До Нагіні й Тома Гаррі не знав, що змії можуть навіть жартувати.

Знаючи Тома, це, мабуть, не було смішно. Ймовірно, це було щось пов'язане з тілесними ушкодженнями і тому подібним. Це був маленький вибрик Нагіні на вечірці.

"Вам потрібно ще раз переглянути досьє гостей?"

Гаррі не чекав відповіді, але не отримав її. Між господарем і вихованцем знову пролунав шиплячий сміх, а великі жовті очі Нагіні замиготіли на його обличчі. Вона стукнулася своєю величезною пласкою головою об ніс Тома, і Том усміхнувся, перш ніж підняти очі на Гаррі.

"Вона каже, що ти сьогодні виглядаєш *особливо* апетитно, - сказав Том. Його очі ковзнули по Гарріному тілу, наче він уявляв Гаррі голим. Гаррі випростався в мантії, розгладжуючи її по тілу.

Гаррі завжди любив золотий колір, як і малиновий, але цього вечора він вбрався досить екстравагантно - у перламутрову мантію, розшиту золотом, з акцентом на темно-синій. Він крутився на підборах своїх черевиків з драконячої шкіри, не звертаючи уваги на шиплячий сміх Тома, натомість витріщаючись на територію.

Все було бездоганно, за дуже точними інструкціями Тома.

"Сьогодні приїдуть Малфої", - кинув Гаррі, сподіваючись, що принаймні *це* викличе реакцію. Том *ненавидів* слухати про своїх родичів.

Але чоловік ніяк не відреагував. Гаррі пирхнув.

Він звик до того, що Том буває не в гуморі. Дражливим. Гнівним. Заздрісний. Ображеним. У всіх цих настроях Том мав тенденцію повертатися в дитинство.

Він любив *ігнорувати* тих, хто його оточував, на користь свого

найпослідовнішого супутника. Клятий Нагіні.

"Я впевнена, що ви насторожені, чи не так? Пам'ятаєш, що я казав про розширення

"Відьомського тижневика"? "Вибач нам, Гаррі, - нарешті промовив Том, дивлячись на

нього.

Гаррі стиснув щелепу, піднявши підборіддя. Том незворушно дивився на нього, його бордові очі миготіли і дивилися водночас, і не відриваючись, і не відриваючись. Гаррі знав, що таке звільнення, коли чув його; зрештою, його звільняли стільки разів до цього. Він вважав, що вже пережив це.

Проте він розвернувся на п'ятах, високо піднявши голову, і вилетів з вітальні, не звертаючи уваги на веселий погляд Тома, який дивився йому вслід.

"*Він думає, що я не знаю. Що я не бачу*", - змовницьки прошипів Том до Нагіні.

"Ти завжди знаєш, - прошипіла Нагіні у відповідь, обвиваючись навколо його шиї, наче зашморг. "*Ти завжди бачиш, Вчителю.*"

Том хмикнув. "*І ти теж будеш бачити, чи не так, любий? Будеш моїми очима, коли я розважатиму щурів?"*

І Нагіні зісковзнула з його плечей, її важке тіло вдарилося об землю, коли вона ковзнула по підлозі вітальні. "*Завжди, Вчителю*".

Беллатриса подивилася на два заздалегідь затверджені комплекти мантій,

скрививши губи в усмішці. Жодна з них не була потворною. Але й не був до

смаку Беллатріс.

Перша була простою і непоказною, хоча Том або його маленька шльондра зробили їй

послугу, зробивши її більш до смаку з глибоким V. Друга була більш консервативною, але винного кольору і, треба визнати, прекрасною. Це була вечірня сукня такої жінки, як Сіссі. Стильне, вишукане, створене для дружини політика.

Це було те, на що сподівалася мати Беллатриси, Друелла, для Беллатриси. І на Андромеду теж. У неї нічого не виходило, поки вона нарешті не вичавила з себе Сіссі.

Першу доньку - невдаху для своєї статі, в одному відношенні - вона подарувала

воїну. Другу доньку - дику дитину-зрадницю.

І третій. Нарешті. *Нарешті* вона отримала те, що їй

належало. Ідеальна спадкоємиця.

Так, ці шати були зроблені для такої жінки, як Сіссі. А не для Беллатріс.

Беллатриса вишкірила зуби в дзеркалі і подивилася на своє відображення. Дзеркало мовчало, приручене погрозами Беллатріси та її подальшим розбиванням і лагодженням у швидкій послідовності. Вона подивилася на себе, волосся в безладді чорних кучерів, її тіло розм'якло після такої довгої відсутності на дуельній трибуні.

Вона ледве впізнала себе, незважаючи на мереживо і тонкі кісточки

корсетів. Вона не могла знайти Беллатрису з найшляхетнішого і

найдавнішого дому Блек.

Але вона знайшла його маленьку повію у віддзеркаленні.

Беллатрікс обернулася, її губи скривилися в усмішці, яка не відчувалася

глибоко в тазу. "Крихітко Поттер. Хіба ти не виглядаєш *чарівно*?"

промурмотіла Беллатріса.

І коли вона це говорила, то ненавиділа себе, бо це була правда.

Гаррі Поттер був прекрасним. Дуже красивим. Можливо, не в традиційному розумінні, але була в ньому якась сила, що притягувала погляди, як метеликів до полум'я. Він ще не зовсім доріс до цього, але якби хтось дав йому кілька років, він був би тостом чарівного світу, не кажучи вже про Острови. Слабший чоловік покинув би свою бідолашну дружину, щойно Гаррі Поттер погрозив йому пальцем.

Беллатріса дякувала всім богам за те, що Том Редл *не* був слабкою людиною.

"Дякую, Беллатрісо", - сказав Гаррі, заціпеніло дивлячись на неї. Він хотів пройти повз одвірок, але Беллатріса потягнулася до нього, схопивши його за зап'ястя.

Гаррі різко смикнувся назад, ледь не перечепившись через поділ своєї перлової мантії. Він притиснув зап'ястя до грудей, очі його застигли.

"Будь ласка, тримай свої руки при собі", - огризнувся він.

І Беллатріса посміхнулася ширше, бо *там* був він. Там була ця *лють.* Було гарно, правда?

"Вибачте, - почала вона, розвертаючись на підборах, і побігла назад до свого ліжка. "Як ти думаєш, що було б кращим вибором? Мені завжди подобався чорний колір, але вино - це величний колір, чи не так?"

Гаррі нічого не відповів, дивлячись на неї.

Беллатрікс продовжила: "Розумієте, я хочу доповнити мантію Тома. Ми повинні виступати єдиним фронтом. Ідеальна пара. Це люди, яких ми хочемо мати на своєму боці, і ми з Томом..."

"Вам ще не зрозуміло? Що я не з тих, кого можна переслідувати чи тиснути? Що я набагато важливіший, могутніший у цій ситуації, ніж ти *коли-небудь* зможеш стати. Я не твоя *іграшка,* - прошипів Гаррі. Беллатріса втупилася в мантію, чекаючи, коли він закінчить, коли закінчить. Її губи сіпнулися. Гаррі, здавалося, зрозумів, і зробив крок ближче, тремтячи. "Не *ігноруй* мене..."

Беллатріса обернулася і подивилася на нього, її очі то

розширювалися, то звужувалися. Вона посміхнулася. "То він тебе

звільнив?" - запитала вона.

І Гаррі замовк, його тирада застрягла в горлі, як вузол. Він проковтнув клубок, але той нікуди не подівся. Натомість він витріщився на Беллатрісу, цю *кляту* жінку, жінку, яку він ненавидів понад усе на світі, по-справжньому. Це була жінка, яка блокувала його амбіції - амбіції Юфі - і він не міг дочекатися того дня, коли зможе її знищити.

"А тепер послухай мене, Гаррі Поттер. Хоча ти можеш бути *повією* мого чоловіка, - сплюнула Беллатриса, - ти повинен пам'ятати, що я *завжди буду* його дружиною".

Гаррі різко вдихнув. "Це ми ще побачимо", - відповів він, не в силах стриматися.

Беллатриса не сходила з її обличчя, коли вона підбадьорювала асистента свого чоловіка, а потім клацнула зап'ястям.

"Побачимо", - визнала вона. "А тепер забирайся геть. Леді переодягається наодинці."

Гаррі пирхнув і, розвернувшись на п'ятах, вийшов з кімнати. Він тримав голову високо піднятою, бо мав багато справ. Він мав переконатися, що домовики склали меню досконало, а він мав остаточно затвердити винну карту.

А Беллатріса дивилася йому вслід, її губи сіпалися.

Вона скинула халат, залишившись в обтягуючій мереживній чорній білизні. Вона завжди почувалася найкомфортніше у своїй білизні, на відміну від консервативних халатів, які Том завжди наполягав на тому, щоб вона носила. Він хотів ідеальну маленьку Першу Леді. Беллатріса пирхнула. Її батько виховав лідера, а не кляту дружину, і ось вона тут, ганьбить його пам'ять.

Беллатриса знову пирхнула і відвернулася, змахнувши чарівною паличкою. Вона знайшла радість у звуках полум'я, що мерехтіло, коли підпалювали її мантію, згораючи

і не залишаючи нічого, окрім обпалених слідів на дорогій ковдрі. Натомість вона кинулася до своєї шафи, розчинивши двері.

Завжди був третій варіант.

Її вибір.

Всіх інших гостей приймали домовики, але Гаррі знав, що не можна допустити, щоб його бабусю спіткала така ж доля. Він ніколи не почує кінця цієї історії.

Тож він відпустив одного з ельфів Тома назад на кухню, а сам пильно став біля дверей. Він смикався, обсмикуючи мантію, більш консервативного, ніж він звик, але все ще модного крою. Зрештою, Нарциса Мелфой, її чоловік та їхнє потомство будуть там, і хоча Гаррі мало думав про Драко Мелфоя, він знав, що Мелфой все ще турбується про *нього.*

У важкі двері, що вели до Ріддл-хаусу, обережно постукали, і Гаррі поспішив відчинити їх.

Євфимія стояла в арці, випроставши спину, затягнута в оксамитову сукню.

"Юфі", - сказав Гаррі, не в силах стриматися, щоб не повернутися до дитячої поведінки, коли бачив бабусю, навіть коли вони були наодинці.

Губи Євфимії сіпнулися, хоча вона не посміхнулася. Вона рвонулася вперед, схопила його за плечі і притиснула швидкий поцілунок до кожної щоки. Він відповів їй тим же, абсолютно променистий.

"А тепер скажи мені, милий хлопчику, хто тут?" - запитала вона з гострим поглядом. Вона мала на увазі найважливіших.

Гаррі не переставав посміхатися. "Малфої, Паркінсони, Малкібери, брати Лестрейнджі, Нотти, Ґрінґреси, Розі, а також майстер зілля Горацій Слизоріг. Тільки його найближче оточення і трохи нейтральних сімей сьогодні ввечері".

Євфимія хмикнула. "Тоді скажи: навіщо *я* тут?"

"Тому що ти - Евфемія Поттер, уроджена Роулінг, матріарх однієї з наймогутніших родин у чарівній Британії. Той, хто не запросив тебе на таку подію, - дурень, а Том Редл не дурень", - твердо сказав Гаррі.

Евфемія пирхнула. "Ти впевнена?" - відповіла вона, але все одно взяла Гаррі під руку, дозволивши йому провести її до вітальної черги, в якій стояли Паркінсони - Поппі, П'єтро та Пансі. "Мерліне, що *це на* ній?"

Гаррі ховав усмішку за рукою, оцінюючи Поппі Паркінсон, матріарха чистокровної сім'ї середнього рівня.

"Вона знайома з Господаркою Дому. Вона брала інтерв'ю для нової книги Беллатриси про Священну Двадцять Вісімку, і тепер вони п'ють чай разом так само часто, як вона зі своєю Нарцисою", - пояснив Гаррі, і його очі забігали вгору-вниз, коли він розглядав жахливу фускію мантії Поппі.

"Так, я отримав листа про це. Вона захоче взяти два чаї. Один для історії сім'ї Роулінг, а інший для історії сім'ї Поттерів. Мені довелося пояснити їй, що я не буду призначати зустрічі найближчим часом", - сказала Евфемія. "Тепер, коли всі ці справи з інавгурацією та формуванням нового уряду вже позаду, ми повернемося до сесії з дня на день".

"Гадаю, ти триматимеш мене в курсі подій", -

сказав Гаррі. Євфимія подивилася на нього так,

ніби говорила: "*Я завжди так роблю, дитино"*.

Вони просувалися крізь чергу, все ближче і ближче до Тома Редла і мадам Блек-Ріддл, і коли вони наблизилися до високої, красивої темношкірої пари, Гаррі відчув, як його серце прискорено забилося в грудях. Він глянув на Евфемію, яка примруженими очима дивилася на пару.

"Ну, хіба це не чудовий *вид?" - затягнула* Євфимія, її очі перебігли на подружжя, яке володіло чудовим маєтком. Гаррі стиснув губи, дивлячись на свого боса та його дружину.

Том, як завжди, виглядав добре вбраним. Темний оксамит, зелений, майже чорний, підкреслений оніксовими ґудзиками, натяк на чоботи зі шкіри василіска, що визирали з-під подолу. Це був кутюр, цього сезону, звичайно. Він був одягнений мадам Елорою з ательє Pouliot і н о с и т и м е й о г о виключно до кінця сезону, про що було домовлено в красивій угоді, яка фінансувала різдвяну премію Гаррі.

А потім з'явилася Беллатрікс.

На ній не було заздалегідь затвердженого

одягу. Вона служила на флоті, як і Гаррі.

Вона була у

"Примадонні". Як і *Гаррі*.

І вона виглядала потужною.

Беллатриса виглядала могутньою у своїх мантіях з високим вирізом, кожен шматок тканини накладався на інший, роблячи її схожою на дракона, чорнильно-синя тканина віддзеркалювала світло свічок. Гаррі назвав би її драконом, якби багатошарова тканина не перетворилася на пір'я, що розпустилося на подолі.

"Вона схожа на грача", - зауважила Євфимія.

Вона була схожа на грака. Блискуча, гарненька і досконала.

Гаррі відвернувся від неї - досить досконалої Беллатріси - і посміхнувся до бабусі. Евфемія підняла ідеально вигнуту брову. Гаррі навчився всього, що знав, від цієї жінки; їй було дуже легко читати його думки.

Нарешті, Розьє проходять до вітальні, щоб взяти участь у передвечірніх напоях, і настає їхня черга.

"Містере Ріддл, мадам Блек, моя бабуся, Евфемія Роуль Поттер", - представився Гаррі.

Евфемія сіпнулася на Гарріній руці, а Беллатриса вишкірила зуби.

"Блек-Ріддл". Минуло майже два роки з нашої першої зустрічі. Ти так часто буваєш тут, що ми можемо претендувати на кімнату для гостей", - сказала Беллатріса крізь стиснуту посмішку.

"Я помилився, - пробурмотів Гаррі.

Евфемія підняла підборіддя, владно роззираючись довкола. "Це досить мило... як для маглівського будинку".

"Юфі, - прошипів Гаррі.

Очі Тома заблищали. "Завжди з радістю. Славнозвісна Евфемія Поттер".

"Я віддаю перевагу грізному", - поправила Євфимія. Вона кивнула один раз. "І ти маєш рацію. Завжди до ваших послуг. Ходімо, хлопче."

Гаррі підняв голову, перехопивши погляд Тома.

Том подивився на нього у відповідь, щось похмуро розважаючись на воронячих лапках у куточку його очей. А потім його увагу так само швидко привернуло щось інше. Він простягнув руку з і швидкістю змії, і його пальці вчепилися в Гарріне зап'ястя. Гаррі рвучко зупинився, тягнучи за собою Евфемію.

"Хвилинку, будь ласка, Поттери. Я хотів би познайомити вас з однією парою". Том відійшов від дружини, обійшовши обох Поттерів, і Гаррі побачив, як на його обличчі нарешті з'явилася усмішка. Та темна забава знову підняла голову. "Керроу. Мої старі друзі."

"Том Марволо Ріддл, скільки років, скільки зим! Міо

аморе." Гаррі зупинився на цьому зверненні,

розвернувшись на повний зріст.

"Сподіваюся, ти ще не називаєш нас *старими",* - сказав чоловік. А потім він подивився на Беллу, губи його скривилися в усмішці. "Ах, *Белла.*"

Рот Беллатріс смикнувся. "Амікус".

Алекто й Амікус Керроу були двома високими темношкірими вовкулаками, парою афро-британських відьмака й чаклунки, які емігрували до Італії, щойно закінчивши Гогвортс. Гаррі знав це, бо Евфемія була впевнена, що він це знає.

Він знав і інші речі.

Він знав, що вони були одружені. Він знав, що до шлюбу обидва носили прізвище Керроу. Ніхто так і не зрозумів, чи були вони рідними братами і сестрами, чи... чимось більшим.

Алекто була вродливою, її темно-каштанове волосся було змазане гелем до черепа, а решта спадала мокрим водоспадом по спині, між лопатками. Її чоловік, темношкірий

Каштановий, був вищий і широкоплечий, у золотій парчі та чорному, як і його дружина, вбранні з золотистої парчі. Вони були вершиною моди та витонченості.

"Алекто, Амікусе, це мій помічник Гаррі Поттер, а його бабуся..." "Мадам

Поттер", - перебив Амікус, роблячи крок уперед.

Він був менший за Євфимію, але все одно виглядав шанобливо. Євфимія підняла підборіддя, кумедно нахиливши рот.

"Керроу". О, я *чула* про вас. Однак я ніколи не мала задоволення зустрітися з вами", - сказала Євфимія.

"О, це велика *честь* познайомитися з вами, мадам Поттер. Ви ж Евфемія Роуль, врешті-решт. Мушу зізнатися... у мене були ваші фотографії, коли я росла. Ви були тостом Англії, - сказала Алекто, щедро посміхаючись. Тепер вона перевела свій пронизливий жовтий погляд на Гаррі. "І я бачу, що *ти йдеш* її слідами. Ти все частіше з'являєшся на сторінках світської хроніки, навіть на континенті. А тепер я чула, що ти асистент мого старого доброго друга".

Гаррі кивнув один раз.

"Так і є. Це дивовижний досвід. Я просто роблю все, що в моїх силах, щоб допомогти містеру Редлу в будь-який спосіб", - сказав Гаррі і посміхнувся крізь роздратований звук, який Беллатриса видала в глибині горла, і посмикування Евфемії, що сиділа поруч з ним.

Бляха, він обмовився.

Керроу, здавалося, не помітили.

"Бути на вашій посаді і такою молодою, - сказав Амікус. "Ви, мабуть, *дуже* вражаєте".

"Так і є, - нарешті промовив Том, *нарешті наважившись заговорити*. Він мовчав, спостерігаючи за ними, ніби цікавлячись, що вони робитимуть далі. "Під час нашої першої зустрічі за обідом він назвав мене центристом без жодних переконань".

Настала пауза, а потім Беллатріса затріпотіла за її рукою. Вона глянула на Гаррі так, ніби ніколи його раніше не бачила, але Гаррі проігнорував її.

"*Ти,* центрист? Боже мій, Гаррі, які *сміливі* заяви", - дражнився Алекто.

"Ну, він уже не такий, чи не так?" Гаррі відповів, і його губи розтягнулися в усмішці, коли він почувався дедалі комфортніше.

У Керроу було щось таке, що відрізняло їх від решти чистокровного британського суспільства. Британські чаклуни були холодними та розважливими. Але було щось тепле в грації та жорстокості, що вібрували під шкірою Керроу.
Там була *краса.*

"Тоді ти зробив свою роботу, чи не так?" сказав Амікус. "Але, досить затемнювати дверні прорізи. Ла *Белла*, ми просто зобов'язані наздогнати тебе. Будь ласка, ми отримали твого листа і не відповіли лише тому, що знали, що сьогодні ввечері прийдемо на вечерю. Я хочу почути *все* про твій проект".

Він простягнув руку Беллатрісі, і вона схвильовано взяла її, вже заговоривши. "Я хотів би написати більш детальну історію Священних Двадцяти Восьми, розумієш..."

А потім вона зникла, її голос загубився в галасі. Гаррі був радий, що не чує її, її слів, її намірів. Натомість він загубився в голосі Алекто.

"А з вами, мадам Поттер, ми повинні поговорити. Я *багато* чого пропустив відтоді, як ми були тут востаннє. Наші доньки - у нас двійнята - відвідують Гоґвортс, звичайно, але ми ніколи не повертаємося на Острови, навіть щоб віддати свій голос за Візенґамот. Ми приїхали лише для того, щоб зробити послугу нашому дорогому другові, Тому", - сказала Алекто, обнявшись з Евфемією.

Евфемія здивувалася, побачивши руку невідомої істоти на своєму обличчі, але здавалося, що Алекто її заінтригував. Алекто увійшов з нею до світляної вітальні, залишивши лише Гаррі та Тома.

Гаррі зупинився, дивлячись на Тома, не в силах стримати образу, яка знову підняла свою потворну голову. Він дивився на нього, а Том дивився на нього знизу вгору. Гаррі знав його. Він знав цього чоловіка досить добре, щоб прочитати його прихильність.

"І-" почав Гаррі.

"Я завжди тебе чую, - прошепотів йому на

вухо Том. Гаррі пирхнув. "Справді?" -

запитав він.

"Довіряю. Ти мені не довіряєш?"

"Ти не довіряєш *мені*. Ти довіряєш своїй змії", - відповів Гаррі.

Він зупинився, бо знав. Він знав, що Том не довіряє нікому, крім себе, але ненавидів нагадування про це. Він ненавидів думку про те, що він може бути не таким, як...

"Я дозволив тобі *побачити* мене. Пізнай *мене",* - сказав Том м'яким голосом і подивився Гаррі в очі, піднявши підборіддя м'яким ударом кісточок пальців. "Про що це тобі говорить?"

Гаррі пирхнув, і в ту ж мить відчув, як знову тане, віддаючись і відпускаючи, бо йому щось говорили: "*Ти важливий. Я вибрав тебе. Тебе, понад усіх інших.*

"Воно підказує мені, що мені треба випити", - сказав Гаррі,

піднявши брову. "Дозволь, я тобі принесу", - сказав Том.

Гаррі, закотивши очі, зайшов до вітальні, пліч-о-пліч з Томом, і вдав, що не помічає гострого погляду Евфемії.

"Любий, тільки не кажи, що мені доведеться сказати Блейзу, що ти знову витріщаєшся", - пробурмотіла Пансі, простягаючи руку, щоб погладити Драко по щоці.

Драко злегка ляснув її по руці, очі звузилися, бо він ненадовго відволікся. Він знову повернувся до Поттера, спостерігаючи, як його ровесник снує по кімнаті, наче він є власником Ріддл-хаусу. Він прибирав кімнату з посмішкою, а келих з вином, який приніс дядько Драко, делікатно тримав за ніжку. Поттер зробив повільний ковток, а потім засміявся з того, що сказав Еван Розьє. Він стояв з Розьє і двома Грінграссами, які виглядали безмежно зачарованими.

"Звідки він їх усіх знає?" запитав Драко.

"Це найближче оточення Тома Ріддла. Він, напевно, був з ними на званій вечері щонайменше дюжину разів. Він працює на нього вже скільки, рік і кілька місяців?" сказала Пансі, махнувши рукою на знак протесту. Вона приклала тильну сторону тієї ж руки до його чола. "З тобою все гаразд, Драко?"

"Звісно, що так, - вперто сказав Драко, знову виходячи з-під її досяжності. Він повністю відвернувся від Поттера, дивлячись на батьків Пансі.

Поппі та П'єтро не входили до найближчого оточення Ріддла, хоча П'єтро не приховував, що хотів би, щоб це змінилося. Він вчепився в новознайдену дружбу Поппі з тіткою Драко, як пес, що відчув смак сирого м'яса. Драко озирнувся, вп'ймавши погляд на чиїйсь постаті.

Він зробив крок уперед, випинаючи груди. Він знав цього чоловіка. Його оточували інші люди з кола Редла. Брутус Нотт, син Кантекеруса Нотта, батька Драконого друга, Теодора - Драко мав би написати йому, запитати, чому він не прийшов, похвалитися тим, що в нього є, - Антонін Долохов, Корбан Якслі.

Горацій Слизоріг, здавалося, помітив його за мить після того, як Драко помітив його.

"А, ти, мабуть, Драко?" запитав Горацій. Коли Драко кивнув, Горацій посміхнувся. "Так, ти точна *копія* свого батька".

Драко лише на мить завагався. "А, так. А ви - вчитель зілля Горацій Слизоріг. Я нещодавно прочитав ваш трактат про можливе поширення Третього закону Ґолпалотта на алхімію. Це було досить цікаво, - сказав Драко. Він не брехав, коли казав це. "Я думаю, що це було б блискучим застосуванням, особливо в питанні виробництва потіонеарних матеріалів".

Горацій кліпав своїми аґрусовими очима, виглядаючи приємно здивованим. "Невже, мій хлопчику?" - запитав він.

"Звісно, старий!" Долохов засміявся, сильно ляснувши Драко по плечу, досить сильно, щоб у нього підкосилися коліна, якби не було Пансі, яка підштовхнула його догори. "Драко - син Люциуса, але в нього мізки Цисси. Яйцеголовий. То ти збираєшся стати вченим, Драко?"

Драко почервонів. "А-а-а..."

"Будеш матусиним маленьким бофіном?"

дражнився Якслі. Очі Нотта заблищали.

"Я, ні, - наполягав Драко, щоки його заливав рум'янець, і він знав, що потворно червоніє, і червонів від цього ще дужче. "Я... я маю на увазі, що хочу розпочати бізнес з моїми батьками.

Пансі застигає і штовхає його. "Драко", - шипить вона.

"Ах, так?" Нотт-старший затягнувся. "І що ти плануєш

робити?"

Драко ковтнув. Його батько займався нерухомістю і забудовою. Він був добрим орендодавцем. "Щоденний пророк" навіть орендував у нього приміщення. Але Драко знав набагато більше про справи своєї матері.

"Як ви знаєте, моя мати є власницею тижневика "Відьмак". Вона не може вічно керувати щоденними операціями. Я візьму це на себе. Звісно, вона залишиться головним творчим натхненником, але я знаю демографію молоді. Розповсюдження. І тому подібне. Ми теж розширюємося, - сказав Драко так упевнено, як тільки міг, бо знав це добре. Відьомський тижневик розширювався.

"Журнал? Жіночий журнал?" запитав Слизоріг, голос його звучав майже безкорисливою цікавістю. Він зробив паузу. "Не ображайся, моя люба".

Крізь отруйну посмішку Пансі відповіла: "Не ображайтеся, сер".

"Не просто журнал, - поправив Драко. Тираж "Відьомського тижневика" становить майже 400 000 примірників по всьому світу. Сер, світ чарівників не *такий вже й* великий. Ми домінуємо на ринку, і ми плануємо розширювати свою присутність в Африці. Перше міжнародне видання "Відьомського тижневика", що базуватиметься в Марокко, дозволить нам ще більше контролювати ринок, а з нашим головним офісом тут, співвідношення витрат і вигод..."

"Про що ми *тут* говоримо?" І тут

почувся його голос.

Драко обернувся.

Гаррі Поттер стояв і дивився на нього з-під бахроми чорних вій, хоча був лише на кілька сантиметрів нижчий за Драко у своїх черевиках з драконячої шкіри на підборах. Його атласні темно-сині штани розкльошені на щиколотці, відкриваючи дорогі черевики, а довга мантія, розшита перлами та золотом, висить позаду нього.

Драко розповідав нам про "Відьомський тижневик". Він тут звичайний продавець", - сказав Якслі, але цього разу в його голосі прозвучало враження.

"Бізнесмен, - поправив Драко, піднявши підборіддя.

"Справді? запитав Поттер.

"*Справді?" - "Справді*. Як тобі живеться в ролі асистента, Поттер?" запитав Драко.

Поттер посміхнувся ще ширше. "Чудово. Як тобі життя безробітної світської левиці?"

Драко завмер. Він хотів щось сказати, але не зміг. Він застиг, а світ навколо нього продовжував існувати, ніби вже забув про нього.

"Панове, - привітався Поттер, роблячи крок уперед до кола. "Сподіваюся, вино припало вам до смаку.

"Ну, я віддаю перевагу віскі, але..." знизав плечима

Долохов. Поттер кивнув. "Тоді після вечері, містере

Долохов".

"Ти справді досконалий, чи не так?" захопився

Якслі. "Я?" перепитав Поттер.

Якслі хмикнув. "Хороша господиня, привітна, вродлива. Де Том тебе знайшов? Ви компенсуєте всі його та Белли помилки?"

"Недоліки? Я не впевнений, що у містера Редла вони є", - сказав

Поттер з посмішкою. Нотт-старший виглядав задоволеним. "А

Белла?

"Ну... містер Редл - *це* той, хто підписує мої чеки". І Поттер підморгнув.

Абсолютно чарівна.

Щось потворне роздулося в грудях Драко.

"Я навіть не розумію, що ти *тут робиш,* Поттер, - не стримавшись, буркнув Драко. Він відчув, як його обличчя спотворилося в щось потворне, і нахилився вперед. "Ти ж ніхто.

Коло розмови затихло, всі обернулися, щоб подивитися на Поттера, як він відреагує. Поттер витріщився на Драко так, ніби той був чимось цікавим і огидним, що він знайшов на підошві свого черевика. А тоді Поттер нахилився вперед, посміхаючись.

Він тихо промовив: "О, Драко, я - це *все*".

Драко відчув слова Поттера у своєму мозку, відчув, як вони гудуть там і осідають, як загроза, якою ці слова справді були. Перш ніж Драко встиг ще щось сказати, він відчув, як хтось притиснувся до нього з іншого боку, хтось, хто не відчував ваги Пансі.

Гострі нігті матері впиваються в його передпліччя, наче попередження. Він опустив очі на Нарцису, але вона посміхалася до Поттера, заспокійливо і безтурботно.

"Якщо ви нас вибачите, пане Поттер. Я б хотіла поговорити з сином", - сказала Нарциса. Голос у неї був такий же приємний, як і завжди, але Драко відчував, як вона напружена.

Поттер довго дивився на них, а тоді кивнув, ніби милостиво *відпускаючи* їх. Драко заскреготав зубами, коли мати відсмикнула його від себе. Нарциса заштовхала його в куток і посміхнулася всім, повз кого проходила, перш ніж перевела на нього свій суворий погляд.

"Мамо, що..."

"Ти віриш, що це гра?" тихо прошипіла Нарциса. Посмішка не сходила з її обличчя. Вона вагалася. "Можливо, це гра. Але це гра, в яку ти не знаєш, як грати, і правила якої придумали той хлопчик і його бабуся. *Не* погрожуйте Гаррі Поттеру. Не *розмовляйте з Гаррі* Поттером. Навіть не *дивіться* на Гаррі Поттера".

Очі Драко розширилися, а ніздрі роздулися в добре прихованій

люті. "А чом би й ні? Гаррі Поттер..."

"Якщо ти не розумієш, на що він піде - на що його підштовхнуть - щоб утримати Тома Ріддла при владі, ти помреш раніше, ніж прийде твій час", - несамовито прошепотіла Нарциса.

Драко звузив очі, дивлячись на матір. "Я *знаю* Гаррі Поттера. Я ходив з ним до школи. Він самовпевнений, дурний грифіндорець..."

І тут з'явилася його мати, її рука вчепилася в його щелепу, міцно тримаючи його обличчя. Вона тихо прошипіла: "Гаррі Поттер - найнебезпечніша людина в цій кімнаті".

Вона відпустила його, зробивши крок назад, її губи стиснулися в м'який маленький поцілунок, і вона притиснула його до щоки, наче воркувала з ним. Драко замовк, приголомшений недбалою заявою матері. Нарциса нагородила його небезпечним поглядом і опустила погляд на його руку.

Щойно вона це зробила, пролунав м'який передзвін, який відлунням розійшовся по кімнаті.

"Тоді вечеря!" - вигукнула його тітка Беллатріса, наче справжня господиня, наче Драко не знав, наскільки його тітка була неналежною порівняно з його матір'ю.

Кімната перемістилася, і Нарциса ніби забула про всю напругу, яка була до цього. Люциус повернувся до неї, і вона притиснулася до нього, посміхаючись до нього.

"Як пройшли твої розмови, кохана?" - запитала Нарциса. тихо запитала Нарциса.

"Краще продовжимо за келихом бренді", - буркнув Люціус, хоча його погляд пом'якшав на обличчі дружини. Але Джорджіана Ґрінґрасс представляє Кассандру Забіні, і вона щойно підтвердила, що Кассандра погодилася з'явитися на першій обкладинці африканського щотижневика "Відьмак". Марокканська відьма на обкладинці".

"Чудово", - радісно сказала Нарциса, наче вона не погрожувала своєму синові. "Ми запросимо її на чай".

Драко дивився, як Ріддл почав виходити з вітальні, і раптом здалося, що весь світ обертається навколо нього. Беллатриса то втручалася в розмову, то виходила з неї, кидаючи погляд на чоловіка. Поттер не припиняв говорити, але здавалося, що він рухається. Ріддл стояв у

до їдальні, але не озирнувся. Драко дивився, як Поттер і Беллатріса вибачилися і пішли, щоб обійти Редла з флангу. Очі Драко метнулися до Поттера, коли він побачив, що Поттер кивнув йому, зовсім трохи.

Двері відчинилися, і почалися фанфари.

Коли Драко з батьками нарешті увійшли, Ріддл сидів у кінці довгого столу, як король. Беллатриса сиділа ліворуч від нього, по праву руку від Редла: Поттер.

Він перехилився через стіл, підніс до губ келих вина і засміявся в нього. Зелені очі витріщилися на Драко.

Поттер відсалютував йому келихом.

ОДИН РІК, ДЕСЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

Вона хотіла бути гарпією з Голівуду.

Вона була хороша. Швидка. Майже краще за нього. Будь-хто міг це побачити.

Гаррі це бачив. *Вона рухалася в повітрі так, наче це була вода, майже без зусиль. Якби вона мала кращу мітлу, її було б не зупинити. Гаррі не міг відірвати від неї очей, дивлячись, як вона переплітається в повітрі з Демельзою Робінс і Квафл під пахвою. Вона була більш ніж пристойним Чейзером. Вона була найкращим переслідувачем, якого квідична команда Гриффіндору, мабуть, коли-небудь бачила.*

Але вона не відчувала смаку до цього. Вона не жадала ревіння перемоги, коли Кваффл співав через одне з трьох кілець, пірнання після втрати м'яча. Вона не жадала цього.

Не те, щоб вона жадала золота.

Гаррі бачив, як вона стежить за Золотим Снітчем, навіть коли вона кинула Кеті квафл, щоб пірнути за Снітчем, який мчав до землі. Вона гналася за ним по гарячих слідах, простягнувши руку, а тоді - тоді...

"Вона тренувалася все літо, - бурмотів Рон йому на вухо. "Вона виходила на світанку і ганялася за Донощиком до обіду, поки мама не кликала її до себе. Вона так обгоріла на сонці, що здирала смужки шкіри. Вона була червоною все *літо. Це було божевілля*".

А потім.

А потім...

"САМЕ ТАК, ДЖИНЕ!" Рон заревів, і Гаррі почув його і не почув, не зовсім, не через приплив власної крові.

Гаррі дивився, як Джіні підняла над головою сповнений слави кулак і потрясла ним, коли незграбно приземлилася в пісочниці. Решта команди кинулася до неї, вигукуючи свої улюблені рухи, свої улюблені п'єси. Джіні сприймала все це добродушно, але її очі знайшли Гаррі першими, раніше з а інших. Вона виглядала сповненою надії, ніби чогось чекала.

Твоя похвала. Твоє схвалення. Твоє місце, - *прошипів його задній мозок.*

І Гаррі вимкнув її - темну, побиту частину себе, яка випльовувала цю мантру, мантру його Юфі, назад до нього знову і знову. Він підійшов до Джіні і поклав руку їй на плече, дивлячись на неї згори вниз. Вона була така маленька.

"Це було дивовижно, Джіні", - щиро сказав Гаррі, бо так воно і було. Вона була

дивовижна. "Справді? Я була хороша?" запитала Джіні.

"Мерліне, так. Ти справді хочеш запитати?" Він засміявся, бо тепер було легше, коли він вимкнув темну частину себе, невтомну, безжальну амбіцію, що переслідувала його, як відлуння. "Ти знаєш Горація Слизорога?"

"Ні?" запитала Джіні так, ніби це було запитання з підступом, ніби вона мала його знати.

"Він хороший друг директора школи. Він постійно приходить на ігри і часто приводить Гвеноґ Джонс. Вона побачить, як ти граєш, і подумає, що ти неймовірна, - *серйозно сказав Гаррі. "Б'юся об заклад, тебе особисто запросять на відбір".*

І Джіні була прекрасна, коли сяяла на нього, як ліхтар, майже.

"Ти мусиш взяти участь у Поєдинку ловеласів, Гаррі. Ти мусиш. Це було б неймовірно", - сказав Рон, не маючи жодного уявлення про те, що спокушає вовка, якого Гаррі посадив у ящик і від якого він відвернувся.

"Я не знаю..." сказав Гаррі.

"Ні, Гаррі, ти мусиш!" наполягав Пікс.

"Ходімо, ходімо!" сказав Кут,

приєднуючись до них.

Гаррі застогнав. "Ти не втомився? Я втомився. Ти не втомилася, Джіні?"

"Ні", - сказала Джіні з посмішкою. "Що, капітане? Боїтеся невеличкого поєдинку

*ловеласів?" Гаррі сіпнувся. "*Я нічого не боюся.*"*

Його голос був глибоким і гортанним, достатньо глибоким, щоб змусити Джіні сіпнутися, як маленького кролика.

І все ж вона штовхнула. Вона посміхнулася. "Ну ж бо, капітане. Пообіцяйте, що я залишуся лише вашим резервістом."

На камені було так багато крові. Більше, ніж він коли-небудь думав, що може бути в людська істота.

Її волосся полум'яніло з блідої, блідої шкіри голови, спадаючи на обличчя, але це не могло приховати спотворення її виразу, схожого на агонію. Щось більше, ніж агонія. Там він теж практично відчуває смак горя. Це

п'янить. Вона впала і вже не могла піднятися.

Джіні не збиралася тікати від цього.

"Домовилися."

Гаррі замахнувся ногою на мітлу і здригнувся від того, що знову відчув себе сильним, осідлавши Вогнеблискавку. Він кивнув Джіні і відштовхнувся, злетівши в небо досить швидко, щоб здійняти пісок і створити пилову бурю позаду себе. Він завис у повітрі, чекаючи, поки Джіні приєднається до нього, а сам кружляв у повітрі, наче канюк, готовий підхопити її на руки.

Джіні приєдналася до нього, піднімаючись у повітря, йдучи йому назустріч повільним, рівномірним кроком. Вона не здригнулася. Гаррі захоплювався цією її рисою. Джінні Візлі нікого й нічого не боялася.

"Це весело. Не думай, що тільки тому, що в тебе є Вогнеблискавка, ти переможеш", - добродушно дражнилася Джіні.

Гаррі не мав бажання посміхатися їй у відповідь.

"Я виграю не тому", - сказав Гаррі. "Я виграю... бо я кращий".

Чудово. Завидний. Грізний.

Гаррі дивився, як з Ронової долоні вивільнився "Снітч", що виблискував золотом. А тоді він полетів.

Як вона стала такою? запитав він.

Це я зробив? запитав він.

Але він не міг. Він щойно прийшов туди і побачив її. Вона лежала на сходах, на спині, і там була кров, і там було зламане зап'ястя, і там.

Там була її нога. Викривлена і потріскана, слизька слонова кістка пронизувала м'яку веснянкувату шкіру. Ногу можна було врятувати, але коліно. Він бачив, як воно провалилося всередину. Він бачив, наскільки воно зруйноване. Його теж можна було б врятувати. *Можливо, подумав* він. *Можливо, його можна врятувати.*

Якщо ще не пізно.

Гаррі проносився в повітрі, кружляв і кружляв, наче в танці. Це й був танець.

Коли він був дитиною і ще не знайшов власних інтересів, його бабуся намагалася прищепити йому свої. Вона водила його в найкращі місця - галереї, опери та балети. Він не запам'ятав жодного з них, і всі вони були спалахом кольору, пронизливим світлом прожекторів і музикою. Але був один, який запам'ятався йому більше за інші.

*Балет "*Ла Бланш"* Гаррі бачив одного разу на Різдво в Парижі, коли йому було сім років. Гаррі пам'ятає передчуття, те, як гудів натовп. Тоді він ще нічого не розумів.*

А потім завіса піднялася над Аполліною Делакур, нещодавно після народження другої дитини, і він зрозумів, що вона була чимось іншим. Вона була потойбічною.

Це була Віла.

І вона танцювала *з вогнем, грацією і*

пристрастю. Гаррі відчув це в повітрі. Він

першим помітив Стукача.

Джіні зробила це за мить після нього. Вона була ближче. Вона нерозважливо пірнула, і Гаррі пішов за нею.

Вона пролетіла зигзагом у повітрі, але він заблокував її, перекривши їй огляд, якраз на стільки, щоб Стукач міг втекти.

Він не був упевнений, чи минули секунди, чи години. Тепер він сидів на кам'яних сходах і дивився, як здіймаються її груди. Її дихання ставало все слабшим, хрипкішим. Він подумав, що вона, можливо, нарешті впадає в шок. Він знову подивився на її ногу, на кров, яка починала висихати, вкриваючи камінь плямами. Чарівні сходи так і не з'явилися за весь цей час,
з тих пір, як

вона впала. І він нікого не

чув.

Незабаром,

однак. Був майже

обідній час.

Він подумав... може, варто покликати на допомогу.

Можл

иво.

Але...

Вони були в повітрі двадцять хвилин, змагаючись за "Стукача".

"Ще не втомився, старий?" озвалася Джіні, важко дихаючи. Руді пасма, що вибивалися з-під лоба, прилипали до чола від холодного поту. Вона щасливо посміхалася до нього.

Гаррі не знайшов у собі сили посміхнутися у відповідь. "Я лише на рік старший за тебе", -

відповів він. Джіні сміялася, поки шукала. "Думаєш, він кудись полетів?"

"Ні". А тоді, коли він говорив, він побачив це. Гаррі закінчив би це. Повітря йому набридло т а к , я к ніколи не набридало. Він пірнув за Донощиком, а Джіні була поруч, пліч-о-пліч з ним, намагаючись розігнати свою маленьку Швабру швидше, ніж вона повинна була б летіти. І він слухався її. "Ти поранишся, Джінні!"

Джіні вдала, ніби не чує його, легенько штовхнувши його плечем. Гаррі звузив очі й штовхнув її у відповідь. Сильно.

Джіні сіпнулася на мітлі, її хватка посилилася, і вона звернула на нього бічне око. Тепер у ньому було щось серйозне, ніби вона нарешті зрозуміла, що він не з тих, з ким можна жартувати. Принаймні не про це.

Гаррі повернувся вперед, міцно обхопив мітлу ногами і простягнув руку, а земля все ближче і ближче наближалася до них, весь пісок. Він підняв одну руку. Потім другу. Золотий Стукач був просто там, за межами його досяжності. Джіні теж була поруч, простягнувши до нього руку.

А тоді Гаррі кинувся в атаку.

Їй знадобиться ціпок, подумав він.

Вона ніколи не літатиме професійно. Вона навряд чи буде літати поза школою, подумав він.

Треба покликати на допомогу, подумав він.

Він почекав ще секунду, спостерігаючи за цією гарненькою дівчиною. Вона була закохана в нього, коли була молодшою. Іноді він все ще думав, що вона може бути закохана в нього, хоча вона виросла з того, щоб ховатися від нього і тікати. Вона замінила це на те, щоб бути якомога голоснішою і бути там, де це можливо. Йому хотілося, щоб вона й надалі ховалася від нього.

Від мідного запаху крові в нього вивернуло

шлунок. Нарешті Гаррі підвівся і закричав: "ДОПОМОЖІТЬ*! ХТО-НЕБУДЬ,*

ДОПОМОЖІТЬ! ВОНА ВПАЛА!"

Він вискочив з пісочниці, стискаючи мітлу в одній руці. Він витер рот тильною стороною долоні і подивився на решту команди. Вони дивилися на нього в шоці й трепеті. Рон не рухався, а потім раптом почав рухатися.

"Джіні!" крикнув Рон.

Гаррі виплюнув Золотого Снітча між закривавленими зубами, дав йому впасти на свою обтягнуту шкірою долоню і представив його команді та всьому світу. З м'яким докором він сказав: "Я переміг".

Джіні добродушно посміхнулася. "Ви виграли."

Гаррі вирішив піти з Евфемією наприкінці ночі. Так він сказав собі, коли вийшов з роззявленого рота будинку Ріддлів, увійшовши в темну ніч, з рукою, просунутою крізь руку Евфемії. Він не озирнувся на Ріддлів, які стояли в арці, прощаючись зі своїми гостями. Він не подивився на Наґіні, яка кружляла навколо їхніх ніг, вже шиплячи, без сумніву, повідомляючи Тому про все, що вона підслухала.

Гаррі не мав жодних ілюзій; Наґіні напевно чула більше, ніж він. Але Гаррі розумів людські нюанси там, де улюбленець Тома точно не розумів. А ще Наґіні *не було* поруч, коли Драко Мелфой вибухнув. На відміну від Гаррі. Він сподівався, що Том знайшов його записку, залишену на своєму робочому столі, заховану під примірником "Магії *Мосте Евіла"*.

Гаррі підійшов до дверей маєтку Поттерів і штовхнув їх перед бабусею. Євфемія пройшла крізь них з високо піднятою головою.

"Тепер, коли ти вдома, - почав Гаррі.

"Заходьте на келих вина", - скомандувала Євфимія м'яким голосом. "Сокі! Принеси пляшку вина на солярій".

Гаррі зупинився і прикусив язика, йдучи за бабусею сходами до сонячної кімнати. Там вона жила, в Дамських покоях, і крім бабусі, він був єдиним, хто туди заходив, і то лише з її дозволу. Це було трохи далі від камінів, з'єднаних з підлогою, тож його рідко приводили туди в дитинстві. Тепер це було *їхнє* місце, приховане від усіх інших.

"Що це означає?" - запитав Гаррі. запитав Гаррі.

"Вечеря. І вечеря на твій день народження наступного тижня", - різко сказала Євфимія. Вона зробила паузу, озирнулася через плече. "Тобі буде дев'ятнадцять. Мій хлопчику".

"Я чоловік", - поправив Гаррі з крихітною посмішкою.

Євфимія наспівувала, коли вони підійшли до високих дверей її солярію. Вона витягла чарівну паличку - оливкове дерево з драконячою серцевиною - і виконала рухи, які відчинили двері. Гаррі стежив за цими рухами, а потім, коли Евфемія видихнула, двері відчинилися. [1]

Сукі вже встигла налити їм вина.

"*Incendio", - промовила* Євфимія, запалюючи камін, а потім покрутила паличкою, спрямовуючи полум'я на канделябри. Вона змахнула рукою, щоб сісти на плюшеве оксамитове багряне сидіння. Вона вказала на стілець навпроти себе. "Сідай."

Гаррі зробив те, що йому наказали.

"Отже, я думав влаштувати приватну вечірку цього року, - сказав Гаррі. "Тільки сім'я. Це ж не дуже великий день народження, чи не так? Може, запросимо Тома?"

Євфимія наспівувала, дивлячись на полум'я. Вона зробила великий ковток вина.

Гаррі насупив брови. Він нахилився вперед, схопив свій келих вина, хоча знав, що не повинен цього робити, знав, що вже випив більш ніж достатньо. Келих вина перед вечерею, келих вина за вечерею, віскі після, коли він стояв поруч з Томом і розмовляв з професором Слизорогом, чий погляд завжди дивився трохи занадто пильно, блукав трохи занадто вільно, хіть була такою очевидною в його намистинках аґрусових очей.

"Це була продуктивна вечеря", - почав Гаррі.

"Як довго ти *трахаєшся з* Томом Редлом, Гаррі?"

Вульгарна лайка - груба і незнайома - звучала ще гірше від його бабусі. Гаррі здригнувся так, як не здригався вже давно. Він подивився на бабусю, її очі пронизували тьмяно освітлене фойє. Евфемія дивилася вперед, у вогонь.

"Юфі, я..."

"Ти не рідкість. Ти не особлива. Твоя історія нічим не відрізняється від тисячі інших історій", - затягнула Євфемія, її голос відлунював у сонячному світлі - їхньому сонячному світлі, де вони будували змови та плани, - і вперше Гаррі не почувався в безпеці. "Вони дізнаються, і як тільки твій живіт буде оголений, вони випотрошать тебе. Ти стікатимеш кров'ю. Це суспільство проти тебе. Як ти думаєш, за чию перемогу вони боротимуться?"

"Він би ніколи, - почав Гаррі.

Євфимія повернулася до нього, її очі були широко розплющені, ніздрі роздуті. Вона вишкірила на нього зуби з усією силою своєї люті. Гаррі ніколи такого не бачив.

"Ми з вами знаємо, що він не є головним. Він ніколи не був головним. *Влада - головна*. Я думала, що *ти і є сила,* але, мабуть, ні", - сплюнула Євфимія. Вона зробила ще один крок до нього, з огидою хитаючи головою. "Він сказав тобі, що ти будеш поруч з ним, коли його оберуть, і ти *повірила* йому. Хіба я не для кращого тебе виховувала?"

Гаррі затремтів, дивлячись собі під ноги, і раптом знову відчув себе дитиною.

"Заради Мерліна. Більше ніяких посередніх виборів. Якщо ти спиш з ним, ти повинна отримати від цього більше, ніж бути його коханкою. Ти мене розумієш?" Евфемія гаркнула, схопила його за зап'ястя, тягнучи вперед. Гаррі спіткнувся, дивлячись на неї широко розплющеними очима. "Ти *розумієш*?"

"Т-так, Юфі. Це не так... Я дбаю про нього". Він зізнався в цьому пошепки, кривлячись від слабкості. Очі Євфимії не пом'якшали, коли вона дивилася на нього.

Євфимія підняла підборіддя, втупилася в ніс. "Ти заслуговуєш на краще, ніж бути чиєюсь коханкою чи помічницею до кінця життя". [2]

Гаррі важко проковтнув, киваючи. "Я... я знаю", - зізнався він, бо знав це. Евфемія виховала його не тільки для цього. Він опустив очі на своє вино. У тьмяному освітленні воно виглядало майже чорним. Гаррі все одно його випив.

"А тепер скажи мені", - сказала Євфимія, простягаючи руку, щоб надіти Гаррі наручники на потилицю. Гаррі насторожено подивився на неї. "Ти навчився того, що мав навчитися?"

І на цьому все закінчилося.

Вона не колола і не натискала, але її проникливі очі застерігали його. Вона спостерігатиме за ним.

Гаррі витіснив цю думку з голови, вирішивши зосередитися на тому, що він почув з дуже великого рота Драко Мелфоя.

Гаррі скривив губи на зубах. "Так. Бабусю Юфі, щось прогнило в державі Британія". [3]

"*Задля мого ж блага всі причини повинні відступити,* - пробурмотів собі під ніс Том Редл. "*Я в крові зайшов так далеко, що, якби я більше не йшов убрід, повертатися було б так само нудно, як і йти вперед*". [4]

Його слова були не більше, ніж шелест у темній ночі, але високі ворота перед ним, здавалося, затремтіли від них. Страх залізною глибиною проникав у магічні підвалини цього старого, шляхетного будинку, і він сподівався, що вони прокинулися. Вони відчують смак страху за свій дім у повітрі, у своїх ліжках, і піднімуться, швидко, назустріч гніву.

"Що це було, мілорде?" запитав Барті, натягуючи капюшон. Він відкинув голову назад і вдихнув дощ, дозволив йому бризнути на обличчя, поки вона тремтіла від вілтширського холоду.

"Нічого", - відповів Том, і Барті не став його перепитувати, незважаючи на те, що він був єдиним, хто міг би це зробити. Том зробив крок уперед, витягнувши тисову паличку.

Намистини води сповзали з його навіюваних плечей на шию. Він майже не відчув цього.

Том направив його на ворота, і досить було йому повернути зап'ястя, щоб ворота відчинилися, ледь не зірвавшись з петель з сильним брязкотом. Почулося сновигання павичів, які, відчувши небезпеку, сховалися в укритті, пурхаючи, відлетіли геть. Том зробив глибокий зосереджений вдих.

А потім він почав довгу прогулянку під дощем. Барті стояв поруч з ним, бігаючи очима, а Том відмовлявся що-небудь робити, лише дивився прямо перед собою.

"Мілорде, дозвольте мені покарати їх. Дозвольте мені... - почав Барті.

"Ти сьогодні нетерплячий, - пробурчав Том. Барті надувся на нього. "О, мій найвідданіший, я поки що відпущу тебе з повідка".

Барті посміхнувся до нього, хлоп'ячий і молодий. Якби Том коли-небудь хотів мати сина, він би хотів такого, як Барті. Вірного, слухняного і злого.

Том спрямував погляд уперед, простежуючи шлях до великих блідих дверей.

Маєток Малфоїв був усім, чим не був Ріддл-хаус. Білосніжний, високий і старовинний, він нагадував великі грецькі храми, присвячені пантеонам богів. Золотий і блискучий, Том припустив, що Люциус Мелфой ніколи не знав, що таке голод.

Том знав, що таке голодувати.

А Том був *голодний*. Він ніколи не відмовлявся від можливості

розпалити свій апетит. Але не тепер.

"Може, зірвати двері з петель?" запитав Барті.

Том зробив паузу. "Ні, Барті. Це... було б неввічливо." І тоді він постукав. Один раз. Двічі. Тричі.

Він відійшов і став чекати.

Двері відчинилися не відразу, лише з тріском. Том подивився вниз на старого домовика. Малбі - так звали головного домовика родини Малфоїв, його довгі загострені вуха звисали і спадали майже до щиколоток. Це було потворне маленьке створіння, таке маленьке і старе, з оскаленим ротом і пихатим виглядом, що здавалося надто недоречним для домашнього ельфа.

"Містере Ріддл, вже досить пізно", - сказав Малбі з ноткою

докору. "Так, але я маю важливе повідомлення".

"Я мушу попросити вас

повернутися..." "*Авада*

Кедавра".

Яскраве зелене світло спалахнуло з кінця блідої палички Тома, і Малфой впав замертво, не встигнувши навіть долетіти до землі. Том з силою розчахнув двері і заштовхав тіло всередину. Він грюкнув дверима за собою, досить голосно, щоб розбудити всіх мешканців величезного маєтку.

Йому не довелося довго чекати.

Він почув тупіт ніг. Маленькі щурята вибігали зі своїх гарненьких гніздечок, не знаючи про змію, яка причаїлася і чекала на них на холоді. Том відкинув голову назад і чекав, поки не побачив першу голову з блідим волоссям, потім другу, потім третю.

Люциус зупинився нагорі сходів, загорнувшись у халат і шовковий спальний ковпак.

"Томе, що ти..." Він

зупинився.

Тоді Том зрозумів, що його очі *почервоніли*.

"Я не твій дурень, Люциусе. Ти *моя* маріонетка*", - прогарчав* Том. Він глянув на

Барті. Барті посміхнувся. "Тепер, мілорде?"

"Зараз", - прошипів Том.

Барті зробив крок уперед, витягнув паличку і направив її на Люциуса, Нарцису і Драко. Нарциса здригнулася, висмикнула свою паличку і відступила назад, щоб заштовхати сина за спину. Люціус тремтячими рухами витягнув свою паличку, відстаючи на півкроку.

Барті не переставав посміхатися. "Зараз, зараз, *час гратися.*"

Примітки до розділу наприкінці

[5] Ганнібал, S2E9, "Шіізакана" [повернутися до тексту].

--

[1] https://wandmore.tumblr.com/post/158720993509/hi-your-blogs-are-great-and-i-admire-your

[2] Сцена натхненна та деякі слова зі "Скандалу", 3 сезон, 1 серія

[3] Я маю на увазі, очевидно, що це Гамлет. "Щось прогнило в державі Данія

[4] Макбет, дія 3, сцена 4

- - - - - -

Ну, привіт! Минуло більше року, чи не так? Думаю, з цим жахливим карантином у мене нарешті з'явився час писати! Ну, більшу частину я написав за 2 дні, і накидав ще кілька розділів. Не знаю, коли повернуся до неї, бо зараз пишу "Неосвіченість", а ще беру участь у таборі NaNoWriMo та навчаюся в коледжі [звісно, вдома]. Але я БУДУ писати цю книгу. Чесно кажучи, я хотів би закінчити її до кінця літа.

Тож, будь ласка, залиште відгук! Чесно кажучи, я не думаю, що вийшло б так швидко, якби не один дивовижний відгук від читача на ім'я stalwart. Вони дійсно мотивували мене, тож дякую!

Розділ шостий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Для тих, хто піднімається на вершину харчового

ланцюга, не може бути пощади. Є лише одне правило:

Полюй або будь впольованим". [6]

"*Круціо*", - прошипів Барті.

Крики Люція не стихали. Вони виривалися з його горла і відлунювали в печерному передпокої. Він звалився зі сходів, котячись і падаючи з огидним стукотом на мармурову підлогу. Нарциса пронизливо зойкнула, але втихомирила його, затуливши долонею рот. Погляд Тома не відривався від тіла Люциуса, що сіпалося.

Чоловік корчився на підлозі, його обличчя спотворилося у щось агонізуюче. Том відчув, як щось схоже на тріумф скрутилося в його грудях, і він попрямував вперед, а Барті переслідував його довгою тінню. Коли Том опинився над тілом Люціуса, він вивернув паличку, знявши закляття. Люціус болісно застогнав, дивлячись вгору блискучими очима.

"Ти думаєш, що можеш не послухатися мене?" прошипів Том. "Мені?"

Люцій відкрив рота і хрипко прошепотів: "Томе... будь ласка..."

"*Круціо.*" Тепер була черга Тома.

Ще один крик і скиглення Нарциси. Вони звучали симфонією у вушній порожнині Тома. Барті нахилився вперед.

"Мілорде..." - зітхнув він, - "будь ласка, дозвольте мені... вони не гідні вашого..."

"Тихо, Барті", - гаркнув Том, знову крутячи чарівну паличку. "Ти вже достатньо награвся. Моя черга."

Люціус зім'явся в непотрібну купу. Том перевів несамовито багряний погляд на дружину та сина Люція.

"Т-Том..." почала Нарциса. Вона обірвала себе під його звуженими очима. Потім, ще більш нерішуче, вона спробувала: "Мілорд?"

"Говори, - наказав Том.

"Мілорд, - почала Нарциса.

"*С-дурман*".

Том відмахнувся від заклинання Дракo, як від мухи, якою вона була. Нарциса закричала і штовхнула сина за спину, роздутими ніздрями втупившись у чарівну паличку Тома, її вузьке обличчя було блідіше, ніж зазвичай.

"Будь ласка, не треба. Він всього лише хлопчик", - благала Нарциса. "Змилуйтеся, мілорд."

"Мамо..." почав було Дракo, але Нарциса різко зупинила його, ще сильніше заштовхавши за спину, хоча він був на голову вищий за неї і ширший, хоч і не набагато.

Том зробив крок ближче, дивлячись на неї. "Ти смієш просити в мене пощади? Коли ти *зрадила*
мене?"

"Ми пов'язані узами шлюбу, мілорде. Ми - сім'я. Сім'я - це *все*", - прошепотіла Нарциса, хитаючись сходами. Вона впустила свою паличку на сходах, коли спускалася, і Дракo не відходив від подолу її халата.

"Що таке сім'я, якщо вони нічого не роблять, окрім того, що зраджують своєму слову?" Том гидливо насміхався. Він похитав головою. "Я краще помию руки..."

"БЛАГАЮ!" закричала Нарциса, падаючи на коліна біля підніжжя сходинок. "Змилуйтеся, мілорд."

Вона піднялася, схопила Дракo за руку і потягнула його на коліна, і Том відчув *п'янке відчуття* влади при вигляді могутнього дому Малфоїв на їхніх колінах. Він посміхнувся, безгубий і тонкий, киваючи сам собі. Том подивився через його плече на Барті, і Барті виглядав зачарованим. Його дитяче здивування змусило Тома посміхнутися ще зліснішe.

"Я, як *милосердний* Господь, зроблю це", - прошепотів їм Том, і Нарциса мало не впала від полегшення, важко дихаючи, киваючи, придушуючи ридання, які хотіли прорватися назовні. Але Том ще не закінчив. "Але тобі не можна дозволяти робити все, що тобі заманеться. Я цього не дозволю. Більше не дозволю."

Люцій все ще тремтів від наслідків розп'яття. "М-мілорде?" - заїкнувся він. "Благаю, ми були нерозумні. Будь ласка..."

"*Круціо"*.

Люциус знову закричав, і плач Нарциси заповнив простір, смачна симфонія в контрапункті. Дракo плакав, маленький боягуз стояв на колінах. Том замислився, чи сподобається Гаррі вид його суперника дитинства, який благає про пощаду. Але, мабуть, Гаррі було ще не до того. Гаррі не міг знати, з якою легкістю Том використовував Непрощенні. Він не міг цього зрозуміти. Але, можливо. З часом. З часом...

Том відпустив прокляття, і крики Люція стихли до скиглення.

"Єдина причина, по якій я не вбив вас усіх, полягає в тому, що смерть чистокровного

дому Малфоїв викликала б настільки сильний політичний резонанс, що це було б того не варте", - холодно промовив Том.

Люцій кивнув, ніби був вдячний за цей факт. "Так, мій пане. Нам дуже шкода, мій пане. Ми благаємо вас..."

"Ти слабкий, щоб благати про своє життя", - гаркнув Том. Він зробив крок ближче до чоловіка, змахнувши чарівною паличкою. Тіло Люциуса неприродно вигнулося, аж поки він не опинився на колінах біля ніг Тома, дивлячись на нього з жахом. "Покажи мені своє ліве передпліччя, Люціусе".

"М-мілорде?" Люциус заїкався, навіть коли робив те, що говорив, його пальці смикалися, коли він відгортав лівий рукав халата.

"Я зроблю так, що ти *більше* ніколи мене не зрадиш", - прошепотів Том, притискаючи чарівну паличку до блідої *бездоганної* шкіри. "*Морсмордре.*"

"Доброго ранку, містере Ріддл."

І це голос, який Том впізнає, голос, який Том знає до глибини душі, знає, коли він задихається, стогне і благає про кінцівку. Член Тома смикається від цієї думки, адреналін все ще пульсує в його венах, через кілька годин після нічної екскурсії. Том розвертає своє крісло обличчям до симпатичної маленької асистентки, що стоїть у дверях, і не розчаровується.

"Гаррі, - покликав Том. "Заходь. Зачини двері."

Губи Гаррі сіпнулися, коли він увійшов і зачинив за собою двері. "Ти сьогодні рано. Пенелопа не встигла підготувати тобі папери і боялася тебе потурбувати. Я сам зголосився", - сказав Гаррі. Він обійшов стіл і почав розкладати відповідні розділи газети.

Щоденний пророк. Добрі новини. Погані новини. Міжнародні. Політика. Міністерство магії. Думки. Бізнес.

Тепер я також читав міжнародні газети. Іноземні слова вже зміщувалися, літери ставали на свої місця, перетворюючись на англійські. Том практично відчував неприємний кислий присмак заклинання перекладу, так би мовити, післясмак.

Він почав перебирати інформацію, занотовуючи кожен шматочок знань у своїй нескінченній пам'яті, навіть коли Гаррі продовжував базікати з ним.

"Вчорашня вечеря пройшла вдало, - подумав я. - Я дізнався багато нового. Я багато чого дізнався. Можливо, я трохи забагато грався з Драко Мелфоєм, але ж він не повинен розмовляти, чи не так?" Гаррі засміявся сам до себе, хитаючи головою. "Що повідомила Нагіні?"

Том наспівував собі під ніс, думаючи про те, що шепотіла йому його улюблена домашня тварина - застереження Нарциси своєму дурному синові, Беллатриса мовчки випивала келих за келихом, поки її очі не затуманилися гострими очима Евфемії. Том опустив очі на свої газети, перегорнувши політичний розділ "*Le Cri de la Gargouille*".

"Оголошення про Міжнародну конференцію

Основний доповідач саміту Конфедерації, Констанс Пікерінг, голова і засновник Цільової групи з питань статуту секретності.

Чудово.

"Що ми будемо робити з Малфоями?" запитав Гаррі, і цього разу Том почув нетерпіння в його голосі. Гаррі ніколи не любив бути не в центрі уваги Тома.

"Я вже з ними розібрався, - пробурмотів Том, нарешті глянувши на свою гарненьку

помічницю. Очі Гаррі звузилися.

"Що значить... ви вже мали з ними справу?" - запитав він.

"Я маю на увазі, що з ними розібралися. Покарали. Я знаю, що зробив Люциус Мелфой", - зітхнув Том. Він стояв, потріскуючи кісточками пальців. "Гаррі, ти вже створив план моєї промови?"

"Я... перепрошую? Яка промова?" Гаррі затнувся, хитаючи головою, дивлячись, як Том готує чай. "Ні. Що ти *робиш*?"

"Моя вступна промова на Міжнародному саміті Конфедерації. Мені потрібен був цей начерк ще вчора".

"Вибач, я була надто зайнята, організовуючи вечерю у *тебе* вдома, граючи роль господині, бо твоя сука-дружина не може з цим впоратися", - прогарчав Гаррі, тремтячи від люті. Він зробив крок уперед. "Що ти робиш, Томе? Ти не можеш так зі мною вчинити".

"*Що* я не можу зробити?" запитав Том, його голос був тихим і м'яким. Він подивився через плече, піднявши одну брову, і проковтнув своє збудження.

Гаррі, у всій своїй палаючій, праведній люті, стояв там, склавши руки на грудях, наче Том був *його,* щоб наказувати. Ніби він був лише блискучою дрібничкою, доки Том не взяв його, не підняв і не перетворив на когось *важливого.*

"Ти не можеш просто *викреслити* мене..."

"Я той, хто тебе *туди посадив",* - поправив Том з тихим гарчанням. Гаррі замовк, м'який і ображений, відступивши на крок назад. "А тепер, будь ласка, закінчи мій план промови на саміті Міжнародної конфедерації. Я хотів би, щоб вона стосувалася підвищення стандартів у всіх сферах і нещодавніх зусиль Конфедерації".

Гаррі міцно прикусив язика, витріщивши очі. "І це все?"

"Виділіть аварійне сховище. Таке, яке не може бути пов'язане ні зі мною, ні з тобою, ні з будь-ким, хто пов'язаний з цим відділом".

"Хочеш, щоб я теж полетів на Місяць?" Гаррі огризнувся. "Гобліни..."

"Гобліни залюбки матимуть справу з онуком славетної Евфемії Поттер, чи не так?" запитав Том. Він закінчив заварювати свій чай з апельсиновим цвітом і обернувся, роблячи повільний ковток.

Він дивився, як Гаррі

бореться. Милий, наївний

Гаррі.

Все ще такий гарненький і зелений, незважаючи на те, яким левом він себе вважав.

"Чим менше ти знаєш, тим краще", - сказав Том так м'яко, як тільки міг, тобто зовсім не м'яко. Він не міг розслабити сталь у хребті чи розтопити холод в очах, навіть якби хотів. Натомість він чекав, поки Гаррі зрозуміє.

І він спостерігав, як це відбувається.

Він спостерігав, як Гаррі стиснув щелепу, а його милий маленький помічник кивнув один раз, перш ніж розвернувся на п'ятах і пішов геть.

Том підняв свої папери і почав читати. Йому треба було зробити

це швидко. У нього сьогодні зустріч з міністром.

"Пане міністре, - сказав Том, старанно сконструювавши посмішку - вона була замкнутою, але привітною. Достатньо, щоб Скрімджор не засумнівався в його ввічливості. Це був тип посмішки, який Том практикував десятиліттями, і він добре виконував свою роботу, коли Скрімджор кивнув з-за свого столу, махнувши рукою на відкрите шкіряне сидіння, потріскане від старості.

Особисті штрихи Скрімджора відчувалися по всій кімнаті, в тому, наскільки *безособовим* все виглядало тепер. Фадж перетворив найвищий кабінет міністерства на щось на кшталт дому, занадто розслаблено почуваючись у своєму владному кріслі. Але Скрімджер був людиною стриманою. Том отримав би величезне задоволення, розплутавши весь цей контроль. Він довів би цього чоловіка до межі божевілля, а потім, коли той благав би про пощаду, про смерть, Том був би досить люб'язним, щоб виконати його прохання.

"Ріддле, ходімо. Сідай", - грубо сказав Скрімджор, коли Том не рухався достатньо швидко.

Том все ще не поспішав, ковзаючи в кімнату, перш ніж граціозно вмостився на старому шкіряному сидінні. Він відкинувся на спинку, розслабившись, і повільно схрестив щиколотку на коліні. Він нахилився вперед, не зводячи пильного погляду з обличчя Скрімджора.

"Як життя після вашої інавгурації, пане міністре?" - запитав Том. запитав Том.

Якщо Скрімджор і був здивований запитанням, то не показав цього. Замість цього він пирхнув, похитавши головою. "Фадж залишив безлад. Але я цього очікував. А

Амбридж... *шокуюче* допомагає", - сказав він, здивовано хитаючи головою. "Якби ж то вона припинила всі ці..."

І Скрімджер махнув рукою в повітрі. Том зрозумів, що це означало всю Амбриджову легковажність, яку вона перебивала своїми уїдливими *"гм, гм",* що їх вона любила робити, коли

вона хотіла привернути до себе увагу.

"Я розумію, що ми повинні діяти швидко, сер. Саміт Міжнародної Конфедерації відбудеться за кілька тижнів. Нам потрібні представники, які посилять присутність нашої нації, і... *ваш* меседж", - сказав Том, доброзичливо посміхаючись, наче слово "ваш" не хотілося вимовляти вголос.

Скрімджор кивнув. "Ви маєте рацію."

"Я б ніколи не наважився прийти сюди з коротким списком", - почав Том, а потім зробив паузу, спостерігаючи за реакцією Скрімджора. Рот Скрімджора стиснувся в тоненьку лінію, а Том глибоко засміявся. "Але, на жаль, ти знаєш, що я вірю в підготовку. У мене є імена".

"І я з нетерпінням чекаю, щоб їх почути", - грубо сказав Скрімджор. Він махнув рукою.

"Продовжуй." Том випростався на своєму місці.

Тут він був у своїй стихії.

Він притиснув копію свого списку до столу і пересунув її двома довгими пальцями, прочищаючи горло. Він зачекав, поки Скрімджор вивчить імена, яких у списку було не більше семи, і кожне з них прагнуло служити певній меті.

"Сірша Сейр. Віолетта Булстроуд. Фабіан Прюетт. Стефан Нотт. Алекто Керроу..." Скрімджор перерахував імена, зупинившись на імені Алекто. "А, всі чистокровні."

"О, ні. Броклхерст - напівкровний", - поправив Том. Скрімджор подивився на нього так, що Том не зміг розгледіти, що саме він має на увазі. "Кожен з цих потенційних кандидатів має досвід у міжнародних справах, має голос, здоровий глузд і бажає просувати ідею чарівної Британії, зберігаючи нашу позицію глобального лідера у світі чаклунства".

Скрімджор не міг цього заперечувати. Він також не міг заперечити той факт, що

"Алекто Керроу і Стефан Нотт. Вони обидва *досить* плідні в міжнародному співтоваристві", - визнав Скрімджор.

Том тримався дуже спокійно.

"Так, - погодився він. "Мадам Керроу має широкі зв'язки на континенті. Вона базується в Римі. Стефан Нотт має зв'язки з Америкою. Я вважаю, що він народився і виріс у Бразилії. Він відвідував Кастелобруксо. Якщо вам цікаво, у мене є більш... детальна інформація про їхні подвиги".

І Том не приховував цього, коли витягнув свої досьє, пересунувши їх через стіл у папці. Скрімджор не став його розпитувати; він був людиною, яка вірила в підготовленість і не сприймала удавання. Він знав, що Том прийшов до нього з певними намірами. Том не думав, що він буде проти, якщо його переконають у тому, що це і його план.

"Вражаюче", - визнав Скрімджор, гортаючи досьє. "Нотт... він був... в ДМЛЕ, здається. Деякий час. Один з моїх підлеглих, хоча і не безпосередньо під моїм керівництвом."

"Так. Розслідування. Закрив вісімдесят сім відсотків справ".

"*Вражаюче"*. Скрімджор закрив свої файли і підняв вгору свої левові очі, наспівуючи собі під ніс. "Ви продовжуєте мене вражати, Ріддл. Більше, ніж решта керівників відділів. Мені цікаво... чи не помилився я, обравши Амбридж своїм заступником".

Рука Тома стиснулася в кулак на його колінах, нігті впилися в м'яку плоть долоні.

"Ах, міністре, краще не зациклюватися на минулих жалях. Що зроблено, те

зроблено".

"Отже, так воно і є", - грубо сказав Скрімджор, барабанячи пальцями по столу. "Тепер, давайте рухатися далі. Як просувається реструктуризація вашого відділу?"

Том убив би цього чоловіка голими руками.

До біса милосердя.

ОДИН РІК, ДЕВ'ЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

Євфимія говорить зараз, наказуючи своїм домашнім ельфам витягнути потенційні варіанти для збору на Гелловін. Вона вже вибрала собі вбрання - не нове, але г а р н е , насиченого сливового кольору, вишите декадентськими перлами. Вона дістала зі сховища кілька своїх улюблених перлинних аксесуарів, зокрема нитку перлин, яку вплете в довгу срібну косу.

Але Гаррі ледве звертає на це увагу. Не тоді, коли його

переслідують привиди. Проби були лише кілька тижнів

тому.

Джіні Візлі все ще стояла на милицях, її жваве обличчя було втягнуте в щось бліде і болюче. Гаррі все ще відчував її кров під своїми нігтями.

"Який колір ти хочеш одягнути, Гаррі? Малиновий чи моховий?" запитала Евфемія. Вона прочистила горло, крокуючи перед каміном, дивлячись на дві мантії, які були представлені перед нею. "Малиновий краще виглядав би з золотом, а не з діамантами, чи не так? Ти завжди чудово виглядаєш у золоті..."

Гаррі не міг зрушити з місця, де лежав на дивані, втупившись у полум'я. Він ледве чув балаканину Евфемії і не знав, коли вона припинилася.

"Гаррі, що сталося?" запитала Евфемія і за мить опинилася на дивані поруч з ним, дивлячись на його заплутаний вираз обличчя.

"Бабусю... Юфі", - промовив він, його голос тріщав. Евфемія простягла руку вперед, притиснувши її до щелепи Гаррі, погладжуючи його тремтячий рот. "Я думаю... я зробив щось жахливе".

Евфемія наспівувала, притискаючи онука до себе, кладучи його голову собі на коліна, а домовики снували навколо них, розкладаючи шовк, перли, атлас і діаманти. Полум'я мерехтіло, і Гаррі втупився в нього, занурюючись у м'яке тепло, яке тягнулося до його носа, щік.

"Що ти зробив, Гаррі?" м'яко запитала Евфемія. Коли Гаррі не відповів, вона тихо зітхнула, проводячи пальцями по його волоссю. "Мій любий хлопчику, я б ніколи не засуджувала тебе. Ти ж мій онук. Мій улюблений онук. Ніщо з того, що ти зробиш, ніколи не буде настільки жахливим, щоб я перестала бути на твоєму боці".

Гаррі знову похитав головою, повернувши її коліна, притиснувшись обличчям до її м'якого живота. Він видав тихий клекотливий звук, і Евфемія знову зітхнула.

"Ну. Ти комусь розповідав?"

"Ні", - сказав він, його голос був приглушений її халатом.

"Добре. Нікому не кажи, і все буде добре. Євфимія завжди все владнає", - пообіцяла вона.

Вони сиділи там, у полум'ї, ще довго. Гаррі не знав, як довго, але повільно він розслаблявся все більше і більше, поки почуття провини не пом'якшало в його грудях, відпустивши калатаюче серце, достатньо, щоб він міг легше дихати. Коли він сів, то провів пальцями по скуйовдженому волоссю, яке успадкував від дідуся, і злегка посміхнувся.

"А, ось ти де", - лагідно сказала Євфимія. "Мій прекрасний онук".

Вона затиснула його обличчя між своїх чарівних долонь і злегка ляснула по

щоках. "Ой!" - скрикнув він.

"Я просто додам тобі трохи кольору, - сказала Євфимія, і її голос звучав набагато бадьоріше, ніж раніше. "Я не хочу, щоб сьогодні на тобі було забагато рум'ян. А тепер піднімайся. Вставай. Ми вже запізнюємося на Самхейн, і я не хочу, щоб твої батьки втручалися в наші справи".

Євфимія підморгнула.

Гаррі знав, що вона робить.

Вона хотіла, щоб він повернувся до неї. Це була обіцянка - що б він не зробив, вона подбає про це. Йому просто потрібно було довіритися їй.

І він це зробив.

"Малиновий", - вирішив він.

А потім почався шквал рухів, коли його одягали, розчісували, надавали форми і робили з нього фігуру. Він був закутаний у багряний шовк і атлас, на подолі, на кінцях широких рукавів, талія була затягнута так туго, що Гаррі ледве міг дихати. Золотий пил підкреслював його вилиці, роблячи його схожим на фейрі Старого Світу, на історіях про яких він виріс і які шепотіла йому на вухо його бабуся. Він стояв у черевиках з драконячої шкіри і знову відчував себе дорогим і справжнім.

Коли вони зникли, Гаррі заспокоївся, а Юфі була на його руці. Він

був залізним.

Він був левом.

"Це старі родини. Старі сім'ї, які все ще дотримуються старих звичаїв. Будьте обережні. Будьте пильні", - пробурмотіла Евфемія, коли вони прибули.

Гаррі підняв голову, і йому перехопило подих у грудях, коли він упізнав їхній пункт призначення.

Вони були в Стоунхенджі, великі стоячі камені нависали над ними, тіні загрозливо відкидало багаття в центрі.

"Ми пропустили церемонію?" прошепотів Гаррі.

"Ні, спочатку ми знайомимося. Пам'ятайте про привітання", - сказала Євфимія.

Гаррі підняв голову, впізнавши деяких жінок, що скупчилися на стежці. Мадам Мюріель Прюетт була ватажком, і вона підняла підборіддя на знак привітання.

"Приємно познайомитися, Євфеміє", - покликала вона.

"Приємно познайомитися, Мюріель, - привіталася Евфемія. Вона

штовхнула Гаррі ліктем у бік. "Приємного знайомства", - квапливо

відгукнувся Гаррі.

Мюріель озирнулася навколо, похнюпившись. "Сьогодні повна зала. *І ти не повіриш, кого вони попросили вести церемонію. Тома* Ріддла.*"*

Гаррі закам'янів, почувши ім'я свого

майбутнього боса. "Том Реддл?" - вигукнув

він. "Він тут?"

"А, ти його знаєш?" - запитав один із підлабузників Мюріель.

"Хіба ти не пам'ятаєш, як вони познайомилися? Це спричинило справжній скандал. Гаррі був таким хоробрим", - сказала Августа Лонгботтом з відтінком поблажливої забави в голосі.

Гаррі почервонів, коли старші жінки засміялися. Евфемія хмыкнула, явно не розвеселившись.

"Ви сказали містеру Ріддлу, що будете тут?" запитала Євфимія, одразу ж змусивши жінок замовкнути.

"Е-е... ні. Я навіть не знав, що буду тут", - сказав Гаррі і здригнувся, коли Евфемія кинула на нього погляд. "Я міг би... піти його пошукати. Привітатися."

"Так. Зроби це, моя люба", - наказала Євфимія.

Вона хотіла показати, що має тут владу. Що вона *підштовхнула онука до нових зв'язків. Вона хотіла показати, що він не з тих, з кого можна сміятися.*

Гаррі випростався і оглянув натовп. Малфої.

Блеки. Ноти. Якслі.

І там, між Яковом Малкібером, Огастесом Руквудом та Еваном Розьє, був Том Ріддл.

Гаррі прочистив горло і рушив уперед, відкинувши страх. Він не боявся. Він не боявся минулого разу. Не було причин боятися і зараз.

"- Тепер, Томе. Ми знаємо, який ти", - засміявся Руквуд, а Розьє пирхнув, закурюючи сигару. Губи Малкібера знову скривилися в усмішці, його зуби були трохи жовтішими за інші.
Було в ньому щось маслянисте, що змусило Гаррі

насторожитися. Звісно, це означало, що Малкібер помітив

його першим.

"Щось гарненьке йде *сюди", - пробурмотів Малкібер. Він ступив крок уперед, облизуючи губи так, ніби Гаррі був досить соковитим стейком. "Хіба ти не найсмачніший шматочок?"*

Руквуд і Розьє засміялися ще дужче, коли Гаррі зрушив з місця, спотикаючись на ходу, і подивився на Ріддла.

Ріддл дивився на нього з-під капюшона, його бордовий погляд був нерозбірливим у слабкому освітленні.

"Залиш мого нового асистента в спокої, Малкібере. Він не для тебе", - наказав Ріддл старанно вирівняним голосом.

Малкібер майже одразу відступив назад і розреготався. "Вони ніколи не бувають справедливими, чи не так? Такі жадібні, Томе. Тримаєш усе найкраще собі", - насміхався Малкібер.

"Ніхто мене не тримає, - вигукнув Гаррі. "Я не власність."

Малкібер, Розьє і Руквуд здивовано подивилися на нього.

І Розьє з уїдливістю сказав: "Тобі завжди подобалося, що вони досить балакучі, чи не так?"

"Пошукайте собі іншого місця, джентльмени", - сказав Ріддл так, ніби він був виснажений ними.

"Дуже добре. Ми чекаємо на... належне представлення, колись, незабаром", - пожартував Руквуд, а потім трійця пішла, залишивши свого друга - ні, це занадто м'яке слово - на щось інше.

Гаррі прочистив горло, зморщив ніс. "Мені не подобаються твої друзі", - вирішив він.

Рот Ріддла сіпнувся. "Друзі - це щедре слово", - визнав він. "У твоєму останньому листі не згадувалося про Самхейн.

"Я не знав, що приїду, до сьогоднішнього ранку. Бабуся забрала мене з Гоґвортсу, і я маю повернутися до завтра", - сказав Гаррі.

"А інакше що? Перетворишся на гарбуз?" Ріддл замовк.

Гаррі пирхнув. "Ні. Дамблдор розкаже моїм батькам, і тоді мої батьки зажадають знати, чим ми займалися. Краще, щоб вони... не знали".

"Гадаю, махінації твоєї бабусі залишаються між вами?" запитав Ріддл, роблячи крок уперед і нахиляючи голову, спостерігаючи за Гаррі.

Гаррі підняв підборіддя, намагаючись виглядати якомога

невинніше. "Махінації?"

Ріддл виглядав явно розвеселеним. "Я не настільки дурний, щоб думати, що ваша кмітливість та інтерес до політики походить від когось іншого, окрім великої Евфемії Роулінг. Існують історії про її ораторські здібності. Політичний... монстр, якщо хочете".

Гаррі посміхнувся, почувши ці слова, кинуті йому у відповідь. Він підняв очі на Тома Редла і

задивився на нього. Чарівний і красивий.

"Я радий, що вирішив прийти", - нарешті вирішив Гаррі. "Ми так давно не розмовляли особисто".

"Я радий, що ти теж прийшла. Ти виглядаєш..." сказав Ріддл. А тоді зупинився, його голодний погляд ковзнув по тілу Гаррі.

Гаррі підняв брову і проковтнув клубок у горлі.

Гаррі відчував себе голим, позбавленим шовку та атласу, наче Ріддл намагався побачити вигин його м'язів, приплив крові до сухожиль. Ніби хотів побачити, як добре його великі руки обхоплять Гарріну талію. Гаррі відчув, що його щоки горять, і він, зіщулившись, подивився собі під ноги. Коли він наважився підняти очі вгору, то побачив задоволення в очах Ріддла.

"Ти теж виглядаєш... так само", - зітхнув Гаррі. Він почервонів, очі розширилися, і він похитав головою, дивлячись на чоловіка. "Вибачте. Це було... непрофесійно".

"Ми зараз не працюємо", - відповів Ріддл. "Отже, не працюємо."

"Я не думаю, що це так працює", - сказав Гаррі, задихаючись від сміху.

Губи Ріддла сіпнулися у відповідь на нервовий сміх Гаррі. Він нахилився вперед. "Якщо я кажу, що так, то так і є", - змовницьки сказав Ріддл.

Гаррі сміявся вже не так нервово. "Гаразд, - пробурмотів він.

"Облиш, Гаррі. У тебе такий нервовий голос. Що сталося з тим хоробрим маленьким левеням, який прилюдно сварив мене за те, що я... як його там?" Ріддл затягнувся. "Центрист без переконань".

У його голосі звучало похмуре задоволення.

"Я не повинен був... я не повинен був цього говорити. Я був шокований, коли ти запропонував мені роботу. Після цього, - сказав Гаррі, хитаючи головою. "Я розповів бабусі, і вона мало не задушила мене.

"Я запропонував вам роботу, бо *ви самі про це сказали", - запевнив Ріддл. Він нахилився вперед. "Ти планував своє майбутнє, Гаррі Поттер. Я впевнений, що ти збирався здобути Майстерність. Вийти заміж за політика. Але ти..."*

"Ніколи", - сказав Гаррі, перебиваючи чоловіка. "Завидно. Прекрасний.

Грізний." Том підняв брову. "Що, не зрозумів?"

"Це те, чим я збиралася бути. Завжди. Не просто мовчазною дружиною політика. Не просто добре навченою чи вихованою", - наполягав Гаррі. Він нахилився вперед, його губи розпливлися в усмішці. "Завидною. Прекрасна. Грізний. Мантра з дитинства".

"Завидно", - сказав Ріддл, відчуваючи смак цього слова на язиці. "Так. Будь-хто хотів би зайняти твоє місце в такому юному віці. Грізний. Можливо, поки що ні, але незабаром, так".

І Гаррі почувався нерозважливо. Нерозважливо, тому він прошепотів: "І

красива?" "Я ніколи не думав інакше. Ти... вражаєш".

Гаррі пересохло в роті.

"Томе, хто це, коханий?"

Гаррі відсахнувся, наляканий третім голосом. Він не усвідомлював, як близько вони стояли.

Він перевів погляд на непроханого гостя, і в роті в нього

пересохло. Беллатриса Блек-Ріддл була вродливою жінкою.

Вона була висока і граціозна, до безтями сластолюбна. Одягнута вона була доволі строго, але своєю присутністю вона командувала. Гаррі знав, що вона була чемпіонкою з дуелей, здатною на велику силу. Леді, яка знала всі тонкощі світського життя, яка ходила по землі так, ніби вона була їй винна за кожен свій подих. Беллатріса Блек-Ріддл була завидною, грізною.

Чудово.

"Це Гаррі Поттер. Учень, про якого я тобі розповідав. Він буде моїм асистентом, коли закінчить школу", - спокійно сказав Том. Він зробив крок назад, наче між ним і Гаррі нічого не було, наче все це було плодом Гарріної уяви.

"О, подивись на себе. Ти ж гарненьке малятко, чи не так?" Беллатріса засміялася, дивлячись на Гаррі з блиском в очах. "Ласкаво просимо в команду, малий".

А Гаррі ненавидів.

"Чаю, сестро?"

Беллатріса вже втретє пропонувала, але Нарциса втретє не відповідала. Натомість Нарциса втупилася у вікно маєтку Ріддл, щільно закутавшись в одну зі своїх більш повсякденних, старих мантій. Її світле волосся, зазвичай елегантно укладене, блідими хвилями звисало навколо обличчя, наче вона щойно розплела його з коси, яку любила заплітати перед сном.

Нарциса виглядала молодшою і більш наляканою, ніж за багато

років. "*Ciccі,* - промовила Беллатріса, тепер уже різкіше.

Нарциса хмикнула і повернулася до Беллатріс, щось загубилося в її блідих очах.

"Чай був би чудовим, дякую", - тихо сказала Нарциса. Вона стояла біля еркера, щільно накинувши на плечі мереживну шаль. Пудрово-блакитна. Вона повернулася до чайного столу і сіла, коли Беллатріса змахнула чарівною паличкою, і чайний сервіз сам по собі з'явився. Нарциса піднесла чашку до губ тремтячою рукою і прошепотіла: "Дякую, сестро".

"Вечеря вчора була... успішною, - вирішила Беллатріса. "Я вірю, що наше возз'єднання з Керроу на краще. І я справді скучила за нашими дорогими друзями".

"Так, Алекто завжди була добра до мене, хоч і була старшою, - пробурмотіла Нарциса, відводячи погляд убік. Вона виглядала млявою.

"Де твій розум, Сіссі?" запитала Беллатріса, маскуючи свою стурбованість холодом.

І як завжди, Нарциса підготувала відповідь: "Witch Weekly Africa забирає багато часу. Я провела весь тиждень, готуючи інтерв'ю для головного редактора, а наступного тижня маю бути в Лагосі, щоб закрити остаточну угоду щодо приміщення".

"Невже? Хіба у тебе немає для цього помічників?" запитала Беллатріса.

"Якщо хочеш, щоб щось було зроблено правильно, роби це сам. Так нас вчив батько", - відповіла Нарциса.

Очі Беллатриси звузилися. Їй не потрібно було нагадувати, чого їх навчав батько.

"Але справа не в цьому. Я бачила, як ти жонглюєш набагато витонченіше", - неохоче визнала Беллатріса. Її очі звузилися. "Що сталося минулої ночі?

Нарциса застигла. "Нічого. Вечеря була виснажливою."

"Це було виснажливо для *мене*, бачити, як мій чоловік ходить навколо своєї маленької повії", - сплюнула Беллатріса, і Нарциса здивовано підняла очі; Беллатріса так рідко згадувала про зради свого чоловіка з власної волі. "Ти просто сиділа там і *виглядала гарненькою*. То що сталося після вечері?"

"Забудь, Белла, - зітхнула Нарциса.

"*Сіссі...*"

"Спитай свого *довбаного* чоловіка". Гарчання Нарциси пролунало в просторі між сестрами. Нарциса гикнула, її рука полетіла до рота, коли вона, здавалося, усвідомила, що сказала. Вона потягнулася, відчайдушно хапаючись за руку старшої сестри. "Будь ласка, Белла... Пробач, не треба... не треба..."

Беллатріса втупилася в руку сестри, що обвивала її руку.

Повільно озирнувшись, вона подивилася в обличчя Нарциси, і на мить відчула порив.

Нарциса завжди отримувала все, що хотіла. Вона вийшла заміж краще, ніж Беллатріса, в деякому сенсі. Її чоловік любив її. Нарциса мала сина, який обожнював її. У Нарциси був бізнес, над розширенням якого вона наполегливо працювала. Нарцисі ніколи не доводилося бути в *чиїйсь* тіні, ніколи не доводилося жертвувати чимось. Вона *народилася* щасливою.

І ось вона була тут, опущена так низько.

"Ти цілишся занадто високо, - сказала Беллатріса з усією жорстокістю, що застрягла в її горлі, що оселилася в її грудях. "Мій Ікар сестри. Занадто близько..."

Вона відступила, піднісши кінчики пальців сестри до своїх губ, і відчула, як Нарциса затремтіла під її поцілунком. Беллатріса відпустила руку Нарциси, що мляво впала їй на коліна, і відвернулася.

"Знаєш... я *запрошувала* Лестрейнджів учора ввечері. Старшому не вистачило ввічливості з'явитися", - сказала Беллатріса, надувши губи. Вона довго дивилася у вікно, чудовисько в її грудях було задоволене, адже вона дала Нарцисі шанс знову зібратися з думками.

Коли вона озирнулася, Нарциса все ще виглядала виснаженою, але трималася прямо, підборіддя випнуте, губи скривилися *майже* в усмішці.

"Родольф повернувся на континент. Рим, - сказала Нарциса, і її голос став більш рівним, ніж кілька хвилин тому.

"Цікаво, що саме?" Беллатріса наспівувала собі під ніс. Вона зробила ковток чаю і насупилася. Він був холодний. Їй доведеться покарати ельфа. Вони знали, що на її чашці треба постійно тримати Зігріваючі чари.

"Я вважаю, що він проектує простір для Саміту. Вони запросили найкращих", - сказала Нарциса.

"А, ясно, - сказала Беллатріса, і голос її був м'якший, ніж мав би бути.

Можливо, Тому знадобиться супутник на Саміт.

Можливо.

Гаррі подумав, що нарешті встигне на обід з Герміоною та Роном.

Він не обідав з ними вже цілу вічність, бо був заклопотаний справами Тома, але після того, як його звільнили рано вранці, між ними виникла крижана прохолода.

А потім на його кафедрі з'явився *довбаний* Альбус Дамблдор.

Коли він прийшов, настала коротка хвилина мовчання. У Пенелопи відвисла щелепа посеред доповіді Гаррі, коли вона озвучувала розклад Тома на тиждень. Гаррі ледь не розлив чорнило на *тупий* довбаний конспект Тома.

"Професор Дамблдор, - пробурмотів Гаррі.

Альбус Дамблдор не часто з'являвся на порозі міністерських кабінетів. Він стверджував, що не є прихильником політики, що вкладався в освіту понад усе. Це не означало, що він не грав у велику гру. Зрештою, він був Головним Чаклуном і Верховним П'яницею. Не було жодного способу уникнути політики, коли він був лідером у світовій спільноті віксенів. І все ж він був тут, у Департаменті міжнародного магічного співробітництва.

"Я більше не твій професор, мій хлопчику", - сказав Альбус Дамблдор з блиском в

очах. "Все одно, пане директоре", - шанобливо пробурмотів Гаррі. "Чим я можу вам

допомогти, пане?"

"Я сьогодні був у Міністерстві і подумав, що, можливо, варто заскочити до одного з моїх старих студентів. Том вдома?" запитав Дамблдор.

Гаррі закляк.

Том ненавидів Дамблдора, хоча Гаррі ніколи не замислювався над тим, чому. Він припускав, що це тому, що Дамблдор був надто *активним* для людини, яка стверджувала, що не любить політику. А може, тому, що Дамблдор дивився на нього так, ніби не вірив у брехливу маску Тома. Дамблдор бачив усе це крізь пальці.

"Він цілими днями на зустрічах", - твердо сказав Гаррі, ігноруючи здивований погляд Пенелопи, який вона йому послала.

Том був вільний на обід.

"А, чорт", - примхливо промовив Дамблдор. "Ну, я гадаю, я просто..."

"Директоре."

Гаррі здригнувся, почувши голос Тома. Він озирнувся через його плече.

Том стояв у дверях свого кабінету, дивлячись повз Гаррі, не зводячи очей з Дамблдора.

Довбаний *Дамблдор*. Чоловік стояв там, геніальний і, здавалося, не усвідомлював трепету, який був кинутий в його бік. Клірвотер, здавалося, не знала, наскільки близький її довбаний рот. Гаррі виглядав настороженим і стурбованим. Том перенаправив усю свою енергію на директора Гоґвортсу.

"А, Томе, ти не такий зайнятий, як думав твій юний помічник", - сказав Дамблдор з блиском в очах.

"Заходьте. Я зроблю нам чаю", - сказав

Том. "Я можу приготувати", - вигукнув

Гаррі.

Том хмикнув. "Я знаю, як заварювати чай, Гаррі", - сказав він і, розвернувшись на п'ятах, попрямував до свого кабінету, цілком усвідомлюючи, що Дамблдор піде слідом за ним.

Коли двері за старим зачинилися, Том розвернувся і почав зачиняти двері, зберігаючи їхню розмову в блаженній тиші. Коли він закінчив, Дамблдор не був здивований такими заходами Тома, натомість вирішив оглянути офіс.

"Смак полин був набагато менш вишуканим, ніж у тебе, але набагато більш домашнім", - зауважив Дамблдор.

"Чого ти хочеш, старий?" різко запитав Том, не боячись тепер свідків. Він не потребував ввічливості наодинці.

"Хіба я не можу зайти привітатися з колишнім учнем?" запитав Дамблдор.

"Я думав, що ми закінчили нашу щорічну розмову, в якій ти нагадуєш мені, що спостерігаєш за мною, а я вкотре доводжу, що здатен на все, що ти тільки можеш собі уявити". Том сів за стіл і відкинувся на спинку стільця, все ще відчуваючи себе в своїй стихії.

"Я хотів поговорити з тобою, мій

хлопчику". "Про що?"

"Твій короткий список делегатів Міжнародної конфедерації", - підтвердив

Дамблдор. Том замовк.

Він похолонув. "А як же? Як голова Департаменту міжнародного магічного співробітництва, відбір британських делегатів перебуває під *моєю* юрисдикцією".

"Так, але як Верховний Магвамп, я не можу не бути... стурбованим", - сказав Дамблдор, з тим *клятим* блиском в очах. Він граціозно відвернувся від книжкових полиць Тома і сів у крісло навпроти нього з елегантністю, яка не повинна бути притаманна такому старому чоловікові, як він.

"А що тебе *турбує*?" вигукнув Том.

"Ти наполягаєш на Алекто Керроу", - сказав Дамблдор.

Томові не треба було питати, звідки Дамблдор це знає. Дамблдору не треба було просити Тома підтвердити. Вони добре знали один одного.

"Алекто Керроу - відома фігура в континентальній політиці та на світовій арені. Вона є членом правління кількох некомерційних організацій, брала участь у кількох глобальних конференціях та..."

"Вона одна із Священних Двадцяти Восьми, - перебив Дамблдор. Він подивився на Тома суворо, наче знову був його професором.

"І що з того? Це не означає, що вона не кваліфікована", - сплюнув Том.

"Кожен у цьому списку - чистокровний або напівкровний, але з міцними родинними зв'язками. Ви не можете сказати мені, що це безпартійний вибір. Чи потрібно нам турбуватися про партійність у глобальному масштабі?" запитав Дамблдор, і в його голосі прозвучала поблажливість.

"Я не згоден. Алекто Керроу навіть не повернулася, щоб *проголосувати, відколи* вони з чоловіком покинули острів", - відповів Том.

Дамблдор зробив паузу. "А, так. Її... чоловік", - сказав він так, ніби знав

щось. У Тома стиснулася щелепа. "Так, її чоловік", - гаркнув він.

"Томе, ти просуваєш свої інтереси, - вирішив Дамблдор. "Пов'язаний з твоєю раптовою потребою в... *змінах*. Непристойно голові Департаменту міжнародного магічного *співробітництва просувати* чистокровну мету".

"О, розказуй. Будь ласка, поясни мені мою роботу", - огризнувся Том.

Дамблдор хмикнув, наче розчарований, і коли він підвівся, руки Тома стиснулися. Він тримав себе в руках. Він не *прокляв би* цього нестерпного чоловіка.

"Голосування менш ніж за тиждень, Томе. Я *поговорю* з Руфусом перед голосуванням

1-го числа". Щелепа Тома стиснулася. Перше серпня.

"Давай. Поговори зі Скрімджором. Але він володіє інформацією. Він знає, що краще для *його* повідомлення".

"Його повідомлення? Чи твоє?" запитав Дамблдор, і його очі знову заблищали.

"Якщо ти боїшся, що Скрімджер стане рупором, то краще подбай про Фаджа й Амбридж", - огризнувся Том.

Дамблдор кивнув, серйозно, ніби обдумуючи слова Тома. "Тоді так і зроблю. Було дуже приємно знову тебе побачити, Томе".

"Вали з мого кабінету, директоре".

Дамблдор хихикнув сам до себе, змахнувши чарівною паличкою, розтрощивши підопічних Тома, наче нічого не сталося. Він відчинив двері, і Том не здивувався, коли, озирнувшись навколо Дамблдора, побачив Гаррі, який підскочив, широко розплющивши очі. Він притискав до грудей пергамент.

"Містере Ріддл, у мене є той... конспект, - затнувся Гаррі.

"Радий був тебе бачити, Гаррі. Ти зробиш великі справи на цьому факультеті", - сказав Дамблдор.

Гаррі підозріло звузив очі. "Гаразд", - промовив він, обходячи Дамблдора і дивлячись, як той відходить, знову привертаючи до себе всю увагу.

Том відкинувся на спинку стільця і зачекав, поки Гаррі зачинив двері.

А потім він узяв свою чашку, яка завжди стояла на столі, і жбурнув її, розбивши об стіну. Він дивився, як порцеляна розлітається дощем, не звертаючи уваги на те, як Гаррі підстрибнув. Гаррі прочистив горло, витягнувши паличку.

"*Репаро",* - пробурмотів він, нахиляючись, щоб зачерпнути чашку, і знову перетнув кімнату, ставлячи начерк на місце. "Що він тут робив?"

"Намагається нагадати мені, що він все ще мій старший, - прошипів Том. "Двадцять з чимось років поза Гоґвортсом, а Дамблдор все ще існує, щоб *псувати* мої плани".

"Твої плани?" тихо запитав Гаррі.

"Делегати, - розгублено сказав Том. "Неважливо. Давай подивимося на цей

конспект". Гаррі хмикнув, сідаючи за стіл, саме там, де раніше сидів

Дамблдор. "Голосування... воно ж наступного тижня, так? Першого числа?"

запитав Гаррі.

"Так", - пробурмотів Том. "Це дає мені два тижні, щоб підготувати делегатів до Саміту".

Цього часу було більш ніж достатньо, *щоб* успішно витягнути Алекто і Стефана. Вони вже були в курсі ситуації. Принаймні настільки, наскільки могли бути, поки Том не *переконався в* їхній лояльності.

"У мене... день народження наступного тижня. Позавчора. Я тебе побачу? Можеш прийти до мене після вечері, - тихо сказав Гаррі.

"Я б хотів, але Дамблдор намагається кооптувати мій вибір делегатів. Гадаю, я повинен бути зі Скрімґором, щоб забезпечити належне висунення кандидатур", - коротко сказав Том. Він раптом підвівся, заклавши руки за спину. "Мені потрібно знову зустрітися з Алекто".

Якщо він і помітив вираз обличчя Гаррі - гнів, роздратування, щось схоже на невпевненість - він про це не сказав.

Коли Джеймс увійшов до свого кабінету після пізньої зустрічі з іншими керівниками підрозділів Аврорського офісу, він очікував, що залишиться наодинці зі стосом справ, які треба буде підписати перед тим, як йому доведеться йти на вечерю до дня народження Гаррі.

Він *не* очікував Альбуса Дамблдора.

"Доброго дня, мій хлопчику", - привітався директор Гоґвортсу з доброзичливою

посмішкою. "Професоре!" радісно вигукнув Джеймс. "Радий вас бачити".

"Ти більше не мій учень, Джеймсе. *Можеш* звати мене Альбус", - нагадав йому Альбус.

Джеймс проковтнув і кивнув. Джеймс уже давно закінчив Гоґвортс, та все одно ідея називати професора Дамблдора "Альбусом" змушувала його нервувати від хвилювання. Це здавалося забороненим і непокірним, як і багато інших речей, які Джеймс робив за роки навчання у Гоґвортсі. Саме тоді, коли він відчував *це*, ці нерви, він найбільше сумував за своєю юністю.

"Заходь, Альбусе. Заходь", - сказав Джеймс, навіть коли зачинив за собою двері. "Що я можу для тебе зробити?

Він очікував, що Альбус скаже, що заскочив лише привітатися. У цьому не було нічого незвичайного. Альбус не часто відвідував Джеймса, але вони були д о с и т ь близькими друзями. Джеймс, безумовно, захоплювався Альбусом, як професійно, так і особисто. Він був великою людиною, людиною, на яку Джеймс завжди рівнявся, незважаючи на невдоволення матері.

"Завтра номінація та затвердження англійських делегатів до Міжнародної конфедерації чарівників. Я просто... зв'язую кінці з кінцями", - пояснив Альбус. У цьому був сенс. Верховний магвамп. Головний чаклун. Усе, що могло б зайняти його час. "Твоя мама все ще голосує?"

Джеймс пирхнув. "Звісно, що так. Поттери не мають права голосу у Священній Двадцятці, а Мати мусила б померти, перш ніж віддати свій голос мені чи... одному з моїх *далеких* кузенів, - сказав Джеймс.

Потай Джеймс думав, що навіть якщо його люба мати помре, вона все одно знайде спосіб проголосувати. Джеймс подумав, що було б кумедно, якби вона повернулася як привид, щоб зробити це. Лілі це здалося менш кумедним, оскільки вона сказала, що *Гаррі* буде спадкоємцем Евфемії. Вона сказала це так, ніби це була п о г а н а річ, хоча Джеймс ніколи не був упевнений, чому.

"Ну, це досить екстремально", - сказав Альбус з усмішкою.

Джеймс знизав плечима. "Я ніколи не цікавився політикою. Я більше людина дії, ніж слова".

"Так, я пам'ятаю щось подібне, коли ти ще був у Гоґвортсі", - сказав Альбус з л е г к о ю посмішкою. Він повернувся до Джеймса обличчям у своїй всипаній зірками мантії. "Ні, я вважаю, щ о Гаррі набагато більше зацікавлений у політиці, ніж ви з

Лілі. Але він має ваші мізки і ваш здоровий г л у з д ".

Губи Джеймса скривилися в крихітній посмішці при думці про сина. "Так, це так. Але боюся, що його мізки та здоровий глузд належать його матері, - засміявся Джеймс. "Йому сьогодні виповнюється дев'ятнадцять. Він *старіє*. Але він все ще мій син. Моя дитина".

І з притаманною йому мудрістю Альбус сказав: "Усі діти для своїх батьків - немовлята. Навіть коли вони вже зовсім дорослі".

Джеймс знову засміявся.

"Я хотів запитати... як там Гаррі? запитав Альбус.

Джеймс перестав сміятися. Його карі очі повільно зморщилися. "А, добре. У нього все добре. Щось не так?"

"О, ні, звичайно, ні, - махнув рукою Альбус. "Я лише висловлюю своє з а н е п о к о є н н я . Том Реддл... мій колишній учень. Він дуже вимогливий. Зарозумілий. Точний. Я боюся, що Гаррі доведеться з ним нелегко."

"Я... я думаю, що він цілком щасливий на своїй посаді, насправді", - затинається Джеймс.

Альбус закарбував ці слова в пам'яті. Він наспівував, потягнувшись, щоб поправити окуляри в півмісяцевій оправі.

"Добре, добре. Мені просто цікаво", - сказав собі Альбус. Потім його погляд загострився, і він подивився на Джеймса. "Не обмежуй себе, мій хлопчику. Можливо, ти не маєш політичного розуму, але маєш добрі наміри і добре серце. Ці дві якості є чи не найсильнішою зброєю на політичній арені".

"Дякую", - промовив Джеймс, ледь не загубивши слово.

Альбус прочистив горло і кивнув сам собі. "Гаразд. Я сам себе проведу. Радий був тебе бачити, Джеймсе."

Альбус відчинив двері і вийшов, не сказавши більше жодного слова. Джеймс затримався в центрі кабінету, глибоко насупивши брови.

Альбус прийшов запитати про Гаррі. Він *хвилювався за* Гаррі. *Чи*

повинен Джеймс теж хвилюватися за Гаррі? Що було не так з

його... "Джеймсе? Джеймсе!"

Джеймс моргнув. Подивився вгору.

Сіріус стояв у дверях, насупившись. "Пронґс, що сталося?" - запитав він, насторожений і стурбований.

"Нічого. Все гаразд, Лапотунчику." Джеймс відвернувся, вдаючи, що не бачить недовіри на обличчі свого найкращого друга. "Просто... допоможи мені з паперами. Я не хочу запізнитися на святкову вечерю до Гаррі".

Гаррі зробив ковток ельфійського вина, зазирнувши через плече Евфемії, його очі витріщилися, коли він зустрівся з цифрами та відсотками, яких не розумів, але мав би вивчити.

"Нам *обов'язково* робити це сьогодні, бабусю?" Гаррі зітхнув, падаючи назад у крісло, підібгавши під себе ноги.

Євфимія насміхалася. "Це *твій* подарунок на день

народження", - сказала Евфемія. "Це облігації та акції, -

зітхнув Гаррі.

"Це багатство."

"Це не *сила*", - відповіла Гаррі, перефразовуючи один з її найстаріших уроків.

Очі Євфимії звузилися. Їй не подобалося, що з неї насміхаються. "Багатство дає *доступ* до влади. Гадаю, Ріддл мав би переконати тебе в цьому, адже до одруження з дружиною він був без гроша в кишені".

Гаррі здригнувся. Гаррі не хотів думати про *довбаного* Тома Редла. Не

сьогодні. Не в його день *народження*.

"Бабусю, будь ласка..." - прошепотів

він. "Як твій бос?" запитала Євфимія.

І Гаррі почув презирство в її голосі. Евфемія завжди насторожено ставилася до Тома, але Гаррі знав, що після того, що вона дізналася, вона тепер не дуже його поважає. Гаррі важко ковтнув і відвернувся, бо знав, що це тільки загострить увагу Евфемії.

"Я запитала його... чи прийде він після вечері. Він відмовився. Щось про те, що завтра треба проштовхнути правильні номінації", - пояснив Гаррі.

Очі Євфимії звузилися. "Він навіть не подумав провести ваш день народження разом? Він навіть не подарував тобі подарунок?"

"Ми не люди подарунків, - тихо сказав Гаррі.

Євфимія насміхалася. "Багаті люди - це завжди "подарункові" люди. Вони люблять демонструвати своє багатство. Свої *речі*", - огризнулася Євфемія. Вона сіла, схопила Гаррі за руку і підняла її. Вона притиснула поцілунок до його кісточок, розтираючи їх великим пальцем, ніби заспокоюючи його. "Гаррі, він *нічого*..."

"Спадкоємець Слізеріна. Голова Департаменту міжнародного магічного співробітництва. Він вже сформований політик, - різко сказав Гаррі. "Колись він стане міністром магії."

"Він *хам,* який так і залишився б лише головою Міжнародного магічного бюро права. *Ти* підштовхувала його бути сміливішим. Він мав свої амбіції, але ніколи не

підштовхував", - холодно сказала Евфемія.

Гаррі хмикнув. "Він мене відштовхує."

"Ти мусиш знайти місце для себе, Гаррі", - сказала Евфемія незвично м'яким голосом. "Том

піклується про мене", - невпевнено прошепотів Гаррі. "Гадаю, він може мене полюбити.

Може."

Том ніколи не говорив цього, але Гаррі *знав,* що почуття Тома до нього були глибшими, ніж його почуття до дружини. Він знав, що Том дуже піклується про нього. Якщо це було не кохання, то що?

А Євфимія *засміялася*. "Любов для дітей, хіба я тобі не казала?"

Гаррі здригнувся. "Бабусю..." - почав протестувати він.

"Ні, - перебила Евфемія. "Для такого чоловіка, як Том Реддл, треба бути незамінною. Як ти думаєш, чому він досі зі своєю дружиною-землерийкою? У неї є *зв'язки,* які не можна зміцнити нічим, окрім *крові*. Вона одна з Священних Двадцяти Восьми. У неї в крові влада і гроші. Але ти... ти більше, ніж це. Ти звільниш місце для себе. Не в його ліжку. В історії."

Євфимія завжди говорила про такі великі речі для Гаррі. І вона вірила у свої слова так, ніби вони були пророцтвом. Вона вірила в передбачувану велич Гаррі.

"Як скажеш, - тихо промовив Гаррі, відводячи

погляд. Евфемія хмикнула. "Сокі!" - гавкнула вона.

З тріском з'явився домовичок. "Пані Юфі? Майстер Гаррі?" "Як

просувається вечеря?" запитала Евфімія.

"Ельфи якраз закінчують. Будь ласка, сідайте в їдальні", - весело сказала Сукі.

Євфимія кивнула. "Дуже добре. Ходімо, Гаррі. Вище підборіддя. Твій чоловік дуже скоро побачить, що він ледве гідний дихати одним повітрям з тобою", - твердо сказала Евфемія. Вона взяла Гаррі за руку і з дивовижною силою підняла його з дивана. "А тепер посміхнися".

Гаррі без роздумів зробив те, що йому наказали, куточок його губ розтягнувся у вузькій посмішці.

"Не схоже, що тобі *боляче",* - зітхнула Євфимія.

"А я - *ні",* - чітко відповів Гаррі, і вже відчув, що йому стало тепліше. Це було знайоме. Це було нормально. Перебування з бабусею завжди заспокоювало сум'яття, яке загрожувало перевернути його життя.

Життя.

Що за *життя*, подумав він.

Усе життя Гаррі було роботою. Йому було дев'ятнадцять, і єдиними людьми на його святковій вечері була його сім'я. Він не був упевнений, що Рон і Герміона прийдуть і запросять його. Він не був упевнений, що Рон і Герміона прийшли б, якби він навіть не забув їх запросити. Єдина людина, яку Гаррі хотів би бачити на вечері, була або в Міністерстві, або в своєму маєтку, або трахала його дружину.

Усе, що мав Гаррі - це його *робота*. Том Редл був його *роботою*.

Занурений у свої думки, Гаррі ледь не пропустив вітання, коли вони з Евфемією увійшли до їдальні.

"З днем народження!"

Гаррі моргнув і повернувся до реальності.

Обідній стіл був накритий. Це була не найкраща сервіровка з тонкої порцеляни, але Гаррі це більш ніж влаштовувало. Якби Гаррі хотів, то святкував би свій день народження за кухонним столом у Годриковій улоговині. Але відтоді, як Гаррі виповнилося дванадцять років - відтоді, як Євфемія почала давати йому *уроки, - Гаррі* святкував свій день народження в маєтку Поттерів.

Гаррі подивився на гостей.

З одного боку столу на нього дивилися батько й мати, а з іншого - Сіріус і Ремус. Євфемія була постійним джерелом тепла поруч з ним.

Все було *ідеально*. Все

було *ідеально*.

Увійшовши до зали Візенгамоту, Том Реддл почув громоподібні звуки політиканства. Це був знайомий звук, який заспокоював нещастя в його душі. Там, де панував хаос, Том Редл знайшов дім. Посеред хаосу він був оазою, і до нього стікалися люди, шукали в ньому відповіді.

Навіть зараз він був оточений кількома обраними представниками преси, які були допущені до номінації та затвердження. Він упізнав іноземного кореспондента з New York Ghost. Ще одного з "*L'ululato di Roma". А ще* був політичний кореспондент з "Дейлі Пророка". Галаслива жінка на ім'я Рита Скітер, завжди обсипана фальшивими коштовностями та отруйно-зеленим кольором.

Сьогодні з нею хтось був. Маленька руденька, яка виглядала *знайомо*.

Том пройшов повз них, поправляючи свій улюблений смарагдовий халат, дивлячись на велику кімнату.

Алекто сидів у ложі, призначеній для номінантів, серед яких були Сірша Сейр, Фабіан Прюетт, Стефан Нотт. Інші номінанти з його короткого списку заповнили скриньку, а над нею висів чоловік, який розмовляв і посміхався з одним з обраних членів "Візенгамоту". То був цікавий чоловік, якого Том не знав, світловолосий, середнього

віку. Том перехопив погляд Алекто, і вона посміхнулася, кивнувши йому головою. Вона була впевнена в ньому. Добре.

Священні Двадцять Вісім і двадцять два обрані члени Візенгамоту зайняли свої місця, і здійнявся гомін, що перейшов у рев. Сливовий і чорний кольори зіткнулися, кожен у високому канцелярському капелюсі свого кольору.

Із Священних Двадцяти Вісьмох Том міг вибрати Регулуса Блека, двоюрідного брата своєї дружини, який заміняв його хвору матір, Люція, Амікуса, *дружину* Тома, та інших, що були в сливі. Том знав, що шістнадцятеро з них віддані його справі. Шістнадцятеро, які, на думку Тома, приймуть правильне рішення. Лестрейндж не поспішав, але Том знав, що його дружина знайомиться з ними для своєї книги. Можливо, між ними була якась дискусія.

А ще була Евфемія Поттер, яка дивилася на нього, мовчки, навіть коли Августа Лонгботтом шипіла в одному вусі, а Мюріель Прюетт - в іншому. Її погляд втупився в нього, і Том втупився у відповідь, обережно нахиливши голову.

Евфемія скривила губи і відвела погляд убік. Том пішов слідом за нею, до глядацької секції, і не здивувався, побачивши там Гаррі.

Гаррі сидів, випрямивши спину, склавши руки на колінах. Він був таким іншим під поглядом своєї бабусі, таким правильним. Але Том знав, як виглядає маленький симпатичний спадкоємець Поттерів, розпатланий і рожевий, який благає, щоб його відпустили. *Привілей*. Том знав, що Гаррі відчуває на собі вагу його погляду, але він ніколи не відводив очей від бабусі.

Том відвернувся. Він все ще був у *сварці*. Вчора у нього був день народження. Але Том збирався подарувати йому щось гарненьке, щоб загладити свою провину.

"Міністре, - пробурмотів Том, нахиливши голову, коли нарешті дістався до решти свити міністра.

"Ріддл", - грубо сказав Скрімджор. "Не голосуєте сьогодні?"

"Моя дружина сьогодні голосуватиме за Гонтів. Я вважав, що моя присутність необхідна... в іншому місці. Я очолюю вашу зовнішню політику. Розхитувати наші позиції заради голосування було б... невигідно", - сказав Том, дуже ретельно підбираючи слова.

Скрімджор насупив брови. "Але ж вона голосує в твоїх інтересах", - сказав він так, ніби це було щось жахливе.

"Вона голосує в інтересах Британії", - поправив Том.

"Поділ*, поділ.*"

"А, мадам Амбридж", - затягнувся Том, нарешті повернувшись до старшого заступника міністра. "Радий вас знову бачити.

Амбридж зовсім по-дівочому хихикнула, кліпаючи віями. "О, Томе, ми ж тільки *вчора* познайомилися".

"Саме так", - пробурмотів Том. І ось вони знову зустрілися, занадто рано. Він

подивився на обраних у чорному. Амелія Боунс нахилила голову, уважно прислухаючись до того, що говорив інший обранець. Йому було цікаво, що вона думає.

Якби Дамблдор дістався до неї, вона була б пропащою. Том прикусив язика; наступного разу він заспокоїв себе. Амелія була розумна. Вона не була дурна. Її можна було переконати за допомогою вагомих аргументів і здорового глузду. Але вона з більшою прихильністю вислухала б когось, хто був би їй до вподоби. Когось, кого вона поважала.

Том озирнувся на Гаррі, а потім на Евфемію Поттер, уроджену

Роулінг. Усі дороги вели назад до Гаррі.

"Це цирк", - грубо сказав Скрімджор. "Давайте покінчимо з цим."

"Ми чекаємо на Головного Чаклуна, сер", - сказав Персі Візлі, тремтячи від хвилювання. Молодший помічник міністра пройшов довгий шлях, колись він був помічником Барті Крауча-старшого, який вийшов на пенсію.

Амбіції. Від Візлі. Це було майже смішно. "І я

прибув! На жаль, більше не чекай, Руфусе."

Головний чаклун прибув у військово-морській мантії Візенгамота, без жодної зірки чи блискітки, окрім срібної літери "W", вишитої на грудях. Альбус Дамблдор засунув руки в рукави і навіть не зважав на спалахи світла, коли преса кинулася фотографувати його для перших шпальт вечірніх випусків газет.

"Альбус, - грубо кивнув Скрімджер.

"Директоре, - процідила Амбридж. "А нам *було* цікаво, де ви були. Ви зникли після ранкового чаювання".

"Ах, мені ще треба керувати школою, а учні скоро повернуться", - сказав Дамблдор. Він сказав це так по-дідівськи, що це мало б заспокоїти, але Амбридж розхвилювалася, рум'яні щоки надулися.

Очі Тома звузилися.

Дамблдор зустрівся з Амбридж за ранковим чаєм. Мабуть, з Фаджем.

"А тепер, якщо ви мене вибачите", - сказав Дамблдор. Він нахилив голову до Тома на знак привітання, а потім попрямував уперед, піднімаючись сходами до кафедри. Він стояв за нею, притиснувши до горла свою довгу чарівну паличку, і видавав беззвучні *звуки, як* Том був упевнений. "Якби ми всі могли сісти".

Том пройшов повз Скрімгера, Амбридж і Візлі, щоб сісти в міністерську ложу, ще раз озирнувшись на чиновників Візенгамоту.

Цього разу він звернув увагу на Беллатрісу. Вона завжди виглядала привабливо в сливовому кольорі. Вона кивнула йому, запевняючи, що добре зіграла свою роль. Отже, його сімнадцять голосів були забезпечені. Чудово.

"Доброго *вечора, пані та панове з Візенгамоту, представники преси, шановні працівники міністерства, пане міністре. Я, головний чаклун Альбус Дамблдор, розпочинаю номінацію та затвердження британських делегатів до Міжнародної конфедерації чаклунів*", - вигукнув Дамблдор. "*Міністре?*"

І весь світ Тома зупинився, коли Скрімджер сказав: "Я, Руфус Скрімджер, міністр магії, призначаю Алекто Керроу і... Теда Тонкса".

І Том відчув *лють*.

Лють завжди була складним почуттям для Тома.

Це було те, що резонувало з ним, те, що він завжди відчував у своїх грудях. Але вона ніколи не палала. Для Тома його лють була холодною, холодною, як арктична тундра. Вона просочувалася по його венах, відчувалася як брила льоду в животі. Вона робила Тома нерухомим, як камінь, і ніколи не закінчувалася. Лють Тома була д а л е к о с я ж н о ю , довготривалою річчю, яка проявлялася в льоду і білому шумі.

Він чув усе, що було сказано далі, і не чув нічого.

Він чув процедуру номінації. Не було жодного слова, щоб заперечити цей вибір. Не було й мови про те, що Тед, *бляха,* Тонкс, проклятий Мерліном маглорожденний, був н о м і н о в а н и й як представник однієї зі світових чарівницьких наддержав.

Він почув підтвердження, і навіть підтвердження Алекто не змогло розтопити цю *лють*.

І так само швидко, як і почався, він закінчився, хоча для Тома це були секунди, тоді як для нього це були години запитань і судових розглядів.

Коли все закінчилося, Том повернувся до Скрімджора. Він проігнорував святкування Амбридж, її радість, коли вона стояла і рухалася, щоб поспілкуватися з пресою, блиск в її очах. Вона зустрілася з *Дамблдором*.

"Міністре, - сказав Том низьким і важким голосом.

Скрімджер виглядав задоволеним собою. "Мадам Амбридж і Дамблдор підняли дуже цікаві питання".

"Цікавіша за мою?" заперечив Том.

"Ми не можемо руйнувати істеблішмент. Ми повинні бути рівними в наших повідомленнях. Маглороджені і чистокровні. Єдиний фронт", - кивнувши головою, оголосив Скрімджер. Його голос розносився, гримів, і Том спостерігав, як Скітер огризається на свою маленьку руденьку, щоб та занотувала цитату.

"Це нічого не означає, якщо ви не можете примирити їхні розбіжності. Голосуючи за Алекто Керроу, двадцять із Священних двадцяти восьми вважали, що вона була правильним вибором, на відміну від тринадцяти, які вважали так само Теда Тонкса".

"І в переважній більшості він мав підтримку обраних, на противагу вашій пані Керроу", - відповів Скрімджор. "*Наші* меседжі, *наша* зовнішня політика - це двопартійність".

"Ти не оцінюєш нічого, що лежить під поверхнею", - сплюнув Том, бо не міг стримати язика, не міг стриматися, щоб не вилаятися. "Нічого не зміниться".

"Іноді в застої є сила", - сказав Скрімджор і поплескав Тома по плечу, а потім пішов, залишивши Тома наодинці.

Том випростався на повний зріст і подивився на Головного Чаклуна.

У Дамблдора був сумний вираз в очах, ніби він *жалів* Тома. Том був не з тих, кого можна жаліти.

Дамблдор був людиною хліба і видовищ, а весь чарівний світ навіть не підозрював про це.

І Том *залюбки* просвітив би їх.

Джеймс не міг випустити подих, який затамував, аж поки не сів за барну стійку. Коли він прийшов, Сіріус і Ремус вже були там, схиливши голови, і обмінювалися ніжними поцілунками, наче вони все ще були підлітками. Джеймс вже давно звик до цього, але іноді це все ще викликало у нього посмішку, коли він згадував часи, коли Ремус і Сіріус танцювали один навколо одного, а Лілі не могла вирішити, чи ненавидить вона його. Коли все було набагато простіше.

"Розходьтеся, хлопці. Джеймс Поттер прибув", - оголосив він.

"Відвали", - гукнув Сіріус, навіть не дивлячись на нього, нахилившись вперед, щоб притиснути поцілунок до губ партнера.

Джеймс пирхнув, коли Ремус відвернувся, а губи Сіріуса припали до його щоки, на досаду

Сіріуса. "Як пройшло голосування? запитав Ремус.

"Тед Тонкс і Алекто Керроу були затверджені. Я впевнений, що вони з'являться у "Вечірньому пророкові", - сказав Джеймс.

"Ти знаєш, як голосувала твоя мама?" запитав Сіріус. "Я чув від Регулуса, що він збирався голосувати голосами найдорожчої матусі, і йому дали чіткі вказівки проголосувати за Алекто Керроу і Сіршу Сейр, інакше вона викреслить його з родинного дерева".

Ремус задумливо наспівував собі під ніс. Джеймс підняв брову.

"Що це ти наспівуєш?" - запитав він.

"Алекто Керроу - це цікавий поштовх, ось і все. Це дуже старі гроші. Чистої крові. Її стосунки з її... партнером підозрілі, але... хм. Підходить. Вона підходить, - зауважив Ремус. "Але Тед Тонкс - це... *несподівано*.

"Тед хороший хлопець. Я не дуже добре його знаю. Але він одружений на Андромеді. Андромеда була найкращою з сестер Блек. Настільки гідною, що її викреслили з родоводу", - сказав Сіріус зі злісною посмішкою. "Як і мене!"

Ремус пирхнув і нахилився вперед, чмокнувши Сіріуса в губи.

"Він багато робить у Міністерстві? запитав Джеймс.

Сіріус насупився. "Хм... я думаю, він працює в магічному транспорті".

"І він один з британських *делегатів?*" вигукнув Джеймс. Він не дуже розбирався в політиці, але розумів, що мати транспортника в якості одного з виразників зовнішньої політики їхньої країни - це трохи перебір.

"Він хороша людина. Тверда голова на плечах", - захищав Сіріус.

"Він *досить* розумний. Я пам'ятаю, як ходив з ним до школи", - продовжив Ремус. Але на його обличчі знову з'явився задумливий вираз. "Але... це не має сенсу. Ріддл штовхає його вперед. Вони не обертаються в одних і тих же колах. Алекто Керроу має *сенс*. Тед Тонкс - маглорожденний."

Джеймс наспівував собі під ніс. "Так... це означає, що хтось інший

штовхнув його..." "Гей! Гей! Ви почали без мене!"

Джеймс зупинився на півслові і повернувся до останнього учасника їхнього квартету.

Він був нижчий і присадкуватий, ніж інші троє, його очі завжди сльозилися, а ніс сіпався. Він був надто круглим для свого чорно-білого костюма в смужку. Його волосся солом'яного кольору виглядало сухим, хоча Сіріус щонайменше двічі проходив з ним процедуру догляду за волоссям.

"Червохвосте! Принеси табуретку!" гукнув Сіріус. "Ми говоримо про голосування."

Пітер Петтігрю хмикнув. "Мало не влучив. Алекто Керроу і Тед Тонкс! Хто б міг подумати? Зовсім не підходять одне одному", - сказав Пітер, сідаючи на барний стілець поруч з парою і махнувши бармену рукою, щоб той налив йому пінту. Бармен проігнорував його, як і більшість барменів, і Джеймс був упевнений, що або він, або Ремус муситимуть зупинити бармена, перш ніж Сіріус почне висміювати Червохвоста.

Але Джеймс все ще був у *роздумах*.

"Так, хто б міг подумати", - повторював про себе

Джеймс. І він замислився.

Хто б міг подумати?

Примітки до розділу наприкінці

6 Картковий будиночок, розділ 15 [повернутися до тексту].

--

Привіт, я СОРТА повернулася з перерви. Я взяла довгу перерву після завершення серії HEX, тому що намагалася попрацювати над оригінальною фантастикою, але карантин не дозволив, тож я написала це! Я намагаюся написати кілька розділів наперед, але мені дуже хотілося просто випустити це в світ!

Сподіваюся, вам сподобалося!

Розділ сьомий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Усе на світі пов'язане з сексом, окрім сексу.

Секс - це влада". [7]

"Ого."

Джіні нічого не могла з собою вдіяти, нічого не могла вдіяти з трепетом, який вона відчула, коли ступила під скляний купол і втупилася в стелю. Вона відчувала себе у вазі, яка внизу мала форму цибулини, а вгорі звужувалася у воронку, і сонце світило прямо над отвором. Вона ледь не загубилася між натовпами людей, а одного разу навіть спіткнулася, коли хтось врізався в неї. Вона відчула старий біль у колінах, коли намагалася загартуватися.

"Ти... Візлі!" Рита вигукнула, хапаючи її за зап'ястя і висмикуючи з-під ніг чорної жінки та її когорти. "Це ж президент МАКУСА! Забирайся з її шляху, Боже мій!"

Джіні кивнула, широко розплющеними очима стежачи за жінкою, поки Рита не смикнула її, щоб вона подивилася на неї.

"Закрий рота", - наказала Рита.

Рот Джіні стулився. "Вибачте, - пробурмотіла вона. "Я... я ніколи раніше не виїжджала за межі Британії, за винятком одного разу, коли я їздила з родиною до Єгипту, коли мені було дванадцять..."

"Я не питала про історію вашого життя", - твердо сказала Рита. Потім, незадоволено, додала: "Ласкаво просимо до Риму, де знаходиться Міжнародна конфедерація чарівників".

Джіні була впевнена, що існує якась незрозуміла магічна причина того, що Рим є центром міжнародної спільноти чарівників. Але вона ніколи не стверджувала, що є ученицею Рейвенкло. Натомість вона просто насолоджувалася всіма різними віксен з усіх куточків Землі, кожна з яких приносила щось нове і захоплююче в сірі будні, що були життям Джіні. Вона проковтнула свій трепет, намагаючись не показувати його перед Рітою, але відчувала, як старша жінка раз по раз кидає на неї косі погляди.

"Це дивовижно", - зізналася Джіні, і Рита самовдоволено кивнула, перш ніж заплескати в долоні.

"А тепер ходімо, нам не можна запізнюватися", - твердо сказала вона, а потім пішла, тупочучи з морем людей у своїх салатових халатах і яскраво-червоних човниках, які ідеально пасували до її нафарбованих губ.

Джіні кинулася за своїм босом, відмовляючись залишатися позаду, коли вони їхали на хвилі делегатів, спостерігачів та представників преси.

"Пізно?" запитала Джіні. "Пізно для чого?"

Рита насмішкувато похитала головою. "Облиш, Візлі. Ти що, не читав

маршрут?" "Мені його не давали.

"Треба було спитати", - прогарчала Рита, як завжди люта. Джіні втрималася від бажання закотити очі, коли Рита ляснула її власний маршрут, товсту книгу в шкіряній палітурці, по грудях Джіні. Джіні розгорнула її. "Перші кілька сторінок - це розклад і час панельних дискусій на Саміті. Далі у нас є кілька інтерв'ю. Я хочу, щоб ти робив нотатки, ловив будь-які цитати, які я можу пропустити, зрозумів, Візлі?"

"Зрозумів."

"Це одна з найважливіших політичних подій року, і це перша подія з новою адміністрацією. Я впевнена, що вони хочуть, щоб все пройшло ідеально, але в *наших* інтересах, щоб цього не сталося", - різко сказала Рита, посміхнувшись, демонструючи всі свої *дуже* гострі зуби.

Джіні втрималася від бажання здригнутися і подивилася на першу сторінку. Це був список технічних термінів і назв панелей, які ніколи не зацікавлять Джіні, хоча вона помітила одну конкретну панель про міжнародні ігрові стандарти, до якої вона спробує зазирнути, якщо в її розкладі знайдеться час для цього.

"Ну ж бо, не спи, Візлі", - наполягала Рита, штовхаючи Джіні вперед крізь натовп. Вони пронеслися через головну залу, слідуючи за загальним потоком людей, поки не опинилися в іншій печерній кімнаті, щільно заповненій людьми. Рита проштовхнула ліктями кількох обраних представників преси, які виглядали набагато страшніше за неї, і замовкли, коли побачили, хто вона така.

Джіні трималася ближче до тіні свого боса, продовжуючи переглядати маршрут.

Перш ніж вона встигла переглянути наступні кілька сторінок у пошуках інших цікавих панелей, у кімнаті запанувала тиша.

Джіні підняла голову, широко розплющивши очі, і проковтнула свій трепет, коли побачила, хто стоїть у передній частині кімнати.

Згідно з однією з численних довгих тирад Ріти, присвячених Міжнародному саміту Конфедерації, наймогутніші відьми та чаклуни мали звичай стояти попереду. Також було прийнято, щоб триденний з'їзд відкривав Верховний маґлів, Альбус Дамблдор.

Одна з цих речей все ще залишалася правдою.

Том Ріддл приставив свою паличку до горла і, добре поставленим *сонором,* почав свою промову: "Віксен, відьми та чаклуни, я, Том Марволо Ріддл з британської делегації, заявляю

маю честь вітати вас на 307-му Саміті Міжнародної конфедерації чарівників..."

Особисті покої британської делегації були набагато більшими, ніж потрібно для такої невеликої партії, але це було корисно. Вони знаходилися осторонь, не в центрі конвенції, і Томові та Дамблдору було легко піднімати підопічних, затуляючи їх від будь-яких потенційних підслуховувачів, з добрими намірами чи поганими.

Пара сиділа навпроти один одного, напруга витала в повітрі, поки Том подавав їм чай.

"Це була чудова промова сьогодні вранці, Томе", - скромно сказав Дамблдор. Він зробив довгий ковток чаю, його губи вигнулися в незмінній усмішці, що балансувала на межі між дідівською та поблажливою. Він відставив чашку вбік, делікатно відкушуючи бісквіт.

Том не думав, що коли-небудь бачив, як той чоловік їсть, і здебільшого думав, що не бачив його з тих самих причин, з яких Том не їв на людях. Їсти на людях означало бути смертним, а Том ніколи не був прихильником смерті.

"Дякую, пане директоре", - холодно сказав Том.

Вони поринули у ще одну довгу хвилину мовчання, жоден з них не бажав розривати непевну мить між ними. Том пильно дивився на двері, практично бажаючи, щоб вони відчинилися, і вони відчинилися. Він відмовився показувати своє полегшення, коли Алекто увійшла до кімнати, її голова нахилилася до свого колеги-делегата, а між ними промайнули тихі роздуми. Том контролював свій вираз обличчя, відмовляючись насміхатися над виглядом Теда Тонкса.

Маглороджений. Посередній. З усім потенціалом, щоб зробити плани

Тома *безглуздими*. "А, ви обидва вже тут, - з приємною посмішкою сказала

Тонкс.

Том втримався від бажання закотити очі.

"Мій любий друже, блискуча промова", - вигукнув Алекто, коли вона обійшла крісло для кохання і прослизнула на сидіння поруч з ним. Вона з відвагою нахилилася вперед, притискаючи до обох його щік по цукерці.

Мало кому Том дозволяв наближатися до своїх володінь, і мало кому вистачало н а х а б с т в а робити щось подібне. Алекто була однією з них, і вона це знала, її рот скривився в кривій посмішці, коли вона нахилилася вперед і налила собі чашку чаю. Тед Тонкс зайняв своє місце поруч з Дамблдором.

Лінії на піску були накреслені.

"Настав час переглянути Статут секретності". Раніше Том ніколи б не виклав свою мету так ясно, особливо перед Дамблдором. Але тепер він знав, що зараз не час клеїти дурня. У нього була перевага, і він залюбки показав би лише кінчик своєї руки.

Настала тиша, і Том замовк, даючи можливість Тонкс, Алекто і Дамблдору ввібрати в себе його зміст. А тоді...

"Тобі не здається, що це занадто, Ріддл?" вигукнула Тонкс з посмішкою, яку Том хотів би врізати в одну з варіацій Глазго.

"Ні", - холодно відповів він.

Усмішка Тонкс одразу ж сповзла з обличчя.

"Томе, друже мій, справді?" запитала Алекто. Це було все, що вона запитала. Том був упевнений, що вона спробує допитати його пізніше, і він дасть їй потрібну інформацію, але не більше. Не раніше, ніж він буде абсолютно впевнений у її лояльності.

"Справді", - сказав він, і цього було достатньо, щоб Алекто кивнула на знак згоди - поки що, однак, її очі застерігали. Він не звернув на це уваги.

"Цікаво, Томе", - сказав Дамблдор зі спокійною

посмішкою. "Як так, директоре? холодно відповів

Том.

"Що ви так сильно переживаєте з цього приводу. Статут існує вже багато століть і добре служить для захисту наших людей..."

"Це душить наших людей", - сплюнув у відповідь Том, хитаючи головою. "Я *внесу* пропозицію розглянути питання п р о дебати щодо Статуту. Це викопна інституція, яку *слід* переглянути. Переписати".

Дамблдор виглядав замисленим, наче справді *думав над* словами Тома, і Том знову *зненавидів ту силу, якою* володів цей чоловік. Цей чоловік був Верховним слизеринцем, за яким залишалося останнє слово - якщо тільки плани Тома не *спрацьовували*.

"Ти амбітний, Томе, і я ніколи не дорікав тобі за це, - почав Дамблдор - *брехня*, він завжди брехав, Том уже звик до цього, хоча ніхто ніколи не підозрював його в цьому, - але зараз не час. Ми повинні відновити світові стандарти. Поглянь, що сталося в Болгарії. Темні мистецтва процвітають..."

"Це справа болгарського уряду. Ми говоримо про Чарівний *світ*. Про глобальну спільноту та її подальший успіх. Ми живемо в сучасну епоху, і в ній немає місця для інновацій. Немає місця для зростання. Чи будемо ми регульовані до тіні до того дня, коли Земля перестане обертатися? Хіба це справедливо по відношенню до нас? Чому *ми* завжди повинні захищати цих маґлів? Маглів, які вбивають нас так само легко, як і використовують?" Том гаркнув, не в силах стриматися.

Він бачив обурення на грязнокровному обличчі Тонкс. Він практично чув захист ще до того, як його виголосили.

"Маґли не такі вже й погані, - наполягає Тонкс. "Є й хороші...

"Я знаю *все* про маґлів, Тонкс. Не думай, що знаєш мене чи мою історію", - небезпечно

сказав Том, і Тонкс так само швидко замовкла. Том перевів погляд на Дамблдора; Дамблдора, який досі мовчав, Дамблдора, який тримав свої думки близько до грудей, Дамблдора, який процвітав як великодушний кінець-все-буде-все. Його остання фраза вирвалася з рота Тома, перш ніж він встиг її зупинити. "Це новий день, директоре. Хоч раз вийдіть на *світло.*"

Очі Дамблдора блиснули, хоча він нічого не

сказав. І Том відчув смак тріумфу на язиці.

"Ця промова була чимось особливим, чи не так?" - запитав її чоловік у барі.

Джіні спочатку не зрозуміла, що він до неї звертається. Вона довго дивилася на своє меню, перш ніж зрозуміла, що не чує, як хтось відповідає. Вона підняла очі на чоловіка, що сидів поруч, і побачила трохи пригнічену посмішку на трохи перекошеному, але в цілому гарному обличчі.

"У кого? У Ріддла?" запитала Джіні.

Чоловік кивнув. "Так", - підтвердив він акцентованим голосом. Щось слов'янське, подумала вона, але Джіні мало бувала на континенті, тому не могла бути впевненою. Чоловік, схоже, зрозумів, що вона не збирається представлятися першою, тому простягнув руку, п р о п о н у ю ч и ї ї . "Березовський".

"Візлі, - відповіла Джіні, взявши його руку і потиснувши один раз. "Я пишу для Пророка.

"Я... знаю", - сказав Березовський, ковзнувши поглядом по її грудях. Джіні ледь не відсахнулася, перш ніж згадала, що її журналістське посвідчення було прикріплене до старої маминої блузки. "Я пишу для "Нью-Йоркського привида".

"Я... але..."

"Акцент всіх збиває з пантелику", - сказав Березовський з поблажливою посмішкою. Він знову обвів поглядом широку їдальню, і Джіні теж не могла не замилуватися нею. Високі скляні стелі, що змушували її відчувати себе в кришталевій прикрасі, все блищало і виблискувало, наповнене занадто великою кількістю звуків, щоб виокремити потрібну інформацію. "Але, так, Ріддл... він переконливий, чи не так?"

"Можливо, надто стурбована", - обережно каже Джіні.

"Це не так читається, - не погодився Березовський. "Звучить обережно. Це хороша промова. Б'юся об заклад, вона буде звучати ще краще після того, як виступить Констанс Пікерінг".

"Пікерінг?" повторила Джіні. Вона відклала меню, витягла свій розклад і почала гортати його. Вона почервоніла, коли побачила забаву в погляді Березовського. "Я ще... не запам'ятала".

"Ти молодший кореспондент, чи не так?" - запитав

він. Джіні застогнала. "Це так очевидно?"

"Ти молодий, - дозволив Березовський. Одного дня вам навіть не потрібно буде звірятися з розкладом". Констанс Пікерінг - голова і засновник робочої групи "Статуя таємниці". Вона як Ріддл, але більш... консервативна?"

Джіні пирхнула на це. "Зрозуміло. Уявляю, яким треба бути, щоб бути засновником чогось подібного".

"Ви здивуєтеся, наскільки це необхідно", - сказав Березовський. Він не посміхався.

"Але... яке значення має Пікерінг? Ріддл навіть не згадував про Статут секретності", - зауважує Джіні.

Березовський розсміявся. "Ти справді зелений. Він не повинен був", - сказав Березовський. Він підняв руку, незважаючи на обурення Джінні, яке вже було на кінчику її язика. "Ти зрозумієш, коли підростеш. Просто... він згадав про світові стандарти. Зрушення в сучасну епоху. І коли він перераховував проблеми, він затримався на Статуті. Він мав на увазі підняти це питання. Або щоб *хтось* звернувся до нього".

Джіні випросталася, швидко занотовуючи це у своєму блокноті. Вона підняла очі, почервонівши від веселощів на обличчі Березовського.

"Я не... я не намагаюся вкрасти твою історію", - випалила вона. "Мій бос, вона

просто..." "Уізлі!"

Ще до того, як Джіні встигла закінчити, Рита злетіла вниз, її обличчя залилося яскраво-рожевим рум'янцем. Вона ледве кинула на Березовського погляд, перш ніж втиснулася між Джіні та іншим репортером, нахилившись до нього з широкою акулячою посмішкою.

"Я чула з чудових вуст, що мадам Беллатриса Блек-Ріддл поїхала зі своїм чоловіком на континент. Вона *тут,* - поспішно сказала Рита.

Погляд Джіні звузився. "Яке нам діло до його дружини?"

Рита насмішкувато закотила очі. Вона підвелася, натягуючи на себе отруйно-зелений топ з глибоким вирізом, який був на ній. "Ти явно мало спілкувалася з дружинами політиків, моя люба дівчинко.
Вони всі однакові. Нудьгують, ігнорують і *ображаються*", - сказала Рита з широкою посмішкою.

Джіні відкинулася назад. Тепер вона все зрозуміла. Рита шукала історію, і вона думала, що зможе витягнути її з Беллатріс. Могутній приз, але такий, який буде нелегко отримати, якщо взагалі вдасться.

"Приємно знову тебе бачити, Рито".

Рита розвернулася, щоб подивитися на Березовського. Здивований вираз обличчя Джіні став ще більш заінтригованим, коли Рита знову почервоніла, ставши набагато красивішою. Вона важко проковтнула і подивилася на Березовського з його скелястою, суворою посмішкою.

"Я-Федір", - прошепотіла вона. "Давно не бачилися". Рита притулилася до барної стійки, відкинувши голову назад.

"Твої методи не змінилися. Завжди підступні", - сказав Березовський з максимально іронічним нахилом до рота.

Вираз обличчя Рити став жорсткішим. "Ні, я просто трохи *амбітніша*. Я *отримую* свої історії", - сплюнула вона. Вона відкинулася назад, майже сидячи на колінах у Джінні, а потім підстрибнула. "Джиневро, йди. Дай дорослим поговорити".

Джіні застогнала від її явного звільнення і зісковзнула з барного стільця, якраз вчасно, коли Рита сіла. Вона була впевнена, що вони будуть трахатися до кінця ночі.

Вона просунулася далі по бару, до значно порожнішого місця, хоча й набагато далі від інших кореспондентів. Вона подивилася на своє меню і розклад. Вона їла на "Галеоні Пророка", тож, напевно, могла дозволити собі розщедритися на їжу, та й звучало все так смачно. Вона чула багато хорошого про італійські морепродукти від Білла, одного з її єдиних братів, який побував за кордоном.

"Італійські морепродукти найкраще їсти з Венеції. Дозвольте порекомендувати телятину?"

Джіні повернулася туди, куди довгий палець тицяв у меню. "А що є з телятини?"

І тут вона підняла очі.

"Яйця Мерліна".

Том Ріддл подивився на неї з найменшою усмішкою. "Дійсно", - погодився

він. "Телятина, так?" сказала Джінні, її голос стиснувся.

Том Реддл кивнув один

раз. "Телятина", -

повторив він.

"Джиневра Візлі", - представила вона, бо хотіла, щоб він знав. А потім швидко додала: "Щоденний пророк".

"Джиневра Візлі. Щоденний пророк". Том Реддл вимовив її ім'я з таким цікавим нахилом, наче намагався познайомитися з ним ближче. Джіні затремтіла, бо те, що Том *Реддл* знає її ім'я, було чимось, що вона ніколи не вважала можливим. Вона подивилася на цього політичного титана, який раптом став таким відчутним, хоча ще кілька хвилин тому він був недоторканним.

"Так", - знову підтверджує Джінні.

Очі Тома Редла блиснули. Він перехилився через барну стійку. "Сальтімбокка алла римська і келих бароло для міс Джиневри Візлі. Сплатіть за рахунок Британії", - наказав він.

Бармен підскочив, обернувшись до Ріддла з широко розплющеними очима, а потім, здається, зрозумів, хто до нього звертається.

"Зараз, сер", - сказав він, поспішаючи зробити замовлення.

Ріддл повернувся до Джіні. "Скажіть мені, що ви думаєте про вашу їжу наступного разу, коли ми поговоримо, міс Джиневра Візлі".

"Я... я буду..." - прошепотіла вона, і він пішов, навіть не озирнувшись.

"Дружина".

Він влетів у їхній номер так, ніби не було середини дня одного з найважливіших днів його життя. У його виразі обличчя було щось умиротворене, спокій, якого Беллатріса не бачила вже багато років, і це змусило її зціпити зуби.

"Чоловік". Підійшовши до дивану, він нахилився і притулився губами до її вилиці, мабуть, думаючи, що це поцілунок, але більше схожий на насмішку. "Що ти тут робиш? Хіба ти не зайнята?"

"Я вже багато чого зробив сьогодні", - загадково сказав він.

Том завжди був загадковим, і зараз теж. Він мало їй розповідав. Він усім мало говорив, навіть своїй дорогоцінній шльондрі.

"Справді?" - запитала вона, підштовхуючи.

А оскільки Том був сповнений злості, він довів, що вона помиляється, і відповів: "Моя промова заклала основи. Перший день буде як завжди. Але другий... Алекто знає, що вона повинна робити".

"Наш старий друг завжди готовий просувати наші плани, - повільно дозволила Беллатриса. Вона знову дочекалася цього осуду слова "наш".

І знову він довів, що вона помилялася. "До того часу, як ми повернемося на острів, все буде готово", - пообіцяв він, підняв її з дивана і пригорнув до себе.

Беллатриса йшла з ним, здивована, притулившись обличчям до вигину його шиї. Одна його рука тримала її, а інша ковзнула по її талії, притискаючись до попереку, тримаючи її поруч. Він кружляв її, наспівуючи якийсь вальс, який вона вже давно чула, але не могла пригадати.

Беллатриса підняла очі і побачила хлопчика, яким він колись був. Він посміхнувся їй і нахилився, його руки знайшли її стегна, коли він поцілував її, його язик пройшовся по її нижній губі, тремтяча делікатна річ, яка перетворилася на щось більше. На смак це було схоже на запитання.

"Ти чогось хочеш, - прошепотіла Беллатріса йому на вуста. Його руки були такі великі на її стегнах; Беллатріса завжди обожнювала його руки. Вона іноді думала про руки, коли торкалася себе, коли згадувала, як він заводив її в альков, просуваючи пальці під мантію і всередину.

Вона згадала час, коли він хотів її.

"Чого ти хочеш?" прошипіла Беллатріса. Губи Тома потягнулися вздовж її щелепи, його язик зачепив місце праворуч від її підборіддя, найдивнішу ерогенну зону. Вона здригнулася, її нігті впилися в його широкі плечі.

"Мені потрібен список. Список чистокровних. Не зовсім лояльних, але... симпатизуючих. Ми повинні заручитися більшою підтримкою", - шепоче він, притулившись до її шкіри. Він цілує її в шию, його пальці тягнуться вгору по її вигинах, ґудзики її мантії повільно розстібаються. Вона відчувала на своїй оголеній шкірі дотик його магії, коли відкривалася все більша і більша частина її шиї, а потім і грудей.

Він поцілував синяк на верхній частині її грудей, і вона зітхнула, корчачись від цього відчуття. Вона відчула.
добре. Вона не відчувала себе так

добре вже так давно. "Трахни мене", -

прошепотіла вона.

"Список..." - прошепотів він, торкаючись її шкіри. "Віддай мені список, Белла."

Вона впізнала вальс, який він наспівував - вальс з оперети "*Москва, Черемушки"*. Той самий, під який він танцював зі своєю подружкою.

І Беллатриса завмерла, коли слова прорізали туман хтивості. Її пальці вчепилися в його волосся, і вона вирвалася з його рук тим же рухом, смикнувши його. Том випростався, вихопивши її зап'ястя і проклавши між ними простір. Його бордові очі спалахнули яскравіше, і Беллатріса знала, що якщо йому вдасться вирватися, він прокляне її.

"Ти завжди чогось *хочеш* від мене, і *ніколи не маєш* наміру дати мені нічого натомість", - прошепотіла Беллатриса. Вона дивилася на цього чоловіка і на мить замислилася, чи завжди він був таким. Чи завжди її так засліплював хлопець у зеленому, хлопець з прекрасними очима, хлопець зі сріблястим зміїним язиком? "Ти робиш з мене дурня".

"Ти й сам це добре вмієш", - холодно сказав він.

Беллатриса засміялася, довго і сильно, досить довго, щоб холодність Тома вислизнула і замінилася цим поглядом. Він подумав, що вона *збожеволіла*.

Він був тим, хто зводив її з розуму.

"Я мала б здогадатися, - пробурмотіла Беллатріса, хитаючи головою.

Том давно вже не хотів її. Вже багато років він не робив чогось такого спонтанного, не торкався її, не вдавав, що кохає. Беллатріса знала, як це *виглядало,* коли він згорав від жаги, і цей погляд ніколи не був спрямований на неї.

"Я не твоя маленька шльондра, Томе. Ти не можеш витягнути свій член і трахнути *мене,* щоб я підкорилася", - знущалася Беллатрікс.

Очі Тома звузилися. "Не треба..."

"*Що не треба*?" Беллатріса сплюнула. "Сказати правду? Тобі *пощастило, що* він такий молодий і не розуміє, який ти шматок лайна".

"Ти маленька сучка!"

"Я *сука, на якій* ти одружився", - сплюнула Беллатриса. Вона посміхнулася, дуже ретельно застібаючи кожен ґудзик на місце, і відступила назад, розгладжуючи мантію на площині живота.

"Я принесу тобі твій список, Томе."

Беллатриса розвернулася на п'ятах і пішла геть, тягнучи за собою свою гідність, наче труп, щось давно мертве і гниле. Вона втратила гідність того дня, коли дозволила пов'язати своє ім'я з його. Беллатриса була дружиною політика, позбавленою слабкості, похоті і потреби в чомусь. Вона була посудиною для його змін, і нічим більше.

Крім того. Вона не була. Не *була*.

Беллатриса розвернулася на п'ятах і зникла, її місце призначення було лише наполовину сформоване в її свідомості, але цього *бажання* було достатньо. Вона приземлилася перед багатоквартирним будинком, старовинною спорудою, кам'яною, злегка вивітреною віком. Але він був прекрасний, римський, величний і *досконалий*. Беллатриса думала, що могла б жити десь тут, якби їй вдалося вирватися з лондонського вищого світу, в якому вона народилася. Їй ніколи не вдавалося втекти; вона була першою донькою.

Її завданням було вдало вийти заміж, і вона справді зробила це

добре для себе. Принаймні, так вважав світ.

Світ був сповнений дурниць. Колись Беллатріса була однією з них.

Вона прорвалася крізь слабку оборону, піднімаючись гвинтовими сходами. Вона піднімалася все вище і вище, її дихання не зупинялося, коли вона проходила квартиру за квартирою, і ось вона опинилася перед його дверима. Вона глибоко вдихнула.

Беллатріса постукала.

А потім вона чекала, поки двері відчиняться.

Родольф здивовано моргнув. Він був не повністю одягнений, його чорний піджак ще не застебнувся до верхньої частини коміра, ноги були босі. Він виглядав людяним і м'яким, і Беллатріс захотілося зануритися в його затишок. Вона дозволила собі лише ледь помітну посмішку.

"Белло, я думав, що ми зустрінемося в будівлі ICW", - пробурмотів Родольфус.

Беллатриса зітхнула. "Так, але... так *багато* політиків", - проспівала вона, потай посміхаючись і закочуючи очі.

"І твій чоловік - один з них", - нагадав їй Родольф. Беллатріса

боролася зі своєю гримасою. "Саме так."

Вона пройшла повз нього, не чекаючи, поки її запросять увійти. Родольф лише поблажливо посміхнувся. Він був гарний; вона помітила це ще під час першої зустрічі. Зараз це тільки підкреслювалося, тут, де він був м'яким.

Беллатріса оглянула квартиру. Все було саме так, як вона собі уявляла. Старовинні та сучасні одночасно, плюшеві оксамитові дивани гармонійно поєднувалися з італійською мозаїкою на стінах, а

фреска, намальована на стелі. Беллатриса подивилася вгору, роззявивши рота, коли побачила, що фреска *рухається, - це було справжнє* зачароване видіння чарівного Риму.

"Вона чудова", - прошепотіла Беллатріса.

Вона почула усмішку в голосі Родольфуса, коли він сказав: "Я замовив цю картину молодій художниці. Вона щойно закінчила Бобатон. Я хотів дати їй шанс. Тепер я рекомендую її всім своїм клієнтам. Незабаром вона малюватиме в Малфой-маєтку".

Беллатриса обернулася до нього, дивлячись на нього цікавими очима. "Молодий художник. А що тут такого? Я впевнена, що людина з вашим соціальним статусом може замовити будь-якого художника в усій чарівній Європі без жодного попередження".

"Так, але мені подобається допомагати молодим людям. Я пам'ятаю, коли я тільки починав. У мене теж мало хто вірив, а тепер подивіться на мене", - сказав Родольфус.

Беллатріса скривила рот. "Так і є. *Дивлюся*, тобто."

Вона знала, що саме в цю мить у нього пересохло в роті. Його погляд пробігся по ній, швидше, ніж швидко, каталогізуючи її вигини, її голі гомілки, а потім його очі знову зупинилися на її обличчі.

"Гаразд, добре", - ледь не заїкнувся він. "Ви хотіли б далі обговорити історію дому Лестрейндж?"

"Хіба я не можу просто провести час з... другом?" Беллатріса муркотіла, втягуючи цвях у простягнуту руку Родольфа.

Він здригнувся і вивернувся, швидко перетинаючи кімнату, ніби простір між ними міг би розвіяти напругу. Беллатріса не дозволила б цього. Вона не могла.

"Беллатріс, тобі щось принести?" запитав Родольфус, голосно намацуючи барний візок. Скло дзенькнуло об скло, і Беллатріса побачила, як його рука згинається на золотій ручці барного візка. Беллатріса ковтнула, обсмикуючи кожний ґудзик у верхній частині мантії.

Коли Родольф нарешті обернувся, Беллатриса скинула з себе оксамит і шовк, залишивши тільки мереживо і шкіру. Вона була оголена, за винятком тонких кісточок, і чорного італійського мережива, що лежало на кремовій шкірі. Коли вона подивилася на Родольфа, то побачила чоловіка, який *хотів*.

Чоловік, який *страждав* за нею.

Вже багато років чоловік не дивився на неї так, як зараз.

"Трахни мене", - прошепотіла Беллатріса.

Родольфус ковтнув так сильно, що Беллатріса почула, як у неї в

грудях застугоніло. "Я, Беллатріс..." - затнувся він. "Твій

чоловік...

"Не тут", - перебила Беллатріса. Вона зробила крок вперед, запускаючи довгі червоні нігті по боках корсета, обхопивши свої щедрі груди. Вона зробила ще один крок вперед, а потім ще один, її підбори клацали по кахлю, поки вона не опинилася прямо перед ним, трохи вища на підборах.

Вона потягнулася до його рук і пригорнула їх до свого тіла, задихаючись, груди здіймалися, коли вона відчула тепло його шкіри на своїй власній.

"Трахни мене", - прошепотіла вона йому в губи.

Родольфус рухався швидше за світло, вилизуючи шлях до її рота, її помада розмазувалася по його губах. Його руки міцно обхопили її середину, смикаючи її ближче, ковзаючи по трусиках, по губах, перш ніж він обхопив цими великими руками задню частину її стегон і підняв її вгору. Беллатріса обхопила його ногами за талію і притиснулася до нього.

І Беллатрікс дозволила собі бути бажаною. *З'їденою.*

НА РІК, ШІСТЬ МІСЯЦІВ РАНІШЕ

Коли Гаррі потрапив у вогонь Дірявого Казана, йому знадобилася лише мить, щоб опанувати себе. Він відчував на собі погляди, які кидали в його бік, і відмовлявся зустрічатися з будь-ким поглядом, аж поки до нього не підійшов Том, бармен, з тим дядьковим блиском в очах.

"Гаррі Поттер?" - запитав він своїм старим скрипучим голосом. "Твої батьки знають, що ти в Лондоні, а не в школі?"

Очі Гаррі звузилися, і він втупився в землю, спалах обурення пронизав його нутро. У тому, що всі знали його батьків, був і зворотний бік. Вони всі думали, що знають його. *Але це було не так. Вони зовсім його не знали.*

"Так, записка ось тут, - сказав Гаррі з вимушеною посмішкою, піднімаючи маленький сувій, списаний маминим почерком. Він запхав його в кишеню і намацав інший клаптик *паперу - набагато важливіший, той, на якому Евфемія написала шифром, спеціально для нього, на випадок, якщо він втратить зв'язок з Ріддлом.*

Гаррі більше не витрачав часу на надто цікавих покровителів Дірявого Казана, натомість рушив у протилежний бік Діагонової алеї, до маглівського Лондона. Він знав, що там його ніхто не переслідуватиме. У своїх перших розмовах з батьками, практично благаючи про цю зустріч, він згадував відомий дорогий ресторан у провулку Діагон. З того часу плани змінилися, але Гаррі не вважав за потрібне говорити про це батькам.

Йому було сімнадцять. Він був дорослим. Він міг за себе постояти.

Він повторював цю мантру, йдучи жвавою центральною вулицею, ухиляючись від матлів на шляху до ресторану готелю, про який писав Ріддл у листі, адресованому Гаррі того

ранку. Він прийшов лише на десять хвилин пізніше, ніж хотів. Перевіряючи кишеню

дивись, - проклинав себе Гаррі, прямуючи через вестибюль, темним коридором до затишного ресторану.

Він помітив Редла майже одразу, незважаючи на маглівське

вбрання. І Том Редл теж його побачив.

Чоловік стояв за столиком, відсунувшись подалі від інших відвідувачів, у кутку. Гаррі пересохло в роті.

Редл вдягнув маґлівський костюм-трійку так само добре, як і найкращі

мантії. "Містере Редл, - сказав Гаррі, намагаючись швидко зорієнтуватися.

"Гаррі, - сказав Ріддл, сухо скрививши рота, і показав рукою на місце навпроти себе.

Гаррі швидко сів і почав шукати. "Меню?" - запитав він.

"Особливий випадок. Першу страву незабаром подадуть", - твердо сказав Ріддл. Він все ще дивився на Гаррі, щось цікаве і лякаюче було в його погляді, що змусило Гаррі не наважитися зустрітися з ним поглядом. "Давно не бачилися, Гаррі. Три місяці".

"Три місяці, - погодився Гаррі. Він нахилив голову, дивлячись на Ріддла. "Ти вибрав жахливу ніч для вечері. Вечір четверга в січні. Ти ж не думав, що в мене буде домашнє завдання?"

"Чи справді домашнє завдання таке важливе, коли ти вже визначився з майбутньою кар'єрою?" - запитав Ріддл. запитав Ріддл.

"Це офіційна пропозиція, містере Реддл?" запитав Гаррі і ковтнув, коли зрозумів, що це прозвучало так, ніби він фліртує, хоча *він не збирався фліртувати. Насправді він не фліртував.*

Хіба що, він хотів.

"Можливо, так і є", - затягнула Ріддл.

Перш ніж Гаррі встиг заговорити, їм принесли першу страву, а з задньої кухні винесли амуз-буш. Гаррі ледве кинув на нього погляд, надто заінтригований чоловіком, що стояв перед ним. Ріддл провів виделкою по жовто-помаранчевій страві і встромив її між своїх плюшевих губ, не відводячи погляду від Гаррі.

Гаррі пересохло в роті.

"Ви... я лише ваш другий асистент. Заочно. Ти досі під враженням від моїх есеїв, але я не зробив нічого, щоб зарекомендувати себе", - зізнався Гаррі.

Ріддл хмикнув. "А ти хіба ні?" - відповів він. "Щоб бути моїм помічником, Гаррі, потрібно більше, ніж хороші ідеї. Потрібні амбіції, і ти довів, що маєш їх у повній мірі".

Гаррі намагався приховати посмішку, продовжуючи їсти, і похитав головою.

"Отже, якщо я... прийму твою пропозицію, що ми

будемо робити?" "Що ти маєш на увазі?" запитав

Ріддл.

Гаррі примружився на нього. "Ну, я не хочу бути твоїм асистентом лише для того, щоб бути твоїм асистентом. Я сказав *тобі, що думаю про те, як ти працюєш. Я вважаю, що ти настільки небезпечно близький до центриста, що це нудно. Тож, що ми можемо зробити, щоб це змінити?"*

"Чому б тобі не сказати мені: *що б ти зробив у першу чергу, якби опинився на моєму*

місці?" Розлучився б з дружиною, Гаррі не сказав.

"Я б налагодив тісніші зв'язки з Адвокатом", - твердо сказав Гаррі. Ріддл підняв брову. "Я знаю, що ти очолюєш Міжнародне магічне бюро права, але Адвокатське бюро - це нове доповнення до структури ДМЛ, і я думаю, що в майбутньому воно виявиться гідним союзником".

"Чи буду я займатися чимось незаконним?" запитав Ріддл. Він зробив паузу, його погляд грайливо ковзнув по фігурі Гаррі. "Ти ж повнолітній, чи не так?"

Гаррі почервонів ще дужче. "Містере Реддл..."

"Том. Ми колеги", - поправив Ріддл - ні, Том. "Том", - сказав

Гаррі, відчуваючи, як це ім'я крутиться на язиці. Воно

сиділо на язиці. Він ненавидів його за це.

"Як твоя дружина?" - раптом запитав він.

Якщо він думав, що Том буде спантеличений цим запитанням, то не помилився. "Вона наполегливо працює над своїм наступним історичним проектом. Оновлена історія "Священних двадцяти восьми", - сказав Том.

Вони перейшли на безпечнішу розмову, таку, що не підпалювала Гаррі, таку, що змушувала його сміятися і посміхатися до кінця вечері. Том не ставився до нього, як до дитини. Він розмовляв з ним, як з рівним, враховуючи його внесок, навіть просив про нього. А коли вечеря закінчилася, Гаррі не хотів покидати його присутності. Він не хотів покидати це життя, *життя, яке майже належало йому.*

"Вип'ємо?" - запропонував він поспіхом, коли Том оплатив рахунок. "Дірявий

казан?" Том хмикнув. "Я що, схожий на того, хто п'є в "Дірявому казані"?"

"Ну, ти не єдиний, хто вдягнений для цього", - недбало відповів Гаррі.

"Ні, не буду", - погодився Том, знову дивлячись на Гаррі. "Просто так сталося, що сьогодні в мене є номер у готелі. Я хочу купити квартиру в Лондоні, щоб менше їздити туди й назад, а поки що зупинився тут".

"Апеляція - це така штука", - підозріло сказав Гаррі.

"Я люблю бути уважним до тих, хто живе зі мною, - відповів Том. "Я дотримуюся непарних годин. А тепер, Гаррі. Вип'ємо? Є кілька речей, які я хотів би обговорити... набагато більш конфіденційно".

Гаррі насміхнувся, і на його губах з'явилася крихітна посмішка. "Гаразд, тоді я вип'ю у твоєму готельному номері".

Гаррі відмовився дивитися на чоловіка, що стояв поруч, коли вони вийшли з ресторану і разом попрямували до ліфтів. Коли вони увійшли в номер, Гаррі з подивом витріщився на масивну вітальню, безлику, звісно, але, безумовно, грандіозну. Дорога на вигляд. Він зазирнув крізь подвійні двері, не соромлячись, на величезне ліжко, а потім повернувся до Тома, який саме витягав пляшку віскі з барного візка.

"Я сам забезпечую себе духами", - заявив Том.

"Ха", - пробурмотів Гаррі. Він сів на диван, накинувши куртку на одну руку, і зачекав, поки Том наллє йому на палець пекучого віскі, яке Гаррі насправді ненавидів, але відмовлявся бути дитиною.

"Якщо ти будеш моїм асистентом, то маєш знати деякі речі, - сказав Том, ставлячи склянку на журнальний столик і сідаючи навпроти Гаррі зі своїм напоєм. "Я вимогливий бос. Я вимагаю досконалості, я віддаю перевагу досконалості, і я без вагань покличу тебе, коли ти не даси мені ні того, ні іншого".

"Меншого я й не очікував", - погодився Гаррі. Він сьорбнув вогняного віскі і не зміг стриматись, щоб не зморщити носа. Він поставив чашку і відсунув її від себе, закинувши одну руку на спинку м'якого крісла. "Які ваші довгострокові цілі в міністерстві, Томе?"

Том примружився на нього. "Своєрідне

питання." "Як це?" заперечив Гаррі.

"Ти зелений. Ти бездоганний. Ти питаєш мене так, ніби можеш щось для мене *зробити", - відповів Том.*

"Я можу, - наполягав Гаррі. "Я ж казав тобі, коли ми познайомилися, що я знаю людей. У мене є зв'язки. Я маю хист до політики. Я хочу бути монстром. Як і ти. То ким ти хочеш бути, коли виростеш?"

"Твоя зухвалість освіжає", - сухо сказав Том, і Гаррі розсмішило. "Міністр магії".

Гаррі мав би здогадатися.

"Тоді, мабуть, тобі варто зайняти позицію щодо майбутнього голосування на Візенгамоті про Кодекс поведінки перевертнів. Голосуйте за його скасування."

Том підняв брову. "І навіщо *мені це робити?" "Це*

варварство. Це дегуманізує..."

"Вони не люди".

"У них є почуття. І вони частково люди", - відповів Гаррі.

Том похитав головою. "Ви мене неправильно зрозуміли, коли я сказав, що хотів би стати міністром".

"Не думаю, що знаю, - прошепотів Гаррі. "Гадаю, ти не *розумієш, що для цього потрібно. Це буде не просто потискання рук і цілування немовлят, Томе. Міністр - це виборна посада. Це означає* звичайні *люди. Включно з перевертнями."*

"Перевертням навіть не дозволено голосувати..."

"Перевертні не зареєстровані в Кодексі, тому їм дозволено голосувати. Поки ніхто не знає. Ти розумієш, що це означає? Незліченна кількість людей віддають перевагу базовим громадянським правам над правами людини-перевертня", - огризнувся Гаррі.

Очі Тома звузилися. "Я не займаюся благодійністю, Гаррі."

"Я вас про це не просив. Я просив вас, щоб вас обрали і щоб ви щось зробили, чого люди від вас не часто вимагають, чи не так? Вони не просять *тебе про щось, тому що ти не вважаєш за потрібне це робити. Ви - це ви. Ви харизматичні і сильні, і для нашого суспільства, вищого суспільства, цього достатньо. Але цього буде недостатньо для перевертня, який не може знайти роботу, або для сім'ї, яка не може купити кляту паличку для своєї молодшої дитини", - гаркнув Гаррі, нахилившись вперед на своєму сидінні, дивлячись на чоловіка навпроти. "Я прошу тебе зробити крок уперед. Ти ж дбаєш про прогрес, чи не так?"*

"Не випробовуй мене, Гаррі", - попередив Том.

"А чому ні?" Гаррі сплюнув у відповідь. "Я тебе не

боюся. "А варто було б."

Здавалося, що все повітря в кімнаті здулося.

Гаррі насміхався, хитаючи головою. "З мене досить. Очевидно, що наші цілі не збігаються".

Гаррі схопився на ноги, схопив пальто і закинув його через плече. Він майже дійшов до дверей, але тут його смикнули за плече і врізали в стіну. Гаррі задихався, коли рука Тома міцно стиснула його плече, притискаючи його до стіни, чоловік раптом став гнітюче високим.

"Що?" гаркнув Гаррі.

"Ти забуваєшся, Поттер, - обережно промовив Том, і в кожному його слові відчувалася сталь.

"Ні, ти забуваєш, що я не один з твоїх послідовників", - наполягав Гаррі,

нахиливши голову догори. "Ти зарозумілий, малий шмаркач", - прошипів Том.

"Слідкуй за своїми словами.

Гаррі хихикнув. "А що ти збираєшся робити, якщо я цього не зроблю?" Том нахилився.

"Я трахну тебе так сильно, - дихав Том у вушну раковину, - що ти будеш відчувати мій привид ще кілька днів".

А тоді він поцілував Гаррі, поцілував його міцно, язиком проводячи по кожному його зубу, позначаючи їх як свої власні. Гаррі не був маглівським науковцем, але Том цілував його, як наднову, як вибух зірки, як природу, що врізалася в саму себе й увігнулася. Гаррі від цього ставало слабко, і він притискався до нього, розриваючи свій одяг і одяг Тома, не розуміючи, де ч и й , наскільки близько вони були притиснуті одне до одного.

Гаррі спіткнувся, коли його наосліп відтягнули від стіни біля вхідних дверей і повели через вітальню. Його коліна вдарилися об приставний столик, а потім його притиснули до стіни біля спальні. Гаррі вчепився в чоловіка, ковзаючи пальцями по його п о т и л и ц і у волосся, притискаючи його обличчя до свого горла. Гаррі задихнувся, коли відчув, як зуби впиваються в м'яку м'якоть його горла, і прослизнув у двері, а потім у спальню, де стояло масивне ліжко розміру "king-size".

Том відступив назад, його жилет і сорочка були розстебнуті, відкриваючи простір грудей, і він був дуже мускулистий, як для політика. На його грудях висіло дрібне волосся, що спускалося вниз по центру живота, щасливий слід, який Гаррі хотілося провести язиком. Том н а х и л и в голову, відступивши від Гаррі, і притулився до комода, його пальці міцно стискали деревину, а сам він дивився на Гаррі.

Гаррі, який важко дихав.

Гаррі, який відчував себе зруйнованим і хотів бути зруйнованим.

"Чому ти зупинився?" прошепотів Гаррі. "Я думав, що ти збираєшся мене

трахнути." "Так і є", - відповів Том, наче пообіцявши. "Роздягайся."

Гаррі перехопило подих, і він кивнув, хитаючи головою вгору-вниз, намацуючи свій шовковий топ. Його топ був затягнутий до коміра, з вибачливими рукавами, заправленими в вузькі штани з драконячої шкіри, які він вибрав спеціально для цієї вечері. Він мав прекрасний вигляд.
Грізний. Завидно.

І він хотів виглядати бажаним. І

йому це вдалося. Виглядати

бажаним.

Гаррі роздягнувся догола, скинув одяг, що прилип до тіла, вислизнув з нього і залишився лежати біля ніг. Гаррі важко ковтнув, бо залишився повністю голим, і задихався, гусячі прищики вибухали по всьому тілу, незважаючи на те, що вогонь ревів у каміні. Він подивився на Тома широко розплющеними очима, а Том подивився на нього голодним поглядом.

А потім чоловік знову перетнув кімнату двома кроками, його пальці обхопили горло Гаррі, він поклав його на спину, на ліжко, і навис над ним.

Їхні обличчя були так близько, що Гаррі навіть не моргнув. Він дихав неглибоко, їхні губи майже торкалися, а потім Том лизнув його в рот, не відриваючи зорового контакту. Він проковтнув

і він втупився в очі Гаррі, ніби хотів, щоб той знав, що він належить Тому. Тома і тільки Тома, і це все, чого Гаррі хотів.

Йому було боляче, коли Том засовував у нього пальці, один за одним. Було боляче. Спочатку. Гаррі ніколи не ***м а в*** *нічого всередині себе, а потім ці довгі пальці, змащені олією "Заклик", вигнулися так, що спина Гаррі вигнулася дугою, як лук, і він задихався і здригався від задоволення.*

Гаррі стиснув губи в тонку лінію і зажмурив очі, намагаючись контролювати себе, а потім губи Тома знайшли його вуха, і він прошепотів: "Я хочу почути кожен твій звук. Кожен твій звук - мій".

І коли Том прослизнув усередину, Гаррі дав йому кожен крик, кожен плач, кожен рух стегон, поки сльози не покотилися по його щоках від того, як до біса добре він себе *почував. Том злизав сіль з його щік, схопив його за волосся і смикнув, а Гаррі благав:*
"Ще, ще, ще. *Сильніше.* "

І Том був зобов'язаний.

Знову. І ще раз. І ще раз.

"Ти думаєш, він справді з'явиться?"

Герміона відірвала погляд від меню і подивилася через маленький столик на свого хлопця.

"Ну, я сподіваюся на це. Сумніваюся, що ми можемо дозволити собі повечеряти тут наодинці. За оренду треба платити наступного тижня", - сказала Герміона, намагаючись примусити себе посміхнутися. Рон не посміхнувся їй у відповідь, його веснянкувате обличчя виглядало помаранчевим у тьмяному світлі свічок.

Герміона посміхнулася і зітхнула. Тихо пробурмотівши "*Темпус"*, вона змахнула чарівною

паличкою. Гаррі запізнювався на п'ятнадцять хвилин.

"Він навіть не має виправдання, що перебуває в Римі. Він не *поїхав*", - сплюнув Рон, і тут двері ресторану відчинилися, і Герміона почула, як зітхнув *метрдотель.*

"Пане Поттер, я й гадки не мала, що ви..."

"Не хвилюйся, столик був замовлений не на моє ім'я", - сказав Гаррі, а коли Герміона і Рон підняли очі, то побачили, що їхній старий друг проноситься крізь невеличкий ресторанчик із силою маленького урагану, а *метрдотель* занепокоєно дивиться йому вслід.

Гаррі закліпав очима, побачивши Рона й Герміону.

"Хлопці, - сказав він з широкою посмішкою, а потім завагався. "Що це за стіл? Це такий маленький столик".

"Нічого страшного, - поспішно сказала Герміона, хоча це було перше, що вона сказала, коли їх посадив той самий *метрдотель,* який, здавалося, мав намір змусити Гаррі подивитися на нього ще раз.

"Він *крихітний",* - наполягав Гаррі. Він обернувся до *метрдотеля й* усміхнувся. "Можна нам, будь ласка, як завжди, містера Редла? Кабінка позаду".

"*Звичайно,* сер", - відповів *метрдотель,* а тоді розвернувся, розмахуючи чарівною паличкою, за ним полетіли тарілки, столове срібло і пляшка білого вина ельфійського виробництва. Це була пляшка вина, на яку Герміона ніколи б не витратила свою важко зароблену зарплату.

"Запиши все на рахунок Поттерів. Мій, а не мого батька", - сказав Гаррі. Перш ніж Герміона чи Рон встигли заперечити йому, він повернувся до них обличчям і посміхнувся. "Я маю загладити свою провину за те, що стільки разів відмовлявся від вас обох. Я поганий друг, дозвольте мені виправитися".

"Ти непоганий друг, друже", - наполягав Рон, простягаючи руку вперед і плескаючи Гаррі по спині. Гаррі міцно обійняв його, а потім залишив відкритою руку для Герміони.

"Так", - наполягала Герміона, і в її голосі пролунала ледь чутна нотка неохоти. "Ти просто... зайнятий.

Він виглядав дорого одягненим. Краще, ніж Герміона *чи* Рон. Їй стало цікаво, чи його мантія була пошита на замовлення.

"Як пройшов твій день?" - запитав він, ведучи їх назад, до *звичного місця Ріддла,* і Герміона на мить зупинилася, щоб оглянути масивну будку в глибині, захована в розкішному алькові, освітлену кількома плаваючими світильниками, три келихи ельфійського вина, вже розлиті по краях розкішного порцелянового посуду, і кришталеві келихи, наповнені водою.

"Довго, приятелю. Твій батько практично рабовласник, - зітхнув Рон, падаючи в будку.

Герміона присунулася до нього і легенько ляснула його по руці. "Домашні ельфи - раби, а ти ні", - неуважно сказала вона, роззираючись довкола. "Де меню?"

"О, не турбуйтеся про це, - сказав Гаррі, сідаючи навпроти них і махаючи рукою. "Це спеціальне меню". Він склав руки на столі і посміхнувся до Герміони. Вона нерішуче посміхнулася у відповідь. "А як пройшов твій день, Герміоно?"

"О, так!" Герміона зітхнула, мало не почервонівши. "Нарешті знайшлося постійне місце для скривдженого домашнього ельфа в Гоґвортсі. Оплачуване і все таке. Сьогодні вранці домовилася з професоркою Макґонеґел".

"Це справді чудово, Міон", - сказав Гаррі з усмішкою.

Герміона несміливо посміхнулася у відповідь. Вона прочистила горло. "А ти?"

Цілий день працюючи над контрактами, вона була налаштована на бездротову мережу.

Вона знала, що сталося сьогодні, на другий день Саміту, і була впевнена, що Гаррі також знає, що відбулося під час засідання Генеральної Асамблеї.

Не встиг Гаррі й слова сказати, як на столі з'явилися три тарілки каштанових равіолі. Гаррі наспівував, брав виделку і штовхав макарони з начинкою.

"День був... цікавий", - визнав Гаррі.

"Твій батько і хресний не виглядали задоволеними. Вони цілий день слухали радіо", - сказав Рон, уже набиваючи рота. Вперше Герміона відчула полегшення від браку такту в її хлопця; він завжди знаходив спосіб розрядити надмірно роздуту напругу.

"Справді?" запитав Гаррі, голос його стих.

"Так, промова Керроу була чимось особливим", - сказав Рон, хитаючи

головою. Герміона не зводила погляду з Гаррі.

Гаррі їв обережно.

"Щось?" - запитав він.

Герміона знала, коли хтось шукає відповіді, щоб не розворушити кашу. Вона робила так само. Їй довелося вчитися в Міністерстві - місці, де панувала нестримна бюрократія.

"Ріддл підкинув цю ідею португальській делегації", - твердо сказала Герміона.

Гаррі несподівано перестав їсти. Він подивився на Герміону з незбагненним виразом на обличчі, і їй стало цікаво, де він цього навчився. Раніше вона так добре розуміла його, коли вони ще вчилися в школі. Але щось змінилося десь на п'ятому курсі. Гаррі почав проводити більше часу з Евфемією, і щось *змінилося*.

"А ти як думаєш?" обережно запитав Гаррі.

"Я слухала його вступну промову. Я також читала стенограму, - твердо сказала Герміона. "Він говорив про глобальні стандарти і дивився в майбутнє. І так, можливо, він зронив кілька модних слів - права істот, розширення знань та економічна підтримка менш вразливих верств населення - але він також згадав про Статут секретності на тому ж подиху".

"Констанс Пікерінг виголошував головну доповідь. Звісно, він згадав про Статут, - відповів Гаррі.

Очі Герміони звузилися. "Це... правда".

"Друже, нам *справді* треба говорити про політику?" Рон зітхнув. Його тарілка вже була вишкрябана дочиста. Він обійняв Герміону за плече, притягуючи її до себе. "Ходімо, надолужимо згаяне".

Герміона відмовлялася відпустити це. "Наша робота - це політика", - сказала вона, можливо, дещо зухвало, але щось смикалося в її нутрі. Щось підказувало їй, що не можна це так залишити. "Португальська делегація рекомендувала переглянути Статут секретності. Це *важливо,* Гаррі. Цього ніколи не було зроблено".

"Ну, Верховний Ботанік, схоже, не був задоволений. Я не думаю, що це кудись подінеться", - розгублено сказав Гаррі. "О, дивись, ось основна страва."

Це було ніжне на вигляд м'ясо - ймовірно, ягнятина - з гарніром із зелені. На смак воно, мабуть, було божественне. Герміона не мала до нього апетиту, навіть коли накинулася на страву.

Але перш ніж вона встигла штовхнути, Рон пробурмотів: "Так, але Дамблдор не зміг цього зупинити. Ось що я маю на увазі, говорячи про промову Керроу. Я не згоден, але... гадаю, декому це вдалося".

Герміона широко розплющеними очима дивилася на свого хлопця і відмовлялася робити щось дурне, наприклад, цілувати його, затамувавши подих.

"Алекто Керроу виголосив *фанатичну* промову про *небезпеку допуску* маґлів у наш світ у будь-якій якості, - сплюнула Герміона. Вона похитала головою, зморщивши ніс. "Що це означатиме для маглороджених? Вони просто відріжуть нас від нашої культури? Від наших сімей?"

Гаррі хмикнув. "Це може бути

небезпечно." Настала мить, коли

перехопило подих.

Герміона примружилася на Гаррі. "Ти... ти ж це не *серйозно.*"

Гаррі нарешті підняв голову від тарілки, очі його блищали. "Вона дала дуже переконливі аргументи, Герміоно".

"Вона... вона дала гіпотетичні оцінки!" вигукнула Герміона. "Знущання над дітьми і... і... і... вивчення і знущання над віксен і..."

"Вона також говорила про потенційну небезпеку для істот, - обережно сказав Гаррі. "Що станеться, якщо перевертня спіймають? Застрелить якийсь магл. А якщо на них будуть проводити досліди? Використають їхні частини. Вони заслуговують на гідну смерть..."

"*Ми* теж не даємо їм гідності!" Герміона сплюнула.

"Ти ж не думаєш, що я не намагаюся це змінити?" - запитав Гаррі, і в його голосі

з'явилися жорстокі нотки. Рон хмикнув. "Друже, ти працюєш у відділі міжнародної

магічної співпраці.
Герміона працює у відділі регулювання та контролю за магічними істотами. Думаю, вона знає, про що говорить, так?"

Гаррі насмішкувато похитав головою, відводячи

погляд. Очі Герміони звузилися. "Що це означає?"

"Я не хочу з тобою сваритися, Герміоно, - зітхнув Гаррі.

Герміона хмикнула. "Звісно, що так. Не обмежуй себе, Гаррі. Ми ж твої найстаріші друзі".

Настала коротка хвилина мовчання, а потім Гаррі почав промову.

"Алекто Керроу виголосив промову, в якій виклав *усі* підстави для перегляду меж Статуту про секретність. Я не вірю в скасування, але ми живемо в сучасну епоху, в якій ми *задавлені*, не здатні розвиватися як суспільство, бо Статут існує для захисту маґлів, а *не для* захисту *нас*. А як же *ми,* Герміоно?" зажадав Гаррі.

Герміона зашипіла. "Ну, не тільки ми..."

"І не тільки *вони,* але вони вважають, що це так", - відрізав Гаррі. "Ти не бачиш цінності того, що може сказати хтось на кшталт Алекто Керроу, бо вона чистокровна і багата, а для тебе це означає, що вона *ворог*".

"У неї є план, - сплюнула Герміона.

"І ти теж. І *я* теж", - прошипів Гаррі. Герміона відкинулася на спинку крісла. "Небезпека для нашого народу *реальна,* і немає нічого поганого в тому, щоб переглянути Статут, який був прийнятий близько 300 років тому. І вона не єдина, хто з цим погоджується".

"Консервативні країни, такі як Ліхенштейн і Грузія, не погодилися", - слабко сказала Герміона.

"Ні, але це змусило людей задуматися. *Впливових* людей. І одного дня звичайній людині теж доведеться замислитися", - холодно сказав Гаррі. Він відкинувся на спинку стільця. "Я втомився чекати на зміни, Герміоно. Ти можеш *чекати* і працювати в рамках бюрократії, в якій ми опинилися, але *я* - ні. Я *втомився*".

На останньому слові його голос затремтів, і Герміона довго дивилася на нього широко розплющеними очима. Тиша, що запанувала між ними трьома, була моторошною.

"Гаррі... Герміона зітхнула.

"Ми можемо... не говорити про це?" Гаррі зітхнув. І раптом він виглядав абсолютно

виснаженим. Протести Герміони померли на її язиці, і вона впала назад на своє місце,

повільно киваючи. "Гаррі, ти... з тобою все гаразд?" - нарешті запитала вона з жалем.

Гаррі посміхнувся крихітною хворобливою посмішкою. "Так, просто... він повертається сьогодні ввечері, а мені ще т р е б а закінчити паперову роботу в офісі. Давай просто поїмо, добре проведемо час і зробимо вигляд, що все нормально?"

І вперше за довгий час Герміона побачила його слабкість. Гаррі втомився. Гаррі був виснажений. Гаррі працював до сьомого поту заради того, що, мабуть, було дуже мало оцінено. Під усім цим блиском і гламуром, коли він з'являвся на сторінках таблоїдів і посміхався поруч з Томом Редлом, Гаррі був таким же, як і вони - новим професіоналом з відповідальною роботою і високими очікуваннями.

І Герміона ненавиділа себе за те, що не помітила цього.

Вона простягнула руку і схопила Гаррі за руку, міцно стиснувши її.

Рон з посмішкою кивнув. "Звичайно, друже. Звичайно", - сказав він м'яко, бо в цьому він був кращий за Герміону, в умінні бути м'яким. І Рон відкинувся на спинку стільця. "Давай поговоримо про квідич. Ти встигаєш за "Гарматами Чадлі"?"

Ніч була набрякла, темна, п'янка і владна. Це була ніч, позбавлена дітей, незважаючи на те, що було лише трохи за дев'яту і літо. Літо, яке зовсім скоро закінчиться, і тоді дитячий сміх справді зникне.

Неважливо.

Барті Крауч-молодший був тут не для цього.

Сміх дітей був для нього безглуздим, якщо тільки не вивчати його властивості, потужні властивості, і хіба не цікаво було б побачити, як сміх можна використовувати для проведення
-І знову він відволікся. Барті сильно прикусив сіпаючийся язик, використовуючи біль, щоб заземлитися, коли він прослизав вузькими вуличками села.

Це було чудернацьке маленьке містечко, англійське, чарівне і *дуже* маглівське. Дороги були добре вимощені, а будинки все ще бруковані, з милими маленькими садочками перед будинками, з перекинутими велосипедами та напівзарядженими водяними пістолетами на порогах. Барті переступив через покинутий скутер посеред дороги, коли повертав на наступну вулицю, стрімко вигинаючись.

Він дістав кишеньковий годинник. Була дев'ята вечора. У Римі було б близько 8-ї. Він подумав, що це досить хороший час. Він не отримав повних настанов, та й не потребував їх. Барті б у в хорошим хлопчиком і знав, чого вимагає його Господь.

Байдуже, Барті хотів стати Вечірнім Пророком. З цим треба було впоратися

якнайшвидше. Він знайшов будинок, який шукав, у кінці звивистої дороги.

Будинок був невибагливий, півтора поверхи, фасад вимощений бруківкою, дах вкритий черепицею. Газон був акуратний. Він виглядав обжитим, але чистим. Так сильно відрізнявся від будинку, в якому виріс Барті. Дитинство Барті було дорогим, формальним і холодним. Ніщо не виглядало обжитим, навіть його кімната. Все повинно було бути *саме* таким, щоб відповідати вибагливим смакам його батька. Його мати ніколи не мала з цим проблем, його мила, делікатна мати, але Барті... Барті знову і знову не виправдовував батькових очікувань, і - *знову* його думки тікали від нього.

Барті глибоко зітхнув, піднімаючись по доріжці рівними, розміреними кроками. Він швидко витягнув свою чарівну паличку.

Світло на першому поверсі було вимкнене, а на другому

- ні. Отже, сім'я ще не лягла спати.

Неважливо.

"*Алохомора*", - прошепотів він.

Двері клацнули. Їхні долі були вирішені.

Одним пальцем він штовхнув двері, заскрипіли петлі. Він

грюкнув дверима за собою.

Була коротка мить, коли не було жодного звуку, а потім: "Що це було?"

Чоловічий голос, низький і переляканий.

Він не міг розібрати слів жіночого голосу, але він був приглушений і м'який. Навіть солодко звучав. Барті притулився спиною до дверей і втупився прямо на сходи, чекаючи. Він випустив тихий свист, який сказав людям нагорі саме те, що він хотів, щоб вони знали - хтось був у будинку.

"Бляха", - вигукнув чоловік, а потім почувся звук, ніби хтось намацує щось, і гучний стукіт. Він впав з ліжка, намагаючись швидко дістатися туди. Барті закотив очі, коли почув, як чоловік намацує щось, і промчав повз сходи, бігаючи очима навколо.

Фотографії двох батьків, досить привабливих, з дівчинкою між ними. Вона здавалася ніжною. Фотографії припинилися приблизно тоді, коли їй виповнилося десять років, за винятком кількох, зроблених явно влітку. Барті змахнув чарівною паличкою, проганяючи їх геть. Після того дня, коли їй виповнилося одинадцять, він більше нічого не хотів. Він мав на увазі розповідь для цієї фотографії.

Під сходами була шафа. Цікаво.

Перш ніж він встиг зробити будь-який подальший вибір, на сходах над ним почувся стукіт кроків.

Барті стояв у вузькому просторі між сходами і стіною, коли чоловік кинувся вниз сходами, дивлячись від вхідних дверей, ліворуч у вітальню, і нарешті обернувся, помітивши довгу тінь Барті.

Магл був середнього зросту, широкі плечі, трохи м'язів на передпліччях, наче він заробляв на життя якоюсь чорною роботою.

"Хто ти в біса такий?" - прогарчав маггл, піднімаючи щось схоже на металеву бейсбольну биту.

Барті хмикнув. Потім він підняв свою чарівну паличку. Очі магла

розширилися. "Ти... ти як мій..." - затнувся він.

"*Авада*". Барті почав, а потім замовк. "Ні, цього вона не знає, чи не так? Ні, чим молодший ти, тим креативнішим маєш бути. *Вінгардіум Левіоза.*"

Магл закричав, коли його ноги відірвалися від землі і він почав злітати. Він намацав биту, намагаючись замахнутися нею в напрямку Барті, але той був надто далеко від нього. Барті смикнув чарівну паличку вгору, і магл врізався в стелю. Він спрямував свою паличку

і маггл упав на землю з огидним тріском. Барті хмикнув, побачивши, як кров почала розтікатися під обличчям маґла, але тут же почувся приглушений стогін.

Магл перекинувся, його ніс скривився, кров рясно потекла по підборіддю. Він став на коліна, дивлячись на Барті, синці під очима вже багровіли.

"Ви набагато витриваліші, ніж я міг собі уявити. Дуже добре. Випадкова магія, - пробурмотів Барті, а тоді відправив Розсікаючі чари.

Це була швидка робота, чари досягли своєї мети, розсікши ліве стегно маггла п о гострій діагоналі аж до його правого вуха. Кров бризнула через коридор, і магл закричав, коли вигнувся дугою назад і впав, кров розбризкалася по стелі.

Тоді він мовчав.

Барті знову почав свистіти.

"Ейвері? Ейвері!" - голос жінки став голоснішим.

Почувся звук м'яких кроків, і Барті не потрібно було її бачити, щоб зрозуміти, що вона була на вершині сходів, дивлячись вниз. Жінка закричала, а потім, ледь не спотикаючись, кинулася до чоловіка.

Барті не дав їй можливості побачити його, як змахнув чарівною паличкою, відштовхнувши її вбік. Вона влетіла у вітальню і з хрускотом вдарилася об стіну. Барті кинувся вперед, переступаючи через труп Ейвері, і зайшов до вітальні.

Це було мило. Дуже по-маглівськи. З телевізором, переповненим диваном і піаніно, яке виглядало досить недоторканим. Жінка злякано витріщилася на нього, але не поворухнулася. Вона схопилася за ноги, обидві вивернулися в протилежні боки, тремтячи.

"Ти не відчуваєш ніг, так?" тихо запитав Барті. Жінка

відкрила рот і тільки *закричала.*

Барті закотив очі. Ось він намагався проявити трохи доброти, а все, що вона могла сказати, - це *безсловесні* крики. Ну що ж.

Він кинув її спиною до стіни, знову. І ще раз. І ще раз.

Барті зрозумів, що вона мертва, коли навіть не почув її дихання. Її обличчя все ще було гарним, але потилиця тепер прикрашала бліді стіни навколо заглиблення, в яке врізалася її голова. Барті хмикнув і дозволив її тілу впасти на підлогу вітальні.

Коли він обернувся, то побачив її.

Дівчину.

Маленька відьма.

"Ходи сюди, дівчинко", - гукнув Барті, зірвавшись на крик.

Вона трималася за сходи, дивлячись вниз своїми широкими очима на тіло батька. Вона була одягнена в піжаму. Вона була готова до сну.

Барті посміхнувся, побачивши паличку, затиснуту в її

руці. Вона була готова до бою.

Хоробра дівчинка. Мерлін сподівався, що вона не

грифіндорка. Дівчинка затремтіла.

"Ходімо, дівчинко. Ходи сюди", - сказав Барті, цього разу м'якше.

Дівчина подивилася на нього широко розплющеними очима і зробила те, що він наказав, навшпиньки пройшовши через калюжу батькової крові до вітальні. Вона тремтіла, від неї пахло кислим потом. Вона була налякана.

Барті похитав головою.

Їй потрібно було зрозуміти, що не варто боятися власного короля. Ніколи. Це *їх* вона повинна була боятися.

"Ти чарівник."

Дівчинці було не більше дванадцяти років. Вона була милою, мала великі карі очі батька, оливкову шкіру матері. Її волосся було густе, темне і хвилясте. Маленьке, миле створіння.

Барті зітхнув. "Як тебе звати?"

Верхня губа дівчини затремтіла. "Тенді".

"З якого ти дому, Тенді?" - лагідно запитав він. Тенді важко ковтнула і зробила крок назад. Барті зробив невдалий рух, щоб схопити її, але вона вже спіткнулася об руку матері, і грубо впала.

Барті ледь не здригнувся, коли почув різкий хрускіт її схожого на гілочку зап'ястя, коли вона важко впала поруч із тілом матері. Перш ніж вона встигла заплакати, Барті схопив її і знову поставив на ноги. Тенді схлипнула, незграбно притискаючи зап'ястя до грудей і тремтячи. Вона о з и р н у л а с я на нього, сльози повільно збиралися на кінчику її підборіддя.

"Я з Рейвенкло", - прошепотіла вона, тремтячи голосом.

"Розумна дівчинка", - сказав Барті. Він кивнув. "Ніщо з того, що сталося сьогодні, не буде марним. Твої батьки загинули за гідну справу. І ти, Тенді, мілорде, обрала для себе славну мету. Ти розумієш це?"

"Твій Господь?" - повторила вона.

"І твій Господь незабаром теж", - тихо промовив Барті. Він став перед нею на коліна, простягнув руку вперед і ніжно змахнув сльози з її обличчя. "Ти будеш іскрою".

"Іскра чого?" - прошепотіла вона.

"Революція, Тенді", - пообіцяв Барті. А потім він направив свою чарівну паличку їй в лоб і промовив: "*Забути*".

Очі Тенді побіліли, і вона стояла з відвислою щелепою. Барті

відступив назад.

Тепер настав час працювати.

"Що ж, це був провал", - зітхнула Рита, закриваючи власну валізу. Вона схопилася за неї однією рукою, нахиливши голову, оглядаючи готельний номер, за який заплатив Пророк. Це був гарний номер, але так не можна було подумати, судячи з того, як Рита поводилася останні три дні, ніби кожна мить була для неї *випробуванням*.

"Здається, тут якась історія зі Статутом секретності", - сказала Джіні, переглядаючи свої нотатки, вже закінчивши пакувати речі.

"*Була,* - поправила Рита. "Але до голосування справа навіть не дійшла. Ні в кого не було пропозицій. Це була просто одна *дуже гарна промова*".

"Але, я думаю..."

"Саме так, ти думаєш", - сказала Рита. Тепер вона не звучала роздратованою, лише більш... розлюченою. Якби була різниця. "Ти маєш свою думку. І це добре. З неї вийшла б гарна стаття. Але ми репортери. І, на жаль, тут немає про що писати. Ми повернемося до цієї теми, якщо її піднімуть на національному рівні, але... я не думаю, що це станеться. Це, мабуть, ніколи не вийде за межі приватних зустрічей Ріддла і Дамбльдора. Вони здаються... *досить* протилежними."

"Це окрема історія", - наполягала Джіні.

Рита сухо посміхнулася. "Можливо. Але їхні ідеології протилежні. Ми ще не бачили, щоб одна засуджувала іншу. Якщо це станеться..."

"*Коли",* - поправила Джіні, бо хоч вона й була новачком у грі політичних кореспондентів, але мала хороше чуття і знала, що на горизонті щось намічається.

"Якщо вони це зроблять, то ми *також* включимо це в історію. Ми зробимо профіль про Єлену Келуґару, румунську делегатку. Вона молода, свіжа, працює в румунському Департаменті магічних правоохоронних органів. Можливо, зосередимося на нових світових стандартах, що стосуються міжнародних злочинців. А тепер ходімо. Ми ж не хочемо проґавити наш ключ до Лондона, - рішуче сказала Рита.

Джіні кивнула, хапаючи свою валізу, коли Рита вивела їх з номера і повела по коридору. Вони влетіли в ліфт, і двері вже майже зачинилися, коли рука

постріл між ними. Джіні посміхнулася, коли Березовський увійшов,

піднявши підборіддя. "Рито, - обережно промовив він.

"Федір, - стиснувши губи, промовила Рита, дивлячись прямо перед собою.

Чоловік посміхнувся до Рити, навіть коли вона відмовилася дивитися в очі, а потім підморгнув Джінні. Джіні придушила сміх у руці, і тільки тоді спробувала проковтнути його, коли Рита кинула на неї змарнілий погляд. Вони стояли мовчки, поки ліфт їхав униз, униз, униз, униз, і нарешті пролунав гудок, коли вони досягли першого поверху.

"До наступного разу, Рито", - сказав Березовський і пішов, ймовірно, ловити свій власний портключ на тому березі ставка.

"Тож... ти і..." почала Джіні.

"Навіть не думай, Візлі", - огризнулася Рита. Вона показала двома пальцями на власні очі, а потім на Джінні, і Джінні тихенько засміялася сама до себе. "Заткнися, йди стань у куток і чекай на мене, поки я нас перевірю".

"Так, мем."

"Не називай мене "пані", скільки мені, по-твоєму, *років?"* прошипіла Рита, перш ніж кинути валізу під ноги Джінні, а потім попрямувала до стійки реєстрації, проштовхуючись крізь довжелезну чергу на виїзд.

Джіні зітхнула, підхопивши валізу, і забилася в куток, спостерігаючи за тим, що відбувається навколо.

Хоча за останні три дні не було великої сенсації, Джіні відчувала, що дізналася щось нове. Рита була різкою, галасливою і пліткаркою, як для репортера, але вона знала, як отримати цитату. Вона знала, як ставити гострі запитання і привертати увагу. Джіні не знала, як це робити, не раніше, але вона починала вчитися.

"Як вам телятина?"

Джіні ледь не впустила валізу Рити.

Вона подивилася ліворуч, широко

розплющеними очима.

Том Ріддл знову був там, притулившись до стовпа, дивився на натовп, криво скрививши рот.

"Я... дуже добре, сер", - заїкнулася Джіні.

Ріддл кивнув. "Я так і думав, - пробурмотів він. Він з цікавістю подивився на неї. Думаю, ти добре впораєшся з "Пророком". Я з нетерпінням чекаю, коли прочитаю твої перші рядки".

"Ти мене навіть не знаєш", - тихо прошепотіла Джіні.

Вона не могла не повернутися до нього. Вона витріщилася на нього. Він був дуже гарний. Старший, але майже немолодий. Широкоплечий і обережний, гостра щелепа, бордові очі, які глибоко врізалися в неї. Джінні ковтнула, дивлячись на його руки - великі. Джіні завжди подобалися великі руки.

"Я... хотів би..." Ріддл дихав, а Джінні не могла поворухнутися.

Вона опинилася в пастці його темно-бордового погляду. Вона відчувала себе так, ніби її зачарували, і не могла придумати, з чим ще можна порівняти його погляд, окрім магії. Вона хотіла відсунутися, але він, здавалося, підходив все ближче і ближче.

"Ти... що?" - прошепотіла вона, їхні дихання змішалися.

Ріддл моргнув і відступив на крок назад. "Я потрібен у Лондоні. Але напишіть мені, якщо вам щось знадобиться", - сказав він, якось одночасно тліючим і холодним голосом.

Щоки Джіні запалали, і вона кивнула один раз, перевівши погляд на землю. "Звичайно, містере Ріддл. Я... я зроблю це", - сказала вона, і виявилося, що вона мала це на увазі.

Ріддл крутнувся на п'ятах і пішов геть. Він не озирнувся.

Джіні не могла відвести погляд.

Коли Том нарешті взяв свій ключ від Риму, через кілька годин після відпочинку, його віднесло спалахом світла, і він відчув неприємний поштовх за пупком, а коли виринув знову, то важко приземлився в темряві квартири.

Він простягнув руку ліворуч і намацав спинку знайомого оксамитового дивану, а поруч з ним - дорогий приставний столик ручної роботи. Зорієнтувавшись, Том змахнув чарівною паличкою, запаливши всі свічки та газові лампи в будинку.

Гаррі не здригнувся, скрутившись калачиком у кріслі, де сидів, і втупивши

погляд у Тома. "Гарненький Гаррі, - пробурмотів Том.

Гаррі підняв підборіддя. "Ти це

зробив?" "Ще ні."

Очі Гаррі звузилися. "Чому ні?"

"Я не можу просто переспати з нею при першій зустрічі, - насміхався Том. "Мені потрібно, щоб вона хотіла."

Гаррі хмикнув і зісковзнув зі стільця, підвівшись на ноги. Він перетнув відкритий простір, в з я в ш и Тома за руки, і повів його до дивану. Він штовхнув його вниз і повільно опустився на коліна Тома, обхопивши руками шию старшого чоловіка.

"Але ти це зробиш", - прошепотів Гаррі.

"Звичайно", - насміхався Том,

закочуючи очі. Він чекав. Очікував

цього.

Натомість Гаррі хитро посміхнувся і прошепотів: "Добре".

Гаррі гойдався на колінах у Тома, вдивляючись в обличчя цього чоловіка. Він провів пальцями по його площині, по щелепі, по губах. Відколи вони познайомилися, Том ні з ким не спав, окрім нього. Він навіть не спав зі своєю дружиною, і довгий час Гаррі відчував себе переможцем у цьому. Але тепер ця перемога вичерпалася, коли настав наступний етап їхнього плану.

Джіні Візлі була інструментом. Дуже вдалим. Яке треба було б задовольняти у більш ніж один спосіб. Гаррі знав, що для Тома це не буде важко. Том дуже добре вмів прикидатися, а Джіні зовсім не була потворною. Але Гаррі відчував глибоке, відчайдушне і жахливе відчуття, яке він не відчував з того дня, коли на матчі Ловців він знайшов *(зіштовхнув)* Джіні Візлі внизу на сходах.

"Трахни мене", - прошепотів Гаррі на вуста Тома. "Я скучив за

тобою. "А я за тобою", - зізнався Том, глибоко й повільно

впиваючись Гаррі в рот.

Гаррі застогнав, коли Том закотився в нього стегнами, і його член смикнувся в штанях, вже наполовину твердий.

"Ти ж мій, так?" Гаррі прошепотів на вуста Тома. "Хіба я не тут,

у нашій квартирі, під тобою?" докоряв Том у відповідь.

Гаррі не сказав те, що хотів - *це нічого не означає, ця квартира не моя, а твоя, ти можеш мене викинути, ти мене викинеш, і я нічого не зможу з цим вдіяти*. Гаррі ахнув, коли пальці Тома ковзнули по задній частині його піжамних штанів, вниз по складці, аж поки не торкнулися його дірочки. Гаррі застогнав, скочуючись вниз від тиску.

"З нетерпінням", - пробурмотів Том.

Гаррі засміявся і потягнувся до тумбочки, намацуючи флакончик з олією, який вони

там тримали. "Годі балачок, давай трахатися", - наполягав Гаррі.

Він ахнув, коли палець, змащений олією, увійшов у нього. Він зіщулився, сильніше, ніж зазвичай. Вони не трахалися вже тиждень, і Гаррі був надто зайнятий, щоб займатися чимось іншим, окрім швидкої дрочки, коли йому потрібно було розслабитися. Гаррі мугикав, перекочуючись стегнами на пальці Тома, облизуючи його рот, однією рукою вчепившись у його волосся, а іншою катаючись на чоловічій руці.

"Так добре, саме так", - прошепотів Том на вустах Гаррі, перш ніж зануритися

всередину, намацуючи м'язи горла Гаррі, пов'язані шнуром. Він підняв стегна, тягнучись до штанів, але Гаррі відштовхнув його руку.

"Будь уважним, - прошепотів Гаррі. "Ще один палець. Ще *два*."

Він хотів, щоб вона горіла. І Том не заперечував, запхавши ще два, розтягнувши на три пальці в ширину. Гаррі задихнувся, здригнувшись від різкого раптового болю, нахилився до штанів Тома, смикнувся за ґудзики, його пальці обхопили товсту, жилаву довжину. Він висмикнув його зі штанів чоловіка і сплюнув йому в руку.

"Привабливо, - пробурмотів

Том. "Пішов ти", -

прошепотів Гаррі.

"Залюбки", - усміхнувся

Том.

Губи Гаррі сіпалися, коли він вирівнював член чоловіка, і повільно сповзали вниз, здригаючись, коли він розтягувався ще ширше, Том був гарячий і непохитний, як завжди. Гаррі задихався, тремтячи, відчуваючи себе ближче до Тома, ніж будь-коли раніше. Руки Тома знайшли його стегна, і вони знайшли ритм, такий же легкий, як дихання.

Гаррі ніколи не трахався з кимось іншим, але він знав, що він - найкраще, що Том коли-небудь мав. Він був найкращим, що Том *коли-небудь* матиме. Гаррі обхопив однією рукою чоловіка за шию, підстрибуючи вгору-вниз, крутячи стегнами, доводячи це, доводячи те, у що він вірив, у що він *мусив* вірити, бо це мало бути варте того, *він* мусив бути...

Почувся різкий свист, а потім улюлюкання.

Гаррі зупинився, притулившись до грудей Тома, і комір його футболки промокнув від поту.

"Хто надсилає листи так пізно вночі?" пробурмотів Гаррі.

"Я не вірю, що це лист, - пробурмотів Том. Він ляснув Гаррі по стегну, посміхаючись над його грайливим обуренням. "Вставай."

Гаррі зіскочив з коня, закотивши очі, і впав на диван. Ерекція Тома не вщухла, коли він підвівся і перетнув вітальню до проломлених дверей кабінету. Гаррі підхопився, поправив піжамні штани, натягнув їх на свій *неймовірно* твердий член і, зітхаючи, пошкутильгав за старшим чоловіком.

"Ми можемо закінчити трахатися?" пробурмотів Гаррі.

Том наспівував, піднявши вгору палець, коли підійшов до столу, де на нього чекала велика рогата сова з примірником "Вечірнього пророка", прикріпленим до її лапки. Том потягнув за шпагат і взяв згорнутий папір, а Гаррі швиденько пригостив сову, перш ніж відпустити її в дорогу.

Том довго дивився на Пророка, перш ніж кинути його на стіл. "Що це?" запитав

Гаррі.

Том дивився в стелю, вираз його обличчя був тремтячим і непроникним. Гаррі трьома швидкими кроками перетнув кімнату, втупивши погляд у широкий письмовий стіл, за яким він працював кілька годин тому.

Гаррі різко вдихнув, дивлячись вниз на слова, що закарбувалися в його пам'яті, забарвлені в чорні та сірі тони.

НЕПОВНОЛІТНІЙ МАГЛОРОЖДЕННИЙ ЗНАЙДЕНИЙ ЯК

ЄДИНИЙ ЖИВИЙ ЧЛЕН ВБИТОЇ СІМ'Ї

БІЛЬШЕ ВРАНЦІ

"Томе, це... це..." Гаррі затнувся, повернувшись, щоб

подивитися на чоловіка. І тут він зупинився, бо цей *погляд* в

очах Тома.

У Тома завжди були гарні очі. Бургундські, як темне вино. Таке вино, яке любив Гаррі, яке Євфемія носила йому потайки за спиною у матері. Це була одна з перших речей, які Гаррі помітив у Тома.

Очі Тома вже не були бордовими.

Вони горіли *багрянцем*, його зіниці потемніли від хтивості чи... чи чогось більш

зловісного. "Томе, - спробував Гаррі ще раз.

Том грубо схопив Гаррі, притягнувши його ближче, і міцно поцілував. Гаррі застогнав у роті Тома, вчепившись пальцями в його сорочку. Це був гарний, грубий поцілунок, а потім він закінчився болем, коли зуби Тома впилися в його нижню губу. Гаррі задихався, затремтів і з тривогою подивився на Тома.

"Ти все ще хочеш, щоб я тебе трахнув?"

прошипів Том. "Так, але *це*..."

Гаррі застогнав, коли Том розвернув його за стегна і схопив за потилицю, нахиливши над столом. Гаррі втиснувся обличчям у першу шпальту "Вечірнього пророка", а Том трахав його, пронизуючи списом.

І Гаррі тепер мав для цього назву. Той погляд Тома.

Тріумф. Тріумф і радість.

Примітки до розділу наприкінці

[7] Нібито Оскар Уайльд, але насправді незрозуміло, хто це написав, оскільки джерело тексту неможливо ідентифікувати. [повернутися до тексту]

Новий розділ, хто це? Але, так, ось новий розділ, і у мене вже написана пристойна частина наступного розділу. Тож, може, оновимо в березні? Ура!

Бідолашний Гаррі. Не хвилюйся. Наш Гаррі порозумнішає раніше, ніж ви думаєте (наприклад, у наступному розділі)!

У будь-якому випадку, слідкуйте за мною в Твіттері!
Я @messyfandomgirl, якщо посилання не працює.

Крім того, у мене є новий фейлетон "Томаррі", який я поки що пишу, і який можна описати як нечестиву суміш "Звуків музики", "Аїди" та загадкових внутрішніх махінацій мого розуму.

Розділ восьмий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Близькість до влади вводить

деяких в оману, і вони

думають, що володіють нею".

[8]

"Срань господня", - зітхнула Джіні.

Вона ледве чула себе через розростаючийся хаос, кожне питання перекрикувало наступне. Вона ледве чула свої *думки*. Вона поглянула на Риту, але білявка теж виглядала захопленою, її погляд бігав довкола, а прикрашені коштовностями пальці стискали крихке отруйно-зелене стебло пера.

"Це божевілля", - прошепотіла собі Рита.

Це виглядало як величезне применшення їхньої нинішньої ситуації.

У будь-який день атріум Міністерства магії був заповнений людьми - екскурсійними групами дітей, чиновниками, репортерами. Але сьогодні все було інакше. Все було *інакше*.

Атріум все ще був переповнений цими людьми, але репортери не спали: половина з них розносила вечірні випуски своїх газет, повідомляючи про дівчинку, яка народилася від маґлів, а інша половина щойно повернулася з Саміту.

Джіні відчула, що виснаження пронизує її до кісток, і вона знову придушила позіхання рукою.

Всіх журналістів відтіснили назад перед офіцером охорони, а між ними і р е ш т о ю співробітників Міністерства стояли голова DMLE Амелія Боунс і голова офісу аврорів Джеймс Поттер.

"Тиша!" вигукнула Амелія, її *дзвінкий* альтовий голос рознісся по всьому Атріуму, змусивши світ затихнути. Вона обвела всіх поглядом, а потім, перш ніж встигла вимовити жодного слова, відступила від подіуму, і до неї прослизнув Джеймс Поттер.

"Привіт, мене звати Джеймс Поттер. Я голова Офісу аврорів, і сьогодні зі мною голова Департаменту магічного правопорядку Амелія Боунс. Приблизно о 21:34 за Гринвічем вчора ввечері дванадцятирічна маглівська учениця потрапила в інцидент, який закінчився смертю її найближчих родичів. У нас є підстави вважати, що ці смерті були викликані магічними діями. У нас також є підстави вважати, що до цього не причетні

сторонні сили..."

Рита першою підняла руку догори і вигукнула: "Це означає, що це зробила дівчина?"

Джеймс Поттер ледве встояв на ногах. "Я був би вдячний, якби ви зачекали з питаннями до кінця", - холодно сказав він. Рита усміхнулася у відповідь, але більше не перебивала. "Ми вивчатимемо всі можливі версії, але наразі нас найбільше цікавить студентка, яка народилася у маглівській сім'ї. Ми вирішили не розголошувати її ім'я. Ми вирішили не розголошувати її ім'я та батьків, щоб зберегти її особистість і безпеку".

Настала тиша, і Поттер прочистив горло, дивлячись на Амелію Боунс. Боунз

кивнула і нахилилася вперед. "Зараз ми будемо ставити запитання".

Рита кинулася в бійку, вигукуючи свої запитання, хоча інші репортери чули лише уривки, бо всі були спраглі до історії, до крихітних шматочків інформації, які лише малися на увазі, але не залишилися непочутими.

Журналісти були схожі на стерв'ятників, думала Джіні, хоча й не безпідставно. Усі шукають, чим би поживитися, і готові обгризти давно мертві туші.

Тільки це був живий. Свіжа, гаряча, соковита і молода. Той, хто отримав цю історію, став би передовою точкою пізнання.

Рита це добре знала. Саме тому вона так наполегливо боролася за

те, щоб її почули. Одне питання стояло над усіма іншими. "Чи був

мотив?"

Старший аврор Поттер на мить здригнувся, глянувши на Кості, і відвів погляд, перш ніж вона змогла зустрітися з ним поглядом.

Кістки виглядали спокійними.

"Були можливі докази зловживань..." Поттер почав так само, як і Боунс, "Поки що нічого абсолютного".

Хвилина тиші, поки Поттер усвідомлював, що він щойно сказав, а потім питання почали лунати все *голосніше і голосніше*. Джіні спостерігала, як Рита проклинала і крутилася, повертаючись до Джіні, де вона притихла.

"Тоді забудемо ту статтю про румунського делегата?" запитала Джіні. Вона вже почала робити начерки. Це мав бути її перший матеріал.

Рита моргнула. "Хто? Зачекай. Ні, нам це ще потрібно для міжнародної секції", - сказала Рита, тицьнувши звинувачувальним пальцем у бік Джіні. Джіні мляво зітхнула, похитуючи головою. "Це *безпрецедентно*".

Джіні насупилася. Можлива жертва насильства накинулася на

свого кривдника. "Це схоже на стару, як світ, казку", -

пробурмотіла Джіні.

"Я *ніколи* не чула, щоб щось подібне траплялося", - різко сказала Рита.

Джіні похитала головою. "Може, тому, що про це завжди мовчать", - заперечила Джіні. Вона підняла очі вгору, з блискучими очима. "Якщо ми знайдемо прецедент, обрамлення може збільшити читацьку аудиторію. Зробити так, щоб це виглядало, ніби існує закономірність. Якщо є докази жорстокого поводження, і вона *накинулася на нього,* то очевидно, що це відбувалося протягом певного часу, чи не так? Якщо це довести і представити це як бездіяльність міністерства..."

"Сенсація", - прошепотіла Рита, виглядаючи трохи здивованою. "Нарешті ти думаєш, як репортер, Візлі".

Джіні сухо посміхнулася. "Дякую."

Рита швидко злущилася, як стара фарба, коли їй спала на думку одна думка.

"Ми ніколи не отримаємо інтерв'ю з цією дівчиною", - сплюнула Рита. Потім вона зупинилася і мило посміхнулася Джіні. "Хіба ти не казала, що твій брат працює у відділі аврорів?"

"Так, але ця справа надто резонансна. Він ніколи не дасть мені доступу до неї", - кисло сказала Джіні, її думки розбігалися.

Дівчина була причетна до вбивства двох маглів. Своїх власних батьків.

Це було божевілля. Тоді їй спало на думку, що саме про це говорила Констанція Пікерінг, коли обговорювала Статут про таємницю. Дівчина була близька з маґлами, а потім якимось чином, випадково чи ні, використала свою магію проти них.

І тоді їй спала на думку одна думка.

"Ти маєш рацію, з цією дівчиною неможливо взяти інтерв'ю, - повільно визнала Джіні. "Але... що, як я знайду щось краще?"

Очі Рити звузилися. "Які в *тебе* є контакти, дівчинко?" Джіні

посміхнулася їй. "Мені треба написати листа".

"Забіні, ви мали можливість переглянути справу?"

Блейз все ще був глибоко занурений у справу, яку він намагався запам'ятати відтоді, як дівчину взяли під варту. Він підняв очі лише тоді, коли почув, як вона прочистила горло один раз, потім другий, і знав, що головний прокурор не любить давати зрозуміти втретє. Людей звільняли таким чином, а Блеза *не збиралися* звільняти.

"Все запам'ятав, адвокате Тхір", - твердо сказав він, кладучи папку на стіл.

Мері Кеттермол не була дуже великою жінкою.

Насправді це була досить мініатюрна жінка, з темним волоссям, яке вона носила в акуратному пучку. Вона майже завжди була в мантії з чіткими, суворими лініями, і, незважаючи на приємне обличчя, в її очах завжди горів лютий вогонь. Вона була

маглівською відьмою і знала про це, постійно щось доводячи, і робила це щодня. Блейз дуже захоплювався нею.

"Добре, ти не будеш моїм клерком у цій справі", - сказав адвокат Кеттермол.

Серце Блеза провалилося в живіт, і він обурено підскочив до свого столу. "Мем..."

"Ти будеш другим кріслом. Мені знадобиться вся допомога, яку я зможу отримати. Сюди, - різко сказала вона, клацнувши на нього пальцями.

Блейз навіть не встиг відчути тріумф чи гордість, як схопився на ноги і пішов слідом за Кеттермол до її кабінету. Вона пронеслася крізь хиткі вежі з досьє, які трималися на ногах лише завдяки силі її магії. Вона не була особливо сильною, але до біса добре виконувала свою роботу, і Кеттермол це знав. Вона сіла за свій стіл і кивнула на стілець навпроти.

Блез швидко сів.

Кетрін змахнула чарівною паличкою, грюкнула дверима й зачинила їх на ключ. Вона зітхнула, раптом виглядаючи набагато старшою, ніж зазвичай. "Це буде важка справа, Забіні. Я хочу, щоб ти був готовий", - обережно промовила Кеттермол.

"Я готовий", - сказав Блез.

Він читав описи місць злочинів, бачив чарівні фотографії.

Дванадцятирічна дівчинка, затьмарений розум, синці на руках і два мертвих подарунки.

"Тенді Спектр - зіпсована молода відьма", - з жалем сказала Кеттермол. Вона подивилася на її фотографію. Це була маглівська фотографія - вона виглядала молодшою за свій теперішній вік, з широкою посмішкою. Її верхнє ліве ікло майже повністю відросло. "Я бачу в ній себе".

"Тому що вона маглороджена?" запитав Блейз.

В очах Ховрашка спалахнула легка іскорка. "Так. Але, крім того, я могла бути на її місці. Представлені докази показують, що існує певна... історія зловживань. Це почалося після того, як вона почала відвідувати Гоґвортс", - пояснив Тхір.

Блейз різко вдихнув, швидко встановлюючи зв'язки. "Отже... можливість жорстокого поводження, коли дізнаються, що вона відьма. Якісь маглівські релігії?"

"Ні. Мати була з Південної Азії. Індіанкою. Але не індуска, - підтвердив Тхір. "Батько був білий. Релігії теж не розрізнити. Гадаю, це просто тому, що вона була... іншою. Чарівною."

Блейз втримався від бажання насміхатися. А люди намагалися проповідувати, що маґли не є небезпечними. Його власна мати може бути чистокровною і мати схильність втрачати чоловіків, але принаймні вона не знущалася над дітьми. Він не знав жодного чистокровного, який би підняв руку на своїх дітей, навіть Люциуса Мелфоя, який був до смішного вимогливим.

"Гнітюче", - це все, що сказав Блейз.

"Дуже", - погодився Тхір. Вона прочистила горло, відганяючи емоції, які згустили її голос. "Тенді Спектр, для її професорів у Гоґвортсі, була нормальною, добре пристосованою дівчиною. Її староста, професор Флитвік, каже, що вона має світлий розум, але її магія завжди була... трохи темпераментною. Вони думали, що вона просто захоплена. Або, скоріше, сильна".

Блейз почув "*але*". "Що з нею не так?"

"Вона... Невидимка. Згідно з Невимовним, - неохоче промовив Тхір. Блейз

опустився на своє місце.

Обскуріал. Це... все

змінило.

"Це буде загальновідомо?" запитав Блейз.

Кеттермол наспівувала собі під ніс. "Ми... ще не обговорювали це. Ми все ще обговорюємо, чи буде її ім'я включено до публічного реєстру", - сказала Каттермол.

Блейз кивнув. Це мала бути гучна справа, можливо, найгучніша справа, яку він коли-небудь мав, незважаючи на те, що він був на початку своєї кар'єри. Це також означало, що вона буде дорого коштувати.

"Де вона буде жити? Вона не може залишатися в камерах внизу, чи не так? Вона ж *дитина*", - сказав Блез.

Вираз обличчя Ховрашка потемнів. "Якби аврори захотіли, вона була б такою", - пробурмотів Тхір. Вона зітхнула. "Але у нас немає коштів, щоб утримувати її. Принаймні, не було".

"Що ти маєш на увазі?" повторив Блейз. Тхір

насупився.

"Я маю на увазі, що коли ми *укладемо* угоду з офісом Авроров, її проживання не буде вибиватися з бюджету. Її утримуватимуть у повному обсязі, у безпечному місці, всі витрати будуть оплачені з особистого рахунку Тома Марволо Ріддла".

Очі Блеза розширилися.

Керівник відділу міжнародного магічного співробітництва.

Коли вони прибули до міністерства, всього через день після прес-конференції, перше, що сказав охоронець, було: "Ніякої преси".

Він навіть не підняв голови, не потурбувавшись подивитися на їхні палички чи прикріпити їм бейджики. Засмучена Джіні шкандибала, вдаючи, що не кривиться під кислим, розчарованим поглядом Рити.

Рита ткнула її в середину спини довгим акриловим цвяхом.

"Ти покарана школярка чи молодший політичний кореспондент у найбільшій британській чарівній газеті?" Рита огризнулася.

Лише тоді Джіні витягла лист - той, у справжність якого Рита *все ще не* вірила, - і показала його офіцерові.

"Ми приїхали на зустріч з керівником Департаменту міжнародного магічного співробітництва, - каже Джіні.

"Том Ріддл" - це було дуже складне ім'я, але, схоже, воно привернуло увагу офіцера набагато швидше. Він сів, намацуючи себе, гортаючи свій буклет з розкладом зустрічей, але перш ніж він встиг це зробити, хтось вискочив вперед.

"Містере Манч, - швидко сказав Гаррі Поттер, - ці леді зі мною".

Містер Манч випростався, широко розплющивши очі. "Так,

пане Поттер. Так, сер."

Гаррі Поттер, як завжди, був приголомшливим, що неабияк *розлютило* Джіні. Він був одягнений у сувору чорну мантію з широкими відкритими рукавами, яка розвівалася по землі, а на талії був важкий ремінь, який міцно стискав його. Це було занадто гламурно для сірого міністерства, але Джінні вирішила, що в цьому і був сенс.

"Гаррі, - повільно промовила Джіні, надаючи своєму голосу професійного звучання.

"Джіні, - сказав Гаррі так само холодно, хоча й привітно посміхнувся, наче вони були давніми друзями. Він ступив крок уперед і подивився на Риту з новою усмішкою, цього разу більш лагідною. "Рита Скітер з "Щоденного пророка". Ми раді, що ви з нами".

"Радий, що ти... є", - обережно сказала Рита. Вона краєм ока глянула на Джіні, але Джіні відмовилася зустрітися з Ритою поглядом.

Гаррі заклав руки за спину, нахилив голову, дивлячись на них з-під круглих окулярів. "Містер Реддл хоче поговорити з вами обома", - сказав він, майже застигши. Джіні зрозуміла, що з ним щось не так, але не могла зрозуміти, що саме. "Цікаво, що ви хочете поговорити з Департаментом Міжнародного Магічного Співробітництва про те, що таке справа ДММС".

Це були ті самі побоювання, що й у Рити. Джіні переконала її тими ж словами, що й Гаррі. "Це може мати вплив у глобальному масштабі. Ми були на саміті. Ми чули промову Констанс Пікерінг про Статут секретності. Ми дослідили минулі інциденти, подібні до цього, які замовчувалися. Це заслуговує на те, щоб про це розповіли", - обережно сказала Джіні.

Гаррі дивився на неї довшим поглядом, ніби намагався подумки розірвати її на частини, але більше нічого не сказав, поки вони сідали в ліфт. Він притулився спиною до металевої клітки ліфта, коли хтось намагався прослизнути поруч з ним, і Гаррі

похитав головою. Дівчина опустила голову, не зустрічаючись з ним поглядом, і відступила назад.

"Хочете залишити нас наодинці, містере Поттер?" Рита потягнулася,

майже кокетливо. Джіні спробувала похитати головою на свою

начальницю, але Рита не звертала на це уваги.

Рита не *розуміла*. Гаррі належав до тих істот, яких вона вважала недоторканними. Секс був для нього надто брудним, надто *людським*. Гаррі не був людиною.

"Буде розумно, якщо якомога менше людей знатиме, що ви тут, щоб взяти інтерв'ю у містера Редла, - сказав Гаррі, коли двері ліфта нарешті знову відчинилися, і жіночий холодний голос представив їх Департаменту міжнародного магічного співробітництва.

В офісі було голосніше, ніж Джіні очікувала.

У приміщенні постійно стояв глухий гуркіт, співробітники бігали туди-сюди, дехто з міжнародними газетами в руках, дехто з паперами. Майже одразу до Гаррі приєдналася жінка, яка здалася йому віддалено знайомою.

"Гаррі, мені просто потрібно, щоб ти отримав підпис містера Ріддла на пропозиціях про повну зайнятість, але він замкнений у своєму кабінеті, і ти знаєш, що я не можу просто так *увірватися...*"

Джіні швидко впізнала в молодій жінці Пенелопу Клірвотер, колишню дівчину Персі. Вона виглядала більш гламурною, ніж вона її пам'ятала, гарно вбрана і весела. Джіні швидко зрозуміла, що це, швидше за все, було вимогою роботи з Ріддлом, а не особистим вибором Гаррі та Пенелопи, який вони зробили самі.

"Я підпишу, - розгублено відповів Гаррі.

"Ти маєш таку силу?" запитала Джіні, не звертаючи уваги на кістлявий лікоть

Ріти, що врізався їй у ребра. Гаррі подивився на неї, піднявши брову. "Так", -

відповів Гаррі, сміючись.

"Хіба ти не просто асистент?" Джіні не могла не копати.

Очі Гаррі спалахнули. "Я не *просто хтось*", - застеріг

він.

Пенелопа з цікавістю подивилася на Джінні, незадоволено зморщивши ніс. "Джінні Візлі", - промовила вона. "Як твій брат?

"Добре", - бадьоро сказала Джіні. "*Він* допомагає міністру".

Це було приємно, майже так, ніби вона казала: "*Поки ти асистент асистента"*.

Вираз обличчя Пенелопи похмурішав, а Гаррі ставало все веселіше і веселіше.

"Я підпишу. Я хочу, щоб ці пропозиції були готові до кінця дня. Заплануй зустріч з

ними трьома на наступний тиждень, гадаю? Я дам тобі знати, якщо це не спрацює", - сказав Гаррі. Потім він зробив паузу. "І пошли стажера з чаєм".

Гаррі крутнувся на підборах черевиків і пронісся через приміщення, вправно пригинаючись під пролітаючим паперовим літачком і обминаючи молодого стажера, перш ніж попрямувати до єдиного

двері кабінету в кінці великої кімнати. Він постукав один раз і відчинив двері.

"Що ти..."

Том Редл навіть не підняв голови, щоб подивитися на того, хто увійшов у двері. Джіні здригнулася, почувши роздратування в його голосі, але Гаррі не звернув на це уваги, штовхнувши двері ширше і зайшовши всередину.

"Інтерв'ю", - твердо сказав він.

Ріддл різко підняв голову, його вираз обличчя вирівнявся до сухого недоброго погляду, з яким Джіні вперше зустрілася особисто на Саміті.

"Джиневра Візлі, - пробурмотів Ріддл, зануривши голову в кивок. Він перевів погляд на неї. "А ви, мабуть, її керівник, міс Ріта Скітер. Я читав деякі з ваших робіт".

"Рада це чути", - промурмотіла Рита, хоча в її погляді з'явилося щось гостріше. Вона була в своїй стихії, прагнучи відсіяти будь-яку напівправду та завуальовані коментарі.

Дуже шкода, що Джіні подумала, ніби Рита може зустріти свою пару в якомусь Томі Ріддлі. Він був не з тих, хто говорить те, що не має на увазі, і тримав свої таємниці близько до грудей.

Гаррі скрутився навколо столу Ріддла, що сидів у захараченому кріслі в кутку, схрестивши ноги. Він змахнув чарівною паличкою, перекинувши папери Ріддла зі столу собі на коліна.

"Ваше перо, - сказав Гаррі, простягаючи руку. "Я маю дещо підписати, поки ти це робиш".

Ріддл хмикнув. Він відповів на запитання в очах Рити. "Гаррі незамінний у цій справі. З моїм підвищенням я, як правило, зайнятий завданнями більш глобального масштабу. Це означає, що моя увага обмежена з точки зору справ міністерства. Гаррі має право використовувати мій підпис", - пояснив Ріддл. Він пройшов повз величезне, шовковисте чорне перо і зупинився, п р о с т я г н у в ш и руку до місця для сидіння. "Будь ласка, сідайте".

Щойно їх привели, Джіні та Риту на одному дивані, а Ріддла в єдиному кріслі, як у двері постукали. Двері метушливо відчинилися, впустивши дівчину, яку Джінні впізнала - Ромільду Вейн, як вона подумала, - з підносом чаю на плечах.

"Сер", - швидко сказала вона з яскравою посмішкою, ставлячи тацю з чаєм, а потім подивилася на Гаррі, чекаючи на схвалення. Гаррі кивнув їй, і Вейн променіла, перш ніж розвернулася і вилетіла з кімнати, знову залишивши тільки дорослих.

"Тож скажіть мені, Джиневро, міс Скітер, чому ви хотіли взяти у мене інтерв'ю про цю... неприємну справу?" запитав Ріддл. Джінні намагалася не прикидатися, коли він називав її на ім'я, і *тільки на* ім'я.

"Ми були на міжнародному саміті, буквально вчора, як ви знаєте. Ви не проти?" сказала Рита, відкриваючи свою велику сумку і викладаючи довгий сувій пергаменту та отруйно-зелене перо для швидкого цитування. "Ми чули ваші думки щодо Статуту

секретності. Ви ніколи не приховували своєї недовіри до маглів. Чому?"

На мить Джінні очікувала чогось політичного. Що він скаже щось, не кажучи нічого взагалі.

А потім він взагалі цього не робив.

"Відомо, що я Спадкоємець Слізеріна, - розмірено промовив Ріддл. "*Не* так добре відомо, що я виріс у маглівському сиротинці. Маґлами, які мене не розуміли".

Гаррі різко підняв голову, його погляд звузився.

"Маглівський *сиротинець*?" пробурмотіла Рита, її очі прояснилися.

"Так, персонал мене зневажав. До десяти років я пережив три екзорцизми. Вони вважали мене одержимим", - сказав Ріддл, і в к у т о ч к а х його губ грала похмура забава. "Звичайно, я не був одержимий. Я був просто молодим, могутнім, але ненавченим чарівником. З р о з у м і й мене правильно. Я не вважаю, що *всі* маґли такі, як ті, що завдали шкоди мені і тій дівчині. Однак я вірю, що наші закони, які стосуються маґлів, створені для того, щоб захищати їх, а не нас".

Джіні нахилилася вперед, дивлячись на свої списані нотатки, а потім на перо Рити, яке слово за словом записувало його цитати.

"Отже, ти вважаєш за краще, щоб закони захищали нас, а не маґлів", - підсумувала Джіні. "Зрозуміло. Але що ви скажете на аргумент, що ми можемо завдати великої шкоди їм, їхньому суспільству та їхній інфраструктурі?"

Ріддл насміхався. "Джиневро, ти коли-небудь бачила зброю? Це зброя, яка може миттєво вбити будь-кого з нас, і їм не потрібна була магія, щоб її винайти", - насміхався Ріддл, наче маґли були варварами лише на підставі цього факту. Він прочистив горло. "І я не наполягаю на цьому лише з міркувань безпеки. Йдеться про нашу культуру як народу. Якщо ми нічого не змінимо, культура *чарівників вимре*".

"Це може бути будь-яка зміна", - заперечила Джіні, навіть коли Рита стиснула її зап'ястя рукою. Джіні знала, що вона небезпечно близька до того, щоб вступити в суперечку, але їй треба було якось підштовхнути. "А як щодо маглорожденних?"

Ріддл витріщився на неї. "Саме так. Я вважаю, що якщо ми не знайдемо рішення, це може стати катастрофою для нашого народу. Нам потрібна свіжа кров. Нам *потрібні* маглороджені. Вони принесуть інновації ззовні. Але ми не можемо допустити загибелі наших дітей. Ми повинні... втекти від цього. Втекти від цього."

"Втекти від смерті?" запитала Рита, піднявши брову.

"Концепція Vol de Mort, якщо хочете", - сказав Ріддл, його рот смикнувся, і він сів, виглядаючи досить задоволеним собою. "Коли дитина досягає шкільного віку, ми повинні забрати її від будь-якої потенційної небезпеки і помістити в належні, чарівні будинки. Ми повинні продовжувати інвестувати в наших маглівських дітей, щоб вони не прослизнули крізь тріщини. Ми повинні *тікати* від смерті. Смерті нашого народу. Нашої *культури.*"

Концепція Vol de Mort.

У голові Джіні знову і знову крутилася ця ідея, а Ріддл перетворював свої слова на щось, що надихало, на план, сповнений вогню і прогресу, який обіцяв порушити статус-кво міністерства. А Джінні дивилася, як Рита все це поглинає, і її власні очі світилися тією ж люттю. Джінні ковтнула. Це було зовсім не схоже на те, що її коли-небудь вчили розглядати.

Артур Візлі був одержимий усім, що пов'язане з маґлами. Він вважав їх лагідним народом. Але Джіні бачила стурбовані вирази облич аврора Поттера та Амелії Боунс. У можливому насильстві, яке сталося з цією дівчиною, не було нічого лагідного. Маґли мали потенціал бути небезпечними для них, і один з найвпливовіших людей у чарівній Британії погоджувався з цією думкою, поділяв її від щирого серця.

Вона занотувала цю думку.

І весь цей час Гаррі сидів у кутку, підписував папери і робив нотатки.

Коли інтерв'ю тривало трохи більше години, Гаррі раптово підвівся, перервавши Ріддла на півслові. Ріддл зупинився, нахиливши голову і втупившись у Гаррі бордовим поглядом. Гаррі не здригнувся, дивлячись у відповідь.

"Ти запланував збори відділу, - холодно сказав Гаррі.

"Хіба?" перепитав Ріддл, майже як виклик.

Гаррі хмикнув. "Так, сер."

"Дуже добре", - зітхнув Ріддл. Він нахилився вперед, знову посміхнувшись прохолодною, водянистою посмішкою. "Було дуже приємно поговорити з вами обома. Я сподіваюся, що мене будуть точно цитувати... так, міс Скітер?"

Щоки Рити порожевіли. "Не хвилюйтеся, сер. Все, що ви сказали, досить соковито, щоб я могла просто надрукувати. Ніяких подробиць. Обіцяю", - сказала вона зі своєю акулячою посмішкою.

Ріддл усміхнувся, кивнувши у відповідь. Він простягнув їй руку, і Рита потиснула її один раз, задоволена тим, що нарешті зустріла свою половинку. Потім Ріддл повернувся до Джіні і схопив її за руку.

Джіні різко вдихнула. Його рука була великою і прохолодною. Вона не знала, чому очікувала, що він буде гарячим. Він не потиснув їй руку, просто тримав її, і дивився на неї крізь вії.

"Я радий, що ти написала, Джиневро. Я не міг придумати кращої пари репортерів, щоб поділитися своїми думками про цю трагедію", - пробурмотів Ріддл.

Джіні проковтнула. "Я... я рада, сер."

Ріддл відпустив її руку і з посмішкою швидко підвівся, знову повернувшись до Гаррі. "Порядок денний?" - запитав він, простягаючи руку. Гаррі передав папку, його

вираз обличчя був лютим, хоча все відбувалося надто швидко, щоб Джіні встигла вловити якісь окремі почуття.

"Гаррі, - тихо промовила Джіні, коли пара репортерів зібралася

разом. Гаррі підняв очі, вираз його обличчя не змінився, коли він

зустрівся з нею поглядом.

На якусь мить між ними промайнуло щось гостре і зазубрене. Колись Джінні уявляла, що закохана в нього, коли була молодою і наївною. Вона думала, що, можливо - *лише* можливо, вони могли б бути... А потім Джіні побачила, яким був Гаррі під усім цим. Джінні не знала, що таке кохання, не знала по-справжньому.

"Джіні, - привітався Гаррі, його губи скривилися в зміїній посмішці, а очі горіли яскраво-зеленим кольором Вбивчого закляття, коли він випростався на повний зріст. Він потягнувся за своїми паперами, склавши їх на грудях, перш ніж повернутися до Рідла. "Сер."

"Ходімо, - холодно сказав Ріддл.

Він пройшов повз Джіні, навіть не глянувши на неї, від чого Джіні аж похолола. Гаррі пройшов повз неї, все ще посміхаючись, ніби весь час розгадував її гру. Ніби бачив і чув її незграбні спроби флірту і знаходив їх *кумедними*.

Рита дивилася на свої нотатки з жадібним поглядом в очах.

"Ми можемо зробити це разом за два дні, чи не так?" запитала Рита. "Це матеріал для

першої шпальти". Джіні розгублено відповіла: "Тобі ще треба закінчити болгарську

статтю".

"Це все твоє, малий. Твоя підзаголовок", - розсіяно сказала Рита. Вона навіть не помітила, як Джінні здригнулася від несподіванки. Натомість її нафарбовані губи скривилися у зловісно-задоволеній посмішці. "У нас є *ще багато чого, що можна підсмажити*".

Гаррі безшумно рухався в тіні Тома, коли вони поверталися зі зборів кафедри. Він прикипів поглядом до широкого простору між лопатками Тома, гадаючи, чи помітив його Том. Чи помітив Том, яким мовчазним був Гаррі? Чи помітив він, що це було на нього не схоже? Чи його це взагалі хвилювало?

Гаррі не був найрозумнішою людиною у світі - ні, це була трійка: Герміона, Том і його бабуся - але він не був дурнем. Він міг прочитати, що відповідь на всі його запитання, найімовірніше, була "*ні"*.

"Не зараз", - пробурмотів Гаррі, коли вони увійшли до стайні, і краєм ока побачив Пенелопу, що підкрадалася до нього. Він підняв голову і побачив, як Том озирнувся на нього через плече. Гаррі уникнув його погляду і пішов слідом за чоловіком до його кабінету.

Він повністю повернувся, щоб зачинити двері, зосередившись на дереві, слухаючи, як

Том влаштовується за столом, відкинувшись на спинку стільця.

Гаррі відкашлявся і розвернувся.

Том дивився зверхньо на свою роботу, навіть не звертаючи уваги на Гаррі.

"Томе... що ти задумав?" почав Гаррі. Том

хмикнув. "Що ти маєш на увазі, Гаррі?"

"Це інтерв'ю... буде виглядати так, ніби ви просто коментуєте ситуацію, яка вас турбує. Зрештою, коли це випливе назовні, це стане міжнародною магічною справою. Але ж я тебе знаю, - тихо промовив Гаррі, хоча й не думав, що знає. Він не думав, що знає Тома так добре, як йому колись здавалося.

"Я відповів на їхні запитання, - терпляче сказав Том. Він похитав головою, відводячи погляд. "Те, що сталося з тією дівчиною, було трагедією. Мені потрібно було висловити, що я категорично проти таких речей".

І Гаррі це знав. Гаррі не думав, що Том не проти маніпулювати цією ситуацією на свою користь. Використати трагедію цієї маленької дівчинки для власної вигоди. Але все, про що Гаррі міг думати, було те, наскільки *підготовленими здавалися* відповіді Тома. Як він подбав про те, щоб мати свіжий зв'язок з Пророком саме тоді, коли відбувалося щось подібне.

"Я не хочу... думати про найгірше", - зізнається Гаррі.

Том різко підвівся, кинувши свою роботу майже на півслові. Він обійшов стіл, пильно вдивляючись в обличчя Гаррі. Гаррі глибоко вдихнув, коли Том навис над ним, і Том нахилив голову, дивлячись на нього зверху вниз.

"Тоді не треба", - пробурмотів Том, підносячи руки до Гаррі, щоб накрити його обличчя. "Гаррі, ми ж партнери, чи не так?"

Гаррі хотів погодитися. Колись він би погодився від щирого серця.

Натомість він поставив запитання, яке не давало йому спокою відтоді, як чоловік сказав ці слова
слова перед Ритою та Джіні.

"Що таке "Воль де Морт"?" прошепотів Гаррі, дивлячись в очі Тома, шукаючи відповіді, щось хоч трохи схоже на правду. А потім очі Тома заплющилися, хоча вираз його обличчя не змінився.

"Скоро дізнаєшся", - ніжно пообіцяв Том, а тоді мовчки поцілував Гаррі, викрадаючи в нього всі інші запитання, його язик сплутався з язиком Гаррі, пройшовся по його корінних зубах, перш ніж відсторонився. "Ти мені не довіряєш, любий?"

Він ковтнув і повільно кивнув. "Так, звичайно."

Том усміхнувся до нього, тією холодною, майже безгубою усмішкою, яку він приберігав для своєї *дружини, а* не для Гаррі. *Щоправда,* з цим виразом він посміхався до Гаррі. Він нахилився, притиснувши ще один поцілунок до Гарріних вуст, у куточок губ, і потер великими пальцями яблучка Гарріних щік, дивлячись на нього зверху вниз.

"Добре", - пробурмотів він, а потім Том так само швидко зник, вилетівши з офісу, наче його там ніколи й не було.

Гаррі глибоко вдихнув і вчепився в край столу, тремтячи. Том Реддл щойно збрехав йому в обличчя. Він вдавав, що це не так, але Гаррі знав, коли йому брешуть. Раптом усі слова Євфимії знову обрушилися на нього: *ти заслуговуєш на краще, ніж бути чиєюсь коханкою чи помічницею до кінця свого життя.* Гаррі не вірив, що може бути просто коханкою. Помічником.

Але саме таким він і був.

Гаррі ще ніколи в житті не почувався таким безсилим.

Він був виснажений, коли прийшов до офісу через два ранки. Гаррі побачив своє відображення у скляних дверях, що вели до стайні, і скривився - Євфимії було б соромно за нього, якщо б він з'явився в одному з цих сірих халатів, які купила для нього мати. Але він не мав часу. Ніч була сповнена роботи і кошмарів, він прокинувся пізно і вихопив з шафи першу-ліпшу річ.

"Гаррі!" покликала Пенелопа, метнувшись до нього, щойно він штовхнув двері.

Гаррі простягнув руку, дозволяючи Пенелопі покласти "Щоденного пророка" йому в долоню. Гаррі глянув на першу сторінку - там була фотографія Тома Ріддла, мабуть, з архіву, бо пара не взяла з собою фотографа. Він ковтнув, прочитавши заголовок:

КОНЦЕПЦІЯ VOL DE MORT: ТОМ РІДДЛ ПОЯСНЮЄ

"Це... це цікаво", - сказала Пенелопа, трохи вагаючись. Вона виглядала наляканою, але заінтригованою. "Я ніколи не думала про це з такої точки зору. Смерть нашої культури через те, що ми дозволяємо маглорожденним розмивати наші традиції і ніколи не вчимо їх наших".

"Так, - розгублено відповів Гаррі, пробігаючи поглядом слова. "Я цілий день на роботі. Де містер Реддл?"

Гаррі подивився на кабінет чоловіка і побачив, що за дверима було темно. Зазвичай Том щодня приходив до кабінету першим. Його відсутність означала, що він був десь в *іншому місці*. Для Гаррі було незвично не знати, де він перебуває.

Пенелопа насупилася. "Хіба ти не повинна знати?"

Гаррі хмикнув і повернувся, клацнувши пальцями на стажерів. Майже одразу всі троє -Ромільда Вейн, Колін Кріві та Асторія Ґрінґрасс сіли уважно. "Хто з вас

сьогодні складав розпорядок дня?" запитав Гаррі.

Асторія підскочила, простягаючи пергамент. "Так, сер. Пенелопа не встигла переглянути ще раз, а ви, звісно, ще не закінчили, але... - вона запнулася, невпевнена в тому, що

Обличчя Гаррі пережило кілька складних емоцій, перш ніж повністю застигло у невиразному стані.

"Зрозуміло, - пробурмотів Гаррі.

У Тома був розписаний весь день. Він сам домовлявся про зустрічі.

Але це не означало, що не було жодних вказівок на те, де він збирається бути або про що йтиметься на зустрічах.

Гаррі не повинен був знати.

"Перепрошую, - почав Гаррі, і щойно він рушив до кабінету, як двері до відділу міжнародного магічного співробітництва з гуркотом розчинилися.

На якусь мить корівник затих, хоча ніколи не замовкав.

Герміона Ґрейнджер стояла в арці дверного отвору, її вираз обличчя був схожий на щось люте.

"Гаррі?" запитала Пенелопа.

Гаррі важко ковтнув, випроставшись. "Герміона.

"Давай *поговоримо",* - гаркнула Герміона, проходячи повз нього і вириваючи папірець з Гарріної руки. Гаррі пішов за нею, відмовляючись звертати увагу на погляди, коли відчинив їй двері кабінету, і вона протупотіла повз нього.

Гаррі зачинив двері кабінету, на мить притулився лобом до прохолодного дерева, глибоко вдихнув, щоб загартуватися, а тоді розвернувся і витріщився на Герміону. Герміона скривила верхню губу і жбурнула ранковий "Пророк" на його стіл. Він приземлився легко, але це могло бути так само, як ляпас по обличчю.

"Герміона...

"Що це?" - холодно запитала

Герміона. холодно запитала Герміона.

"Інтерв'ю, - тихо відповів Гаррі.

Герміона витріщилася на нього. "Те, що він сказав..."

"Це не має до мене ніякого відношення", - твердо сказав Гаррі, хитаючи головою. Він підійшов ближче до Герміони, простягнувши їй заспокійливу руку, яку відпустив, коли Герміона зашарілася, люто на неї дивлячись. "Герміоно, ти ж знаєш, що він мій *бос*..."

"Саме так, він твій бос!" Герміона огризнулася. "Ти з ним погоджуєшся?

"Не *все, - кволо* почав Гаррі. "Але ми говорили про це. Дівчинка була в небезпеці, і вона..."

"Він використав обставини, в яких опинилася ця дівчина, щоб просунути свої *плани,* - прошипіла Герміона. "Це дуже зручно."

І Гаррі відчув, як його раптово охопила паніка. Він ковтнув, пригадавши радість в очах Тома, коли вони побачили Вечірнього Пророка, і швидко проковтнув усе це. Він суворо й уважно подивився на свого *найкращого друга.*

"Обережно, в чому ти його звинувачуєш", - попередив Гаррі.

Герміона похитала головою, і він майже *відчув* її огиду. Гаррі обійшов її, зітхаючи, впав у крісло, сховавши обличчя в долонях. Він мусив тримати себе в руках.

"Я його ні в *чому не* звинувачую, - сплюнула Герміона, - окрім того, що він використовує історію бідної дівчини, щоб с т а т и *фанатиком*. Гаррі, ти працюєш на фанатика".

Він мусив тримати себе в руках, поки вона не пішла, бо вона його ні в чому не звинувачувала, але Гаррі міг би. Гаррі подумав, що, можливо, Том має до цього якесь відношення, можливо, Том зробив щось жахливе, але він був в Італії, тож він не міг цього зробити, а гроші не зникли, Гаррі перевірив свої рахунки. Нічого не пропало, і все ж Гаррі думав, що, можливо, він втратив усе.

"Ти написав Джіні, щоб попросити її про це від імені свого боса?" запитала Герміона.

Гаррі страшенно розреготався і підняв голову. "Ти думаєш, якщо я попрошу Джіні про *щось,* вона *мені допоможе*? Джіні Візлі мене ненавидить".

Герміона остовпіла. "Ні, вона..."

"Так, вона так думає. Вона думає, що я відповідальний за її падіння", - прошипів Гаррі.

"Вона просто... горює. Вона злиться, бо це ти її знайшов", - наполягала Герміона. Гаррі

відвернувся.

Джіні Візлі зневажала його, і він це знав. Він *бачив* її, а іноді Гаррі здавалося, що вона теж його бачить, і ця думка страшенно лякала.

"Ні, я не писав Жені. Вона написала нам. Ні, не нам. Ріддлу, - огризнувся Гаррі.

Герміона насупилася. "Звідки вона його знає?" пробурмотіла Герміона. "Вона ж лише молодший кореспондент.

"Я не стежу за його знайомими, Герміоно. Я його асистент, а не нянька", - огризнувся Гаррі. Герміона повернула свою лють назад на нього, а Гаррі підняв руки, хитаючи головою. "Слухай, я думаю, що вони познайомилися на Саміті, але я не можу бути впевнений".

Герміона починала заспокоюватися, і здавалося, що вона намагається розібратися в своїх думках. Вона завжди була такою відвертою. Саме тому Гаррі ніколи не мав над нею переваги в навчанні, і саме тому він мав над нею перевагу в спілкуванні. Герміона показувала все на своєму обличчі; цього Гаррі вже давно навчився.

"Гаразд. Просто... все відбувається так швидко. І ця бідолашна дівчинка", - пробурмотіла Герміона. Вона втупилася в землю. "Я боюся, що люди почнуть боятися маґлів, хоча не повинні.

"Не повинні?" заперечив Гаррі.

Герміона подивилася на Гаррі широко розплющеними очима. "Облиш, Гаррі, ти ж не можеш насправді вірити, що маґли небезпечні. Вона ж їх убила."

"Ми не знаємо всіх фактів", - вперто заперечив

Гаррі. "*Саме так*", - заперечила Герміона.

"У нас є докази того, що над нею *знущалися*. Існують потенційні докази того, що це почалося, коли їй було близько десяти чи одинадцяти років, а це середній вік, коли учні, народжені від магів, починають проявляти свою приховану магію", - твердо сказав Гаррі. Він важко проковтнув. "Якби план Тома був реалізований, цього можна було б уникнути з самого початку. Маґли не знають, як виховувати магічну дитину".

"У моїх батьків все було гаразд, - холодно сказала Герміона. "Це статистична

аномалія." Гаррі скривив губи.

Число. Ця дівчина була для Герміони *проблиском.*

"Скажи це бідній дівчинці, яку побили за те, що вона особлива", - відповів він.

Герміона остовпіла, наче усвідомила, що сказала. А потім випросталася, її зарозумілість перемогла все інше. Вона завжди була така впевнена в собі і своїй правоті. Саме тому, коли Гаррі й Рон сварилися, все вирішувалося так легко. Ось чому це було не так, коли сварилися Гаррі та Герміона. Вони були набагато більше схожі, ніж відрізнялися.

"Все людське життя особливе", - сказала Герміона, її голос був твердим.

Гаррі підняв підборіддя, його верхня губа скривилася. "Можливо", - визнає він, голос хрумтить від люті. "Але вона була надзвичайною. У нас немає часу турбуватися про звичайне".

Герміона здригнулася. Повільно похитала головою.

"Ти... ти ж не це маєш на увазі", - прошипіла Герміона. Вона важко ковтнула і провела тильною стороною долоні по мокрих очах. "Я не можу зараз на тебе дивитися".

"Тоді *йди геть",* - гаркнув Гаррі.

І коли Герміона нарешті це зробила, Гаррі дозволив собі тріснути. Зовсім трішечки.

РІК, ШІСТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

"Гарна робота, Гаррі." "Так, Гаррі,

ти був неперевершений." "Той кидок

лінивою рукою..."

"Ні, це Спіральне занурення".

"Гаразд, гаразд, відійдіть від таланту", - проголосив Рон, витягнувши руки, ніби хотів фізично відгородити надмірно нетерплячих п'ятикласників від Гаррі.

Гаррі посміхнувся до Герміони, яка закотила очі, хоча теж не змогла приховати посмішку. П'ятикласники ледь чутно протестували, але Рон вдавав, що не чує їх через вибухову музику, яка заповнювала гриффіндорську вітальню.

"Не треба тебе більше хвалити, - сказала Герміона. "Ти знаєш, що все зробив

добре." Гаррі засміявся, але нічого не сказав. Він і так добре впорався.

Більш ніж добре.

Гриффіндор проти Рейвенклову був абсолютним вибухом. І Гаррі привів їх до перемоги, вправно впоравшись з Рейвенкловським Ловцем, який розчарував їх після минулорічного Чо Чанга.
Гаррі знав, що це було вражаюче. Йому не потрібно було говорити про це ні йому, ні батькам, які були на трибунах, щоб підбадьорити його. Він сам знав.

"Тобі варто подумати про те, щоб стати професіоналом", - сказав один із п'ятикласників перед тим, як його поглинуло в хаотичну веселість вечірки, підстрибуючи під бас.

"Ти думаєш, що зможеш?" - задумливо запитала

Герміона. задумливо запитала Герміона. "Ти була б

божевільною, якщо б не зробила, подруго", - додав Рон.

Гаррі похитав головою. "Ти ж знаєш, що я вже практично працюю на Ріддла повний робочий день", - сказав Гаррі. Навіть просто вимовляючи його ім'я, Гаррі пересохло в роті, він згадав їхню зустріч, що відбулася всього два тижні тому, згадав, як його руки лежали на талії, на стегнах, як його член... "А моя бабуся ніколи б цього не схвалила".

"Шок", - сказав Рон з доброзичливою посмішкою.

"Я маю на увазі, що ти сам по собі, Гаррі. Ти можеш бути тим, ким хочеш", -

наполягала Герміона. А Гаррі тільки посміхався, бо Герміона не розуміла. І ніколи не

зрозуміє.

Її батьки могли б очікувати, що вона стане стоматологом, якби вона була маґлом, але через те, що вона була відьмою, у них не було жодних очікувань. Гаррі народився як спадкоємець матріархату Поттерів після того, як його син розчарував їх. Він мав обов'язок.

"Якби я приєднався до команди, моя бабуся купила б цю команду і звільнила б мене зі злості", - пожартував Гаррі. Він похитав головою, помітивши стурбований погляд Герміони. "Не хвилюйся, Герміоно. Я знаю, чого хочу, і я не проти цього. Ти завжди казала, що я прагну робити те, що правильно. Я можу зробити це з Редлом".

Герміона нарешті вгамувалася і кивнула, її губи скривилися в легкій усмішці. "Робити...

те, що... правильно".

Її голос прорізав какофонію шуму, як бритва, і на мить світ замовк для Гаррі. Він підняв голову й озирнувся.

Джіні Візлі стояла біля вогнища, важко притулившись до стіни, обхопивши правою рукою верхівку дерев'яного ціпка. Вона трохи тремтіла; їй слід було б сидіти. Але минуло вже три місяці, а Джіні Візлі була впертою, доводячи себе до межі ч е р е з гордість і тупість.

"Джінні, тобі краще сісти", - сказав Рон, його голос здригався від хвилювання. Він потягнувся до неї, але Джінні злісно відштовхнула його руку, її карі очі потемніли в дивних тінях від вогню.

*"Ти вчинив правильно, чи не так, Гаррі? Коли покликав на допомогу після мого... нещасного випадку", - сказала Джіні. Вона вимовила це слово так, ніби воно було брехнею: "*нещасний випадок"*. Ніби знала щось таке, чого не повинна була знати.*

Гаррі тримався жорсткіше.

"Звісно. Джіні, я був... я був наляканий, коли знайшов тебе. Дуже, дуже злякався", - прошепотів Гаррі, і його голос тремтів, навіть коли він намагався тримати себе в руках. Джіні насмішкувато закотила очі.

"Так. Точно."

Гаррі зробив крок від Герміони, ігноруючи стурбований дотик її руки до його руки. "Джіні... я хвилююся за тебе, - зізнався Гаррі, дивлячись на неї. "Я..."

"Ти не *турбуєшся про мене. Ти зробив це зі мною", - гаркнула Джіні. "Я мала бути там, але ти..."*

"Він зробив усе, що міг, Джіні. Ми не знаємо, чому ти впав", - примирливо сказав Рон, а Джінні крутнулася до нього, спльовуючи від люті.

"Я знаю, чому. Він знає, чому*", - прошипіла Джіні. Вона більше нічого не сказала, але звинувачення важко зависло в повітрі. Гаррі зробив крок назад, поранений. Джінні зробила важкий крок вперед, звук її палиці, що вдарилася об землю, пролунав гучно, як грім. "Ти знаєш, чому. Ти знаєш, що ти* зробив зі *мною, і знаєш, чому*".

І це було занадто. Цього було достатньо. Нарешті Гаррі прогарчав: "Я тобі нічого *не зробив*".

Це не було схоже на нього. Це звучало все, як він. Це звучало як порочність, яку він ховав глибоко в грудях, отрута, яку він культивував з юних років. Монстр.

Обличчя Гаррі впало. Джіні засяяла від тріумфу.

А Гаррі розвернувся на п'ятах і пішов геть.

"Гаррі! Гаррі, зачекай!" покликала Герміона.

Рон накинувся на сестру з поспіхом: "Джіні, ти не можеш просто так кидатися на людей. Ти кидаєшся на мене, на маму, на тата, а тепер..."

Але Гаррі проривався крізь вечірку, поспішаючи піти геть. Він бачив схвильованих п'ятикласників і своїх однокласників-семикласників, які тягнулися до нього, щоб привітати його. Але його шкіра горіла, щось всередині нього вирувало, і він знав, що Герміона і Рон очікували, що він буде сумним, але це було не так. Йому не було сумно. Йому ні хріна не було боляче, *зрозумів він, піднімаючись сходами до вежі.*

*Гаррі проковтнув свою лють, сльози, що стояли на очах, і оселився в чоловічому гуртожитку. Він чув тихий шепіт друзів, які пішли за ним нагору, добрі наміри Герміони, допитливе занепокоєння Рона. Гаррі вихопив чарівну паличку і вистрілив швидким "*Коллопортус*".*

Їм було б достатньо, щоб отримати повідомлення.

Гаррі схопився за коліна, глибоко вдихнувши. Він знав, що вони думають, що він відчуває - пригніченим, засмученим, зневаженим. *Натомість Гаррі відчував лише лють. Обурення.*

"Як вона посміла*?" - прошипів він сам до себе, тремтячи від того, що те, в чому звинуватила його Джінні, було мерзенним. Те, що Джіні сказала йому, про нього, перед усіма цими людьми, просто не було правдою. Він знав, що люди в це не вірять.* Він знав, *що вони дивилися на Джіні т а к о ю , якою вона була - скривдженою людиною, яка дозволила злобі та люті скрутити себе в щось зазубрене.*

І все ж.

Бабусю... Юфі. Здається, я зробила щось жахливе.

"Ні", - гаркнув Гаррі вголос. "Я цього не робив. Я не зробив нічого поганого."

Промовляючи це вголос, я майже відчувала себе справжньою. Ніби це була правда. Але

Джіні знала правду. Гаррі знав правду.

І в його спогадах були дірки, дірки, де лежала травма Джіні, але він відчував акт у своїх руках. Він відчував, як його руки скрутилися навколо її плечей, і бачив, як вона зіщулилася, і відчував час, коли він сидів там, спостерігаючи, як вона, наче мураха, тоне у воді. Він також чув крики про допомогу, що розривали його горло.

Гаррі подивився вгору, на дзеркало, що висіло на

протилежному боці кімнати, і побачив. Побачив. *Він теж*

плакав.

Євфимія докоряла йому за ці сльози. Він рвучко змахнув їх і впав на коліна, відкриваючи багажник, шукаючи його. Більшість речей, які він мав, були від Євфимії. Після того, як Євфимія взяла його під своє крило, вона вирішила, що він повинен бути представлений як частина, *як спадкоємець, яким його батько ніколи не міг бути. Але його мати.*

Лілі любила Шекспіра.

І хоча Гаррі не успадкував її любов до маглівського барда, він успадкував її колекцію.

Він знайшов її. Ту п'єсу.

"Макбет".

Він гортав його, знаходячи слова, які він любив найбільше, ті, які проникали в його душу і відкривали його з усіма уроками, яких вони навчили, уроками, які він заробив.

"Прийдіть, духи, що марять смертними думками, роздягніть мене тут, і наповніть мене від маківки до п'ят найстрашнішою жорстокістю". *Він пам'ятав цю картину. Він показав її Євфимії, і вона сказала: "Амбіції не роблять тебе жорстоким.*

Він довірив це своїм рукам, рукам, які пам'ятали про загрозу його амбіціям і зробили те, що повинно було бути зроблено.

"Але хто б міг подумати, що в старому буде стільки крові?" *Гаррі не думав, що вона так сильно кровоточитиме. Він не думав, що рани на голові можуть так сильно кровоточити. Він не думав...*

Не було часу на роздуми. Тепер він знав. Він зрозумів.

"Зробленого не воротиш". *Це була остання. Це він закарбував у своїй пам'яті, і він ніколи не відпустить її. Гаррі важко проковтнув і кинув п'єсу назад у багажник, глибоко вдихнувши. Це вже не мало значення.*

Він зробив те, що зробив, і Макбет не міг його втішити. Лише слова Евфемії могли: Прекрасний. Завидний. Грізний.

"Засунь свою хоробрість до бісової матері, Гаррі. Ти ж клятий грифіндорець", - прошипів він сам до себе.

*А потім він перетнув кімнату великими кроками і вигукнув: "*Алохомора". *Двері відчинилися, і там стояли Рон і Герміона, обидва дивилися на нього широко розплющеними очима.*

"Мені дуже шкода, приятелю, але Джіні зараз дуже важко", - одразу ж почав Рон, зупинившись лише тоді, коли Гаррі підняв його руку.

"Все гаразд. Мені потрібна була хвилинка. Давай повернемося на вечірку", - сказав він з посмішкою. Ця посмішка не сходила з його обличчя до кінця вечора.

"Назвіть своє ім'я для протоколу", - обережно сказав Джеймс. Він не дивився прямо на неї; поки що не міг.

Натомість він не відривав погляду від зачарованого пера Сіріуса, яке записувало його голос. Він спостерігав, як Сіріусів сценарій з'являється на світ, а потім перевів погляд на юнака, що стояв у кутку. Візлі кивнув йому у відповідь, а потім випростався і справді *подивився* на дівчину, незважаючи на те, що позеленів по самісінькі зябра.

Джеймс прочистив горло. Він був грифіндорцем. Навіть більше, він був Поттером. Він дивився на цю дівчину. Подивився б на Тенді.

Він подивився на неї.

Щоразу, коли він бачив її, його вражало, яка вона маленька. Він бачив тіла її батьків-маглів. Її мати була стрункою, але батько був більшим чоловіком.

Тенді була оливковошкірою, з великими очима і довгим темним волоссям. На її обличчі було видно виснаження, виснаження, яке відчувалося відтоді, як її привезли чотири дні тому. Але зараз вона була спокійна. Перші півтора дня вона не була такою.

"Мене звуть Тенді Спектр", - сказала вона м'яким голосом.

"З якого ти дому, Тенді?" запитав Сіріус, з крихітною грайливою посмішкою на обличчі, яка приховувала напругу навколо його очей.

Погляд Тенді звузився, наче вона й так могла його добре прочитати. "Я з Рейвенкло". Вона нахмурила брови і нахилила голову, звертаючись до свого *Захисника*.

Джеймс зустрівся поглядом з Блезом Забіні. Темношкірий чоловік витріщився у відповідь, вираз його обличчя не змінився. Проклятий Кеттермол, що вибрав його в якості другого стільця. Джеймс ніколи не зміг би точно його розгледіти. Молодий чоловік - практично хлопчик, як і його син - мав лише два режими: зарозумілість і невиразність.

"Це чудово. Я провів багато часу в Гоґвортсі, розігруючи Флітвік", - сказав Сіріус, криво посміхаючись.

Тенді не посміхнулася у відповідь. "Мої батьки померли", - сказала вона замість цього.

Сіріусова посмішка одразу ж зникла. Візлі легенько сплюнув у спину, захлинаючись власним повітрям.

"Так, це вони", - підтвердив Джеймс, єдиний, хто не відреагував, окрім Забіні. Тенді втупився у щось далеке, примруживши на щось, чого Джеймс не міг бачити. "Чи є

там... щось

не так?"

"Раніше все було не так", - пробурмотіла собі під ніс Тенді.

"А що не було "таким" раніше?" м'яко запитала Забіні. З нею він звучав інакше. Майже добрим.

"Магія завжди була там... хаотична. Але тепер, іноді, вона вислизає. Вона покидає мою шкіру, і я це відчуваю. Вона... майже торкається тебе. Вона хоче тебе з'їсти."

Вона сказала це так невимушено, що Джеймс не міг не занервувати. "Це...

цікаво знати", - прохрипів Сіріус, заговоривши, коли Джеймс не міг.

Тенді перевела погляд на Джеймса. "Я не знаю, що сталося. Я просто... я бачу це уві сні, але не можу бачити. Все навколо темне і липке. А коли я надто багато думаю про це, у мене починає боліти голова, а потім руки починають тремтіти і..." - вона замовкла, хитаючи головою і відводячи погляд убік.

Сіріус і Джеймс перезирнулися. Джеймс знав, як це виглядає. Зазвичай він списував це на злочинну поведінку, вдаючи, що не пам'ятає. Але це була маленька дівчинка, і, схоже, дуже травмована.

"Гаразд, не будемо говорити про ту ніч. Тоді, як щодо того, що було до цього. Тенді, ми помітили синці на твоїх руках. Відсутність фотографій після того, як тобі виповнилося одинадцять. Що це означає?" запитав Джеймс.

Очі Забіні звузилися.

У Тенді перехопило подих, і вона похитала головою. "Ні... Мама і тато... Мама і тато..."

"Тенді, вони тебе били? Сіріус натиснув, трохи сильніше.

Голос Тенді надломився від надривних ридань. "Я... я не..." - почала вона і обхопила себе руками, торкаючись темних синців, один з яких розміром з долоню на верхньому біцепсі виглядав надто великим, щоб належати звичайній жінці чи дитині.

"Не формулюйте свої запитання таким чином. Прояви трохи емпатії", - обережно

сказав Забіні. "Ну, це засмучуюча тема", - відповів Сіріус.

Забіні кивнув один раз. "Засмучує нас. *Травмує* її. Якщо ти не хочеш спровокувати..." Забіні замовк, але Джеймс почув його думку голосно і чітко.

Не травмуйте Обскуріала повторно.

"Блейзе, я не хочу більше розмовляти", - раптом сказала Тенді, повернувшись на своєму металевому сидінні і подивившись на Забіні широко розплющеними очима.

"Гаразд, Танді, на сьогодні ми можемо закінчити", - одразу ж сказав Забіні.

Сіріус грюкнув долонею по столу, і Тенді рвучко підскочила, тремтячи. "Ні, ми ще не закінчили. Нам треба знати мінімум, Забіні, а вона нам не скаже. Ми й гадки не маємо, що сталося тієї ночі, і не дізнаємося, доки вона нам не розповість або ми не отримаємо ордер на її спогади, санкціонований Візенгамотом", - прогарчав Сіріус.

Ніздрі Забіні роздулися. "Ти *ніколи не зможеш*. Вона ж

дитина." "Вона потенційно може бути вбивцею!"

"Досить!" гаркнув Джеймс, прориваючись крізь лють, не зводячи очей з Тенді, але не відриваючись від неї.

Вона тремтіла, зіниці її звузилися до шпильок, а біле тіло почало світитися. Забіні раптом помітила це і почала відступати, зовсім трохи. Джеймс потягнувся до неї, обхопивши рукою крихітне зап'ястя, і стиснув, утримуючи її.

Майже одразу вона відсахнулася, її щелепа відвисла. "Тенді, з

тобою все гаразд. Ти в безпеці", - тихо промовив Джеймс.

"Я ніколи не почуваюся в безпеці", - прошепотіла Тенді, відводячи погляд.

І все, що Джеймс міг бачити, - це свого сина, свого Гаррі в її віці, маленького і очкастого.

"Ми зберемося знову завтра. Рано вранці. Зробимо це за обідом. Що скажеш?" запитав Джеймс. Сіріус подивився на нього, але Джеймс дивився тільки на Тенді, і він опустив погляд на її зап'ястя, чекаючи, поки її друга рука перестане тремтіти.

Нарешті, це сталося, і вона глибоко вдихнула і кивнула. "Це... це нормально, Блейзе?" - прошепотіла вона.

"Все, що захочеш", - сказав він, знову повернувшись до свого м'якого заспокійливого тону.

Джеймс одразу ж підвівся і вийшов з кімнати, Візлі та Сіріус кинулися за ним. Щойно двері зачинилися, Сіріус обернувся на нього.

"Що це було?" - запитав він.

"У нас був або розлючений Обскуріал, який розривав DMLE, або травмована дитина, яка ридала під час допиту. Обирай", - відповів Джеймс.

Сіріус здувся майже одразу, щойно Джеймс виклав правду. Він кивнув один раз. "Так,

добре, добре", - пробурмотів Сіріус.

"Ти кажеш, що ми нічого не знаємо, але піди поговори зі своєю кузиною. Спитай Тонкс про звіт з місця злочину. Ми вже мали б усе занести до каталогу", - наказав Джеймс. Сіріус кивнув і розвернувся на п'ятах. Лише тоді Джеймс зрозумів, що Візлі все ще там. "Чого ти чекаєш, Візлі?"

Але Візлі дивився *повз* нього.

Джеймс повільно обернувся.

Син не дивився на нього, він дивився вглиб камери, крізь одностороннє скло, зі зчепленими за спиною руками. Погляд Джеймса ковзнув по ньому. Джеймс ніколи не знав, що сказати своєму синові, істоті, яка була сформована за образом і подобою Евфемії Роулінг-Поттер. Гаррі був усією тією витонченістю і політичною проникливістю, якої бракувало Джеймсу. В очах Евфемії він був досконалим. Джеймс завжди мирився з тим, що не був ідеальним для своєї матері.

Він ще не був упевнений, що Гаррі це влаштовує, хоча відчайдушно хотів, щоб так і було. Іноді він шкодував, як часто дозволяв матері бути поруч з Гаррі.

"Іди нагору, Візлі", - тихо сказав Джеймс. Він знав, що хлопець був найкращим другом його сина, але відчував, що зараз не час для розмов між ними. Але Візлі все одно неохоче підкорився.

"Гаразд, сер, але... Гаррі дуже виснажений", - сказав Візлі, ніби це було виправданням. Джеймс махнув йому рукою з крихітною посмішкою і дочекався, поки він піде, щоб нарешті заговорити.

"У вас немає дозволу перебувати тут", - обережно сказав Джеймс.

Гаррі нахилив голову. "*Вона* Обскуріал?" - запитав він. "Як на Обскуріала, вона виглядає надто спокійною."

"Зараз вона спокійна, - тихо пояснив Джеймс. "Іноді вона не така. Вона емоційно неспокійна маленька дівчинка".

"Я... розумію, - тихо сказав Гаррі.

"Гаррі, тобі справді не варто тут бути", - тихо сказав Джеймс. "Я не хочу тебе випроваджувати".

"Ти не можеш. У мене є дозвіл", - сказав Гаррі, нарешті повернувшись і подивившись на батька. Хоч він і був схожий на Евфемію, його очі наскрізь належали Лілі.

Щось у Гаррі було... не так. Щось було в ньому, коли він стояв там у своїй розкішній, насичено-сливовій мантії - колір, який, здавалося, йому не личив. Евфемія завжди одягала його в темні смуги, і одного разу, лише одного разу, Джеймс раптом згадав час, коли Гаррі був ще маленьким хлопчиком, і Лілі прошепотіла, що *він був би чудовим у білому одязі*.

"Що ти маєш на увазі?" запитав Джеймс.

Гаррі підняв шматок пергаменту і тицьнув його Джеймсу. Джеймс примружився, переглядаючи його, а потім різко відсахнувся.

"Я тимчасовий опікун Тенді Спектра, - тихо сказав Гаррі.

"Як це сталося?" запитав Джеймс. Голос був твердим. "Хто і чому *ти*?"

Гаррі відвів погляд, насупившись. "Я не знаю."

Джеймс опустив погляд на руки Гаррі. Він не переставав потирати їх відтоді, як Джеймс уперше побачив його, спостерігаючи за ним.

Джеймс важко зітхнув, коли знову увійшов до тьмяно освітленого бару, вага дня пробирала до кісток, змушуючи його сутулитися, нахиливши голову донизу. Проте він не спускав очей з інших мародерів, сподіваючись, що цього разу вони обрали кабінку, а не сидять у барі, в самій гущі.

І все ж, як на зло, вони були там, радісно чіпляючись до бармена. Він прослизнув на вільне місце між Пітером і Сіріусом, швидко нахилився перед Сіріусом і зустрівся поглядом з барменом.

"Подвійну порцію вогняного віскі. Без льоду. Не хочу, щоб його

розбавляли", - сказав Джеймс. "Мерліне, важкий день, так?" - пробурмотів

бармен.

"*Найгрубіший",* - підтвердив Джеймс, перш ніж повернутися до інших мародерів, які витріщилися на нього широко розплющеними очима. "Я щойно закінчив зустріч з Боунз. Вона хотіла знати, що сталося сьогодні під час... ну, ти знаєш".

Червохвіст виглядав збентеженим, але що ще було нового?

Очі Лапа розширилися, і він швидко кивнув, кривлячись, пригадуючи свою поведінку перед дівчиною. Вираз обличчя Муні свідчив про певне розуміння, що мало сенс. Сіріус ділився, мабуть, *занадто багатою* інформацією зі своїм напарником. Джеймс завжди був кращим у цьому плані, але здебільшого тому, що Лілі наполягала на правилі ніколи не знати надто багато про роботу іншого, щоб зберегти таємничість і пікантність.

"А її думки?" запитав Сіріус.

Гримаса на обличчі Джеймса поглибилася, і його настрій лише трохи піднявся, коли перед ним з'явився "Вогняний віскі". Він відхлюпнув половину склянки, і, звісно, це було схоже на рідкий вогонь, але Джеймсу потрібно було відчути щось інше, окрім постійно зростаючого передчуття.

"Вона була в порядку, поки я не розповів, що *Гаррі в цьому*

замішаний". "Що?" Ремус ахнув.

"Гаррі? До чого тут *він*?" запитав Сіріус. Джеймс ущипнув себе за

перенісся. "Він тимчасовий опікун.

"Ти коли-небудь перестанеш розмовляти шифром?" Пітер втрутився, відкладений і роздратований. "Говори просто. Ми ж друзі."

Джеймс ненадовго завагався. "Я... ну, ми не можемо про це

говорити", - почав він. Маленькі очі Пітера звузилися. "Ремус знає.

"Ремус - мій *напарник,* - втрутився Сіріус.

Ремус підняв руки на знак покори. "Я справді не знаю так багато, Пітере, чесно."

"Та яка різниця?" сказав Сіріус, бажаючи розрядити обстановку. "Навіщо тобі це знати? Ти все одно ніколи не був достатньо хоробрим, щоб стати аврором".

Пітер здригнувся, очі його розширилися. "Це *неправда.*"

"Насправді ні, - сказав Ремус, вічний миротворець, навіть якщо Сіріус просто жартував. "І немає нічого поганого в тому, що ти хочеш бути кимось іншим, а не найнятим урядом головорізом".

"Саме так!" Пітер огризнувся, його груди випиналися.

Сіріус закотив очі. "Так, добре, Пітере, але не забуваймо, що ви обидва складали з нами іспити на авторів".

Сіріус і Ремус швидко перейшли до добродушної суперечки, якою вони завжди займалися в Гоґвортсі, до флірту, але всі зрозуміли це майже надто пізно. Джеймс спостерігав за ними і тихо посміхався до себе. Тоді все було простіше.

Він ніколи не проміняв би свого сина. Джеймс обожнював Гаррі, але його син був складним і, очевидно, глибоко зануреним у щось, з чим він вправно справлявся, але що, здавалося, було йому не по зубах. Джеймс проковтнув, дивуючись, як він може простягнути руку допомоги, коли Гаррі завжди належав його матері, Евфемії. Джеймс відкинув і цю думку: надто складно.

Натомість він подивився на Пітера, який більше не говорив після останнього дружнього уколу Сіріуса.

Кулаки Червохвоста стиснулися, навіть коли він дозволив маленькій посмішці прокласти собі шлях на його обличчі, спостерігаючи, як Сіріус і Ремус фліртують і дражнять один одного. Джеймс поховав свою увагу у вогняному віскі і пригубив його, вдаючи, що нічого не помічає.

Наступного дня він перестане прикидатися.

До того часу, як усі інші в офісі розійшлися по домівках, Гаррі вивчив досьє Тенді Спектра слово в слово. Кожне слово в ньому закарбувалося в його мозку. Усе, що сталося в її будинку всього кілька ночей тому, створило в його свідомості могилу, де жили ці страшні таємниці. Коли Пенелопа нарешті пішла, тихо попрощавшись, Гаррі нарешті відірвав погляд від файлу і спробував впоратися з емоціями, що вирували в його шлунку.

Він пригадав такий випадок, коли він відчував себе настільки пригніченим, що мало не захворів.

Він також пам'ятає лють. *Лють*. Від того, що його викрили, що його знайшли голим, що його викрили. На тій вечірці Гаррі піддався праведному гніву. Його викрив і

знайшов розгубленим і розгубленим його батько, після того, як отримав довбану *сову* від Блеза Забіні, з усіх людей, з проханням бути присутнім, щоб Тенді Спектр міг поговорити з проклятими Мерліновими аврорами.

Гаррі повільно звівся на ноги, вбиваючи кісточки пальців у стіл, щоб стримати гнів, а потім схопив папку і попрямував до кабінету Тома.

Том уже був у своєму клятому плащі, готовий до ночівлі. Він зупинився, коли побачив Гаррі у дверях.

"Я прийду до тебе сьогодні ввечері, любий, чи повернуся додому, в холодний маєток?" дражливо запитав Том.

Гаррі насміхався, бо навіть *це* було брехнею. Він повертався до своєї клятої *дружини*.

Він перетнув кімнату кількома кроками. Він майже зупинився, шкодуючи, що не зачинив за собою двері, але потім почув звук, як вони все одно зачинилися, приємно і сильно, так сильно, як йому хотілося це зробити. Том зацікавлено перевів погляд з дверей на Гаррі, наче це був він, але увага Гаррі була надто вузькою, щоб розглянути ширше значення.

Він кинув папку на стіл.

"Це *ти* зробив". Гаррі не міг стримати тремтіння в голосі, як кожна голосна і приголосна рвалася до горла, важка від звинувачення. Він підняв тремтячий палець, вказуючи на Тома, чекаючи на його відповідь, чекаючи на його *захист*.

Але Том просто дивився на нього з абсолютно порожнім виразом обличчя ще півсекунди. А потім його брови зморщилися, випросталися, нижня губа скривилася.

"Що зробив?"

"Це все через тебе. Я знаю, що ти це зробив", - гаркнув

Гаррі. "Гаррі, це неможливо, - наполягав Том.

Але Гаррі не закінчив. Зовсім ні.

"Ти знав, що я погоджуся, якщо ти зблизишся з Джіні Візлі. Ти хотів мати вплив на пресу. Ти змусив її дати інтерв'ю, щоб вона написала щось більш прихильне до твоєї справи. Ти призначив *мене опікуном* цієї дівчинки!" Гаррі заревів, грюкнувши за собою дверима. А тоді він затнувся. "Ти... ти *маніпулював* мною".

А Том мав нахабство все ще дивитися на нього, наче *розгублений*. Ніби не розумів жодного слова, що виходило з Гарріних вуст.

"Гаррі, як я міг все це зробити? Звідки мені було знати, що та бідолашна дівчинка... - почав Том.

"Припини це лайно, Томе. Я тебе *знаю*", - попередив Гаррі.

"Ти це *зробив.* "Я не Бог", - твердо сказав Том.

Гаррі зробив крок уперед, очі його звузилися. "Це ніколи не заважало тобі намагатися бути ним".

Том витріщився на Гаррі, нічим не вражений. Ніщо в його виразі не видавало нічого, і це було найболючіше. Гаррі не міг його *прочитати.*

"Гаррі, чому ти сумніваєшся в мені? Хто говорить тобі брехню на вухо?" запитав Том м'якшим голосом.

Нижня губа Гаррі затремтіла проти його волі. Він стиснув руки в кулаки, стримуючи свою лють, тримаючи її на прив'язі, щоб не спробувати вдарити цього *лежачого* чоловіка в щелепу.

"Просто... *скажи* мені. Дай мені знати. Ми ж

партнери..." "Звісно, партнери", - сказав Том,

м'яко, вмовляючи.

Гаррі зрозумів, що це був знайомий тон голосу. Тон, який він використовував з Гаррі все частіше і частіше останнім часом.

Так він розмовляв з Беллатрисою, коли чогось хотів. Уся

боротьба в одну мить вичерпалася з нього.

"Гаразд", - сказав він слабко. "До тих пір, поки ти знаєш."

"Звичайно, люблю, любий", - пробурмотів Том. Він схопив Гаррі за голову, легко піднявши її вгору, так, щоб він міг лизнути Гаррі в рот. І Гаррі дозволив йому. Гаррі дозволив йому поглинути себе і поцілував його у відповідь, так само жадібно, намагаючись запам'ятати його смак. Коли Том відсторонився, він витріщився на Гаррі, і Гаррі стало цікаво, що ж він побачив. Дорогоцінну, молоду шльондру, з розпухлим ротом, спраглу до *його задоволення*. "А тепер я мушу йти, любий. Закрий за мене офіс".

А потім Том так само швидко зник, вискочивши за двері, залишивши Гаррі на самоті.

Наодинці.

Евфемія мала рацію. Том нічого про нього не думав. Том дивився на нього і бачив діру, повію, *домашню тваринку*. Гаррі не був безцінним, не зовсім. Том ніколи не збирався кидати свою кляту *дружину* заради нього, і він не знав, чому очікував цього. Він не знав, чому очікував від нього більшого, коли не повинен був очікувати взагалі нічого.

Йшлося не просто про посаду заступника міністра. Йшлося про щось більше, ніж навіть призначення міністра магії. Йшлося про владу. Йшлося про *контроль*.

Том Ріддл стверджував, що дозволив Гаррі побачити його.

Але Гаррі взагалі нічого не бачив. Нічого, окрім маски, і тільки смак темряви під нею.

Том Реддл стверджував, що *бачив*

Гаррі. Нічого він не бачив.

"Але ти це зробиш", - пообіцяв собі Гаррі, і його голос завис у повітрі.

Том Редл побачив Гаррі таким, яким він був *насправді*. Том побачив би, що він *ніщо* без Гаррі і легітимності, яку він міг йому дати, легітимності, яка набагато перевершувала легітимність, даровану Беллатрісі через кров. Гаррі мав *більше, ніж* це.

Йому можна було б позаздрити. Він був би прекрасним. Він був би

грізним. Гаррі Поттер був би *неминучим*.

Примітки до розділу наприкінці

8 Картковий будиночок, розділ 9 [повернутися до тексту].

Розділ дев'ятий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Є два види болю.

Біль, який робить тебе сильним, або марний біль.

Той біль, який є лише стражданням.

Я не маю терпіння до марних речей". [9]

ПРОТЕСТИ БІЛЯ МІНІСТЕРСТВА: НАРОД ЗАЙНЯВ ПОЗИЦІЮ

"Щоденний пророк" першим підхопив цю історію, але Гаррі мав достовірну інформацію, що про неї напишуть і на континенті, хоча, можливо, й не з такою сенсаційністю, яка була притаманна провідній чаклунській газеті Британії. Жирними чорними літерами було надруковано заголовок, а під ним - підпис: Рита Скітер і Джіні Візлі. Гаррі аж зуби зціпив.

Він подивився на картину, на ці розлючені обличчя, всі перекошені на крику, які трясли кулаками, коли повз них проносився Скрімджер, аврори обступили його з усіх боків, захищаючи від натовпу. Гаррі впізнав одне з тих облич у натовпі - Герміона ніколи не знаходила протесту, який би їй не подобався.

"Ви це читали?" затягнула Евфемія. Гаррі відвернувся і нічого не відповів, п о т и р а ю ч и підборіддя. "Після того, як *Офіс аврорів оголосив про свої наміри звинуватити Дитину Х [неповнолітню маглорожденну] у вбивстві її маглівських батьків, напруга, що давно вже назрівала в Міністерстві, нарешті вибухнула. Протести об'єднали раніше протилежні сторони - чистокровну еліту та маглівський і напівкровний пролетаріат - проти бездушної бюрократії...*"

"Я читав її, - перебив Гаррі. Він здригнувся, коли Евфемія подивилася на нього. Гаррі прочистив горло. Він прочитав її достатньо, щоб практично вивчити напам'ять. Він читав її достатньо, щоб відрізнити ретельні журналістські прикраси Скітера від дошкульних зауважень Джіні.

"Чистокровна еліта, маґлівський і напівкровний пролетаріат. Цікавий вибір слів", - сказала Евфемія. Здавалося, її це навіть розвеселило. Ще б пак. Її ніс зморщився від цього слова, наче це була лайка. *Пролетаріат*.

"Існує прірва. З кожним днем вона стає все більш очевидною", - сказав Гаррі. Принаймні, це те, що він помічав. Слова Герміони крутилися у нього в голові, їхня суперечка все більше просувалася вперед у

його розум, як ніколи.

Там він стояв і відстоював слова, які не наважився б сказати в Гоґвортсі. Про *надзвичайне* проти звичайного. Він ніколи б такого не сказав. Він ніколи б у це не *повірив*. Бабуся виховала його з розумінням того, що він є політичною фігурою в силу своєї крові, але ніколи не говорила, що він *кращий за інших*.

І все ж, він майже сказав, що це так.

Він думав про Герміону. Про свою

матір. Сором з'їдав йому живіт.

"Твій... роботодавець навіть запропонував ціну, - сказала Евфемія. Гаррі смикнувся в невблаганній посмішці. Саме так вона до нього зверталася: "*роботодавець"*. Замість безлічі інших слів, які вона могла б використати. "Вони говорять про його позицію щодо всього цього. Підносить свою маленьку концепцію Vol de Mort так, ніби це можливе рішення".

"Хіба не так?" пробурмотів Гаррі. "Здається, це єдине рішення на даний момент".

"Життєздатний. Ви згодні?" заперечила Евфемія. "Ви допомогли сформувати цю концепцію?"

Гаррі відкрив рота, а потім закрив його. "Ні, я не знав. Я нічого про це не знав, поки він не сказав про це в інтерв'ю".

Очі Евфемії спалахнули. "Гаррі..."

"Я не знаю, що він робить. Я не знаю його планів. Ми повинні були зробити це разом, але ми не разом. Він лікує мене... він лікує мене..." Гаррі замовк, а потім повернувся і подивився на бабусю, щоки його палали яскравим рум'янцем. "Ти мала рацію."

Він був вдячний, що Євфимія не одразу зраділа його зізнанню. "Зрозуміло", -

пробурмотіла Евфемія. "Мені шкода, Гаррі".

"Ні, не ти", - виправив Гаррі. Він прочистив горло. "Я прорахувався."

І великодушно сказала Євфимія: "*Ми* прорахувалися. Я завжди знала, що у тебе м'яке серце. Повне любові. Занадто повне. Мені слід було бути твердішою".

"Треба було думати головою", - зітхнув Гаррі. Він прочистив горло, схопив Пророка зі столу і одним швидким рухом кинув його у вогонь. Полум'я на коротку мить здійнялося вище, а потім знову затихло.

"Що ти тепер робитимеш?" - запитала Євфимія. запитала Євфимія.

Гаррі нахилився вперед, втупившись у потріскуючий камін, полум'я якого підживлювалося безглуздими словами Джіні Візлі. Він потер підборіддя і заплющив очі, занурившись у темряву. Том Редл змусив його відчути себе безсилим. Змусив його відчути себе нікчемним. Він втомився відчувати себе таким. Від усього цього болю.

Він притлумив марний біль.

Гаррі розплющив очі.

"Я переможу, Юфі".

Євфимія вишкірила зуби в усмішці. "Завидно. Прекрасна. Грізний", - заявила вона.

Гаррі посміхнувся їй у відповідь і прошепотів нове закінчення їхньої молитви: "*Неминуче*".

"Вибач, друже, - сказав Рон, беручи Гарріну чарівну паличку і ховаючи її в шафку поруч із дверима, що вели до камери, перетвореної на житло. Гаррі відмахнувся від Ронових вибачень, коли той почав кружляти навколо нього і бурмотіти різні заклинання: "*Хоменум ревеліо*. *Апареціум. Ревеліо."*

Напарниця Рона і кузина Сіріуса, Німфадора Тонкс, підняла Сенсор Таємниці і потрясла ним перед Гаррі. Гаррі зітхнув.

"Ми закінчили?" - пробурмотів він.

Тонкс знизала плечима. "Так, майже. Не можна бути надто обережним, - сказала Тонкс. "Але ти добре з цим впорався. У Забіні щоразу, коли він тут проходить, починається напад".

Гаррі сіпнувся. Думка про те, що Забіні підніметься на боротьбу, була кумедною, навіть якщо технічно вони були на одному боці - на боці Тенді.

Він зробив крок назад і подивився на двері. Рон кивнув і взяв свою чарівну паличку хитромудрим рухом, двері заскрипіли, коли магія відчинила їх.

"Це все необхідно? Вона ж ще дитина", - сказав Гаррі.

Очі Тонкс звузилися. "Неймовірно сильна дитина. Її треба стримувати", - сказала Тонкс. А потім, не подумавши, додала: "Але я сумніваюся, що це вдасться. Вона ж Обскуріал. Ми про них мало що знаємо".

Гаррі кивнув один раз, навіть коли огида підступила до горла. Він ступив у двері, коли Рон відчинив їх для нього, і мало не підстрибнув, коли вони за ним зачинилися. Рон прийняв дівчину і показав їй кімнату.

Там було небагато.

Ліжко, яке виглядало не зовсім зручним. Письмовий стіл. Єдина книга. Порожній піднос зі сніданком. Без вікон. Нічого.

"Привіт, - тихо промовив Гаррі.

Тенді Спектр була невисокою дівчиною з каштановою шкірою і темними очима. Її волосся виглядало трохи жирним. Вона насторожено подивилася на нього, а потім її погляд ковзнув по його тілу так, ніби

насправді вдалося змусити його почуватися так само сором'язливо, як і тоді, коли його бабуся робила те ж саме.

"Хто ти?" - холодно запитала вона.

"Мене звати Гаррі Поттер. Я твій тимчасовий опікун", - сказав Гаррі.

Тенді нахилила голову. "Ти не виглядаєш достатньо дорослим.

"Я не такий, - відверто зізнався Гаррі. "Мені лише

дев'ятнадцять." Тенді пирхнула. "Тоді чому ти мій

опікун?"

"Я теж хотів би знати", - засміявся Гаррі. Він зробив ще один крок уперед і вхопився за спинку другого стільця. Вона не зрушила з місця на ліжку, і Гаррі дуже повільно с і в .

"Вони думають, що я вбила своїх батьків", - розгублено

промовила Тенді. "А ти думаєш, що це ти вбив своїх

батьків?" відповів Гаррі.

Тенді проковтнула. "Я... спогади вже не ті", - прошепотіла вона. А потім у відчаї запитала: "Ви думаєте, я вбила своїх батьків?"

"Ні", - прошепотів Гаррі. Він нахилився вперед, його очі яскраво блищали. "І я не думаю... що навіть якби ти це зробив, то заслуговуєш на таке життя".

"Як... як що?" запитала Тенді.

"У халупі під землею. Ти ж дитина", - розсіяно промовив Гаррі. Він похитав головою, роззираючись довкола. "Вони тримають тебе під замком, ніби ти тварина. Це варварство."

"Я Обскуріал... чи як там його", - прошепотіла Тенді.

Гаррі скривив губи. "Ти дитина. Ти пройшла через дуже травматичне випробування", - твердо сказав Гаррі, хитаючи головою. Він почухав потилицю і нахилив голову, коли вона подивилася на нього. Вона була така маленька, така юна.

"Вони мене не випускають. Я тільки два дні тому вперше прийняла душ", - сказала Тенді. Її голос звучав розгублено, ніби вона знала, що з цим щось не так, але не могла зрозуміти, чому.

"Я розберуся з цим, Тенді. Твоє перебування тут... це неправильно", - твердо сказав Гаррі. Він повернувся і кинув погляд на свого батька і хрещеного, які, як він знав, стояли за чорною глянцевою цеглою і дивилися в оглядову кімнату.

"Я тут вже тиждень. І..." Тенді замовкла, хитаючи головою.

Гаррі кивнув один раз, простягаючи руку вперед і хапаючи її за руку. "Обіцяю. Я влаштую тебе в кращі умови".

Тенді видала дражливий звук у глибині горла. Вона йому не вірила. Гаррі розумів чому. Він востаннє посміхнувся їй і підвівся на ноги, кивнувши їй. Тенді спромоглася на слабку посмішку у відповідь, а Гаррі розвернувся на підборах і вийшов з кімнати. Він зупинився поруч із Джеймсом і Сіріусом, і його посмішка зникала.

"Гаррі, їй ось-ось висунуть звинувачення. Ти не можеш її звідси забрати", -

сказав Сіріус. Очі Гаррі звузилися. "Вона ж дитина. *Неповнолітня*. Не

злочинниця."

"Вона потенційно і те, і інше", - поправив Джеймс. "Гаррі... будь ласка, не ускладнюй нам роботу. Ми й так робимо достатньо, не саджаючи її в Азкабан чекати суду".

Гаррі насміхався. Він втомився від цього. Набридло, що впливові чоловіки змушують його відчувати, ніби він ускладнює *їхнє* життя, мало зважаючи на нього. Про людей, які їх оточують.

"Мені байдуже, якщо твоє життя стане трохи складнішим. *Тату*, зараз я не про тебе турбуюся. Я *її* опікун, а не ти", - сказав Гаррі, і, можливо, це прозвучало трохи як "Пішов *ти",* але він відчув задоволення, коли Джеймс відсахнувся назад.

"Подумай про це, - заперечив Сіріус, - це єдине місце, яке може вмістити її як Обскуріала. Її не можна забрати, бо вона становитиме небезпеку для себе та інших".

Сіріус сказав це так, ніби переміг.

Гаррі розтягнув губи в широкій посмішці.

"Вибачте. Мені треба написати листа", - похмуро сказав він. Він уже складав його в голові, поки йшов до своєї квартири.

Мій любий, любий друже,

Я знаю, що минуло багато часу, але я вважаю, що настав час нам знову повечеряти, і було б чудово, якщо б це сталося якнайшвидше...

Лілі завжди знаходила свій дім у замку Гоґвортс. Це було місце, де вона стала собою, знайшла друзів на все життя, знайшла кохання. Це було одне з її найулюбленіших місць, хоча вона покинула його багато років тому, і хоча вона покинула замок, він, очевидно, ніколи не покидав її.

Сидіння в кабінеті Северуса лише підтвердило це. Раніше це був кабінет Слизорога, але навіть т у т вона відчувала спокій. Відчуття тієї самої приналежності, яку вона відчувала багато років тому, коли на її голові сидів Сортувальний капелюх і кричав, щоб увесь світ почув: *Гриффіндор*.

"Дякую, Сев, - сказала Лілі, коли він поставив тацю між ними. Вона одразу ж потягнулася

до чаю. Северус знав, як вона його любить, так само, як і вона знала, який він віддає перевагу чаю.

Зробивши ковток, вона вдячно хмикнула. Було достатньо цукру, достатньо молока.

"Чим завдячую такому задоволенню?" запитав Северус, сьорбаючи свій чай.

"Хіба я не можу просто провідати свого найстарішого друга?" запитала Лілі. Вона подивилася на нього і посміхнулася. Зараз він був старшим. Мудрішим, сподівалася вона. Але, в цілому, вона все ще бачила молодого хлопця в погано сидячій жилетці і з довгим чорним волоссям. Він все ще був її Северусом.

"Ми обидва зайняті люди, Лілі. Ти не можеш просто... прийти в *гості,* - твердо сказав Северус. "Чого я мав очікувати, коли раптом отримав листа, в якому повідомлялося, що я маю чекати тебе на чай за годину?"

"Ти варив щось дуже важливе?" - терпляче запитала Лілі.

терпляче запитала Лілі. І відвернулася, коли Северус послав їй

погляд.

"Що ти робив?" запитав Северус. Він хотів дати їй час, щоб вона дійшла до кінця. Ну, гаразд.

Тож Лілі розповіла, як вона перейшла від свого останнього проекту - збірки есеїв про розвиток зілля за останні два століття - до ґрунтовної книги, в якій викладено її останнє есе в журналі "Зілля сьогодні". Її завжди цікавив зв'язок між зіллям і хімією, і вона хотіла заглибитися в цю тему глибше. Вона вже взяла інтерв'ю у двох маглівських хіміків і мала ще одне інтерв'ю зі Слизорогом.

"Я теж хочу взяти у тебе інтерв'ю, Сев, - сказала Лілі. "Ніхто не пішов далі в цій галузі, ніж

ти." "Ти міг би, якби пройшов зі мною курс Майстерності", - пробурмотів Северус.

Лілі зітхнула; він все ще не забув того, що сталося, коли їм

виповнилося сімнадцять. "Ти ж знаєш, у мене були інші думки на

думці. Я не був упевнений і..."

"І Поттер. А потім мати Поттера. А потім..."

"А потім мені довелося відповісти Беллатрісі Блек-Ріддл на її закиди про вищість Чистокровних", - сказала Лілі з крихітною посмішкою.

Северус похитав головою. "Інші б сказали, що вона намагається побудувати історію навколо культури Чистокровних з сучасної точки зору".

"Це дуже схоже на пропаганду", - сказала Лілі.

Потай вона думала, що Беллатрікс до болю схожа на її свекруху. Це було найбільш невтішне порівняння, і вона ніколи не наважилася б сказати його вголос. Вона могла собі уявити, як сильно Евфемія оскаржуватиме це, а Лілі навіть не уявляла, як відреагує Гаррі, коли почує, що Лілі критикує дружину свого роботодавця.

До речі, про це. "Ти читав Пророка?" повільно запитала Лілі.

Северус кинув на неї застережливий погляд.

"Можливо. А що?" Він завжди був таким

підозрілим.

"Протести..." почала Лілі.

"А що з ними?" запитав Северус. Він теж був до біса колючим.

Лілі зітхнула, зробивши ковток чаю.

"Вже майже перше вересня, і ти пропустиш учня, чи не так?" нарешті сказала Лілі. "А,

ось воно що, - пробурмотів Северус.

"Що?" Лілі огризнулася.

Северус закотив очі. "Ти хочеш обговорити справу. То давай

обговоримо." "Що вони тут наговорили?" запитала Лілі.

"Є занепокоєння. Вона була ученицею. А тепер, схоже, вона весь час була небезпечною", - різко сказав Северус.

"А як щодо тебе? Що ти думаєш?" Лілі натиснула сильніше.

Северус хмикнув. "Вона не здалася мені небезпечною. Але найнебезпечніші люди ніколи не здаються небезпечними".

І чомусь Лілі подумала про зелені очі, темне волосся і пару окулярів. Її *сина*.

"Дівчина..." Лілі не назвала її імені, але вони обидві знали, про кого вона говорить. "Дівчина опинилася в ситуації, схожій на ситуацію однієї моєї знайомої".

Вираз обличчя Северуса став холодним, і він відвів погляд. "Не зовсім, - сказав він.

Лілі серйозно нахилилася вперед. Вона простягла руку через стіл і схопила його за руку. Вони були шорсткі й мозолясті, а від Северуса завжди злегка пахло лабораторією зілля. Його шкіра голови була трохи жирною, а це означало, що він не користувався кондиціонером, який Лілі розробила, щоб допомогти волоссю чарівників утримувати отруйні випаровування, що утворюються в лабораторії.

"Не зовсім, але близько", - визнала Лілі. "Северусе, з тобою все гаразд?

"Зі мною все гаразд, Лілі, - сказав Северус, висмикнувши свою руку з її руки, і поклав обидві собі на коліна. Він втупився в неї звуженими, темними очима. "Ти справді прийшла перевірити, як я *ставлюся до* справи учня?"

"Не зовсім. Типу того", - сказала Лілі, злегка знизавши плечима. "Вони звинувачують її, а це означає, що вони підуть до суду. Їм знадобляться свідки, які дадуть характеристику. Я впевнена, що запитають когось із її друзів, і це буде конфіденційно.

Але, також... ну, її вчителів. *Ви.*"

Здавалося, Северус знав, що вона каже. Верітасерум можуть залучити через більший резонанс справи. Вона хотіла бути впевненою, що він не буде проти того, щоб визнати брудні подробиці свого дитинства. Чи не буде він упередженим.

"Ти не повинна хвилюватися за *мене",* - прошипів він, такий колючий. Лілі вже давно звикла до колючок на стеблі його особистості.

"Я лише попереджаю тебе. Незабаром ви отримаєте повістку з відділу аврорів. Весь персонал Гоґвортсу буде викликаний для надання попередніх свідчень. Можливо, *вас виберуть* для дачі свідчень у суді. Я хочу, щоб ти був готовий", - сказала Лілі. Вона говорила з такою владністю, з якою не повинна була, і він це знав. Северус завжди знав, що Джеймс мало що приховує від неї. Це багато в чому вибивало його з колії - тривалий наслідок їхнього шкільного суперництва.

"Ти робиш брудну роботу за свого чоловіка?" - звинуватив він її.

Лілі довго мовчала, даючи йому змогу впоратися зі своєю лютістю. Вона знала Северуса досить добре, щоб розуміти, що вона скоро виплеснеться назовні. Він зробив так, як вона й передбачала, повільно розслабився, зробивши великий ковток чаю, а потім відставив чашку вбік, чекаючи, поки вона заговорить. У них були свої межі, і він не хотів їх перетинати, розпочинаючи непотрібну сварку.

"Ні. Але *я* хвилююся", - тихо сказала Лілі. Це було зізнання, яким вона не поділилася навіть з Джеймсом. Вона прочистила горло, відводячи погляд. "Світ відчуває напругу. Це безпрецедентний час. Люди в проходах об'єднуються, і я відчуваю, що... щось має статися".

І в центрі всього цього був її син.

Свого сина, якого вона навіть не знала, не знала, бо Лілі зробила помилку, передавши його виховання бабусі.

Лілі сподівалася, що він знає, що робить.

Вона молилася *всім* богам, щоб Гаррі знав, що *робить*.

Гаррі подбав про те, щоб зустріч була призначена на час, коли Тома не було вдома, він поїхав на зустріч з міністром та іншими прикрими перешкодами на його шляху до посади міністра. Гаррі провів зустріч у кабінеті Тома, і коли він с і в у крісло, то випростався і випростався, насолоджуючись владою, яку відчував, сидячи там, так, ніби цей кабінет належав йому, ніби це крісло належало йому, ніби цей департамент належав *йому*.

Пенелопа стояла збоку від нього, стискаючи в одній руці пакети з пропозиціями, і пишалася трьома найкращими стажерами. Вона була тією, хто помітив їхній талант раніше за Гаррі. Вона проявила особливий інтерес і зробила з них тих, ким вони стали. Гаррі мусив віддати їй належне.

"Ромільда Вейн. Асторія Грінграсс. Колін Кріві. Ви всі зразково попрацювали цього літа", - оголосив Гаррі, зустрічаючись з кожним поглядом.

Ромільда Вейн випросталася, її губи розтягнулися в самовдоволеній посмішці. Щоки Коліна Кріві почервоніли, але він теж сяяв від гордості. І, нарешті, була маленька Асторія Ґрінґрасс, темноволоса і світліша за свою сонячну сестру. Востаннє Гаррі чув про старшу Ґрінґрасс, коли вона десь керувала ательє в Парижі після бурхливого розриву з Забіні, бо Забіні був надто зосереджений на своїй кар'єрі майбутнього адвоката. Чесно кажучи, це майже змусило його захоплюватися Забіні.

Майже.

"Кожен з вас має майбутнє в міжнародній політиці, і якщо ви приймете цю пропозицію про стипендію, я особисто разом з Пенелопою протягом року навчатиму вас, щоб підготувати вас до роботи там, де ви захочете, незалежно від того, чи це означає перехід на роботу в МКС, чи продовження вашої кар'єри тут, у Міністерстві", - сказав Гаррі, зачитуючи свою добре відпрацьовану промову.

Він знав, що Ромільда погодиться негайно. У неї були амбіції. У неї був драйв. Вона була маленькою акулою, яка чекала, що станеться. Він знав, що може очікувати від неї великих звершень.

У Коліні та Асторії він був трохи менш впевнений.

Колін добре знався на своїй справі. Не такий кмітливий, як Ромільда, але він читав теорію магічних законів для розваги, в перервах між своїм захопленням фотографією. Гаррі не був упевнений, чи це тому, що він народився у маглівській сім'ї і хотів ознайомитися зі своїм новим світом, чи ні, але він був напрочуд гарний у запам'ятовуванні найнезрозуміліших речей. Він міг би стати в пригоді.

А потім була Асторія.

Їй не потрібна була робота. Вона була багатою, вродливою спадкоємицею. Ходили чутки, що батьки хотіли видати її заміж за Драко Мелфоя за рік після закінчення школи. Принаймні, так сказала Гаррі Евфемія. Але Гаррі бачив у ній частинку себе. Вона була голодна. Вона хотіла більшого. І Гаррі лише дражнив її.

"А пільги будуть?" - одразу ж запитала Ромільда. одразу ж запитала Ромільда.

Отже, це означає "так".

"Повне медичне обслуговування, включаючи стоматологію. Страхування. І

підписний бонус", - сказав Гаррі. "Наскільки великий?" повільно запитав

Колін.

Гаррі посміхнувся. "Достатньо великий, щоб тобі вистачило на останній рік у

Гогвортсі". Колін присвиснув. "Так, так", - сказав він, кивнувши і глибоко

замисливши.

"І... це лише стипендія, - наполягав Гаррі. "Якщо через рік воно не буде тобі до смаку, ти зможеш рухатися далі у своїй кар'єрі. Містер Реддл буде радий написати тобі

рекомендаційного листа, якщо ти вирішиш продовжити навчання... далі. На магічному праві."

Колін підбадьорився.

Гаррі не просив Тома нічого подібного, але якщо доведеться, він зробить це сам. Наступного року його слово матиме *вагу,* пообіцяв він собі.

Асторія все ще нічого не говорила. Вона дивилася собі під ноги, не рухаючись. Пенелопа неквапливо розклала пакунки з пропозиціями. Асторія взяла їх мляво.

"Ти не мусиш погоджуватися просто зараз, - повторила вона. "Не поспішайте. Перечитайте свої контракти, поділіться новинами з батьками і поверніться до нас із запитаннями чи занепокоєнням. Ти завжди можеш зайти до мене в "сову", якщо будеш удома..."

"Або я", - втручається Гаррі. "Для сови я завжди вільний для чого завгодно".

Пенелопа кивнула на знак згоди. "Або Гаррі", - сказала вона. "Але ти ще не закінчила свій день. У вас є свої обов'язки. Ідіть."

Пенелопа вибігла попереду них, напевно, шалено зайнята, як завжди. Колін і Ромільда вже схилили голови разом.

"Асторія", - подзвонив Гаррі.

Він бачив лише її спину, але вона різко завмерла, закам'яніла. Вона погойдувалася, не знаючи, обертатися їй чи ні, а коли обернулася, то виглядала невиразно наляканою. Гаррі посміхнувся своєю "професійною маленькою посмішкою", як назвала її Евфемія. Теплою, тихою, але впевненою. Напруга залишилася в плечах Асторії.

"Я просто хотів дізнатися, що ти думаєш про це. Будь ласка, сідай", - сказав Гаррі. Це

не було запитанням. Асторія сіла в крісло навпроти нього. Вона виглядала маленькою.

Гаррі ненавидів це.

Він теж здивувався, що виглядає маленьким, коли сидів навпроти Тома.

"Я ніколи не очікував, що мені запропонують повну зайнятість. Стипендію. Чи

що там ще", - сказала Асторія. Гаррі хмикнув. "А чого ти чекала?" - запитав він.

Асторія подивилася на нього так, ніби це було запитання з підступом.

"Я не знаю, просто... батьки хотіли, щоб я зайнявся чимось продуктивним на літо. Щоб я чогось навчилася, і я так і зробила. Я багато чому навчилася", - каже Асторія, і в її голосі справді звучить нетерпіння з цього приводу.

"Тоді це просто... продовження навчання", - сказав Гаррі за мить. "Я знаю, що політика не є основним напрямком вашої родини, так?"

"Ні... ні, це не так", - погодилася Асторія.

Гаррі хмикнув, киваючи. "Мій батько - аврор, але я ніколи не цікавився цим. Ти маєш робити те, що хочеш, і якщо це товариство - це те, чого ти хочеш, то ти маєш піти на це, гаразд? Я на тебе не тисну". Він мав це на увазі щиро. Він вважав, що вона добре

виконує свою роботу, але не хотів на неї тиснути.

Зрештою, вона не була тією людиною, яка була потрібна йому для просування його планів.

Асторія посміхнулася і кивнула, підводячись, виглядаючи набагато впевненіше. "Дякую, Гаррі."

"І ще одне, - сказав Гаррі. Асторія повільно опустилася на стілець, насупивши брови. "Асторіє, ти ж зі Слізеріна, так?

"Асторія, ти ж зі Слізеріна, так? запитав Гаррі.

Асторія відкрила рот, а потім закрила його. Вона кивнула один раз, нервово. "Так,

я така". Гаррі заохочувально посміхнувся. "Добре... тепер розкажи мені про

близнюків Керроу.

Джінні уважно вивчала меню, роздумуючи над тим, чи варто їй їсти деінде, чи краще з'їсти обід, який приготувала для неї мама. Вже запізно, переконувала вона себе, навіть коли думала про серпи, які вона мала *б* покласти до свого фонду на переїзд. Вона зітхнула, обравши найдешевший сендвіч у меню, і підняла паличку, готова покликати офіціантку, щоб зробити замовлення.

Але перш ніж вона встигла, нарешті з'явився її співрозмовник по обіду.

"Джиневра Візлі, - привітно сказала жінка. "Вибачте, що запізнилася. Я відволікся на воркспірта, який нападав на молоду дівчину. Ще навіть не гогвортського віку. У неї був напад, вона не знала, що робити".

Її слова були майже безглузді, але все одно викликали посмішку на обличчі Джіні. Джінні подивилася на Луну Лавгуд і посміхнулася, простягнувши їй руку.

"Луна! Не хвилюйся про це", - сказала вона. Вперше за довгий час посмішка Джіні не виглядала анітрохи вимушеною. "Я якраз збиралася зробити замовлення. Клубний сендвіч".

"О, ні, ти повинна взяти комбо. Він йде з чіпсами, я пригощаю, це будуть ділові витрати", - заявила Луна ще до того, як Джіні встигла заперечити.

Джіні як слід роздивилася подругу. Після закінчення школи Луна стала по-справжньому самостійною. В уяві Джіні вона все ще була наполовину тією дівчиною з Гогвортсу, але це була не зовсім вона, вже ні. Якимось чином Луна стала ще блідішою, ніж була, з довгим сріблястим волоссям і блідою, блідою шкірою, з широкими, сповненими глибокої мудрості очима. На її руках тепер було чорнило, різні істоти - магічні та міфічні - прикрашали її руки, і всі вони рухалися в гармонії. Джіні бачила лише один з її рукавів, решта була закрита темно-фіолетовою мантією з одним рукавом, в яку вона була вдягнена. Волосся Луни було зібране високо на голові, закріплене її паличкою.

Вона сіла навпроти Джінні і посміхнулася. "Чи добре з тобою поводяться в "Щоденному пророкові"?"

Джіні пирхнула. "Можна подумати. У мене є ціла біографія, але я працюю на Риту Скітер, а вона працює зі мною, як з собакою".

Луна кивнула, сприйнявши гіперболу Джіні надто серйозно, як це було в її звичаї. "Ти завжди можеш прийти до "Квібблера" і працювати на нас з батьком. Більшість *наших* письменників - фрілансери, окрім мене й батька. Нам завжди може знадобитися фейлетоніст".

Джіні хмикнула. Вона читала останній випуск "Квібблера". Поки всі інші були зосереджені на протестах, "Квіблер" ставив під сумнів існування істоти, що потрапила в пастку в туалетах Міністерства. Це було дуже в дусі "*Квіблера",* в найкращому сенсі цього слова.

"Можливо, Лу. Гадаю, що "Балакуну" не завадило б мати спортивну секцію", - посміхнулася Джіні.

Луна хмикнула. "Але ми знаємо. Я висвітлювала міжнародний турнір з магічних шахів у Празі лише минулого місяця".

Джіні вибухнула сміхом, не звертаючи уваги на легке збентеження Луни. "Ніколи не змінюйся, Луна", - пробурмотіла Джінні.

Луна посміхнулася у відповідь. "І не збираюся". Вона розгорнула меню і, наспівуючи собі під ніс, переглянула комбіновані страви з супу та бутербродів. "Скільки часу у вас є? Я вирішила взяти довгий обід".

Джіні завагалася. У неї була робота в "Пророкові". Рита хотіла, щоб вона переглянула їхні нотатки, щоб вона взяла кілька інтерв'ю про протести, які відбувалися, щоб вона поговорила з братом про майбутній судовий процес. На її столі лежав лист від якогось керівника відділу, який запитував, чи не хоче вона взяти у нього інтерв'ю за кавою.

Але тут була її подруга. Одна з єдиних подруг, яка залишилася з нею після нещасного випадку, коли Джінні задихалася від люті та гніву. Одна з єдиних подруг, яка не одразу повірила, що вона збожеволіла, коли Джінні якось прошепотіла, що їй здається, що з нею *хтось* трапився, а не щось сталося.

"У мене є весь час у світі", - чесно сказала Джіні.

Губи Луни скривилися в широкій посмішці.

Саме Сіріус стояв на варті, коли Альбус Дамблдор спускався сходами, випромінюючи доброзичливість і доброту. Спочатку Сіріуса дратувало, що його, заступника старшого аврора, відправили на чорну роботу, аж поки він не зрозумів, що насправді це навіть приємно - мати можливість розслабитися і відпочити. Тож, з великим розчаруванням, раптова поява Дамблдора змусила його знову відчути себе дитиною, яка повернулася до Гогвортсу і яку спіймав один із професорів.

Сіріус підхопився, відкинувши вбік мотоциклетний журнал, і втримався від бажання вибачитися і благати Дамблдора не забирати бали у Хауса.

"Сіріусе, мій хлопчику, *як* ти?" сказав Дамблдор, підлетівши в помаранчевій мантії, що дуже дезорієнтувала. Він стиснув Сіріуса за передпліччя і потряс, і Сіріус ніколи не зміг би оговтатися від цього.

Директор школи ставився до нього майже як до рівного.

"Директоре, радий вас бачити", - привітався Сіріус. "Що я можу для вас зробити?

Але директор подався вперед, його погляд перевівся з Сіріуса, став набагато задумливішим і набагато сумнішим, наче він згадував щось особливо болюче, дивлячись на молоду дівчину в камері.

"Бідолашна Тенді, - сказав Дамблдор. "Я пам'ятаю її. Тиха, сильна. Вона з'являлася раз чи два під час зборів персоналу".

"О? А ти ведеш протоколи?" нетерпляче запитав Сіріус. Очі

Дамблдора блиснули. "Я зараз же надішлю їх вам".

"Дуже дякую, директоре", - вдячно промовив Сіріус, а потім зробив паузу, простеживши за поглядом Дамблдора, що зазирнув у камеру. Тенді Спектр ходить туди-сюди, робить сальто назад і к р у т и т ь с я , щоб розважитись. Вона почала це робити ще вчора.

Вона ще не завдала собі серйозної шкоди, тож Сіріус не мав жодних

підстав просити її зупинитися. "Я хочу з нею поговорити, - заявив

Дамблдор.

Сіріус замовк. "А... директоре, список її відвідувань повинен вести її тимчасовий опікун і її захисник".

Дамблдор кивнув. "А її опікун? "Гаррі, -

пробурмотів Сіріус.

Дамблдор застиг на мить, а потім рушив так, ніби завжди знав, що це правда, ніби знав, що Гаррі якимось чином причетний до всього цього. "Гаррі, мій любий хлопчику, я не думаю, що він був би проти. Адже так?"

І Сіріус хотів вірити, що Гаррі цього не зробить, але він не думав, що знав Гаррі зараз дуже добре. Він був зовсім іншим, завжди більше вписувався в культуру, від якої Сіріус тікав усе своє життя. Він був тільки радий, що Гаррі досі дружить з Роном і Герміоною, щоб тримати його на землі.

Сіріус прочистив горло. "Ну, може..."

"Я не думаю, що ви намагаєтеся порушити магічний закон, впускаючи директора Гогвортсу в камеру цієї дівчини без дозволу її захисника і магічного опікуна або без їхньої присутності".

Сіріус насупився і обернувся, щоб витріщитися на непроханого гостя. "Ріддл, що ти тут робиш?"

Том Редл завжди дратував Сіріуса. Він був на кілька років старший за Сіріуса, високий,

красивий і слизеринець. Беллатріса була одержима ним від самого початку. Сіріус

згадала, як вона прийшла додому на першому курсі і не переставала говорити про те, як Том *трахається.*
Загадка, протягом усіх різдвяних свят.

"Я спустився сюди, щоб побачити саму Обскуріал, хоча *я не маю* наміру незаконно зустрічатися з нею, - сказав Ріддл, його голос був холодним, як камінь. Він ступив крок уперед, і його рептилоїдні очі втупилися в Тенді. "Вона досить худорлява, чи не так?"

Якось Сіріус виявив, що захищає її. "Вона ж дитина. Їй лише дванадцять."

Редл насмішкувато подивився на Дамблдора. Дамблдор все ще нічого не сказав, дивлячись на Рідла дивним поглядом, ніби жахаючись його або чогось, що він зробив.

"Що ти наробив?" прямо запитав Дамблдор.

"Окрім того, що він був напрочуд успішним?" відповів Ріддл. Він чекав, поки Дамблдор нічого не скаже. "Вибачте, я не думав, що ви хотіли похвалити мої досягнення. Я вже наївся досхочу".

Він почав відвертатися, і тут Дамблдор простягнув руку, схопивши його за зап'ястя швидше, ніж Сіріус встиг помітити його рух. Ріддл вирвався з його рук, обернувшись і суворо глянувши на старшого чоловіка.

"Ти маєш до цього якесь відношення, Томе", - звинуватив

Дамблдор. У Сіріуса відвисла щелепа. "Директоре, це..."

"О, звичайно, - сказав Ріддл. "Ти завжди вважав, що всі *незручності* для тебе були моїм задумом".

"Я не звинувачую тебе в тому, на що ти, на мою думку, не здатен, Томе, - суворо сказав Дамблдор. Він примружився на Редла. "Навіщо ще ти прийшов до цієї дівчини, якщо ти не причетний до цього?"

"Можливо, я бачу в ній себе. Мене теж виховували нестерпні маґли", - усміхнувся Ріддл.

Сіріус уперше почув про нього. Він ніколи не замислювався над походженням Редла, окрім того, що він був спадкоємцем Слізеріна і хотів, щоб усі про це знали.

"Томе, не використовуй цю дівчину як шахову фігуру у своїх іграх", -

попередив Дамблдор. Ріддл зробив крок ближче, і Сіріус тільки тоді зрозумів,

наскільки вони високі.

"Це не гра. Це життя. І я маю намір покращити життя всіх відьом і чаклунів, включно з цією дівчиною. Це *ваші* архаїчні закони не змогли захистити її", - сказав Ріддл.

Дамблдор подивився на нього з *жалем,* а Сіріус уже бував на кінці цього погляду і знав, як це обпікає.

"О, Томе, ти міг би бути набагато кращим", - сказав Дамблдор, хитаючи головою.

І тоді кам'яний образ Редла зник, змінившись на щось набагато зліше. Він зробив крок уперед, і тільки тоді Сіріус зрозумів, що Редл і Дамблдор були високі на зріст, обидва велетні, чия присутність майже задушлива. Верхня губа Редла скривилася в усмішці, відкриваючи зуби.

"Ти побачиш, старий, що більше людей поклоняються сонцю, що сходить, ніж тому, що заходить", - обережно сказав Ріддл. [1]

А Дамблдор привітно посміхався, так, ніби в цьому чоловікові перед ним не було нічого страшного.

"Ти думаєш, що ти Великий, мій хлопчику?" -

запитав він. Ріддл насміхався. "Я знаю, що так. І

світ теж буде знати".

Ріддл вивернувся, попрямував довгим чорним кам'яним коридором і зник. Сіріус ковтнув, повертаючись до Дамблдора.

"Що це означає, пане директоре?" - запитав він, ніяково прочищаючи горло.

Дамблдор хмикнув. "Я не зовсім впевнений. Але, гадаю, було б дуже розумно наглядати за містером Редлом, чи не так?"

Сіріус щиро погодився.

Вони сиділи в квартирі Герміони і Рона, майже мовчки, за винятком того, як мерехтіло полум'я в каміні, яскраве і веселе. Гаррі втупився у стіну, не знаючи, що сказати, і стискав у руці чай. Вже давно похолодало, але Гаррі все одно вважав, що для чаю ще занадто тепло, а до липкої шкіри прилипало затяжне тепло літа, що закінчувалося.

"То... як робота?" запитав Рон, голос його потріскував і був

небезпечно високим. Герміона видала звук у глибині горла, звук

огиди. Гаррі зціпив зуби, прикусивши язика.

"Взагалі-то, забудь про роботу, а як же квідич?" зажадав Рон. Я знаю, що "Гармати" програли, але "Падлмер" показує непогані результати, а наступного року відбудеться чемпіонат світу. Я бачив кілька перспективних гравців у Дурмстрангу, вони непогано грають і мають подвійне громадянство з Англією..."

"Кому потрібен квідич?" огризнулася Герміона.

Рон різко вдихнув. "*Вибач*, Герміоно, але *нам* важливий квідич".

"Більше, ніж про звичайних людей? Ой, вибач, може, вони недостатньо незвичайні", - саркастично сказала Герміона.

Гаррі здригнувся, дивлячись на свої коліна, сором заливав його щоки.

Він швидко зібрався з духом, адже він був грифіндорцем.

"Вибач, що я так сказав, - тихо промовив Гаррі. "Я не хотів.

Насправді." Рон занімів. "Що ти взагалі сказав, друже?"

Гаррі широко розплющеними очима подивився на Герміону. Вона хмурилася прямо на нього.

"Я йому не казала, - невдоволено відповіла Герміона. І тут її насупленість поглибилася. "Але не соромся це зробити".

Гаррі знав, що вона мала на увазі це як подальше звинувачення. Але він все одно це зробив. Зітхнувши, він сказав: "Можливо, я мав на увазі, що... магічні життя мають більшу вагу, ніж немагічні. Але я не це мав на увазі. Я не це мав на увазі. Я просто... розчарований тим, що відбувається з Тенді".

Рон зблід. "Друже, навіщо ти це *сказав*?" - запитав він.

"Я не знаю!" Гаррі зірвався, панікуючи. "Я просто... - "Тенді?"

перебила Герміона. "Як ти... її звати Тенді?"

"О, бляха. Ти зробив це, друже. Я був такий *обережний*", - застогнав Рон, падаючи назад на крісло, закинувши ноги на підлокітник і поклавши голову на коліна Герміони.

"Її звуть Тенді, - зітхнув Гаррі. "І я знаю це... бо мене *якимось чином* призначили її опікуном.

"Тобі лише дев'ятнадцять! У тебе з нею немає ніякого зв'язку!" Герміона скрикнула.

"Я знаю, - пробурмотів Гаррі. "Я не знаю, що вони роблять у цьому відділі. Може, тобі варто було б заснувати замість нього Департамент захисту чарівних дітей, бо вони, здається, неорганізовані в кращому випадку. Вони, мабуть, могли б запобігти цьому безладу".

Рон похитав головою і застогнав. "Це все... безлад."

Герміона все ще дивилася на Гаррі так, ніби очікувала від нього найгіршого. А Гаррі не міг зустрітися з нею поглядом, сором і роздратування однаково вирували в його шлунку. Це був нескінченний цикл сорому і люті на неї за те, що вона *змусила* його відчути сором, за те, що вона не розуміла, що він мав на увазі, за те, що вона не розуміла, що він мав намір зробити.

"Скільки часу до вечері?" пробурмотів Гаррі.

"Я замовив їжу на винос. У нас є трохи, тож, можливо, ще хвилин двадцять. Ягняче віндалу ще залишилося, так?" запитав Рон.

Гаррі зітхнув, вдячний. "Так, дякую", - сказав він. Він уже давно не їв на вечерю чогось смачного, але *простого.* Він втомився від постійних вишуканих страв, обідів у найдорожчих ресторанах Лондона, гала-вечерь і балів. Це був нескінченний цикл

несмачних дорогих нарізок м'яса та ікри.

Герміона потерла руки, наспівуючи. "Що... ти робив?"

"Поза роботою?" Гаррі насміхався. Він похитав головою. "У мене немає життя поза роботою".

Герміона насупилася. "Це недобре, Гаррі. Здоровий баланс між особистим життям і роботою - запорука щасливого життя..."

"Ти думаєш, я цього не знаю, Герміоно?" Гаррі

огризнувся. Рон блиснув очима. "Агов", - гаркнув він.

Гаррі застогнав, опустивши голову на руки, хитаючи головою. "Я знаю, вибач. Я просто... перенапружений. У мене важлива зустріч", - зізнався він раніше, ніж збирався.

Герміона сіла вище. "Зустріч? З ким?"

Гаррі не міг їй сказати. Вона б захотіла знати більше. Вона б усе зруйнувала. Йому не *можна* було
щоб розповісти їй. Йому ледве

дозволили дізнатися. І він сказав:

"Спадкоємиця. На побаченні." Очі

Герміони розширилися. "Я... що?" "Тобі

подобаються жінки?" запитав Рон.

Гаррі пирхнув і похитав головою. "Мені подобаються жінки. Навіть більше... не знаю. Гадаю, це ми ще побачимо", - сказав Гаррі.

Герміона насупилася. "Ти ж казав, що не маєш життя поза роботою".

"Ну, я ж намагаюся, хіба ні? Ти не дала мені цього зробити, перш ніж накинулася на мене", - розчаровано сказав Гаррі.

Герміона схилила голову, але більше нічого не сказала.

"Ти завжди здавався надто зайнятим, щоб ходити на побачення. Ти коли-небудь ходив на побачення, Гаррі?" запитав Рон. Гаррі посміхнувся. "Тобі потрібні поради? Зачекай... ти що, незайманий?"

Гаррі задихнувся. "Мерліне,

ні." "Ти не хочеш?" запитала

Герміона.

"Ти діяв під враженням, що це я?" запитав Гаррі з легкою посмішкою, незважаючи на те, що його щоки палали рожевим кольором.

"Ну, так. Ти ніколи не ходив на побачення", -

повторила Герміона. Гаррі кивнув. "Ну, я... мав

інтрижки.

"*Справи*?" скрикнув Рон. "З *ким*?"

Очі Герміони звузилися.

"Не твоя справа, - гаркнув Гаррі. "І ні, Герміоно, не в цьому сенсі. Просто... нічого більше".

Я кохаю тебе, - Гаррі задихався, дихаючи в гарячу шкіру Тома на шиї. *Я кохаю тебе,* - зізнавався він. Гаррі намагався не думати про те, що Том ніколи не відповідав йому тим самим.

"І взагалі, я просто вечеряю з нею. Я... не думаю про побачення. Лише про майбутнє", - сказав він, незграбно перефразувавши Євфимію. Це нагадало йому розмову, яку він колись мав з нею.

"Коли ти кажеш "майбутнє"..." почала Герміона.

Гаррі заплющив очі й відкинувся на спинку стільця. "Одруження. Діти. І тому

подібне". Герміона скривилася. "Звучить жахливо.

"Агов!" Рон подзвонив.

Герміона похитала головою. "Я просто маю на увазі... Гаррі навіть не любить жінок, а він тут розглядає можливість одруження і дітей з жінкою. Чому не з чоловіком? Це ж не *протизаконно.*"

"Ні, це не так", - визнав Гаррі. "Але мені потрібен спадкоємець.

"Усиновлення. Сурогатне материнство", - відповіла Герміона.

Гаррі постукав себе по коліну. "Можливо, сурогатне материнство", - сказав він. "Але... мені доведеться оскаржити їхнє включення до мого родинного дерева".

"Яка різниця..." Герміона почала, а потім замовкла. "Це Євфемія наштовхнула тебе на цю старомодну ідею, чи не так?

Погляд Гаррі застиг. "А якщо так?" - запитав він.

"Навіщо тобі бути з жінкою, якщо вона тебе не любить?" Герміона продовжувала, наче зовсім його не чула.

"Вона багата, - повільно промовив Гаррі. "Я завжди знав, що одружуся на багатій.

Це очікувано." "А як щодо одруження з кохання?" зажадала Герміона.

Гаррі насупив брови. Одруження по *любові*. Якби він одружився з кохання, то був би одружений з Томом - принаймні так він думав раніше, до того, як зрозумів, що саме було між ним і Томом. Такі люди, як Гаррі, такі люди, як Том, не були створені для *кохання*. Це не було їхньою долею.

"Кохання - це добре. Але шлюб - це економічна пропозиція".

І коли Гаррі заговорив, він почув голос своєї бабусі, який відлунював у його вухах, як і рік тому, коли вона вперше заговорила з ним про них. Шлюб був воротами до багатства. Багатство дозволяло доступ. Доступ означав владу.

Це були факти, які Гаррі дізнався, сидячи біля ніг своєї бабусі. Це були факти, які були зашиті в його кістках.

"Я маю бути великим. Це лише частина цього", - пробурмотів Гаррі. Він прочистив горло і підвівся, заклавши руки за спину, підійшов до каміна і втупився в нього, його рот сіпався.

"Це дуже сумний спосіб життя", - пробурмотіла Герміона.

"Можливо", - визнав Гаррі. "Але це єдиний спосіб, який знає моя сім'я". Це

був єдиний спосіб, якого його навчила Юфі.

ВІД ОДНОГО РОКУ, ШЕСТИ МІСЯЦІВ ТОМУ

"Ти маєш чудовий вигляд, - сказала Евфемія. Вона постукала себе по підборіддю і повернулася до молодшої швачки, яка витріщилася на Гаррі на помості, з витягнутими руками, схожими на людську вішалку для одягу, а решта мантій чекала свого шансу. "Хіба він не чарівний?"

"Так, мем, дуже", - заїкнулася вона, її щоки яскраво почервоніли, коли Гаррі обернувся і примружився на свій профіль у дзеркалі, ніби не зовсім їм вірячи.

"Ти впевнений? Це ж... шоу, чи не так?" - запитав він.

Гаррі й раніше носив неабияку частку дизайнерських речей. Звісно, носив. У нього була повна валіза одягу для різних офіційних заходів, на які Євфемія брала його з собою. Але це було інакше. Це був абсолютно новий гардероб, створений для того, щоб зобразити когось, кого Гаррі не був упевнений, що знає, - привабливого, зібраного, амбітного, бажаного.

Але один чоловік хотів його. Можливо. Напевно.

Гаррі нахилив голову, розглядаючи крій мантії, те, як вона щільно облягала його талію. Вона була майже ідеальною, за винятком... "Замість сливової, чи є у вас смарагдово-зелена?" - запитав він.

Євфимія хмикнула. "О, так, це пасуватиме до твоїх очей. Дуже добре, Гаррі".

Гаррі підбадьорився від похвали і кивнув.

"Дуже добре, містере Поттер", - сказала мадам Мадонна. Вона плеснула в долоні. "Вийдіть з них, будь ласка, і давайте приміряємо бордові штани і жилет. У нас є білі

гудзики..."

"Шампанське краще пасуватиме до цього кольору, тобі не здається?" перебила Евфемія.

Мадам Мадонна випросталася, її бездоганне обличчя раптово зморщилося. Очі Євфимії звузилися, а мадам Мадонна прочистила горло і кивнула. "О, я... так, я піду подивлюся", - сказала мадам Мадонна. "Джессі, додай до рахунку теперішню мантію містера Поттера. Гадаю, це вже перемога."

"Так, мадам", - сказала Джессі, намагаючись міцніше вхопитися за паличку, щоб підняти решту мантій, а сама кинулася хапати перо мадам Мадонни.

Евфемія безтурботно сьорбала чай, дивлячись, як Гаррі вийшов з халата, поспішаючи прикритися халатом, намагаючись зробити вигляд, що Джессі не намагається перехопити його крадькома поглядом.

"Присядь на хвилинку, Гаррі, - покликала Евфемія. "З'їж печиво".

У Гаррі забурчало в животі, і він по-овечому посміхнувся, підходячи до Евфемії. Щойно він сів, чарівний чайник піднявся і налив йому свіжої гарячої чашки чаю. Гаррі знав, що не варто додавати до чаю стільки молока і цукру, скільки він полюбляв, але все одно зробив це, навіть якщо Евфемія несхвально зиркнула на нього.

"Юфі, це справді необхідно? Я вмираю з голоду", - поскаржився Гаррі.

Євфимія насміхнулася. "Звичайно, це необхідно. Треба добре виглядати на роботі. І на вечірках. А як інакше зачепиш заможного чоловіка? Треба виглядати так, *ніби ти теж заможна".*

Гаррі зробив паузу. "Я... чоловік*? Але ж мені лише сімнадцять".*

"І?" Євфимія затягнулася. "У вісімнадцять я вийшла заміж. У твоєму віці я вже була заручена два роки. Якщо вже на те пішло, то ми запізнилися з укладанням твоїх майбутніх союзів. Твої батьки такі м'які з тобою, що важко забути, що ти не була вихована так, як *ми".*

Гаррі нічого не сказав. Евфемія навчала його все життя. Вона була його наставником майже в усьому. Змалечку він перебував у бабусиній компанії, вивчаючи світ з її точки зору. Коли вона казала, що його навчають не так, як її, він замислювався, як це насправді - бути нащадком старовинного роду, у всіх сенсах, які це означає.

"Але... що, як я їх не люблю?" пробурмотів Гаррі.

"Це станеться", - твердо сказала Евфемія.

Гаррі випростався.

"Ти любила мого дідуся?" тихо запитав Гаррі.

Євфимія відповіла не одразу. Вона прочистила горло, постукуючи коліном крізь шари мусліну та оксамиту. Вона зробила ковток чаю, а потім подивилася на Гаррі.

"Ні", - сказала Євфимія.

Гаррі відсахнувся, очі його розширилися. "Навіщо ти тоді вийшла за нього заміж?"

"Він був багатий. Багатшим за мою сім'ю, навіть за мою родину", - пробурмотіла Евфемія. Вона відкинулася на спинку сидіння, не звертаючи уваги на приголомшений вираз обличчя Гаррі. Проте вона все одно потягнулася до його руки, дивлячись прямо перед собою. "Я завжди знала, що вийду заміж за багатія. Я ніколи цього не соромилася. І тобі не варто".

"Я?" - запитав Гаррі. "Тато одружився з мамою по любові, і вони щасливі".

Нарешті Євфимія подивилася на нього. "І вони мають мало влади, яка була надана будь-ким, окрім мене. Шлюб - це економічна пропозиція. Можливо, не для інших, але для тебе точно буде. Ти мій спадкоємець. Ти Поттер. Ти Роулінг.*"*

Це був перший раз, коли Евфемія назвала його Роулом. Гаррі бачив фотографії бабусиних родичів, і він був зовсім не схожий на них, зовсім, але Гаррі знав, що вона мала на увазі. Вона говорила про його кров, про її блакитний колір, і на мить він відчув себе... неправильним. Усе це здалося йому неправильним і недоречним.

"Але я..." почав Гаррі. Евфемія

швидко перебила його.

"Любов можна контролювати. Ти можеш вибирати, кого любити",

- сказала Євфимія. І вперше Гаррі не погодився з бабусею.

"Любов... нескінченна. Ти не можеш просто любити когось. Це треба відчувати", - сказав Гаррі.

Євфимія тихо засміялася. "Яке романтичне поняття". Вона сказала це так, ніби це була образа. "Любов не буде служити тобі чи твоєму майбутньому. Воно лише заважатиме. Вона виявиться відволікаючим фактором".

"І-" почав Гаррі.

"Ти коли-небудь був закоханий, Гаррі?" запитала Евфемія.

Гаррі зупинився і замислився. Йому стало цікаво, чи відчував він те саме, коли був з Томом, під Томом. Він познайомився з Томом за кілька годин до того, як Евфемія забрала його з Гогсміду. Гаррі піднявся нагору в "Трьох мітлах" і зустрів чоловіка, який чекав на нього, і він був поглинутий, і він впав на коліна, і він дізнався, а потім пішов, витираючи рота, коли йшов шукати Евфемію.

"Ні, я так не думаю", - пробурмотів Гаррі, бо він не був закоханий. Ще ні.

Євфимія хмикнула. "Значить, колись і ти навчишся. Я навчилася любити твого дідуся. Ти навчишся любити будь-яку молоду відьму чи чарівника, який тобі зустрінеться", - сказала Євфимія. Саме тоді повернулася мадам Мадонна з сорочкою кольору шампанського та бордовими жилетом і штанами, простягаючи їх до Євфимії.

І Гаррі зробив, як вона сказала. Він одягнувся, позував, сміявся, пив чай і їв печиво. А коли все було сказано і зроблено, він не здригнувся від величезного числа, яке виклала мадам Мадонна. Євфимія не моргнула, тож і він не здригнувся. Євфимія послала по двох своїх домашніх ельфів, і коли вони прибули до його будинку - не до маєтку, який займала Євфимія, а до милого котеджу, в якому він виріс, у Годриковій улоговині, - Євфимія грюкнула у двері й відчинила їх.

Лілі стояла у фойє, виглядаючи майже спійманою, з пачкою маглівського печива, що потріскувала в її руці.

Євфимія стиснула рота.

"Лілі", - тихо промовила вона, а потім подалася вперед і поцілувала Лілі в обидві щоки.

"Мамо, - пробурмотіла Лілі у відповідь, а потім застигла, побачивши Сукі та Рибсі з валізами одягу. У неї відвисла щелепа. "Що... що це все таке?"

"Гаррі незабаром увійде в професійний світ. Йому знадобиться відповідний гардероб", - твердо сказала Евфемія. "Ходімо, Сукі, Рибсі, нам треба звільнити місце для його речей. Все, що не поміститься в цій шафі, ми відвеземо до маєтку. Гаррі, любий, допоможи Юфі піднятися сходами".

Гаррі пирхнув. Євфимія не потребувала допомоги, але він все одно

простягнув їй руку. Це було легше зробити, ніж бачити смуток в

очах матері. [2]

Гаррі задихався, коли рука Тома сильніше стиснула його між лопатками. Його лікті ковзнули по шовковистих простирадлах, і він впав обличчям у пухові подушки, коли руки Тома спустилися до його стегон і смикнули його назад. Спина Гаррі вигнулася, коли член Тома втиснувся в нього глибше, ковзаючи прямо до його простати, і він захлинувся від насолоди.

Гаррі потягнувся назад, ляснув однією рукою по животу Тома, розгойдуючись. "Так", - задихався він, мокрий і гарячий на простирадлах.

"Любий, ти... *завжди*... затикаєш *рота, чи не так*?" Том застогнав, вимовляючи кожне слово з поштовхом.

Гаррі буркнув, змушуючи себе повернутися. "Так, так", - задихався Гаррі, розгойдуючись на чоловічому члені.

Щоразу, коли він ковзав усередину, Гаррі відчував, як розпадається на шматки, відчував, як розсипається під силою насолоди. Він пам'ятав часи, коли було ніжніше, але Гаррі не хотів ніжності. Він хотів, щоб було жорстко, він хотів пам'ятати його, його привид, як Том присягався того першого разу.

"Хочеш кінчити?" запитав Том.

"Ти перший, - прошипів Гаррі, ковзаючи однією рукою вгору, змушуючи себе піднятися і задихаючись, коли Том обхопив його за шию і смикнув, так що він практично опинився на

на колінах у чоловіка.

Том застогнав, його вільна рука обхопила середину Гаррі, і він не дуже ніжно стискав кулаком член Гаррі в такт його висхідним поштовхам.

Гаррі практично відчував смак солі поту чоловіка, відчував, як його *обпікає* насолода, а потім він кінчив, захлинаючись від усього цього. Він викрикнув спотворену версію імені Тома, кінчаючи на довгі пальці чоловіка довгими безглуздими струменями. Він впав назад, як ганчір'яна лялька, коли Том підштовхнув його раз, два, три, а потім він теж кінчив.

Том рідко галасував, коли приходив. Гаррі було цікаво, чи це було випадково, чи навмисно.

Він почав думати, що це було навмисно. Його руки розплуталися, і Гаррі сповз з його члена, смикаючись від надмірної чутливості. Він ігнорував насіння Тома, що витікало з нього. Він перевернувся на спину і витріщився на чоловіка, про якого йшла мова.

Він повільно дихав, очі заплющені, член притиснутий до м'язистого стегна. Він був такий неймовірно красивий. Гаррі щоразу вражало, коли він дивився на нього таким, розстебнутим - чи *він був розстебнутий, чи він справді був розстебнутий Гаррі, чи це теж було задумано, чи це теж був трюк* - і вільним.

"Як пройшов твій тиждень?" повільно запитав Гаррі.

Том знову розплющив очі, роздуваючи ніздрі. "Я вірю, що ви були поруч, містере Поттер", - прошепотів він, нахиляючись, щоб поцілувати Гаррі в куточок рота.

"Хіба?" недбало перепитав Гаррі. Він пом'якшив його вимушеною посмішкою; він завжди пом'якшував себе зараз, він зрозумів, що всі його гострі кути затупилися в криві кути.

Том відреагував не одразу. Він сповз вниз і ліг на живіт, повернувши голову до Гаррі, вивчаючи його. "Завжди", - прошепотів він, нахиляючись, щоб притиснути ще один поцілунок до щелепи Гаррі.

Гаррі не втримався і закліпав віями - *розплющ очі, Гаррі, розплющ* - і наспівував.

"Суд скоро почнеться, - пробурмотів Гаррі. Він ще не розплющував очей. Він не міг.

"Так, - погодився Том. Гаррі почув, як він здригнувся. "Є протести проти лікування дівчинки. Руками уряду. Руками її батьків".

Гаррі знову хмикнув.

Випадково чи навмисно, Гаррі?

"Коли ти мене зустрів... що ти подумав?" запитав Гаррі.

Пауза тиші. А потім тихий сміх Тома. Позіхання. Знову сміх.

"Я думав, що ти мила. Я думав, що ти зелений. Я думав, що ти... сміливий, як я ніколи не зустрічав", - сказав Том, і Гаррі відчув, як рука чоловіка ковзнула по його волоссю, а потім відсмикнулася, коли він скрутився на ліжку. "А тепер, Гаррі. Спи, нам рано вставати".

Гаррі хмикнув, його повіки були важкими,

виснаженими. "І що тепер?" - процідив він.

Том застогнав. "Цілу розмову, Гаррі?"

"Відповідай на моє запитання."

"Я думаю, що ти прекрасна. Я думаю, що ти зелена. Я думаю... ти моя."

Випадково чи навмисно?

Гаррі знову розплющив очі. Очі Тома були заплющені, і він глибоко дихав, наче був близький до того, щоб поринути в глибокий сон. Гаррі примружився, дивлячись на нього в темряві: чим більше згасало світло свічки, тим глибше засинав Том.

"Ти мене кохаєш?" прошепотів Гаррі в лініву ніч.

Том повернувся в ліжку, видаючи тихі звуки сну. Але Гаррі знав цього чоловіка. Він знав його до мозку кісток, і біологія не брехала. Том не спав; він просто не мав відповіді. А може, й мав. Можливо, мав відповідь, яку Гаррі вже знав, глибоко в його серці.

Том Ріддл не міг любити нікого, крім себе.

Випадково чи навмисно.

І Гаррі вирішив. Вирішив.

Крамниця чарівних паличок Оллівандера завжди зачинялася останньою на Діагональній алеї.

Старий працював до пізньої ночі. Світло згасало близько третьої години ночі. Том завжди вважав, що Оллівандер зачиняється лише о відьомській годині. Це був час, якого Тома навчили боятися в сиротинці, перш ніж вони зрозуміли, що він *завжди* був там - завжди було чого боятися.

Він переходив від тіні до тіні, переслідуваний своїми людьми. Але він не приховував своєї особи, коли штовхав двері безпаличним і безсловесним *Алогомором*. Дзвінок пролунав, коли Том увійшов до крамниці, в яку він не заходив близько тридцяти років.

Він почув скрипучий голос Гарріка Оллівандера. "Ми зачинені. Приходьте вранці."

"Боюся, що це неможливо, пане Оллівандер, - озвався Барті, його голос приглушувала срібна маска, що сиділа на обличчі, а вишкірені зуби імітували жахливу гримасу. Том пишався тим, що вмів чаклувати.

Том заклав руки за спину і нахилив голову до чоловіка, що стояв праворуч від нього. Чоловік заховав своє довге сріблясте волосся глибше під капюшон. У Тома сіпнувся рот, і він знову повернувся, щоб подивитися вперед, чекаючи, коли вийде Оллівандер. Він чує його шкутильгаючі кроки, дивиться, як чоловік виходить з рядів і рядів чарівних *паличок.*

Том запитав себе, чи пам'ятає він його.

"Містере Том Ріддл, я ніколи не вірив, що побачу вас знову", - сказав Оллівандер.

Те, як він говорив, з обережністю і легким трепетом, підказало Тому, що це так.

"Містере Оллівандер, дуже приємно", - чесно сказав Том.

"Можливо", - сказав Оллівандер, широко розплющивши очі. Він перехилився через прилавок, але не зміг переступити через крихкий бар'єр між ними. "Чим я можу вам допомогти, містере Ріддл?"

"Мені потрібна паличка", - заявив Том.

"У тебе в руці чудова паличка", - сказав Оллівандер, занурюючи свою чарівну паличку в ту, яку Том гордо тримав між середнім і вказівним пальцями.

Том легко покрутив його - колись він навчився цього трюку, щоб розважитись. Він наспівував і кивав головою.

"Так, і вона мені добре послужила. На жаль, мені потрібна інша паличка", - терпляче сказав Том. Він зробив ще один крок уперед, довгі дошки підлоги заскрипіли під ногами. Він усміхнувся, коли Оллівандер відступив на крок назад. "Я пригадую, ти казав мені... що є братова паличка. Ще одна."

"Паличку я продав багато років тому", - сказав Оллівандер.

"А, розумію", - сказав Том. Він нахилився. "Ти не проти сказати мені, хто власник цієї палички?"

"Дуже хочу", - люто сказав Оллівандер. "А тепер, містере Ріддл, будь ласка,

подивіться на себе..." "Не перебивай нашого лорда, - злобно пирхнув Барті.

Том підняв руку. Барті завжди смикався, коли люди були *грубі з* Томом. Зазвичай він краще себе контролював. Йому довелося навчитися тримати себе в руках, щоб виглядати більш ексцентричним, ніж агресивним. Барті відступив майже одразу. І все ж їхній новий друг нічого не сказав.

"Твоя паличка служить тобі чудово. Я не продаю чарівні палички без потреби, - огризнувся Оллівандер. "Навіщо тобі ще одна?"

"Люди знають цю паличку, - просто сказав Том. "Я ж відомий чоловік, врешті-решт. Люди *знають* цю паличку. *Ти* знаєш цю паличку, так?"

Він сказав це як виклик.

І Оллівандер був на висоті.

"Містере Ріддл. Тис. 13 з половиною дюймів. Перо фенікса", - сказав Оллівандер. А тоді суворо додав: "Я пам'ятаю кожну чарівну паличку, яку коли-небудь продав, містере Редл".

І Том посміхнувся. "Так, ви маєте право, містере Оллівендер", - погодився він. А тоді нахилився, витягаючи чарівну паличку. "Давайте... виправимо це."

наспівувала собі під ніс Луна, входячи у велике блискуче вестибюль будинку, що стояв неподалік від Діагональної алеї. Мало хто міг дозволити собі жити в такому будинку, і, звичайно, Луна не могла, не на свою зарплату. Але вона не заперечувала. На відміну від своїх друзів, вона любила жити з батьком. Це **давало** їм близькість, якій, як вона знала, заздрили деякі її друзі. Невіл, наприклад, не був особливо близький зі своїми батьками, але вони завжди були в полі, і його все одно наполовину виховувала бабуся. Джіні не була близькою з батьками, але це могло бути пов'язано з її схильністю до вибухів і відсторонення від домашньої сфери, якою керувала її мати.

А потім з'явився один друг.

Ну. Це було інше. Особливий випадок.

Луна посміхнулася домашньому ельфу, який керував ліфтом, і подякувала йому, що він дуже делікатно проігнорував. Луна не заперечувала, оскільки знала, що він також не заперечує проти того, що вона йому подякувала. Луна вірила, що всім істотам, віксенам чи іншим, слід дякувати, коли вони допомагають у чомусь. Ця думка дратувала гоблінів, коли вона йшла складати певні матеріали в певні сховища, і дратувала її наглядачів, коли вона дякувала драконам після того, як спалила їх. Але Луна не виправдовувалася за це, так її виховала мати.

Дякувати магії та її володарям, як казала її мати. Луна

підійшла до дверей і постукала.

"Ти не відчиниш двері?" - заспівала вона, коли почула лише брязкіт каструль і

сковорідок. "За хвилину!"

Луна тихенько засміялася сама до себе, і тут двері відчинилися.

"Гаррі Поттер, ти спітнів, - привіталася Луна.

Гаррі застогнав, витираючи піт з чола. "Я не дуже часто готую, як ти добре *знаєш, - огризнувся* Гаррі. "А тепер заходь. Я не бачив тебе цілу вічність, Луна".

"Ми обидві дуже, дуже зайняті", - сказала Луна по суті справи. "Знаєш, тобі дуже пощастило, що я прийшла. У мене на роботі з'явився проект".

"Так, я впевнений, але в тебе завжди є якийсь проект, - нагадав їй Гаррі. "Мій лист, мабуть, заінтригував тебе".

Луна хмыкнула. Так, було. Це була цікава річ, повна невідповідей і поверхневих запитань, таким був Гаррі, коли він не знав, як попросити про те, чого насправді хотів. Вона подумала, чи не навчила його цього його коханка, і якщо так, то яка ганьба.

"Я обідала з Джіні Візлі буквально на днях", - оголосила Луна, зачиняючи за ними двері і замикаючи їх на ключ з легкістю людини, яка вже робила це раніше.

"А як поживає міс Джиневра?" запитав Гаррі, морщачи ніс. Він шморгнув носом, відвертаючись від неї, і мало не *потупцяв* назад до плити.

Луна тихо засміялася. "Не будь злим, Гаррі, мій друже. Я можу дружити з вами

обома". "Справді?" запитав Гаррі.

"Так", - просто відповіла Луна, лебедем пробігаючи квартирою, розкладаючи все по своїх місцях. "Твого коханого сьогодні немає. Він прийде пізніше?"

Гаррі кинув на неї застережливий погляд. "Луна, ти..."

"Знайте правила, - закінчила Луна, вже виснажена розмовою. "Ми й надалі вдаватимемо, що я не знаю, хто твоя коханка, і не будемо це обговорювати. Хоча, Гаррі, ти *мусиш це зробити*. Обговорити це. Чудеса зцілення розуму".

"Ти вважаєш, що мені потрібна терапія?" Гаррі відповів трохи роздратовано, коли повертався на кухню. "Обережно, Луна, ти майже говориш як *Герміона*".

"Чорт забирай, я намагаюся цього не робити", - віджартувалася Луна. "Її уява страшенно обмежена".

Гаррі буркнув собі під ніс, хитаючи головою. "Ти бачив її на протесті? Її фотографія була в "Пророкові".

"Я бачила, - дозволила Луна. Вона підняла руку. "Не руйнуй все ще, Гаррі. Давай зачекаємо, поки ми принаймні пообідаємо за столом, щоб обговорити, чому я тут. Поговоримо про інші речі".

Так вони й сиділи, обговорюючи Гарріну роботу, його нові підвищення, його плани, бо Луна не могла говорити про *свою* роботу, не зовсім. Звісно, вона могла говорити про Квібблера, але вона знала, і Гаррі знав, що вона не дуже до нього прихильна. Не дуже. Вона все ще писала для батькової газети, яку любила, але не це привертало її увагу чи серце.

"Що ти готуєш?" запитала Луна, перервавши Гаррі посеред розповіді про Беллатрису Блек, яка небезпечно переходила в розмову про коханця, про якого вони любили вдавати, що Луна нічого не знає.

"Паста, - пробурмотів Гаррі. "Це майже все, що я вмію

готувати". "Ну, я *люблю макарони",* - заявила Луна.

Гаррі посміхнувся їй і, зітхнувши, подивився в стелю. "Герміона і Рон думають, що я сьогодні на побаченні. Я сказав їм, що в мене побачення зі спадкоємицею".

"*Спадкоємиця*?" з посмішкою запитала Луна.

Гаррі пирхнув. "Я не знаю, я просто... я просто згадав, як моя бабуся колись казала мені, що шлюб - це економічна пропозиція".

Луна підняла ретельно вигнуту бліду брову. "Ти в це віриш? "Іноді, -

зізнався Гаррі. "Але майже ніколи. Якби вона почула, що я це кажу, вона

б..." "Вона б?" підказала Луна.

Гаррі похитав головою. "Юфі просто має тверду думку. І вона ненавидить, коли я їх не поділяю".

"Юфі може піти до біса, з усією повагою", - заявила Луна.

Гаррі зробив паузу, а потім закинув голову назад і зареготав. Губи Луни скривилися в широкій усмішці, щоб відповісти на його сміх.

"Я б одружився з тобою, Луно Лавґуд, я б одружився, - засміявся Гаррі, закінчуючи кидати макарони в соус, і почав розкладати їх по тарілках. Він *відчув* сміх Луни ще до того, як почув його, її гул у грудях, який відлунював у його хребті, коли вона підглядала через його плече за їжею, а потім її хихотіння вибухнуло у його вухах.

"Думаю, Рольф мав би що сказати з цього приводу, навіть якщо його бабуся була б не проти", - сказала Луна.

Гаррі сіпнувся. Він добре знав, як Порпентина Скамандер ставиться до вибору жінок свого онука.

"Це її провина, що вона не бачить, яка ти чудова", - пожартував Гаррі. Луна кивнула на знак згоди.

"Ну, я б не вийшла за тебе заміж. Ти вб'єш мене і втечеш з моїми статками", - серйозно сказала Луна.

Гаррі закотив очі. "*Яке* щастя?" - дражнився він.

Луна мугикала на його спині, притулившись лобом до його лопаток. "Том Реддл має статок, чи не так?" - запитала вона, відчуваючи, як Гаррі притискається до неї. Вона обхопила його за біцепси, утримуючи на місці, і зітхнула. "Він мав стати заступником міністра, але не став. Це має турбувати таку людину, як він".

"Такий, як він?" запитав Гаррі.

Луна кивнула на нього. "Він... вимогливий чоловік, я думаю. Звичайно, я не знаю його дуже добре, не так, як ти. Але такі чоловіки, як він... вони завжди однакові. Він з тих, хто очікує, що його коханки змусять себе почуватися маленькими, щоб він міг почуватися великим. Я права?"

Гаррі не відповів.

Цього було достатньо.

Нарешті Луна відпустила його і відступила на крок назад, поки Гаррі накривав тарілки і брав виделки, ведучи їх до тихого обіднього столу, що стояв трохи осторонь від кухні. Луна сіла навпроти Гаррі і спробувала лінгвіні в білому соусі. Вона посміхнулася.

"Дуже смачно", - заявила вона.

Гаррі посміхнувся у відповідь, і в його очах з'явився напружений погляд. "Я... більше не хочу бути маленьким", - пробурмотів він.

"Дуже добре, Гаррі, - погодилася Луна. "Ти занадто великий, щоб бути маленьким. Чого ти

хочеш?" "Мені... потрібна послуга", - дозволив Гаррі. "У мене є дещо, що тебе зацікавить.

Луна похитала головою. "У мене є вибір інтересів на будь-який смак. Я можу робити все, що захочу, - сказала вона без перебільшення. "Між роботою в "Квібблері" та основною роботою я можу вивчати всіх істот, яких захочу".

Гаррі похитав головою. "Ні, це не те, про що ти зможеш написати. Це не підходить для твоєї... обкладинки".

Луна зробила паузу в їжі і підняла брову. "О?" "Луна... що ти

знаєш про Обскуріалів?"

Рот Луни розтягнувся в широкій посмішці. *Ох.*

"У нас протести на вулицях! Нам не потрібен "Щоденний пророк", щоб сказати нам про це! Треба щось робити! Ви *повинні* щось зробити, міністре!" скаржився маршал Фолі, спрямовуючи звинувачення на міністра магії, який сидів з левовою мордою, несучи на своїх плечах усю відповідальність, що звалилася на його плечі.

Мадам Амбридж затріпотіла, але Евфемія знала, що вона не заговорить. Вона була тут суто зі спостережницької позиції. Якби Скрімджер хотів захищатися - а він не хотів, бо був надто гордий, щоб це зробити, - йому довелося б робити це самому.

"На кого ми покладаємо відповідальність за безпеку працівників нашого міністерства, наших журналістів, наших простих людей? На кого ми покладаємо відповідальність, якщо не на *вас*, пане міністре?" вимагав Фоулі, обертаючись і дивлячись на прохожих, щоб його слова підтримав гуркіт. З кожним вигуком він ставав вищим і сміливішим, грюкаючи долонею по дерев'яному столу перед собою.

Фоулі ніколи не був настільки прихильним до Світла, незважаючи на свою позицію одного з найбільш ліберально налаштованих членів Священної Двадцятки. Евфемія вважала, що саме його віра в те, що до складу Візенгамоту можуть входити магічні істоти, які не є віксенями, а також схильність до пихатих витівок призвели до його

відходу з товариства. Але це лише означало, що він мав більшу підтримку серед двадцяти двох обраних членів Візенгамоту.

"Можливо, це не лише провина уряду", - ліниво промовив Амікус Керроу. Він перевів золотисті очі на Фолі. "Подумайте, проти чого вони протестують. Подумай, чому ми тут. Дівчинка..."

"Дівчинка *вбила* своїх батьків", - огризнувся Фолі.

"Нібито", - холодно відповів Амікус.

Фолі насміхався. "Облиш, Керроу. Ми всі бачили докази..."

"У вас є ще тридцять секунд часу, пане Фоулі", - покликала мадам Боунс, її голос чітко прорізався крізь кімнату.

Фоулі виглядав схвильованим від нагадування. "Головний чаклун, чи можу я попросити більше часу?" - запитав він.

Альбус Дамблдор підняв одну руку. "На цій сесії я залишаюся неупередженим, доки не вважатиму, **щ о** можу винести рішення. Я передаю свої повноваження спікеру Візенгамоту".

Мадам Боунс сиділа вище. "Ні, містере Фоулі. Тридцять секунд, не більше."

Фолі випростався на своєму місці біля кафедри. "Я лише хочу сказати, що нас найбільше цікавлять не дебати про провину дівчини, про яку ми не можемо виносити судження до того, як почуємо *більше, ніж* попередні докази, а те, що провину треба взяти на себе, взяти під контроль, перш ніж комусь буде *завдано шкоди*".

"Дякую за ваш внесок, пане Фоулі", - каже мадам Боунс. Захоплює, як вона вміє поєднувати щирість і поблажливість водночас.

Євфимія знала свою матір і знала, що Амелія Боунс навчилася цього вміння від її ніг.

"Пані Боунс, я хотів би поговорити про те, як забезпечити порядок під час цих протестів, зберігаючи при цьому право на протест", - почав Фелікс Вестенберг, обраний член "Візенгамоту". Евфемія знову нахилилася до нього.

Фелікс був не зовсім її ровесником, але на кілька років молодший за неї у Гоґвортсі. Він був вражаючим, його обирали до Візенгамоту протягом майже двох десятиліть. Твердий прихильник, суворий хлопець із хребтом, зробленим зі справедливості. Евфемія задавалася питанням, як він буде справедливим.

"*Досить", - сказав* Барті Крауч-старший. "Досить. Що саме ми обговорюємо? Що ти хочеш, щоб ми зробили, окрім того, що має бути зроблено?"

"І що ж ми повинні робити?" - запитав Фелікс. запитав Фелікс.

Крауч-старший звузив очі. "Негайно заарештуйте протестувальників".

"Ви порушите їхні права!" вигукнув Фелікс, і з боку більшості обраних членів пролунав гул незгоди.

"Ми б зупинили насильство до того, як воно почнеться! Якби я все ще бігав, - почав Крауч-

старший.

"Почалося", - насміхнулася Августа.

Рот Євфимії сіпнувся.

Мадам Боунс грюкнула кулаком. "Феліксе Вестенберґ, ваш час, ви будете дебатувати чи ні?" - запитав він.

Вестенберг насміхнувся. "Чому б і ні", - заявив він, підводячись і спускаючись сходами до лівої кафедри, за якою все ще сидів Фоулі. Він був вищим і ширшим за Фоулі, а також старшим за нього. Було не так важко залякати молодшого і змусити його піти.

"Хто буде з ним дискутувати на тему протестів?" запитала мадам Боунс. І

тут же Корбан Якслі піднявся на ноги. "Я, мадам Боунс". "Дуже добре", -

дозволила вона.

Якслі спустився, тягнучи за собою сливову мантію. Це був контраст з чорними шатами Вестенберга. Це був контраст, який ставав дедалі поширенішим.

"Це має бути цікаво. Як ти думаєш, яку позицію займе Якслі?" запитала Августа. "Я не

впевнена..." сказала Евфемія.

Вестенберг не був особливо радикальним. Як і Якслі. Вони повинні були погодитися з тим. -

А потім двері відчинилися.

У Візенгамоті існувало багато правил, але одним з найважливіших було таке: двері до кімнати зачинялися на годину, запечатані складними заклинаннями, які було страшенно важко зняти, майже неможливо. І все ж, вони з тріском розчинилися.

Том Реддл мчав зі швидкістю вітру, плащ розвівався за ним, а Люциус Мелфой йшов слідом за ним.

"Заняття вже *розпочалося*, містере Реддл, - попередила мадам Боунс. І тут вона кинула погляд на Люціуса Мелфоя, її очі звузилися. "А *ви,* пане Малфой, запізнилися..."

"Сьогодні я займу своє місце як голова дому Гонт. Я звільняю мадам Блек-Ріддл від її обов'язків", - вигукнув Ріддл.

Зчинилася суперечка, і Євфемія відкинулася назад, прикриваючись рукою, коли всі погляди припали до дружини цього чоловіка. Очі Беллатриси Блек-Ріддл розширилися, і вона виглядала одночасно розлюченою і шокованою. Евфемія задалася питанням, чи виглядала вона так само, коли дізналася, що її місце в ліжку чоловіка зайняла гарненька молода асистентка, яку він викрав з Гоґвортсу.

"О, *це* вже цікаво", - пробурмотіла Мюріель.

Августа пирхнула.

Евфемія нічого не сказала, коли Альбус Дамблдор підвівся і почав: "Це дуже ненормально, Томе..."

"На жаль, не безпрецедентний. Прошу, - сказав Ріддл, відкидаючи плащ, щоб *Малфой* міг його зловити. Під ним виявилися темно-сливові мантії Візенгамота, і він став у центрі кімнати, коли Малфой піднявся на своє вільне місце, прослизнувши повз Беллатрісу, яка зісковзнула зі свого місця в кріслі Ґонта. "Я теж хотів би виступити".

"Ми дебатуємо, сер", - сказав Вестенберг, вишкіривши зуби.

А Ріддл навмисне оглянув його з ніг до голови і злобно посміхнувся. "Дуже

добре." "Ми починаємо дебати..."

І одразу ж Якслі підняв руки. "Я віддаю свій час".

Євфимія одразу зрозуміла, що це було ретельно сплановано. Ріддл запізнився навмисно. Якслі був там, на кафедрі, навмисно. І Евфемія задалася питанням, чи не стане вона свідком зародження перевороту.

"Дякую, пане Якслі", - сказав Ріддл, підходячи до кафедри. На якусь мить вони з Якслі опинилися на одній піднесеній сцені. А потім Якслі нахилив голову в пошані і повернувся на своє місце серед інших таких же, як він, з обличчям, спотвореним жахливою самовдоволеністю.

"Ми обговорюємо питання охорони правопорядку, - послужливо сказав Вестенберг. "Я пропоную розмістити загони авторів у гарячих точках протестів - тут, у Міністерстві, на Діагональній алеї, у Хогсміді та інших місцях. У вас є перші три хвилини, щоб відреагувати, як джентльменська ввічливість".

Ріддл подивився на нього найхолоднішим поглядом і сказав: "Я використовую ці три хвилини і вирішив звернутися до спікера Візенгамоту і до самого Головного Чаклуна. Зрештою, це їхня провина, і я засуджую їх".

Дехто з членів "Візенгамоту" та преси злякано зашуміли, але їх швидко заглушили оплески.

"Це проти правил, містере Ріддл", - промовила мадам Боунс, перекрикуючи какофонію

шуму. Ріддл відмахнувся від неї. "Мені *байдуже*", - гаркнув він у відповідь, його очі

звузилися.

Євфимія відсахнулася, ледь не плюючись від сміливості чоловіка.

"Візенгамот" хоче обговорити *поліцію*. Мені байдуже. Візенгамот хоче засудити новий уряд за проблеми, які існували століттями. Мені *байдуже,* - гаркнув Ріддл. "Це не те, що мене хвилює сьогодні. Мене хвилює дитина, яку замкнули в *підвалі* Міністерства магії. *Дитина,* яку тримають там у порожній камері, але замість ліжка

волею мадам Боунс, її головного аврора, Джеймса Поттера, і з милості та схвалення головного чаклуна, Альбуса Дамблдора!"

Августа схопилася на ноги, її рука впала з рота, її ретельна маска розлетілася на шматки від одкровення. Евфемія застигла на своєму місці, дозволяючи знанню омивати її, поки преса і члени "Візенгамоту" реагували на це. Ніздрі Амелії Боунс роздувалися, коли вона дивилася на Тома Марволо Ріддла, а він дивився на них.

"І цей *Візенгамот* вирішив подискутувати про поліцію!" Ріддл засміявся.

Крауч-старший підскочив, показуючи звинувачувальним пальцем, і закричав на шум: "Ви не можете прикидатися, що це не є проблемою! Ми повинні звернути увагу на насильство, що назріває".

"Можна і так сказати, - насмішкувато засміявся Ріддл. "Ми переросли ваші жорстокі методи охорони правопорядку, коли ви виступаєте проти собі подібних замість того, щоб вирішувати те, що повинно бути вирішено. Не дивно, що твій син дуже скоро випередить тебе".

Мюріель засміялася, коли Крауч-старший став кольору пергаменту.

"Це дебати про поліцію!" запротестував Вестенберг. "Якщо ви не маєте наміру дебатувати, ви повинні поступитися..."

"Ми повинні знайти корінь цієї отрути!" Ревів Ріддл, пересилюючи себе. Це було схоже на військовий заклик, його контингент підхопився на ноги, аплодуючи, зграя слив піднялася на ноги, розкидані в чорному підскочили, щоб приєднатися до них.

"І який же корінь цієї отрути?" Вестенберг вигукнув: "Небезпечна дитина, яка вбила своїх батьків". "*Небезпечна* дитина, яка вбила власних батьків?"

Ріддл грюкнув долонею по кафедрі, привертаючи до себе увагу.

"Ви хочете назвати цю дівчину *вбивцею*? Вона була дитиною, над якою знущалися! Ви *бачили більшість* попередніх доказів, мадам Боунс, і я знаю, що якби ви показали їх решті членів палати, вони б погодилися. Я вимагаю, щоб ви визнали абсолютну небезпеку, пов'язану зі створенням прецеденту того, що дії проти немагічної істоти завжди будуть переважати поняття самозахисту, - гаркнув Ріддл.

Головний чаклун Дамблдор хмикнув, схрестивши руки на грудях, спостерігаючи за чоловіком і речником Візенгамоту. Голос мадам Боунс запершило в горлі, і вона перевела погляд на інших членів Священної Двадцятки.

"Корінь отрути ось у чому - ні *ви*, ні ваші сучасники, прихильники Старого Шляху і не тільки, не *дбаєте* про найуразливіших членів суспільства, якими колись був я. Головний чаклун сам може засвідчити під присягою "*Верітасерум", як зі* мною поводилися в маглівському притулку, де він *залишив* мене страждати до повноліття", - засудив Ріддл, і Євфемія повернулася, щоб подивитися на самого Дамблдора. Дамблдор нахилився вперед, його очі розширилися, але обличчя залишалося нерухомим. Ріддл підняв підборіддя, вишкіривши зуби

"Ви негайно припините це засудження!" вигукнула мадам Боунс, її голос загубився в безладі реакції. "Ви припините!"

Ріддл люто затряс головою. "Я вимагаю, щоб цей Візенгамот представив закон, який унеможливить *будь-що* подібне! Я не зупинюся! Я ніколи не зупинюся! Я вимагаю, щоб Візенгамот прийняв закон, який захистить цю дитину і таких дітей, як вона, які *страждають* від рук *дикунів,* або ви всі увійдете в історію як боягузи!"

І з цього почався галас. Спалахи фотокамер вибухнули, коли обрані Візенгамоти ревли один на одного, гарчали і вигукували звинувачення. Священні Двадцять Вісім заворушилися, незгодні висловлювалися тихіше, але теж серед них. А потім і всі інші заревіли.

"Містере Ріддл, *це*..." - вигукнула мадам Боунс, перекрикуючи інших членів "Візенгамоту".

Але Ріддл не зупинився. Євфимія нахилилася вперед, її очі горіли інтригою.

Ріддл обернувся, дивлячись прямо на Голову Візенгамоту, його очі палали, коли він дивився на Дамблдора, палаючу фігуру змін на тлі стовпа минулого. Дамблдор не здригнувся, навіть коли його яскраво-сині очі потемніли, наче від бурі. Ріддл звинувачувально вказав пальцем на них обох, знову грюкнувши однією рукою по подіуму.

"Мадам Боунс, я повторюю: я вимагаю голосування про термінове усунення головного чаклуна Дамблдора з посади головного судді на процесі цієї дівчинки! Я вимагаю проект закону про захист дітей нашого суспільства до того, як ми покинемо цю залу", - насміхався Ріддл. "Я не здамся. Я не здамся! Я *не здамся!*" [3]

Примітки до розділу наприкінці

9 Картковий будинок, розділ 1 [повернутися до тексту].

[1] Помпей
[2] Розмова про шлюб як економічну пропозицію, значною мірою натхненна фільмом "Маленькі жінки" (2019)
[3] Картковий будиночок, 5 сезон, 1 серія

Багато виносок. Що ж. Всім привіт. Давно не бачилися. Я потрапив у дивний письменницький глухий кут, тому що я знаю, як би я хотів, щоб політичні тварини закінчилися, але зробити це дуже складно. Я також написав багато оригінальної художньої та нехудожньої літератури, на якій хотів зосередитися. А потім я написав "Наскільки великі зуби", моє останнє підприємство у фандомі,

яке, безумовно, буде закінчено раніше, ніж "Політичні тварини", тому що, хоча тема складніша, фактичну історію набагато легше викласти.

і має чіткіше спрямування. Це більш глибоке світобудування та створення історії, ніж це, але політика в цьому фіку щодня надирає мені дупу, ха-ха!

У будь-якому випадку, я отримую від цього задоволення, і я б хотіла почути, що ви всі думаєте про цей фік і про те, наскільки великі зуби! Не знаю, коли я оновлю його наступного разу. Я бачила нечіткий начерк наступної глави цього фіку, і він мене дуже лякає. Що ж, дякую за читання!

Також слідкуйте за мною у Твіттері!

Розділ десятий

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Я не буду сидіти склавши руки і спостерігати, як чиїсь амбіції занурюють мене в невідомість.

Не після всього, чим я пожертвував". [10]

ЩОДЕННИЙ ПРОРОК

"Я НЕ ЗДАМСЯ":

Том Ріддл, голова ІМК, висловлюється

ЛОНДОН. Після довгого, суворого засідання Чарівної Ради найтривалішим моментом серед океану пересувань туди-сюди є момент, коли Том Марволо Ріддл, голова Департаменту міжнародного магічного співробітництва, а також спадкоємець Ґонтового крісла Священного Двадцяти Вісімки, став перед Чарівною Радою та пресою, щоб дати свідчення від імені суб'єкта.

Смерть сім'ї молодого магглородженого, а також суперечливий арешт цього магглородженого викликали багато дискусій, але жодна з них не була такою гучною і помітною, як у випадку з Ріддл. Порушуючи правила, ставши першим високопоставленим чиновником Міністерства, який висловився від її імені, очевидно, що наслідки такої трагедії будуть відчутні на всіх куточках політичної арени.

...більше на сторінці 4.

Це були слова Джіні. Принаймні частина з них. Чимало з них належало Риті, але це написала леді Джіні, і вона почервоніла від гордості, проводячи пальцями по чорному чорнилу. Папір був ще свіжий, тож дещо потрапило їй на пальці. Вона витерла чорнило своїм халатом, не звертаючи уваги на плями. Наприкінці дня у всіх були чорнильні плями. Так було і в Пророка. Її мама скаржилася на це, але Джінні знала, що в глибині душі вона п и ш а л а с я ч о р н и л ь н и м и плямами на робочому халаті Джінні. Джіні знала, бо бачила мамину таємну заначку "Пророка". Вона завжди зберігала сторінки зі статтями, над якими працювала Джіні.

"Це я написала", - прошепотіла собі Джіні.

Вона не знала, чому шепотіла, коли ніхто не міг її перебити. Не тут, у ванній кімнаті, яку вона сама собі привласнила. Джіні розірвала газету і перечитала ту саму статтю, яку читала вже більше десятка разів.

Це все було там. Звинувачення чоловіка. Вимоги. Те, як Візенкомат врешті-решт поступився однією з цих вимог - усунення Дамблдора з посади судді на користь Амелії Боунс після того, як вона пообіцяла, що того дня дасть незламну клятву судити неупереджено.

Перемога Тома Ріддла була відчутною в руках Джіні, і *вона* була там. *Вона* написала про це. *Не* Гаррі.

Дихання Джіні ставало дедалі частішим, коли вона закрила газету, щоб знову подивитися на чоловіка.

І ось він був там, у відтінках сірого. Він вирізав вражаючу фігуру, довгі пальці обхопили подіум, коли він нахилився вперед, очі палали навіть без кольору. Він без страху кидає виклик Амелії Боунс і Альбусу Дамблдору. Він був такий вродливий, гостра щелепа, високі вилиці, волосся розвівалося просто так, здебільшого приборкане помадою, за винятком пасом, що вислизнули, спадаючи на лоб.

Він був героєм цієї історії, принаймні тієї, яку написали Рита і Джіні.

Джіні притиснула стегна до себе, тихенько скиглячи сама до себе. Вона подивилася на двері, але не почула навіть брязкоту ручки. Ніхто не потурбує її. Ніхто й не подумав би. Вона була наодинці з власною розпустою.

Джіні спустила штани і підняла халат, намацавши пальцями мокрі складки. Вона поклала папір на край раковини і провела пальцями аж до клітора. Зітхнувши, вона наштовхнулася на власні пальці, не відриваючи погляду від сірого фото Тома Ріддла. Її кицька стискалася в пустоті, коли вона знову і знову натискала на свій клітор, дихання свистіло крізь зуби, прискорюючись і прискорюючись...

Коли вона прийшла, то вже з його ім'ям на вустах.

Море людей, що заповнило вирізьблений з оніксу Атріум, не було звичним натовпом, який Гаррі бачив щоранку. У цьому пульсуючому натовпі не було ніякого порядку, лише пульсація енергії, від якої у Гаррі аж зуби зціпилися. Зелене полум'я відсахнулося від нього, коли він вийшов з каміна, і ледве уникнув розмашистої руки, що пронеслася надто близько до його обличчя.

"Агов!" - крикнув Гаррі. Він намагався розгледіти, хто мало не врізався в нього, але щойно чоловік штовхнув його ліктем, як той знову зник, проштовхуючись уперед.

Гаррі робив усе можливе, щоб прорватися, штовхаючись і проштовхуючись вперед, борючись із бажанням відкинути всіх, хто був поруч, назад за допомогою влучно поставленого заклинання "Нокбек Джинкс".

"Забирайтеся геть з мого... що *відбувається*?" Гаррі завмер у щільному натовпі. Там було так багато людей - людей, яких він не впізнавав. І всі вони ревіли, їхні голоси

п е р е п л і т а л и с я так, що він міг виокремити лише кілька слів з їхньої симфонії.

"Маленька

дівчинка!" "Брудні

магли!"

"Звільніть її! Звільніть її негайно!"

Гаррі відступив від натовпу, насторожено дивлячись на їхні викривлені вирази люті, спрямовані на щось, чого він не міг бачити. Коли Гаррі вирвався з натовпу і побіг, щоб вишикуватися біля стіни, він нарешті отримав ширше уявлення про те, що мало не загубилося посеред нього.

"Вони знову протестують".

Гаррі підстрибнув, дивлячись униз і праворуч. Герміона підійшла до нього збоку з тишею, до якої вона не була схильна. Її очі горіли, в них світилося нервове збудження, яке Гаррі добре впізнав. Він упізнав його ще тоді, коли вона говорила про права істот і про домашніх ельфів. Гаррі нахилився і схопив її за зап'ястя, а Герміона підняла на нього очі, підстрибуючи, наче її спіймали на чомусь, на чому вона не повинна була бути.

"Не треба, - обережно попередив Гаррі, озираючись на протест. "Дивися, аврори йдуть."

І, звичайно, він побачив, як відкрилися ліфти, і, звичайно, він помітив скуйовджене волосся свого батька, спостерігав, як чоловік йшов вперед, ведучи за собою команду авроров, маючи намір вгамувати ранковий безлад.

"Не треба? Це ж ти її захищала, - заперечила Герміона. "Ти наполягала на тому, що вона невинна, що вона діяла з метою самозахисту, і ці люди в це вірять. Вони вірять у неї".

"Справді?" запитав Гаррі, і його питання майже потонуло у звуках незгоди.

Але він знав, що Герміона його почула. Він бачив, як її очі застигли, і вона, здавалося, пам'ятала напругу між ними. Вона висмикнула свій зап'ясток з його рук і відійшла від нього, дивлячись на нього так, ніби не могла його впізнати. Гаррі обережно зустрівся з нею поглядом, відмовляючись відводити погляд.

"Я не впевнена, - нарешті сказала Герміона.

Гаррі хмикнув і озирнувся, коли батько підійшов до нього, приставивши чарівну паличку до його горла.

"Гаразд, гаразд, ми вас чуємо", - пролунав голос Джеймса Поттера. "Але у вас немає дозволу, тож досить про це..."

Гаррі обійшов Герміону, прямуючи до ліфтів. Його руки були зігнуті в боки, бо він відчував, а не бачив, як натовп рветься вперед. Він відчував, як зростає напруга.

Це був третій протест за останній тиждень. І енергія змінилася після того, як Том висловився.

Щось змінювалося. І Гаррі не був упевнений, що йому це подобається.

Вага Родольфа всередині неї була достатньою, щоб заземлити її.

Вона сиділа на його члені, її нижні губи розтулилися навколо нього, одна рука була притиснута до її живота, інша на його грудях, підтримуючи її стійкість. Вона відчувала його руки на своїх стегнах, як тавро, а він дивився на неї, як на диво, і Беллатрікс знала, що так можна знайти *спокій.*

Повільно вона знову крутнула стегнами і насолоджувалася тим, як у нього

перехопило подих. "Мерліне, Белло... ось так. Ще раз", - майже благав

Родольф.

Беллатриса вже кілька місяців не мала всередині себе нічого, що не було б її власними пальцями. І рік. Вона могла б рахувати дні з моменту свого приниження, але не рахувала. Не могла.

Натомість. Вона їздила на ньому верхи.

Кожен рух її стегон був рівномірним, кожен згин стегон, коли вона розгойдувалася вгору і вниз. Беллатриса відкинула голову назад, коли відчула, як одна рука спустилася з горла вниз, до грудей, до клітора, великий палець майстерно грається з нею для задоволення.

"Я хочу, щоб ти кінчила", - тихо промовив він.

Беллатріса проковтнула скиглення, що виривалося з горла, і знову повернула стегна, занурюючись глибше, відчуваючи його зсередини. Вона ніколи не відчувала себе ближче до чоловіка, відчувала кожен сантиметр і кожну вену. Вона наспівувала, рухаючись швидше, переслідуючи свою насолоду.

Їй здалося, що вона знову почула його: "*Я хочу, щоб ти кінчила"*.

"Разом?" Беллатріса задихалася.

"Стільки разів, скільки захочеш", - буркнув Родольфус, стаючи ногами на ліжко і трахаючи її, відповідаючи на кожен її удар своїм, його руки не відриваючись лежали на її стегнах. Він ковзнув ними по її боках, натискаючи на соски.

"Родольфусе, йди сюди, - прогарчала Беллатріса, заплутуючи пальці в його волоссі, тягнучи його сісти на ноги.

Однією рукою він тримав її за спину, щоб утримувати рівновагу, а іншою обхопив навколо себе, підтягуючи ближче. Вона притиснулася лицем до його гладеньких грудей і впилася в його рот, ковтаючи кожен стогін і кожне зітхання. Вона відчувала гаряче його дихання, відчувала, як його серце калатало у неї в грудях, всередині його члена, кожен поштовх крові.

"Ти близько, ти близько", - прошепотіла Беллатріса йому в рот. "Я вже *близько.*"

Вона впилася нігтями в його спину, закріплюючи себе, і в ту ж мить, коли вона

втиснулася, відчула, як шкіра почала піддаватися. Спина Родольфа закам'яніла, і він встромився в неї раз, два. Вона відчула, як його яйця втягнулися, притискаючись до її шкіри, а потім він кінчив, задихаючись, пробиваючись крізь неї. Беллатриса простяглася між ними, великим пальцем стискаючи свій клітор, а вільною рукою відтягнула його голову назад.
Нахилившись, вона вчепилася зубами в його шию.

"Мій", - сказала вона, кусаючи його, а потім теж кінчила, тремтячи від насолоди, пригнічена, бо майже втратила свідомість від задоволення.

Родольф тримав її, коли вона тремтіла, забувши про те, щоб зібратися з силами заради неї. Заради *неї*.

Коли вона нарешті повернулася до себе, Беллатрікс зайняла своє тіло так, як ніколи раніше. Вона усвідомлювала витонченість свого тіла. Вона усвідомлювала чутливість своєї кицьки, те, як він відчував себе всередині неї. Вона усвідомлювала біль у колінах. Вона усвідомлювала опік від бороди на стегнах. Вона усвідомлювала, як давно не відчувала такого сильного оргазму.

Беллатриса наспівувала, повільно знімаючи себе з члена Родольфа, і посміхнулася, коли Родольф зашипів від надмірної чутливості. Вона відкинулася на його стегна, дивлячись на нього зверху вниз, коли він дозволив собі як слід розвалитися на подушках.

Він був таким гарним чоловіком.

Він не дуже відрізнявся від Тома. Том теж був симпатичним чоловіком. Але Родольфус Лестрейндж був людиною, яка жила і дихала. Людиною з плоті і крові. Він був *смертним,* і якщо Беллатріса уважно подивиться на простирадла, то побачить, де вона витягла смерть з його тіла і пофарбувала простирадла в червоний колір. Беллатрісі подобався чоловік, якого вона могла змусити стікати кров'ю.

"Це було добре, - сказала Беллатріса з хитрою

посмішкою. Родольфус пирхнув. "Дякую за

компліменти.

"Можливо, це *я* зробила його гарним", - відповіла Беллатриса. Вона притиснула довгий палець до його губ. "Ти думав про це?

Родольф вкусив її за палець, і Беллатріса засміялася. Він здивовано подивився на неї.

"Ти змарнувала себе, ставши дружиною цього чоловіка".

Беллатріса завмерла, дивлячись на нього вниз. Родольфус дивився у відповідь, не бажаючи відвертатися. Це було однією з тих рис, які вона найбільше любила в ньому; він відмовлявся бути заляканим нею. Натомість він зазирнув у пащу звіра і повільно поцілував її. Її руки стиснулися в кулаки на його грудних м'язах, прямо на сліди від зубів.

"Не кажи таких речей", - сказала Беллатріса.

Родольф насміхався. "Це правда. Ти не створена для того, щоб бути дружиною політика. Ти не створена для того, щоб бути... *декоративною".*

Вона ворухнулася ще до того, як зареєструвалася. Її паличка опинилася в його руці, верхівкою до м'якої вразливої нижньої частини підборіддя. Проте Родольфус не

здригнувся.

"Я *не* декоративна", - огризнулася Беллатриса.

Очі Родольфа звузилися. "Ти не маєш до нього ніяких почуттів. Ні пристрасті."

Беллатріса похитала головою. Це була неправда.

З Томом це ніколи не було проблемою. Вона завжди відчувала занадто багато. Він завжди *обпікав* її і виявляв найкраще, що в ній було. І найгірше теж. Він робив її сильною. Він робив її слабкою. І вона відчувала, що одного разу, можливо, знову зробила б те саме для нього.

"Ми з Томом... ми разом відчинили двері. Він для мене, я для нього. Я сумніваюся, що ми переживемо розлуку", - сказала Беллатріса. І в глибині душі вона сподівалася, що те, що вона сказала вголос, було правдою. Вона сподівалася, що вони застрягли в цьому симбіозі назавжди, навіть коли вона сиділа там, все ще сидячи на Родольфусі, його млявий член впирався в м'яз її стегна. Вона не чекала на його відповідь, нахилившись і притиснувшись грудьми до заростей волосся на його грудях, припавши губами до його стрибаючого пульсу. "Ти добре попрацював над тим, щоб довести мене до оргазму, але не забувай... я одружена з цим чоловіком. Я його *дружина*".

"Ти Беллатріса Блек, і ти *прекрасна*", - Родольфус сів, охопивши її обличчя долонями. Він притиснув своє чоло до її чола, зустрічаючись з нею очима на довгу мить, перш ніж розірвав їхній зоровий контакт і нахилив своє підборіддя вгору. Вона відчула тиск поцілунку.

Беллатриса заплющила очі й поринула в його дотик.

"Вона повинна піти."

"Вона *нікуди не* піде. Це моє останнє слово", - гаркнув Джеймс Поттер.

І поки Мері Кеттермол, головний адвокат, відкинулася на спинку свого крісла, Забіні стрибнув уперед, грюкнувши долонею по столу, намагаючись змусити Джеймса здригнутися. Блейз хихикнув, коли головний аврор ледве ворухнувся.

"Ну, я ще не сказав *свого* остаточного слова. Ти тримаєш цю дівчинку, як *полонянку, і* поводишся з нею не краще, ніж з її батьками", - прошипів Блейз.

"Нібито лікування", - сказав Сіріус.

Забіні знущався, гавкаючи від невіри. "Ти *чуєш* себе, Блек? "Передбачуваний". Це звучить так, ніби *ти* монстр, а не вона".

Сіріус недовірливо похитав головою, обмінявшись глузливим поглядом з Джеймсом. Ніби Забіні був нерозумним, бо хотів, щоб маленьку дівчинку *не тримали* в клітці, як тварину.

Гаррі весь цей час дивився прямо на стіну, просто спостерігаючи. Здавалося, що вони забули про його присутність, і Гаррі був цьому радий. Це дало йому час подумати. Обміркувати. Тепер Гаррі мав подбати про Тенді Спектр. Гаррі мав його захищати. Гаррі, щоб захистити. Йому просто потрібен був... час. Йому потрібен був *час*. Гаррі знову подивився на кишеньковий годинник, його долоня затерпла, коли він розгорнув його.

Вісім хвилин.

Він міг би продовжити це ще на вісім хвилин.

"Вона має право на комфортне життя, поки чекає свого дня в суді", - суворо сказала Мері. Коли Сіріус знову був готовий підскочити, вона підняла палець, як це роблять, коли розмовляють з дитиною. "Це не є визначенням комфорту. Не для дитини".

"У тому вигляді, в якому вона існує зараз, вона становить *небезпеку* для суспільства. Ми не можемо при здоровому глузді її відпустити. Де вона залишиться? Хто її утримуватиме?" запитав Джеймс.

Забіні смикнув підборіддям на Гаррі. "Її тимчасовий опікун".

Гаррі напружився.

"Не може бути й мови", - сказав

Сіріус. "Чому?" запитав Забіні.

"Вона - *Невидимка*. Я не дозволю тобі наражати Гаррі на небезпеку", - гаркнув Сіріус.

Гаррі пирхнув, але нічого не сказав. Він був радий, що Сіріус так вірить у його магічні здібності.

"Ти не думаєш, що тримати її *тут* небезпечно?" запитав Забіні, дико жестикулюючи на простір, який вони займали. "У політичній столиці чарівної Англії. Що станеться, якщо вона відреагує в Міністерстві? Так близько до міністра".

Небезпечно піднімати це питання.

Гаррі знову подивився крізь скло.

Тенді Спектр справді не виглядала особливо. Крихітний шматочок дівчинки, що володіє всією магією світу. Вона малювала на пергаменті. Гаррі зітхнув про себе - він повинен запитати її, чи не хоче вона ще чогось. Тоді він міг би дістати це і якось переконати батька, що їй це потрібно. Ні. Він забере її звідси, і тоді вона зможе мати все, що захоче.

Ні. Юфі це не сподобається. Ти не повинен був балувати

дитину. Він мав би питати її поради.

"Чим довше ми це обговорюємо, тим більше критики ви дозволяєте своєму департаменту", - попередила Мері Каттермол.

"Яка критика?" запитав Рон, більше не в змозі стримувати язика. Він відштовхнувся від стіни, захисно склавши руки на грудях.

Він справді виглядав як аврор. Він розквітнув під керівництвом Гарріного батька так, як Гаррі не думав, що колись розквітне. Шкода тільки, що це ставило його в невелику опозицію до поточних цілей Гаррі.

"Не будь дурнем, Візлі. Ти мусиш щоранку пробиватися через протести, як і всі інші, - єхидно сказав Забіні. "Публіка вас усіх *ненавидить*".

Щоки Сіріуса почервоніли. "Ми намагаємося захистити громадськість від неї.

"І все ж таки все ті ж протести відбуваються в її ім'я, щоб вона могла бути в безпеці від *вас",* - тріумфально відповів Забіні. Його гарний рот розтягнувся в огидній посмішці. "Бачиш, як це в і д б у в а є т ь с я ?"

Гаррі перевірив годинник.

Точно. Час.

"Вона *вбивця", - сплюнув* Рон. Він грюкнув долонями по столу і нахилився вперед, дивлячись між Мері та Забіні. "На її руках кров її батьків, і якщо щось станеться під час цих протестів... ця кров теж буде на її руках".

"Обережно", - сказав Гаррі, піднявши палець. "Дії дорослого ніколи не слід перекладати на плечі дитини".

Рон подивився на нього, вкрай розлючений. "Справді, Гаррі? Це все, що ти

можеш запропонувати?" "Ну, ні", - грубо відповів Гаррі. "У мене є *рішення* вашої

проблеми.

Рон пирхнув, відкинувшись назад і постукуючи ногою. Джеймс широко розвів руками й похитав головою. "Ну, то поділися, Гаррі. Я втомився ходити по колу з твоєю командою".

"Я ходжу по колу з *усіма* вами", - відповів Гаррі. Він показав на Мері і Забіні. "Ви двоє - я згоден. Майже. Вона не *повинна бути* тут. Вона ще маленька дівчинка і вже травмована. Це тільки травмує її ще більше, а травма і Непроглядні *не поєднуються*. Їй потрібно відчувати себе в безпеці, і я сумніваюся, що вона почувається в безпеці у великій білій кімнаті з купою аврорів, готових вбити її, якщо вона трохи розчулиться".

"Саме так", - гаркнув Забіні через стіл на Сіріуса та Джеймса.

"Ми ж не стоїмо напоготові, щоб убити дівчину!" запротестував Сіріус. Він провів тремтячою рукою по волоссю.

Гаррі похитав головою. "Але... я розумію необхідність громадської безпеки. Тенді Спектр - Обскуріал. Вона може завдати багато шкоди. Але... перебування тут шкодить їй ще більше. Особливо, коли тут відбуваються протести. Я хвилююся за її безпеку. Їй потрібно залишатися в безпечному місці."

Забіні з тріумфом опустився на своє місце, дивлячись на Гаррі так, ніби не міг повірити у свою перемогу. Джеймс витріщився на Гаррі карими очима, сповненими зради. Сіріус ковзнув на сидіння поруч з ним, схопивши його за плече. Гаррі відірвав погляд, щоб подивитися назад у маленьку білу кімнату на маленьку дівчинку, яка сиділа за маленьким столом, гойдаючи ногами, малюючи на пергаменті чорнилом і пером.

"Гаррі, - тихо сказав Сіріус. "Гаррі, вона *вбила* двох маґлів. Може, вона й маленька дівчинка, але вона небезпечна."

"Ні, якщо ми її охороняємо", - виправив Гаррі.

Джеймс похитав головою. "Немає достатньо сильних підопічних. Хіба що в Гоґвортсі, а вона туди *не поїде.* Не тоді, коли їй доведеться постати перед судом".

Очі Гаррі звузилися. "Наскільки *ти* знаєш, немає достатньо сильних підопічних, - поправив Гаррі. Він прочистив горло. "Я її опікун. Я не підведу її. Я задіяв... свої власні зв'язки".

Почувся стукіт у двері, і вони відчинилися.

Вона була невимовною.

Це було досить зрозуміло. Вона була одягнена в газоподібні шати, які зазвичай носили Невимовні, з високим коміром, що щільно прилягав до шиї. Вся її шкіра була покрита, за винятком круглого блідого сяйва обличчя. На обличчі вона носила дивну пару окулярів, одна лінза яких світилася рожевим, а інша - блакитним світлом. Довге сріблясте волосся спадало спереду, а з кінців звисали дзвіночки, які не видавали жодного звуку. Найдивнішим було те, що Блейз не відчував від неї *нічого*, ані натяку на магію, ані навіть подиху життя. Це було так, ніби вона була нічим іншим, як повітрям.

"А ти хто?" пробурмотів Джеймс.

"Я - Невимовна Любов Гуд", - сказала вона, її голос був високим і пронизливим.

"Ти... *ти* - Невимовне", - вигукнув Сіріус, сильно кліпаючи очима. "Але ж ти... ти дочка Ксенофіліуса. Ти щойно закінчила школу."

"Так, - погодилася вона. "Я також є єдиним магізоологом, який зараз працює у Відділі Таємниць. Незважаючи на явну... відьомськість міс Спектр, як Обскуріал, вона класифікується як магічна Істота, а це... *мій* відділ".

"Що ти збираєшся робити?" Забіні нарешті заговорив, уважно дивлячись на Лавгуда.

Гаррі було цікаво, чи Забіні пам'ятає її з Гогвортсу. Вона була на рік молодша за них. Гаррі знав, що люди завжди вважали її трохи... дивною. Дивакуватою. Він пам'ятав, як слизеринці - особливо Малфой - називали її Божевільною *Лавгуд*. Зараз у ній не було нічого божевільного. Вона все ще була дивною - і Гаррі це в ній подобалося - але рухалася з упевненістю в собі, яка з'являлася лише з віком і ще більшим зануренням у себе.

Луна Лавгуд зняла паличку з пояса і закотила рукави, відкриваючи знаки, витатуйовані на її руках, темні, чорнильні зображення драконів і єдинорогів, а також тестралів і невідомих істот, що *рухалися* по її шкірі. "Я зупиню її магію".

ОДИН РІК, П'ЯТЬ МІСЯЦІВ ТОМУ

Гаррі не думав, що хтось у світі відчував таку насолоду.

Він знав, що люди трахаються. Більшість світу трахається. Трахаючись, можна було підняти королівство, а можна було покласти край імперії. Але мало хто знав таку насолоду. Бути трахнутою наймогутнішою людиною у світі. Клеопатра знала це. І Гефестіон теж. Ті з давньої історії. Гаррі тепер знав цю насолоду.

Він задихався, проводячи нігтями по спині Тома, підганяючи його задньою частиною п'яти до попереку чоловіка. Рот Тома не відривався від його шиї, поки він трахав його до стіни. Жоден з них не міг дочекатися, щоб дістатися до ліжка.

*Це мало статися зараз. Щось було в цьому "*зараз", "зараз", "зараз", *коли на все інше залишалося так мало часу. Було щось у цьому "зараз", "*зараз", "зараз", *що зупиняло нестримну тривогу, яка загрожувала поглинути Гаррі в будь-який інший час. Коли Том був усередині нього, кожна непереборна хвиля емоцій притуплялася до тиші, і він існував лише в* цьому.

"Сильніше", - вимагав він.

"Жадібний", - огризнувся

Том.

Але Том дав йому сильніше, відкинувши всі хвилювання. Його член входив і виходив, його стегна стикалися з дупою Гаррі знову і знову і...

Двері грюкнули. Гаррі задихався, коли член Тома знову потягнувся над його простатою. "Томе, зачекай..." - дихав Гаррі, дивлячись через плече чоловіка.

Вона була фурією. Вона була прекрасна у своїй люті, її очі були такі широкі, що Гаррі міг бачити їх білки навіть з іншого кінця кімнати. Її волосся було диким, напіврозпущеним, зібраним у пучок на маківці. На ній був халат і плащ, наче вона з'явилася звідкись посеред ночі. Пацієнти не повинні були її впускати, але - ні, вони ще не виставили вартових, бо нікого не чекали. Це була квартира Тома, а він не потребував охорони, він був одним з наймогутніших чарівників у світі.

І все ж.

"Том, твоя дружина..." *Гаррі спробував ще раз, коли Том знову вдарився об його простату, і знову, і знову, і знову, оргазм Гаррі наростав.*

"Кінчи для мене", - зажадав Том, знову вставляючи так сильно, що Гаррі вдарився головою об стіну.

Він міг робити тільки те, що був великим, і він кінчив, відкинувши голову назад досить сильно, щоб набити синці, і бурмочучи від задоволення, коли Том закінчив у ньому. Гаррі схопився за мокрі від поту плечі, задихаючись і здригаючись.

Двері зачинилися набагато тихіше. М'яке, тихе клацання.

Том завмер на якусь мить. Гаррі не міг витончено злізти з його члена. Він був мокрий, незручний і принизливий, і Гаррі був вдячний, коли Том змахнув чарівною паличкою і викликав халат, щоб накинути його на голе тіло. Том підтягнув штани, залишивши

ремінь розстебнутим, навіть не потурбувавшись застебнути сорочку.

Він звернувся до дружини лише тоді, коли вони були разом настільки, наскільки це було можливо.

Беллатриса була несамовита у своїй люті, її трясло навіть тоді, коли вона намагалася втриматися на бильцях дивана.

Гаррі відчув, як з нього витікає сперма Тома.

"Беллатрісо, вже пізно, - сказав Том.

Посмішка Беллатриси - як розбите скло. "Я знаю. Ти не прийшов додому."

"Я зупинився в лондонській квартирі. Як бачите", - сказав Том, широко жестикулюючи, так, ніби його застала не дружина, а його асистентка, що засадила йому глибоко в яйця. Том перетнув кімнату до барної стійки і налив собі на два пальці бренді "Бочка дракона".

"Я бачу, - прошепотіла Беллатріса. "Я ніколи не думала, що ти

такий банальний, Томе". Вони говорили так, ніби Гаррі був

невидимий. А він хотів бути невидимим. *"Як це?" запитав Том.*

"Трахатися з молодою гарненькою асистенткою? Це так... буденно*", - сплюнула Беллатріса, перевівши свій лютий погляд на Гаррі.*

Гаррі здригнувся, наче його вдарили кулаком.

"Ти покладеш край цьому фарсу", - наказала Беллатріса.

Гаррі зіщулився, втупившись у землю. Його зацікавила текстура деревини. Його обличчя горіло, і він боровся, щоб не сіпатися. Юфі завжди казала, що метушливість - це нормально. Гаррі не міг дати Беллатрісі Блек-Ріддл більше причин вважати його звичайним.

А потім холодним голосом Том сказав: "Беллатрісо, ти забуваєшся".

Гаррі різко підняв голову. Погляд Тома був прикутий до його

дружини.

"Гаррі довів, що він…"

"Я впевнена, що так", - єхидно сказала Беллатріса.

Том продовжив, ніби вона нічого не говорила: "І був більш ефективним у формуванні мого нинішнього політичного курсу, ніж ти за всі ці роки. Я вважаю, що його товариство було... корисним для мого здорового глузду, і я не збираюся нічого припиняти через твою невпевненість".

Це було те слово. Воно повинно було щось означати, бо Беллатріса побіліла *від люті. Вона підвелася, похитнулася на мить, ніби не могла встояти під вагою своєї люті.*

Вона вказала тремтячим пальцем на Тома.

"Як ти посмів?" - тихо прошепотіла вона. "Я намагався*..."*

"І провалилися. Правда в тому, що Гаррі Поттер безцінний. Гаррі Поттер має вирішальне значення для мого майбутнього, і це не підлягає обговоренню", - різко сказав Том.

Гаррі почервонів, з його рота мимоволі вирвався тихий подих. Том подивився на нього через плече і відсьорбнув бренді. "Ти коли-небудь сумнівався в цьому, любий?" запитав Том.

"Том..." прошепотів Гаррі.

Був момент, коли Гаррі забув про приниження оргазму за командою на очах у дружини свого боса. Він забув відчуття сперми, що стікала по його стегну. Він забув усе, і пам'ятав лише це. А потім...

"Мені шкода, - затягнула Беллатріса, її голос піднявся до чогось вищого. "Правда не працює. Вона не працює для мене *або нашої угоди.* "

Гаррі перехопило подих, коли він перевів погляд на жінку, а потім знову на Тома. Том спостерігав за дружиною з чимось на кшталт розваги, чого Гаррі не міг зрозуміти. Беллатриса була страхітливою і темною, з очима, що палали божевіллям, як і очі Сіріуса.

"Це випливе назовні, - попередила Беллатріса, коли Том нічого не відповів. "І коли це станеться, весь світ захоче знати, як і де це сталося. Коли почався роман? Коли це закінчилося? Чи закінчилося взагалі? Що знала Беллатрікс? Чи знала вона?"

Том сів ще вище. "Продовжуй, - сказав він, коли Беллатрікс подивилася на нього, важко дихаючи.

"Якщо ти думаєш, що я стоятиму перед Пророком і триматиму тебе за руку, поки ти розповідатимеш світові, що у тебе роман з Гаррі Поттером*?" Беллатріса огризнулася. "Якщо ти думаєш, що я дозволю світові дізнатися про всі ті численні способи, якими ти принижуєш наш шлюб, то ти мене зовсім не знаєш".*

Беллатрікс виглядала жахливо.

"Це не обговорюється, Беллатріс. Ти або з нами, або ні", - холодно сказав Том, з усією переконаністю людини, яка знає відповідь на свою вимогу.

Беллатріса перевела погляд на Гаррі. "Тобі є що сказати на свій захист?" - насмішкувато запитала вона. Вона зробила крок вперед. "Ти зараз добре себе почуваєш?

Ні, не знав. Ніщо не могло змусити Гаррі почуватися добре *в цю мить. І все ж.*

Гаррі випростався і витріщився на неї. "Це ж не має значення, правда ж? Я потрібен йому. І я потрібен тобі". Доки він цього не зробив, він нічого не сказав, бо в ту мить не думав, що йому це потрібно. У той момент Гаррі Поттер думав, що його зробили партнером у великій політичній грі. В ту мить Гаррі Поттер повірив великій змії на слово і повірив у свою безцінність.

Так Гаррі Поттер опинився в глухому куті. Він залишиться в цьому глухому куті на деякий час.

Гаррі не відривав очей від пергаменту, що лежав перед ним, повільно розподіляючи завдання для трьох стажерів, яких він пообіцяв взяти під своє крило. Йому було досить легко вирішити, яким шляхом піде кожна з них. Ромільда Вейн була амбітною і харизматичною; найкраще для неї було б зосередитися на зв'язках зі ЗМІ у сфері закордонних справ. Було б добре, якби вона спостерігала за інтерв'ю Тома, якщо Гаррі не зможе бути присутнім, і все це в ім'я навчання. Колін - для теоретичного магічного міжнародного права. Він буде **стежити за** ситуацією за кордоном.

А це означало, що Асторія... вона буде стрижнем.

"Ти вже склав мій розклад на тиждень?" запитав Том зі свого столу.

Гаррі хмикнув, коротко глянувши вгору. "Майже. Чекаю підтвердження на зустріч з Тедом Тонксом. Він був... невловимий", - сказав Гаррі.

Том посміхнувся. "Я начальник відділу міжнародного магічного співробітництва. Він повинен благати про зустріч зі мною, - сплюнув Том.

"Є трохи поганої крові", - тихо відмахнувся Гаррі.

Перш ніж Том встиг відповісти, пролунав хлопок, і Том з Гаррі підняли очі. Домовик, який щойно з'явився, затримався, трясучись і заламуючи зап'ястя.

"Ну, говори", - скомандував Том, голос якого звучав гостріше, ніж будь-коли.

Домашній ельф здригнувся, коли вони сказали: "Господарі, вечеря готується до вживання". Вони не стали чекати на звільнення, зникнувши майже одразу.

"Мені треба йти, - тихо сказав Гаррі.

"Чому?" запитав Том, піднявши брову.

Гаррі ніколи раніше не йшов до вечері, коли вони працювали допізна. Це було нечувано. Зазвичай Гаррі дуже хизувався своїм вільним правлінням у Ріддл-Менорі. Він дивувався, чому тепер усе відчувалося так по-іншому. Та все ж Гаррі погодився і кивнув головою. Він закрив зошит і став, витягнувши руки над головою, відчуваючи, як хруснув хребет. Коли він озирнувся на Тома, то побачив, що той голодним поглядом витріщається на нього, а його погляд затримується на животі, де Гаррі підстрибнув і піднявся вгору.

Гаррі посміхнувся, а очі Тома тільки

звузилися. "Вечеря, містере Реддл?"

дражнився Гаррі.

Том раптово підвівся, і на мить Гаррі подумав, що його зараз кинуть на стіл і будуть трахати, щоб він підкорився. Він був у захваті, коли Том кивнув і подав йому руку. Гаррі взяв її, і вони разом пройшли з його кабінету до довгої їдальні. Гаррі завжди знаходив цю екстравагантність знайомою. Він звик до того, що маленькі сім'ї сидять за величезними обідніми столами.

Але зараз, коли я дивлюся на неї знову, здається, що вона була радше надягнута. Мімікрія чи насмішка над реальністю.

Беллатриса сиділа ліворуч, сховавши обличчя в долоні, і пила з великого келиха вина. Вино було вже наполовину осушене. Вона навіть не намагалася дивитися на них, мляво втупившись у щось далеке.

"Ти, здається, глибоко замислилася, дружино, - сказав Том, проводжаючи Гаррі до місця навпроти Беллатриси. Він висунув стілець для Гаррі, і Гаррі повільно сів.

"Я майже закінчила свій перший проект. Просто заклопотана тим, що буде далі", - сказала Беллатрікс.

"Гадаю, переписую, - відповів Гаррі безпорадно.

Беллатриса дивилася на нього звуженими очима. Він чекав, що вона клюне на приманку. Але вона не клюнула. Вона дивилася на нього, задумливо.

"Можна подумати. Але, мабуть, ні", - холодно сказала Беллатріса. Вона опустила погляд на вечерю, яку подали, мабуть, уперше в житті, і почала наїдатися баранячими відбивними та полентою на грилі.

Гаррі перевів погляд на свою тарілку і теж почав накладати собі їжу. Коли він подумав, що, можливо, вони проведуть усю вечерю мовчки, то підняв очі й побачив, що Беллатриса дивиться на нього так само пильно, як і раніше дивилася в космос.

"Чим я можу вам допомогти?" запитав Гаррі.

"Цікаво, в чому він тебе бачить, ось і все", - тихо промовила Беллатриса. Вона звучала серйозно, а не так насмішкувато. "Ти вигинаєшся в ліжку? Цікаво. А він, Томе?"

"Беллатріс, - попередив Том.

Беллатріса нахилила голову. "Я завжди хотіла знати. Наскільки я пам'ятаю, він досить гнучкий. Ти смокчеш йому член? Я не з тих, хто смокче член, навіть свого чоловіка. Можливо, це тому, що він молодий. Я теж колись була молодою. Він з великого роду. Могутнього. Але, як і я. Можливо... можливо, ти просто чудовий колекціонер, - сказала Беллатріса, перенаправляючи свою тиху, відкинуту лють на Тома.

"Дружина", - вигукнув Том.

"*Чоловік*", - гаркнула вона з усіма силами стримуваної образи.

Відбивні з ягняти, розкішні й соковиті, тепер на смак нагадували попіл у роті Гаррі.

Я теж колись був молодим.

Беллатріса прикусила язика і крізь зуби вичавила з себе: "Як справи в Міністерстві?"

"Протести стають дедалі гучнішими, - відповів Том.

"У вас був зоряний час у "Візенгамоті". Вони не можуть довго сидіти паралізованими. Принаймні, Скрімджер не може. Це погано на ньому відіб'ється", - сказала Беллатріса. Вона нахилилася над тарілкою

постукуючи себе по підборіддю, вона замислилася. "Його обрали з думкою, що він буде впертою фігурою. Людина закону і порядку. У нинішньому процесі не так вже й багато законного чи впорядкованого".

"І це нам добре послужить", - сказав Том.

Беллатріса засміялася собі під ніс. Вона довго дивилася на нього. "Ти завжди любив свій хаос".

Гаррі стиснув кулак на колінах. Він ненавидів, коли вона посилалася на щось, що явно було до його часу. Було так багато речей, які він мав проти Беллатріс, але він ніколи не міг оскаржити кількість часу, який вона провела з Томом. Історію, яку вони пережили разом. Вона любила нагадувати йому про це. Ще гірше було те, що вона, здавалося, робила це не для того, щоб підірвати Гарріну впевненість у собі.

"Кілька тижнів будуть напруженими", - зловив себе на думці Гаррі.

"Справа Спектра... - Спектра? різко перепитала Беллатріса.

Гаррі проковтнув клубок у горлі. Ніхто не повинен був знати її прізвища. Він був не в своїй тарілці. Обережно, він не дивився на Тома.

"Мій батько проговорився. Це не має значення. Її ім'я скоро стане відомим. Справа Спектра піде до суду, і все буде в хаосі. А в цей час ми розберемося з *твоєю справою*", - сказав Гаррі, дивлячись на Тома.

"Яка "річ"?" запитав Том.

Гаррі насміхався. "Концепція *Воль-де-Морт",* - сплюнув він.

Беллатриса завмерла, її очі звузилися, коли вона дивилася між Гаррі та Томом. Гаррі намагався стримати своє роздратування. Він не міг дозволити їй знайти пролом у його броні.

"Я розберуся з цим. Не турбуй свою гарненьку голівку", - наполягав Том.

Гаррі здригнувся. Він прочистив горло і відставив тарілку. Він подивився на Тома, с т и с н у в ш и щелепи. "Я знаю, що ти справляєшся з цим, але тобі все одно потрібно зустрітися з Тедом Тонксом. Якщо протести триватимуть і МОВ вирішить надіслати спецгрупу, він потрібен нам на нашому боці. Ми не можемо бути під загрозою осуду".

Том кивнув. "Звичайно", - сказав він.

Гаррі подивився на стіл. "Тобі потрібно залагодити справу з Андромедою". Беллатріса

відсахнулася, приголомшена. "Що, не зрозумів?"

"Не варто", - неприязно сказав Гаррі.

"Як ти смієш вимовляти ім'я цього кривавого зрадника?" - прошипіла Беллатріса.

"Мене не дуже цікавить твоя думка щодо її шлюбу з маглорожденним, але було б краще, якби ми всі були одностайні у своїх висловлюваннях. Чітка політична лінія в такій родині, як ваша, не є... ідеальною для оптики", - сказав Гаррі.

Це був урок, який він засвоїв від Євфимії. Хоча в їхній родині були різні політичні погляди, особливо у матері Гаррі, перед світом вони виступали єдиним фронтом. Зовнішність мала значення. Завжди мала.

"Ти *нічого не* знаєш про мою сім'ю, - прошипіла Беллатріса.

Гаррі опустив погляд на тарілку. "Гадаю, ти теж не знаєш. Будь ласка, поговоріть з Андромедою. Вибачся за всі свої фанатичні слова і покінчимо з цим. Тоді вона зможе попрацювати над Тедом Тонксом".

Їй навіть не треба було вибачатися насправді, які б вибачення вона не вигадала. Гаррі не думав, що вона на це здатна. Головне, щоб Андромеда *повірила, що* їй шкода.

Настала тиша, а потім почувся звук розбитого скла. Гаррі різко підняв голову і перевів погляд на Беллатрісу. Вона тримала в руці зламану ніжку келиха, червона рідина розлилася по тарілці, заплямувавши білу скатертину. Вона насміхалася над Гаррі і виглядала так, ніби хотіла жбурнути розбитий келих йому в голову.

"Ти *смієш* казати мені, що робити?" зажадала Беллатріса. Вона відвернулася від нього, гнівно дивлячись на свого чоловіка. "Ти дозволяєш своїй *шльондрі вказувати* мені, що робити?"

Том дуже обережно нарізав відбивну, повільно відкусив шматок, смакуючи його, перш ніж звернутися до дружини. "Але він має рацію."

Гаррі ледь не здригнувся, лише впиваючись нігтями в стегно.

Том продовжував: "Ми повинні об'єднатися, щоб виступити єдиним фронтом. Я планую швидко перейти до наступного етапу своєї кар'єри. Можливо, іншим шляхом, ніж я планував спочатку, але я не дозволю дрібним чварам вашої сім'ї стати мені на заваді".

"*Моя* сім'я?" прошипіла Беллатрікс. Вона підвелася, грюкнувши долонями по столу, не звертаючи уваги на те, що порізала руку об розбите скло. "Одного разу тобі *потрібна була* моя сім'я".

"Обережно, Белла, - попередив Том крізь стиснуту щелепу.

"Хіба не тому ти вийшла за мене заміж?" Беллатріса відповіла. "Я був твоїм входом у вищий світ. Ти не був..."

Белла ніби проковтнула язика, не в змозі знайти свій голос. Том не зробив нічого, окрім того, що коротко зігнув руку. Беллатриса відкрила рот і задихнулася, з її горла вирвався шиплячий стогін. Гаррі заглибився пальцями в його стегна, і він вигинався все глибше і глибше. Беллатриса знову задихалася, намагаючись вичавити з себе слова, але її язик наче зав'язався у вузол. Лише коли вона змирилася, дихання стало легшим.

"Ми всі повинні зробити свій внесок", - холодно сказав Том.

Він зішкріб останні шматочки їжі, запив їх вином, а потім підвівся і вийшов з-за столу, кинувши: "Приходь до мене в кабінет, коли закінчиш, Гаррі".

Беллатриса різко вдихнула, дихання перехопило в горлі, коли Том так недбало відмахнувся від неї і пішов геть. Вона стояла і жбурнула в нього розбите скло, дивлячись, як воно розлетілося на друзки об дверну раму, трохи лівіше його голови. Том навіть не здригнувся.

Замість цього він подивився вниз на уламки, а потім озирнувся на неї з презирством, що просочилося крізь пальці. Але нічого не сказав. Він лише пішов геть, абсолютно зневажливо дивлячись на гнів Беллатриси.

"Ти не викинеш мене, Томе Редл. Ти не заміниш мене, - кричала Беллатріса, наздоганяючи його. "Ти не *замінеш* мене своєю новою, блискучою моделлю, *виродку*!"

Гаррі залишився за столом. Він залишився, залишився,

залишився. Він доїв свою їжу.

І тоді він зробив те, що йому сказали.

Гаррі не повернувся до своєї квартири. До їхньої квартири. До квартири. Він ледве стримував блискавичний потік своїх думок, коли йшов до єдиного місця, де він коли-небудь відчував себе *по-справжньому* безпечно і *впевнено*.

Він спіткнувся в зеленому полум'ї і приземлився на коліна в попелі у великому каміні маєтку Поттерів, нахиливши голову вперед, намагаючись віддихатися. Крізь запорошені сажею окуляри він подивився на свою бабусю. Вона не поворухнулася, коли взяла свій вечірній келих вина з бузини, у своєму пишному халаті. Євфимія лише спостережливо нахилила голову, стиснувши губи в тонку лінію.

Вона подивилася на нього так, ніби чекала на

нього. Потім покликала: "Сукі, принеси ще одну

склянку".

Сукі з'явилася з тріском, від якого Гаррі аж здригнувся. Домовик витріщився широко розплющеними очима на Гаррі, що стояв навколішки на землі. "Майстре Гаррі, ви не повинні бути таким брудним, забруднивши свої чудові мантії. Ви надто гарний, щоб робити..."

"Це все, Сокі", - відмахнулася Євфимія, кивнувши на порожню склянку, яку Сокі стискала в своїх кістлявих руках.

Домовик кивнув, ставлячи склянку на місце, перш ніж вона знову зникла, зробивши граціозний реверанс.

Гаррі перехопило подих, коли він намагався проковтнути ридання. Сльози щипали очі, а може, то був попіл. Він не міг бути впевненим.

"Не плач, - холодно сказала Євфимія. "Ти потворна плакса, а ти, моя люба, не потворна".

Гаррі прикусив язика так сильно, що аж до крові, поки зібрався з думками. Коли він знову підняв очі, той сум - той смуток - розвіявся, замінившись чимось таким, що

горіли набагато яскравіше. Повільно Гаррі звівся на ноги і обтерся. Він перетнув кімнату і обережно сів на краєчок дивана, не в змозі дивитися на бабусю.

Він взяв келих, який вона запропонувала, чекаючи, поки вона наллє йому більш ніж достатню порцію вина. Він зробив ковток.

"Мої плани змінилися", - обережно сказав

Гаррі. "О?" заперечила Евфемія, піднявши

брову.

Гаррі втупився в танцююче полум'я, нахиливши голову. "Вірніше... мої цілі змінилися. Я забув про наші цілі. Мої цілі. Але, здається, я знову їх знайшов", - прошепотів Гаррі. "Мене... використовують.

"Так, - погодилася Євфимія.

"Він викине мене геть, як викинув свою дружину. Коли покінчить зі мною", - прошепотів Гаррі.

"Так", - повторила Євфимія.

Гаррі зробив довгий ковток вина, дозволив йому приємно дзижчати, перш ніж знову заговорив: "Я не *інструмент*".

"Ні, це не так".

Гаррі міцніше стиснув ніжку келиха з вином. "Ця *дурна* концепція "Воль де Морт". Справа Спектра. *Протести*. Я знаю, що він має до цього якесь відношення. Я знаю, що він має відношення до того, що *я став* тимчасовим опікуном Обскуріала".

"Ти *що*?" запитала Євфимія, підвищуючи голос.

Гаррі подивився на неї дикими очима. Він зробив ще один ковток вина. "Я... все. А він... *ніщо*. Він буде визначений *мною* або не буде визначений взагалі".

Євфимія поставила свій келих, ще не порожній, та все ж наповнила його ще більше. Це був сигнал - ніч буде довгою для них обох. Гаррі не заперечував. Він хотів розповісти їй усе - як Том дав йому відчути, що його люблять, хоча сам ніколи цього не казав. Як він відчував, що його використовують, хоча це все, що він коли-небудь робив. Він хотів сказати Євфимії, що був дурнем, і що він був молодий, і що він все ще молодий, але це не здавалося йому виправданням. Йому не здалося достатньо того, що Євфимія його *попередила.* Коли Євфимія ясно дала зрозуміти, що вона не виростила дурня. Її бідолашний маленький дурень онук.

"Він все ще думає, що ти його. Було б мудро дозволити йому продовжувати так думати", - сказала Євфимія.

Гаррі кивнув. "Так, він може продовжувати думати так, як йому подобається, але без мене він би залишився
нічого. Залишився жити в *страху*. Я нічого не боюся".

"Ні, не боїшся", - з усмішкою сказала Євфимія.

Гаррі Поттер не хотів бути політичною твариною. Він був би політичним монстром, якого він обіцяв. Таким, яким його зробила бабуся. Гаррі з'їв би їх усіх живцем і з *насолодою*.

Евфемія простягнула руку вперед і взяла його обличчя в свої чарівні долоні. Гаррі був такий нерухомий.

"О, мій любий хлопчику, ти будеш більшим, ніж я коли-небудь сподівалася", - прошепотіла Евфемія. "Гаррі прекрасний. Гаррі завидний. Гаррі грізний".

"Гаррі Неминучий", - прошепотів Гаррі у відповідь.

Євфимія похитала головою, нахилилася, притиснувшись лобом до його лоба, і вимовила це як титул: "Гаррі Доблесний".

Примітки до розділу наприкінці

10 Царів, S1E6 [повернутися до тексту].

--

Привіт! Пройшло досить багато часу з тих пір, як я торкалася цього фіку. У мене немає виправдання, окрім того, що спочатку я трохи заплуталася в тому, куди я хотіла розвивати цей фік, потім захопилася іншим фіком (про те, наскільки великі зуби) і фандомом (про хотд), а потім, чесно кажучи, була дуже розчарована. Я забула багато чого з контексту цього фіку, і коли я перечитала, я дійсно заплуталася. Я був зовсім іншим письменником, коли тільки починав писати цей фік. Я відчуваю, що не була такою сильною, як зараз. Якщо є певний дисбаланс у якості тексту цієї глави, будь ласка, знайте, що ця глава писалася п р о т я г о м двох років.

У наступних частинах - а я сподіваюся, що вони будуть, побачимо - я сподіваюся, що матиму більш рівномірне відчуття, тому що, чесно кажучи, окрім досить голого нарису, я більше нічого не написала. Я з нетерпінням чекаю на те, що буде далі. У мене є кілька ідей, і я дуже люблю писати про політику (в буквальному розумінні цього слова), тож це буде весело!

Так чи інакше, нарешті ми маємо Гаррі, який як слід розчарувався у своїх стосунках з Томом. Я знаю, що всі цього чекали. Це було трохи жорстоко, але я дуже хочу зануритися в ці стосунки ще глибше, і по-справжньому повести Гаррі в різні місця! Я збираюся повернутися до свого плану і належним чином впорядкувати його, щоб він був трохи більш послідовним, тому що у мене так багато сюжетних ниток, які жонглюють у повітрі. Я хочу обрізати зайве і зосередитися на головному, а потім, сподіваюся, зможу повернутися до двомісячного (тобто раз на два місяці) графіку оновлень. Ось така мрія!

Дякую за те, що підтримуєте мене.

До наступного разу!

Кінцеві нотатки

Тут починається мій новий AU про безладний скандал, Картковий будиночок і будь-яку політичну подію, яку я зможу зробити чарівною, я гадаю. Якщо ви прийшли сюди з "Діагнозу", ласкаво просимо повернутися після того, як дочитаєте епілог, ха-ха. Якщо ви прийшли з іншого місця, що ж, ласкаво просимо знову. Боюся, ця історія не буде оновлюватися так часто, як "Діагноз". Можливо, раз на місяць, якщо не частіше, тому що я зосереджуюсь на оригінальній художній літературі. Але я дійсно просто хотіла викласти це тут.

Якщо хтось хоче побачити мою дошку натхнення на Pinterest, ось посилання: https://pin.it/zgevt47c5j5ecu

Тож, сподіваюся, ви залишитеся з нами!

КІНЦЕВА ЦИТАТА: Картковий будиночок, 2 сезон, 9 серія

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!